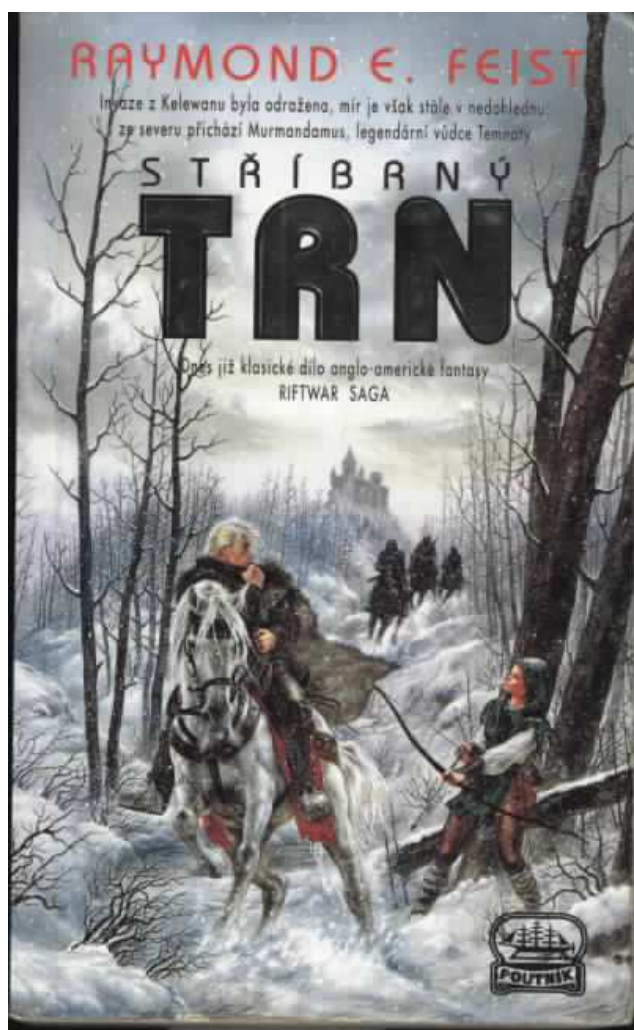

RAYMOND E. FEIST

Inyaze z Kelewanu byla odražena, mir je však stále v nedohlednu:
ze severu přichází Murmandamus, legendární vůdce Temnoty

STŘÍBRNÝ TRN

Dnes již klasické dílo anglo-americké fantasy
RIFTWAR SAGA

RAYMOND E. FEIST

S T Ř Í B R N Ů

TRN

*A to povstání všech a v stejnou chvíli
Byl ten hřmot
Bouře vzdálené, však lité*

MILTON, Ztracena ráj, Kniha
druhá, verš 476

ÚVOD

Na světě zvaném Midkemia vyrostlo mocné Ostrovní království, sousedící na jihu s říší Velká Kesh. Království se postupně rozšiřovalo, dokud nepokrylo celý světadíl od Královského moře až k moři Nekonečnému.

Ve dvanáctém roce vlády krále Rodrica Čtvrtého se v nejzápadnější provincii, vévodství Crydee, stal sirotek pracující v hradní kuchyni, Fug, učedníkem mága Kulgana. Nebyl příliš nadaným studentem, přesto se mu dílem náhody podařilo získat titul nižšího šlechtice. Zachránil totiž život princezně Carline, dceři vévody Borrice conDoina, a stal se panošem na vévodově dvoře. Mladička Carline posléze k Pugovi zahořela dětskou láskou a chlapec byl tak nucen čelit nepřátelským výpadům o málo staršího panoše Rolanda, který byl do Carline zamilovaný.

Společně se svým nejlepším přítelem Tomasem našel Pug vrak neznámé lodi, na jejíž palubě umíral muž cizí národnosti. Vévodův kněz, otec Tully, použil svých magických schopností a přišel na to, že muž pochází z cizí planety, Kelewanu, ovládané mocnou říší válečníků Tsuranů. Pronikli na Midkemii kouzelnou branou, trhlinou v prostoru, a zdálo se, že si připravují půdu pro rozsáhlou invazi. Vévoda Borric přizval na poradu královnu elfů,

Aglarannu, která souhlasila s jeho domněnkou, totiž že Vzdálenému pobřeží hrozí jakési nevysvětlitelné nebezpečí; elfové několikrát narazili na skupiny podivných bojovníků, mapujících západ Království, kteří pokaždé záhadně zmizeli.

Lord Borric usoudil, zeje skutečně třeba obávat se nejhoršího, a spolu se svým mladším synem Aruthou a doprovodem se vypravil varovat krále Rodrica. Panství Crydee svěřil do péče staršímu synu Lyamovi a mistru šermíři Fannonovi. Výpravy se zúčastnili mág Kulgan, Pug s Tomasem, seržant Gardan a padesát vojáků. V rozsáhlých lesích zvaných Zelené srdce byla vévodova družina napadena obávanými a nemilosrdnými peklomory, zlými elfy, jimž lidé přezdívali Bratrstvo temné stezky. Po dlouhém krvavém boji byli vévoda a ostatní přeživší zachráněni Dolganem, vůdcem trpaslíků, a jeho společníky.

Pokračovali v cestě. Dolgan je vedl podzemními chodbami Mac Mordainovy šachty, kde na ně zaútočil zlort a odřízl Tomasovi cestu k jeho přátelům. Tomas byl nucen uprchnout do hlubin pradávných dolů, zatímco Dolgan dovedl ostatní do bezpečí.

Poté se Dolgan vrátil do podzemí, aby Tomase našel. Ke svému nesmírnému údivu zjistil, že chlapci poskytl útočiště jeden z posledních mocných zlatých draků, starší, než kam paměť sahá, jehož dny měly být zakrátko sečteny. Drak Rhuagh jim ve svých posledních okamžicích vyprávěl o svém životě, o setkání se záhadným čarodějem Macrosem Černým a o mnoha zvláštních a zázračných událostech. Rhuagh se těsně před smrtí vrátil do dob mládí a síly díky daru od Macrose; skončil tak ve ctí a slávě. Na rozloučenou zanechal Tomasovi neuvěřitelný dar, magickou zlatou zbroj.

Družina vévody Borrice se dostala do města Bordonu, kde nasedli na loď plující do Krondoru, hlavního města západní části Království. Bouře je cestou zahнала na Čarodějův ostrov, domov legendárního Macrose Černého. Tam se Pug setkal s tajemným poustevníkem, avšak později přišel na to, že jím byl sám Macros. Ten mu naznačil, že se ještě setkají, ale nepřál si byt hledán.

V Krondoru dal princ Eriand, králův strýc a zřejmý dědic královského trůnu, Borricovi na srozuměnou, že je třeba pokračovat v cestě až do Rillanonu, hlavního města celého Království, a žádat o slyšení u krále. V Krondoru se Pug seznámil s princeznou Anitou, Eriandovou jedinou dědičkou, a dozvěděl se, že dívka má byt po dosažení plnoletosti provdána za prince Aruthu.

Když vévoda Borric dorazil do Rillanonu, uvědomil si smutnou a závažnou skutečnost: král přesto, že měl dalekosáhlé plány s budováním země, nebyl příčetný. Trpěl častými nenadálými výbuchy hněvu, při nichž nebyl schopen rozumně uvažovat a činit jakákoliv soudná rozhodnutí. Vévoda Caldric z Rillanonu, strýc Borricovy zesnulé manželky, je varoval, že pokud Tsurané skutečně vtrhnou do země a zahájí válku, břímě ponesou západní lordi. Král princů z Krondoru nevěřil; ve svém pomatení byl přesvědčen, že proti němu připravuje spiknutí, a dokonce podezíral i Borrice, jenž byl druhým možným následníkem koruny. Odmítl povolat východní armády, bál se, že kdyby opustily Východ, neměl by jej kdo chránit. Avšak ve chvíli, kdy obdržel všemi tolik obávané zprávy o tsuranské invazi, odložil na okamžik svou nedůvěru a svěřil Borricovi velení alespoň nad západními vojsky. Borric se svými společníky se kvapně vrátili na Západ a trhlinová válka se rozzuřila naplno.

Nedlouho po začátku velké vojny podnikli Borricovi vojáci s Kulganem a Pugem nájezd na hlavní tsuranské ležení, během něhož byl Pug zajat.

Tomas zůstal s trpaslíky a bojoval pod Dolganovým velením. Malí obyvatelé náhorních plošin byli jedni z prvních, kdo se Tsuranům postavil. V Tomasově zbroji se objevila jakási tajemná síla, pokaždé, když ji oblékl, stal se z něj nepřemožitelný a strach nahánějící válečník. Pronásledovaly jej ovšem zvláštní představy a pomalu měnily jak jeho vzhled, tak i ducha. V lité bitvě, která se odehrála v trpasličích dolech, byli Dolganovi oddaní zatlačeni a donuceni uprchnout do lesů. Vzhledem k tomu, že neměli jiné útočiště, rozhodli se uchýlit do Elvandaru, města elfů, s nimiž se chtěli spojit. Královna Aglaranna je vřele uvítala na svém dvoře. Così v Tomasově vzhledu však vyděsilo staré elfí Zaříkávače, ale odmítli o svém strachu říci cokoli bližšího.

Lyam odjel z Crydee, aby se připojil ke svému otci, a včleniv hradu i okolním panství převzal mistr šermíř Fannon. Arutha byl jeho pobočníkem. Carline nepřestávala truchlit nad Fugovou ztrátou a útěchu hledala u Rolanda. Tsurané napadli Crydee, použili k tomu zajaté lodi. Během boje zachránil Arutha Amose Traska, kapitána onoho korábu a bývalého piráta.

Tsurané se pustili do obléhání Crydee. Mnohokrát byli odraženi, během jednoho z útoků byl však mistr šermíř Fannon zraněn a Arutha vzal velení do svých nikou. Po strašlivém podzemním boji mezi Aruthovými vojáky a Tsurany, kteří se podkopali pod hradbami, dal Arutha vzkázat okolním posádkám, aby se připravily ke konečné bitvě s Tsurany. Ovšem ještě dřív, než k boji mohlo dojít, dostal tsuranský velitel Kasumi z rodu Shinzawaiů příkaz, aby se stáhl a vrátil se se svým vojskem domů.

Uplynuly čtyři roky. Pug se dřel jako otrok v pracovním táboře v bažinách na Kelewanu, domovském světě Tsuranů. Spřátelil se s nově příchozím zpěvákem Lauriem z Tyr-Sogu. Po neshodách s dozorcem je odtud odvedl Hokanu, mladší syn lorda Shinzawaie, a převezl je na panství svého otce. Zde měli za úkol naučit Kasumiho svému mateřskému jazyku i všemu, co věděli o životě v Království. V té době Pug potkal mladou otrokyni Katalu a zamiloval se do ní. Bratr Kamatsua, lorda Shinzawaie, patřil ke Ctihodným, mocným mágům, kteří ztělesňovali samotný zákon. Jedné noci Ctihodný Fumita odhalil, že Pug byl učedníkem mága z Midkemie. Rozhodl se jej vzít pod křídla Shromáždění, což bylo rozsáhlé bratrstvo mágů, a oba zmizeli z Shinzawaiova domu.

Tomas mezitím vyrostl ve tvora ohromujících schopností a síly, což způsobila magická zbroj, již kdysi oblékal Valheru — jeden z Dračích vládců, podle pověstí prvních obyvatel Midkemie, kteří bávali pány všeho živého. Nebylo o nich známo víc, než že byli krutí a mocní a zotročili si elfy i peklomory. Aglaranna, její syn Galin a vrchní rádce Tathar se obávali, že Tomase pohltní vliv Ashen-Shugara, pradávného Dračího vládce, jehož zbroj mu nyní patřila. Děsili se návratu Valheru. Aglaranna pociťovala dvojnásobné pochyby, neboť se Tomase nejen bála, ale zároveň jej tajně milovala. Tsurané napadli Elvandar, ale Tomas s Dolganem seskupili svá vojska a za podpory Macrose Černého jejich útok odrazili. Po bitvě Aglaranna přiznala Tomasovi své city a stala se jeho milenkou. Tím nad ním však naprosto ztratila moc.

Pugovi byly vymazány vzpomínky a pod dohledem přísných učitelů se po čtyřech letech stal skutečným mágem. Zjistil, že je nadaným následovníkem vyšší stezky, tak se nazýval druh magie, který na Midkemii dosud neznali. Kulgan byl mágem nižší stezky, proto nebyl

schopen Puga učit. Pug byl přejmenován na Milambera a postavil se po bok tsuranským Ctihodným. Jeho učitel Shimone jej sledoval při závěrečné zkoušce, kdy Milamber stál na vysoké uzounké vížce a čelil bouři, zatímco mu před očima probíhaly celé dějiny říše Tsuranuanni. Poté byl shledán způsobilým k plnění první a vlastně jediné povinnosti — sloužit Říši. Pug nedlouho poté poznal prvního přítele ve Shromáždění, Hochopepu, bystrého a moudrého mága, jenž jej zasvěcoval do tajů a zákrutů tsuranské politiky.

Devátého roku války přepadly Aruthu obavy, že by mohli nadcházející boj prohrát, a jeho podezření potvrdil i zajata tsuranský otrok, když si všiml, že z Kelewanu přicházejí další posily. Arutha se s Martinem Dlouhým Lukem, vrchním lovčím z Crydee, a Amosem Traskem vydal na cestu do •Kronodoru, aby od prince Erianda získal další pomoc. Během plavby odhalil Amos Martinovo tajemství, totiž že je nemanželským synem vévody Borrice. Martin jej donutil přísahat, že tuto skutečnost nikdy neprozradí, dokud k tomu on sám nesvolí. Jakmile dorazili do Kronodoru, zjistili, že město ovládl Guy, vévoda z Bas-Tyry, zapřísáhlý nepřítel vévody Borrice. Nebylo pochyb o tom, že má v plánu zmocnit se trůnu Království. Arutha padl do léčky Jockovi Radburnovi, veliteli Guyových biřiců a tajné policie. Po honičce městem se Arutha, Martin i Amos uchýlili pod ochranu Jízlivců, krondorského zlodějského cechu. Pomohl jim Jimmy Ručka, malý chlapec, který se živil zlodějnou. Uvnitř organizace se setkali s Trevorem Hullem, bývalým pirátem, jenž se nyní věnoval pašování zboží, a jeho pobočníkem Aaronem Cookem. Jízlivci skrývali princeznu Anitu, uprchnuvší z paláce. Jocko Radburn se ji zoufale snažil dopadnout dřív, než se Guy du Bas-Tyra vrátí z pohraniční potyčky s Velkou Keshí. S pomocí cechu

Jízlivců se Aruthovi s Anitou a jeho společníkům podaří uniknout z Krondoru na palubě lodi. Během pronásledování Amos navedl Radburnův koráb na skaliska a vůdce Guyovy tajné policie utonul. Šťastně se vrátili do Crydee, kde však Arutha shledal, že panoš Roland padl v jednom z menších bojů. V té době již miloval Anitu, ačkoliv si to odmítal připustit, neboť ji považoval za příliš mladou.

Pug, nyní známy jako Milamber, se vrátil na panství Shinzawaiů pro Katalu a zjistil, že se stal otcem. Syn William se narodil během jeho nepřítomnosti. Rovněž odhalil spojení Shinzawaiů s císařem a jejich snahu donutit tsuranskou Nejvyšší radu, které dominoval Vojevůdce, uzavřít s Midkemií mírovou dohodu. Laurie měl Kasumiho, jenž již zvládl midkemianský jazyk i zvyky, doprovodit ke králi, aby mu mohla být předána císařova nabídka ke smíru. Pug jim popřál hodně štěstí a odvedl si ženu i dítě do nového domu.

Tomas prodělal obrovskou proměnu. Po téměř nesnesitelné vnitřní bitvě se mu přece jen podařilo uvést dědictví Valherů i svou lidskou stránku do rovnováhy, téměř však přitom zabil Martina Dlouhého Luka. V nerovném souboji obou vlivů málem přišel o život, nakonec ovšem zvládl výbojnou sílu Dračího vládce a našel ve své duši klid.

Kasumi a Laurie prošli trhlinou a podnikli dlouhou cestu do Rillanonu, kde zjistili, že král zešílel docela. Obžaloval je z vyzvědačství a oni byli nuceni uprchnout. K útěku jim dopomohl vévoda Caldric a doporučil jim, aby vyhledali lorda Borrice, protože se schylovalo k občanské válce. Dorazili do Romeova ležení a setkali se s Lyamem, jenž jim oznámil, že jeho otec byl smrtelně raněn a umírá.

Milamber, jak se nyní jmenoval Pug, navštívil císařské hry pořádané Vojevůdcem na oslavu vítězství nad vévodou

Borricem. Rozzuřilo jej, jak krutě se zachází se zajatci, obzvlášť s těmi, kteří pocházeli z Midkemie. V záchvatu vzteku zničil koloseum, zahanbil Vojevůdce, a tím uvrhl politiku Říše v naprostý zmatek. Poté unikl s Katalou a Williamem zpět na Midkemii. Nebyl nadále tsuranským Ctihodným a stal se znovu Pugem z Crydee.

Pug se vrátil včas, aby ještě stanul u Borricova smrtelného lože. Vévoda se svými posledními slovy přiznal k otcovství Martina. Nedlouho nato přijel král, rozlícený neschopností svých velitelů ukončit dlouhou válku. Vyjel v čele vojsk do protiútoků a navzdory nepravděpodobnosti prorazil tsuranské linie, zatlačil je zpět do údolí, v němž Tsurané ukrývali zařízení pro udržení trhliny. Král však utrpěl těžké zranění a ještě před smrtí v jednom z vzácných jasných okamžiků jmenoval Lyama, nejstaršího muže z rodu conDoinů, svým nástupcem.

Lyam bez váhání poslal Tsuranům zprávu, že přijímá návrh příměří, který před ním Rodric odmítl, a ustanovil datum mírového jednání. Macros se vydal do Elvandarů a varoval Tomase, že se chystá při setkání panovníků zrada. Tomas slíbil, že přivede své válečníky. Trpaslíci rovněž.

Na mírovém setkání Macros vytvořil iluzi uskoku tam, kde žádný nebyl připraven, vypukl chaos a rozpoutala se vřava. Pak se Macros objevil a s Fugovou pomocí zničil trhlinu. Čtyři tisíce Tsuranů pod Kasumiho velením zůstaly na Midkemii. Bývalí nepřátelé se vzdali Lyamovi a ten jim oproti přísaze věrnosti udělil milost a svobodu.

Všichni se vrátili do Rillanonu na Lyamovu korunovaci, kromě Aruthy, Fuga a Kulšana, kteří odjeli na Macrosův ostrov. Tam poznali Gathise, čarodějova sluhu — tvora podobnému goblinům. Ten jim předal vzkaz, z něhož bylo zřejmé, že Macros během procesu uzavírání trhliny mezi dvěma světy zahynul. Odkázal svou rozsáhlou knihovnu Pugovi a Kulšanovi, kteří se rozhodli založit akademii pro

všechny mágy na Midkemii. Vysvětlil jim také svou lest. Podle jeho slov by na Midkemii mohla trhlinou proniknout tajemná a zkázonosná síla, známá z tsuranských pověstí pouze jako Nepřítel. Proto prý vzbudil zdání zrady, aby mohla být trhlina zničena.

Arutha, Pug i Kulgan potom pokračovali do Rillanonu, kde se Arutha dozvěděl pravdu o Martinovi. Vzhledem k tomu, že Martin byl nyní nejstarším synem conDoinů, byl zpochybněn Lyamův nárok na královskou korunu. Bávaly vrchní lovci se však svého práva vzdal a Lyam se stal králem. Arutha byl jmenován princem z Krondoru, neboť Anilin otec již zemřel. Guy du Bas-Tyra se ukryl před spravedlností a v nepřítomnosti byl prohlášen za zrádce. Laurie byl představen princezně Carline a zamiloval se do ní; zdálo se, že ona jeho city opětuje.

Lyam, Martin, který se stal vévodou z Crydee, a Arutha se vypravili na cestu po východní části Království. Pug s rodinou a s Kulganem odcestovali na ostrov Hvězdno, aby započali se stavbou akademie. Téměř na celý rok zavládl v Království mír...

Prolog

SOUMRAK

Slunce se sklonilo za štíty vysokých hor.

Poslední paprsky se dotkly země svou teplou dlaní a ze dne zbyly již jen narůžovělé červánky. Od východu se rychle stahovala hluboká modročerná tma. Mezi kopci zadul vítr řezavý jako ostří meče a až do příštího rána zaplašil veškeré připomínky časného jara. Ve stinných skulinách a na dně roklín se stále ještě držel led, který pod opatky těžkých bot hlasitě praskal. Z večerního šera se vyloupily tři postavy a vstoupily do kruhu světla kolem ohniště.

Stará čarodějnice vzhlédla a při pohledu na neočekávané návštěvníky se její černé oči lehce rozšířily. Zнала osobu stojící vlevo, rozložitého němého válečníka s téměř vyholenou hlavou, jenž měl na temeni spletený jediný dlouhý copánek. Nebyl zde poprvé, jednou sem již zavítal, když potřeboval magická znamení pro záhadný obřad. Ač byl mocným náčelníkem, poslala jej tehdy pryč, neboť tento muž byl snad ztělesněním samotného ďábla.

Čarodějka sice zřídka kdy brávala v potaz otázku dobra a zla, avšak i pro ni existovala jistá hranice.

Navíc neměla peklomory právě v oblibě, obzvlášť ty, kteří si vyřízli vlastní jazyk, aby tak dali najevo svou oddanost temným silám.

Němý bojovník si ji měřil modrýma očima. Světlá barva duhovky byla pro příslušníka jeho rasy neobvyklá. Ramena měl širší než kdokoliv jiný, byl mohutný i na peklomora z horského klanu, kteří byli urostlejší než jejich příbuzní žijící v lesích. Ve velkých zašpičatělých uších měl tento tichý obr zasazeny zlaté kruhy. Propíchnutí boltců muselo být velmi bolestivé, protože peklomorům chyběly ušní lalůčky. Po každé tváři se mu táhly tři jizvy, mystické symboly, jejichž význam čarodějnici unikal.

Válečník se gestem obrátil na své dva druhy a bytost vpravo neznatelně přikývla. Ten pohyb byl téměř nepostřehnutelný, neboť stvoření halil od hlavy až k patě těžký háv a jeho obličej se ukrýval v kápi stažené co nejnižší. Ruce mělo sepnuté a chráněné dlouhými širokými rukávy. Pak promluví a jeho hlas zněl jako ze záhrobí. "Přicházíme, abys nám přečetla tajemná znamení." Slova zasyčela místností; budila přitom dojem jakési nepatřičnosti. Nato se z jeho ruky svezla látka a čarodějnice se zhnusně odtáhla. Odhalená končetina byla jakoby znetvořená a pokrytá šupinami, připomínala pařát potažený hadí kůží. V témže okamžiku si uvědomila, s kým má tu čest: před ní stál kněz panthatianských hadích lidí. Ve srovnání s hadími lidmi se peklomoři u čarodějky těšili velké úctě.

Čarodějnice odvrátila svou pozornost od obou méně významných hostů a jala se studovat tvora uprostřed. Tyčil se nad svými společníky jako hora, o hlavu převyšoval i něměho peklomora a jeho mohutnost byla téměř ohromující. Pomalu si sňal medvědí kůži s lebkou, která

mu sloužila jako helmice, a odložil ji vedle sebe. Stařena ostře nasála vzduch, byl to ten nejpozoruhodnější peklor, jakého kdy ve svém dlouhém životě spatřila. Oděn byl do silných kalhot s třásněmi na lemu a obut do vysokých kožených holínek, typických pro příslušníky horských kmenů. Hrud' měl obnaženou. Jeho svalnaté tělo se v záři plamenů zlatě zalesklo, když se naklonil dopředu, aby si čarodějku prohlédl. Téměř dokonalá krása jeho tváře byla nevídaná. Ale pravým důvodem stařenina zalapání po dechu bylo něco jiného. Tím, co ji vyděsilo, bylo mateřské znaménko na prsou.

"Znáš mě?" zeptal se čarodějnice.

Přisvědčila. "Vím, za koho se vydáváš."

Naklonil se ještě dál, dokud jeho obličej zespoda nezalilo světlo a neodhalilo tak něco z jeho pravé podstaty. "Jsem tím, kým se zdám být," zašeptal s úsměvem. Ženu zaplavil pocit strachu, neboť za jeho půvabnými rysy, za neškodným úsměvem zahlédla tvář d'ábla, zla tak čistého, tak koncentrovaného, že nesnesla pohled na ně a uhnula očima. "Přicházíme, abys nám vyložila znamení," zopakoval a ve vzduchu se zachvělo čiré ledové šílenství.

Kuckavě se zasmála. "I mocní mají svá omezení?"

Úsměv krásného peklorora se vytratil. "Nikdo si nedokáže předpovědět vlastní budoucnost."

Čarodějnice se s povzdechem vrátila k tomu, co uměla nejlépe. "Potřebuji stříbro."

Pekloror přikývl. Jeho němý druh vydoloval z váčku u pasu minci a hodil ji na zem před čarodějku. Ta, aniž by se jí dotkla, pustila se do přípravy jakéhosi lektvaru v kamenné nádobě. Jakmile byla tekutina namíchána, vylila ji na stříbrný kotouček. Ozvalo se zasyknutí, jak z mince, tak i od hadího muže. Zelený šupinatý pařát se pohnul a začal ve vzduchu kreslit magický obrazec. Stařena

vyštěkla: "Přestaň s těmi nesmysly, hade. Tvá magie z horkých krajín mě ruší."

Hadího muže uklidnil jemný dotek a úsměv od postavy uprostřed. Čarodějka byla pokývnutím hlavy vyzvána, aby pokračovala.

Skřípavým hlasem, protože jí strachy vyschlo v hrdle, žena spustila: "Pověz mi podle pravdy, co chceš vědět."

Pozorovala syčící stříbrný peníz, pokrytý nyní kolotajícím zeleným slizem.

"Nadešel čas? Mám již učinit to, co je předurčeno?"

Z mince vyšlehl zelený plamen a roztančil se před jejich zraky. Čarodějnice pozorně sledovala jeho pohyb, její oči v něm zahlédly to, co kromě ní nikdo spatřit nemohl. Po nějaké době se ozvala: "Krvavé démanty se seskupily v Plamenném kříži. Ty jsi ten, jenž... ty jsi on. Ten, kdož je zrozen vykonat... vykonat!" Poslední slovo vyřkla jakoby v mdlobách.

Ve stařenině výrazu bylo cosi neočekávaného, protože peklor se naléhal: "Co ještě, vědmo?"

"Stojí proti tobě tvůj sok, je zde někdo, kdo tě chce zastavit. Nejsi však osamocen, za sebou... Nerozumím tomu."

Hovořila slabě a rty měla skoro sevřené.

"Co?" Peklor se tentokrát neusmál.

"Něco... něco ohromného, něco vzdáleného, něco ďábelského."

Peklor se odmlčel a uvažoval. Po chvíli se obrátil k hadímu muži a tiše, ale nesmlouvavě mu nařídil: "Jdi tedy, Cathosi. Povoluj temné síly a zjisti, kde klíčí sémě vzdoru. Dej našemu nepříteli jméno. Najdi ho."

Hadí muž se neobratně uklonil a vyšoural se z jeskyně. Peklor se otočil na němého společníka a rozkázal: "Vztyč prapory, můj generále, a shromáždi oddané klany na pláních Isbandie pod srázy Sar-Sargothu. Nejvyšší nechť

vlaje ten plamenec, který jsem zvolil za svůj vlastní. Ať se všichni dozvědí, že nyní vyplníme dávné proroctví. Budeš velet mým vojskům, Murade, a všichni uvidí, že stojíš mezi mými služebníky na nejvyšším stupni. Čeká nás velikost a sláva.

Pak, až ten bláznivý had označí naši kořist, postav se do čela Černým katům. Ať ti, jejichž duše náleží mně, nám poslouží a vyhledají našeho nepřítele. Najděte ho! Zničte ho! Běž!"

Němý přikývl na srozuměnou a opustil sluji. Peklomor se znamením na hrudi se zahleděl čarodějnici do tváře. "Nu, ty lidská vyvrženkyně, poznalas, kam se obrátily temné síly?"

"Ano, ty, jenž přinášíš zkázu, vím to. U Paní temnot, já to viděla!"

Z hrdla se mu vydral studený neveselý smích. "Já mám znamení," řekl a ukázal na červenou skvrnu na svých prsou, která hněvivě zářila v odraženém světle plamenů. Bylo zřejmé, že to není jen nějaký neurčitý nádor. Byl to magický talisman, dokonalé vyobrazení letícího draka. Zvedl ukazovák a zamířil jím vzhůru. "Já mám moc." Vztyčeným prstem opsal ve vzduchu kruh. "Jsem vyvolený. Jsem osud sám."

Čarodějka přikývla, cítila, že ji objala smrt. Náhle se z jejích úst vyvalila záplava slov a zaklínání doprovodil zběsilý pohyb rukou. V jeskyni se zhmotnila magie a nocí se ozvalo podivné zavytí. Válečník stojící před ní pouze potřásl hlavou. Nasměrovala proti němu své kouzlo, kterým jej chtěla znehybnit a usmrtit. Vysoký tvor však její moci odolal a zlomyslně se na ni zašklebil. "Pokoušíš se mě ovládnout svými ubohými čáry, vědmo?"

Když žena viděla, že se její snaha minula účinkem, pomalu zavřela oči a s hrdě vztyčenou hlavou usedla v očekávání svého údělu. Peklomor na ni namířil špičku

ukazováčku. Vyšlehl stříbrný záblesk. Zasáhl čarodějnici a ta zaječela hrůzou a ochromením. V následujícím okamžiku se vzňala a vybuchla v bílém žáru. Kratičký moment se její tmavý obrys rýsoval uprostřed žhavého pekla a pak plameny uhasly stejně náhle, jako se objevily.

Peklomor krátce pohlédl na hromádku popela na špinavé zemi ve tvaru sedícího těla. S dunivým smíchem sebral svůj oděv a vyšel z jeskyně.

Venku na něj čekali druhové, kteří drželi jeho koně. Hluboko pod nimi se rozkládalo jejich ležení, zatím ještě malé, ale předurčené k růstu. Naskočil na oře a zvolal: "Do Sar-Sargothu!" Trhnutím za uzdu se obrátil a vedl němého válečníka a hadího kněze dolů do údolí.

Kapitola první

SHLEDÁNÍ

Lod' plula pod plnými plachtami domů.

Vítr se změnil a po palubě se nesly kapitánovy příkazy. V lanoví se posádka předháněla, aby splnila požadavky jak nestálé svěží brízy, tak i náročného kapitána, který se nemohl dočkat, až budou v bezpečí přístavu. Byl to ostřílený mořský vlk, téměř třicet let již sloužil u královského loďstva, a z toho plných sedmnáct roků velel vlastnímu korábu. A Královský orel byl chloubou královny flotily. Přesto se však kapitán v duchu modlil za trochu silnější vítr, trochu vyšší rychlost. Nebude mít klid, dokud jeho cestující nestanou na pevné zemi.

Nahoře na přední palubě se nacházel důvod lodivodových starostí. Vlastně tři důvody – tři vysocí muži. Dva z nich, jeden světlovlasý a druhý tmavý, stáli u hrazení a společně se smáli nějakému vtipu. Každý z nich měřil dobře čtyři palce nad šest stop ¹ a jejich postoj byl

¹ stopa = 30,48 cm, palec = 2,54 cm, tj. cca 193 cm, (*pozn. překladatele*)

pevný a jistý jako postavení válečníka či lovce. Lyam, král Ostrovního království, a Martin, jeho starší bratr a vévoda z Crydee, hovořili o mnohém, o lovech a slavnostech, o cestování a politice, o válce a sporech a čas od času mluvili i o svém zesnulém otci, vévodovi Borricovi.

Třetí muž nebyl ani tak vysoký, ani tak mohutný jako druzí dva. Pohroužen ve vlastních myšlenkách se opíral o zábradlí nedaleko nich. Arutha, princ z Krondoru, byl nejmladším ze tří bratrů a stejně jako oni přemítal nad minulostí. Před očima však neměl otce zabitého ve válce proti Tsuranům, nyní označované jako trhlinová válka. Pozoroval vzedmutou příď prorážející smaragdové vlny a z temné, sluncem prozářené zeleni na něj hleděly dvě jiskřící oči.

Kapitán vrhl krátký pohled vzhůru a nařídil natočit plachty. Znovu se jeho zrak obrátil ke třem mužům na přídi a snad posté se tiše pomodlil ke Kiliánovi, bohu mořeplavců. Nikdy předtím se tolik netěšil, až spatří vysoké štíhlé vížky Rillanonu. Ti tři byli nejvýznamnějšími muži v celém Království. Kapitán se bál i jen pomyslet na vřavu, která by se v říši rozpoutala, pokud by se jeho lodi přihodilo nějaké neštěstí.

Arutha si kapitánova křiku ani odpovědí důstojníků a posádky téměř nevšímal. Byl unavený shonem uplynulého roku, takže byl k dění kolem poměrně netečný. Jeho mysl se upnula na jedinou věc: vrací se do Rillanonu, vrací se k Anitě.

Arutha se usmál pod vousy. Jeho život byl až do osmnácti let přímo nudný a nevzpomínal si na nic, co by stálo za zmínku. Pak přišla tsuranská invaze a svět se pro něj navždy změnil. Stal se jedním z nejlepších vojevůdců v Království, nečekaně objevil v Martinovi staršího bratra a viděl tisíc hrůz i zázraků. Ale tím největším zázrakem, který Aruthu potkal, byla Anita.

Po Lyamově korunovaci se museli rozdělit. Po dobu jednoho roku Lyam s doprovodem cestoval pod královským praporem a navštěvoval východní lordy i sousední krále. Nyní konečně mířili domů.

Lyamův hlas zpřetrhal jemná vlákna, z nichž Arutha spřádá svůj denní sen. "Co to vidíš ve vodní třišti, bratříčku?"

Martin se usmál, když Arutha vzhlédl. Bývalý vrchní lovcí z Crydee, kdysi zvaný Martin Dlouhý Luk, pokynul hlavou směrem k nejmladšímu bratrovi. "Sázím roční daně, že vidí ve vlnách pár zelených očí a živý úsměv."

Lyam zavrtěl hlavou. "To se s tebou nevsadím, Martine. Od chvíle, kdy jsme opustili Rillanon, jsem dostal od Anity tři zprávy týkající se státních záležitostí. Všechno se proti ní spiklo a ona musela zůstat v Rillanonu, zatímco její matka se vrátila na své panství měsíc po korunovaci. Aruthovi od ní přicházely, podle mého hrubého odhadu, více než dvě poselství týdně. Není těžké si z toho udělat závěr."

"Také bych se nemohl dočkat, až budu doma, kdyby na mě čekal někdo tak roztomilý," souhlasil Martin.

Arutha byl od přírody uzavřený člověk a těžce nesl, když měl odhalovat své niterné pocity. Na debaty o Anitě byl háklivý dvojnásob. Byl do té štíhlé mladé ženy zamilován až po uši, uchvacoval jej způsob, jakým se pohybovala, jakým se smála, i to, jak se na něj dívala. A přestože tito dva muži byli pravděpodobně jediní na celé Midkemii, kteří mu byli blízcí natolik, aby se s nimi podělil o své city, nikdy, dokonce ani jako chlapec nedokázal přenést přes srdce, když si z něj někdo utahoval.

Lyam se pokusil Artuhovu chmurnou náladu zaplašit. "Přestaň se škaredit, bouřkový mráčku. Nejenže jsem tvůj král, jsem stále tvůj starší bratr a můžu ti dát za uši, kdykoliv to budeš potřebovat."

Skutečnost, že Lyam použil mazlivé přezdívky, kterou dala Aruthovi jeho matka, a těžko představitelný obrázek krále pohlavkujícího prince z Kronloru vyloudil na Aruthových rtech malý úsměv. Chvilku neřikal nic, ale pak se ozval: "Obávám se, že jsem se nechal příliš unést svou fantazií. Její dopisy jsou sice vřelé, ale formální a občas odtahující. A ve tvém paláci je mnoho mladých dvořanů."

Martin mu odporoval: "Od chvíle, kdy jsme unikli z Kronloru, je tvůj osud zpečetěn, Arutho. Míří na tebe svým šípem jako lovec, který chce uštvat jelena. Ještě dříve, než jsme dopluli do Crydee, už když jsme se ukrývali v podzemí, se na tebe dívala zvláštním způsobem. Ne, není pochyb o tom, že na tebe čeká."

"A navíc," dodal Lyam, "řekl jsi jí přece, co k ní cítíš."

"Nu, asi ne právě nejlépe. Ale vyjádřil jsem svou hlubokou náklonnost k ní."

Lyam s Martinem si vyměnili pohledy. "Arutho," prohlásil káravě Lyam, "vkládáš do svých dopisů touhu píšeš zapisujícího roční výdaje."

Všichni tři se zasmáli. Měsíce strávené na cestách jim poskytly čas potřebný k tomu, aby si zvykli na změny, které jim život přinesl, a přehodnotili svůj vzájemný vztah. Martin byl pro oba v mládí učitelem i přítelem, vštěpoval jim umění lovu i lesnické znalosti. Ale byl zároveň obyčejným poddaným, ačkoliv jako vrchní lovčí stál na společenském stupni vévodova dvora dost vysoko. Po odhalení jeho původu však došli postupně ke zjištění, že ve svém starším polobratrovi našli něco víc. Společně se přenesli přes falešná přátelství těch, kteří z nich hodlali něco vytěžit, i prázdné sliby a předstíranou oddanost mnoha šplhavců. Navzájem v sobě objevili muže, jimž je možno důvěřovat a kteří chápou veškeré důsledky svého náhlého vzestupu. Rovněž sdíleli tlak nově nabyté

odpovědnosti. Každý z nich našel v těch druhých skutečné přátele.

Arutha potřásl hlavou a sám pro sebe se zasmál. "Řekl bych, že jsem to také věděl od samého počátku, ale hlodaly ve mně pochyby. Je tak mladá."

Lyam nadhodil: "Myslíš asi tak v matčině věku, když se vdávala za otce?"

Arutha si Lyama pochybovačně změřil. "Ty máš odpověď na všechno."

Martin plácl Lyama po zádech. "Samozřejmě," odpověděl za něj. O něco tišeji dodal: "Proto je také králem." Lyam se na Martina naoko zamračil, ale nejstarší z bratrů se nedal vyrušit. "Takže až se vrátíme, požádej ji o ruku, milý bratře."

Pak můžeme probudit starého otce Tullyho, zvednout jej z jeho zamilovaného místa u krbu a všichni se sejít u svatební hostiny v Krondoru. A já budu moci konečně skoncovat s tímhle vražedným cestováním a vrátit se do Crydee."

Nad hlavami se rozkřičela hlídka ve strážním koši. "Na obzoru země!"

"Kterým směrem?" zvolal kapitán.

"Přímo před námi."

Všichni upřeně zírali ke vzdálenému horizontu. Martinovy cvičené oči lovce jako první rozpoznaly obrysy pobřeží. Mlčky položil ruce na ramena svých sourozenců. Po chvíli i oni v dálce spatřili vysoké věže rýsující se na pozadí azurové oblohy.

Arutha téměř šeptem vydechl: "Rillanon."

Lehký klapot podpatků a šustění těžké sukně zvednuté nad kmitající nožky doprovázelo štíhlou postavu odhodlaně uhánějící dlouhou chodbou. Působná tvář prozrazovala královský původ, nyní však byla stažena

výrazem, který nevěstil nic příjemného. Strážní hlídkující podél chodby stáli v pozoru, ale jejich oči sledovaly spěchající dámu. Nejeden voják v duchu probral možné cíle, na které se mohla zaměřit pověstná nálada této paní, a pousmál se. Zpěváka čekalo, jemně řečeno, nešetrné probuzení.

Nanejvýš neženským způsobem se princezna Carline, králova sestra, přehnala kolem vylekaného sloužícího, jenž se pokusil uskočit stranou a zároveň se uklonit, což vyústilo v komický pád na záda. Carline mezitím zmizela v křídle pro hosty, aniž by si toho všimla.

Přistoupila ke dveřím a zastavila se. Připevnila uvolněné tmavé lokny sponami a zvedla ruku, aby zaklepala. Zaváhala však a její modré oči se zúžily nelibostí při představě, že by musela čekat, než se dveře otevřou. Popadla za kliku a vpadla dovnitř bez ohlášení.

V komnatě vládlo šero, závěsy byly ještě zatažené. Na veliké posteli se pod přikrývkami choulila velká boule, která zasténala, když za sebou Carline s třesknutím zabouchla dveře. Princezna se propletla mezi svršky poházenými po podlaze a rozhrnula záclony, aby mohlo dovnitř vniknout jiskřivé dopolední slunko. Její čin doprovázelo další bolestné zavytí a zpod deky se vyhrabala hlava se dvěma zarudlýma očima. "Carline," ozval se vyschlý skřípavý hlas, "chceš mě snad zabít?"

Přešla k lůžku a vyštěkla: "Kdybys celou noc neprobendil a přišel na snídani, jak se od tebe očekávalo, mohlo se k tvým uším donést, že připlouvá loď mých bratrů. Přistanou během dvou hodin."

Laurie z Tyr-Sogu, trubadúr, cestovatel a hrdina z trhlinové války, nyní dvorní minstrel a princeznin důvěrný přítel, se posadil a protřel si unavené oči. "Neúčastnil jsem se pitky. Hrabě z Dolthu trval na tom, že musí slyšet všechny písně z mého repertoáru. Zpíval jsem až do

svítání." Zamrkal a usmál se na Carline. Poškrábal se v pečlivě zastřížených světlých vousech a řekl: "Ten chlap má neuvěřitelnou výdrž, ale má skvělý vkus, co se hudby týče."

Carline usedla na okraj postele, naklonila se a krátce jej políbila. Obratně se vymanila z paží, které se ji chystaly obejmout. Nataženou ruku položila na jeho hrud' a držela jej takto v uctivé vzdálenosti. "Poslouchej mě dobře, ty zamilovaný slavíku. Lyam, Martin a Arutha tu budou brzy a v okamžiku, kdy Lyam skončí se všemi ceremoniemi, promluví s ním o našem sňatku."

Laurie se rozhlédl kolem, jako kdyby si hledal kout, kam by se ukryl. Za rok se jejich vztah prohloubil a vyvinul se ve skutečnou lásku, ale Laurie se téměř pudově vyhýbal tématu ženění. "Carline, teď—" začal.

"Carline, teď", to slyším ze všeho nejradši!" přerušila jej plesknutím hřbetu ruky do nahých prsou. "Ty mizero, východní princové, synové poloviny vévodů z Království a kdoví kolik dalších žebalo o to, aby se mi směli dvořit. A já jsem je vždy odmítala. A proč? Aby si nějaký bezduchý zpěvák zahrával s mými city? Nu, je čas se s tím vypořádat."

Laurie se zašklebil a rukama si sčesal neposlušné blondáté vlasy dozadu. Vztyčil se, a než se Carline stačila pohnout, vášnivě ji políbil. Když se odtáhl, prosebně se na ni zahleděl. "Carline, lásko má nejdražší, prosím. Už jsme o tom přece mluvili."

Její oči zpola přivřené během polibku se v okamžiku rozšířily. "Ach! Už jsme to probírali?" vzkřikla rozhněvaně. "Vezmeme se. To je mé poslední slovo." Postavila se, aby se vyhnula dalšímu objetí. "Už si o tom povídají vrabci na střeše. Taková hanba! Princezna a její milenec minstrel. Dokonce to ani není původní. Začínají si mě dobírat. Ztraceně, Laurie, je mi skoro šestadvacet."

Většina žen v mém věku je již osm devět let vdaná. Chceš, abych umřela jako stará panna?"

"To se nikdy nestane, má lásko," odpověděl pobaveně. Kromě toho, že byla velmi krásná a nikdo ji nemohl při nejlepším svědomí nazvat starou babiznou, byla o deset let mladší než on a on ji stále považoval za dívku. Tento dojem ještě umocňovaly časté výbuchy jejího dětinského hněvu. Posadil se na paty a rozpráhl ruce v bezmocném gestu, potlačuje přitom své veselí. "Jsem jaký jsem, drahá, nic víc a nic méně. Zůstal jsem zde déle než kdekoliv jinde, když jsem byl svobodným mužem. Přesto připouštím, že toto je daleko příjemnější zasetí než mé poslední." Narážel na léta, která strávil jako otrok na Kelewanu, v tsuranském světě. "Ale nikdy nevíš, kdy ke mně znovu dolehne volání dalek." Viděl, že její zuřivost s každým slovem narůstá, a uvědomoval si, že je to právě on, kdo u ní často vyvolává ty nejhorší odezvy. Bez meškání změnil taktiku. A navíc, nevím, jestli bych byl dobrým... jak se vlastně jmenuje manžel královny sestry?"

"No, tak to si budeš muset rychle zvyknout. Teď vstaň a oblékni se."

Laurie popadl kalhoty, které mu hodila, a ve spěchu si je natáhl. Když byl s oblékáním hotov, postavil se před Carline a položil jí paže kolem pasu. "Zbožňuji tě od prvního dne, kdy jsme se setkali, Carline. Nikdy jsem nikoho nemiloval, a ani nebudu, tak, jak miluji tebe, ale—"

"Já vím. Celé měsíce neslyším nic jiného než tvé věčné výmluvy." Znovu jej třepla do hrudi. "Vždy jsi býval poutníkem," přehrávala. "Vždy jsi byl volný. Nevíš, jak by sis vedl, kdybys byl připoután na jednom místě – ačkoliv jsem si všimla, že ses v královském paláci usadil bez velkých obtíží."

Laurie obrátil oči k nebi. "To je pravda."

"Tak, můj milý, takové vytáčky ti možná projdou u nějaké dcerky chudého hospodského, ale tady na ně zapomeň. Uvidíme, co si o tom všem bude myslet Lyam. Řekla bych, že v archivech se najde nějaký prastarý zákon, jak zacházet s poddanými, kteří se zapletli se šlechtičkami."

Laurie se přidušeně zasmál. "To ano. Mému otci náleží jeden zlatý, párek oslů a statek za to, že jsi mě zneužila."

Carline se nečekaně zahihňala, pokusila se ovládnout, ale nakonec se rozesmála naplno. "Ty nestvůro." Pevně se k němu přitiskla a položila si hlavu na jeho rameno. Povzdechla si: "Nedokážu se na tebe zlobit."

Něžně ji choval v náručí. "Sem tam ti dám příležitost hněvat se na mě."

"To tedy ano."

"Ale ne zase tak často."

"Podívej se na to. Mí bratři se blíží do přístavu a ty se tu se mnou přeš. Odvážil ses zahrávat si se mnou, ale král se na celou záležitost možná nebude dívat tak shovívavě."

"Toho se obávám," souhlasil Laurie se známkami znepokojení v hlase.

Náhle se Carlinina nálada změnila. V její tváři se objevil uklidňující výraz. "Lyam udělá, o cokoli ho požádám. Nikdy mi nedokázal upřít nic, co bych doopravdy chtěla. Je to tak odjakživa. Ale tady nejsme v Crydee. Je si dobře vědom toho, že zde vládnu jině poměry a že už nejsem dítě."

"Toho jsem si také všiml."

"Neotesanče. Podívej, Laurie, nejsi žádný obyčejný sedlák nebo cestář. Hovoříš více jazyky než kterýkoliv 'vzdělaný šlechtic', jakého znám. Umíš číst a psát. Jsi zcestovalý, byl jsi dokonce ve světě Tsuranů. Jsi bystrý a máš talent. Jsi schopen vládnout lépe než mnozí k tomu zrození. Kromě toho, když můžu mít staršího bratra, jenž

býval předtím, než se stal vévodou, obyčejným lovcem, proč bych se nemohla provdat za bývalého zpěváka?"

"Tvá logika je nevyvratitelná. Nedokážu ti odporovat. Má láska k tobě je bez poskvrnky, ale to ostatní..."

"Tvoje potíže tkví v tom, že máš schopnosti vládnout. Ty jen nechceš přijmout takovou odpovědnost. Jsi lenoch."

Zasmál se. "Proto mě také můj otec vyhnal z domu, když mi bylo třináct. Říkal, že ze mě nikdy nebude dobrý sedlák."

Lehce se od něj odtáhla a zvažněla. "Věci se mění, Laurie. Hodně jsem o tom uvažovala. Dvakrát jsem již byla zamilovaná, ale ty jsi první muž, který mi dal zapomenout na mé postavení a způsobil, že takto jedním bez špetky studu. Když jsem s tebou, nic nedává smysl, ale tak je to v pořádku, protože se alespoň nestarám o to, zda dává smysl to, co cítím. Ale nyní se musím začít starat. Měl by sis vybrat, a to brzy. Sázím všechny své šperky, že Arutha s Anitou ohlásí své zasnuby, než skončí příští den. Což znamená, že všichni pojedeme do Krondoru na jejich svatbu."

"Až budou svoji, vrátím se s Lyamem sem. Bude na tobě, jak se rozhodneš, zda se vrátíš s námi, nebo ne, Laurie." Jejich pohledy se setkaly. "Čas strávený s tebou byl nádherný. Naplňuješ mě pocity, o kterých jsem si netroufla ani snít ve svých holčičích snech o Pugovi a pak o Rolandovi. Ale musíš být připraven zvolit svou cestu. Jsi můj první milenec a ve mém srdci navždy uchovám lásku k tobě, ale až se sem vrátím, budeš buď mým chotěm, nebo vzpomínkou."

Dříve než stihl Laurie odpovědět, přeběhla Carline ke dveřím. "Miluji tě nade vše, ničemo. Ale čas se krátí." Odmlčela se. "Teď pojď se mnou, pomůžeš mi přivítat krále."

Přistoupil k jejímu boku a otevřel jí dveře. Spěchali na nádvoří, kde pro ně byla uchystána nosítka, aby dopravila uvítací průvod do přístavu. Laurie z Tyr-Sogu, trubadúr, cestovatel a hrdina trhlinové války, si ostře uvědomoval přítomnost ženy po svém boku a pokoušel se představit si, jaké by to bylo, kdyby mu její společnost byla upřena. Tato vyhlídka naplnila jeho duši nečekaným pocitem smutku.

Rillanon, hlavní město Ostrovního království, očekávalo příjezd svého krále. Budovy byly ověšeny prapory a girlandami skleníkových květů. Na vrcholcích střech a věží vlály pestrobarevné plamence a mezi domy cestou do přístavu se třepetala mohutná vlajkosláva. Rillanon, zvaný klenot Království, se rozprostíral na úbočích mnoha kopců. Bylo to nádherné město malebných vížek, vzdušných oblouků a kouzelných klenutých mostů. Minulý král, Rodric, započal s jeho opravami a většina domů v blízkosti paláce se skvěla novými fasádami a umnými mozaikovými průčelími. Jeho budovatelské zaujetí propůjčilo městu pohádkový vzhled a paprsky odpoledního slunce se zlatě odrážely od bělostných a pastelových zdí i lesklých oken a tepaných kupolí.

Královský orel se pomalu sunul ke královskému přístavišti, kde již čekala vítací družina. Ulice města i domy, ze kterých se naskýtal výhled do zálivu, byly plné rozjásaných lidí, oslavujících návrat mladého krále. Dlouhá léta Rillanon trpěl pod temnou vládou duševně nemocného Rodrica, a ačkoliv byl Lyam pro většinu obyvatel stále ještě částečně cizincem, poddaní jej zbožňovali pro jeho mládí a krásu i pro jeho odvahu, kterou prokázal během trhlinové války. Navíc se rychle rozkřikly zprávy o jeho šlechetnosti a velkomyslnosti, zvlášť poté, co rozkázal snížit daně.

S naoko ledabylou zručností vedl přístavní lodivod královský koráb k dlouhému molu. Netrvalo dlouho a loď byla pevně uvázána ke kotevním sloupkům a spojovací můstek spuštěn. Arutha sledoval Lyama, jenž jako první sestoupil na pevnou zemi. Jak velela tradice, poklekl a políbil půdu. Aruthův zrak přelétal shromážděný dav a pátral po Anitě, ale v tlačenci šlechticů, kteří se hrnuli ke králi, ji nikde nezahlédl. Zasáhl jej chladný úder pochybnosti.

Martin pošťouchl Aruthu, aby podle protokolu vystoupil jako druhý. Arutha spěchal dolů po můstku a Martin kráčel krok za ním. Aruthovu pozornost zaujal pohled jeho sestry, která opustila své místo po boku zpěváka Laurieho. Vyběhla dopředu a nadšeně objala Lyama. Ostatní členové družiny se sice neodvažovali porušit ceremonii tak jako Carline, přesto však dvořané i vojáci hradní strážě spontánně jásali při pohledu na královu očividnou radost. Další byl na řadě Arutha, Carline mu položila paže kolem krku a vtiskla mu srdečný polibek. "Ach, chyběl nám ten tvůj kyselý pohled," sdělila mu šťastně.

Aruthův výraz byl lehce podmračený, jako vždy, když se utápěl ve vlastních myšlenkách. "Jaký kyselý pohled?" otázal se.

Carline k němu vzhledla a s nevinným úsměvem prohlásila:

"Tváříš se, jako kdybys spolkl něco ošklivého a hýbalo se to v tobě."

Martin se tomu od srdce zasmál a Carline jej na oplátku objala. V první chvíli jej to zarazilo a ztuhl; stále se ještě necítil se sestrou tak uvolněně jako s oběma bratry, ale pak se uklidnil a objetí opětoval. Carline se jim svěřila: "Nudila jsem se, když jste byli pryč."

Martin si všiml Laurieho stojícího opodál a zavrtěl hlavou. "Zdá se, že to nebylo moc zlé."

Carline rozverně podotkla: "Neexistuje zákon, který by zakazoval ženám povyrazit se stejně jako muži. A navíc je to ten nejlepší muž, kterého jsem poznala, a není to můj bratr." Martin se tomu mohl jen usmát. Arutha se mezitím neustále ohlížel po Anitě.

Lordu Caldricovi, vévodovi z Rillanonu a královu nejvyššímu rádci, Lyamovu prastrýci, se po tváři rozlil široký úsměv, když se králova velká dlaň setkala s jeho a radostně si potřásli rukama. Lyam musel téměř křičet, aby přehlušil panující ryk. "Strýčku, jak se daří našemu Království?"

"Teď již dobře, když jsi zpátky, můj králi."

Arutha vypadal stále rozčarovaneji, až to Carline nevydržela a schválně nahlas mu pošeptala: "Schovej si ten protáhlý obličej, Arutho. Je ve východní zahradě, čeká tam na tebe."

Arutha políbil Carline na tvář a spěšně opustil sestru i rozesmátého Martina. Proběhl kolem Lyama a zavolal: "S vaším svolením, Vaše Veličenstvo."

Lyamův výraz ve vteřině prošel celou škálou od údivu po nepokryté veselí. Lord Caldric i ostatní dvořané byli chováním prince z Krondoru zaskočeni. Lyam se naklonil ke Caldricovi a objasnil mu Aruthův nečekaný úprk. "Anita."

Caldricův stařecký obličej se rozzářil jako sluníčko a vévoda se spokojeně zachechtal. "Takže se brzy vydáš znovu na cestu, tentokrát do Krondoru na svatbu svého bratra?"

"Raději bych ji uspořádal zde, ale tradice velí, že princ se musí ženit ve vlastním městě, a my se před ní musíme sklonit. Ale nebude to dřív než za několik týdnů. Taková věc si žádá přípravu a mezitím musíme vládnout, i když se zdá, že sis po dobu naší nepřítomnosti vedl velice dobře."

"Snad, Vaše Veličenstvo, ale nyní je v Rillanonu opět přítomen král a mnoho věcí čeká na tvé osobní rozhodnutí. Petice i další písemnosti, které tě dostihly na cestách, byly necelou desetinou toho, co se zde za rok nashromáždilo. Však uvidíš."

Lyam se potměšile zamračil. "Myslíme, že bude nejlépe, když dáme svému kapitánovi rozkaz vyplout ihned na širé moře."

Caldric se usmál. "Pojď, Veličenstvo. Město si přeje spatřit svého krále."

Východní zahrada byla až na jedinou osamělou postavu prázdná. Dívka se procházela mezi pečlivě ošetřovanými květinovými záhony, které měly do prvních poupat ještě daleko. Několik odolnějších odrůd sice již počalo rašit a živé ploty lemující chodníčky byly stále zelené, zahrada však přesto spíš navozovala dojem zimní nahoty než svěžího příslibu jara, které mělo přijít za pár týdnů.

Anita pohlédla přes park a kochala se vyhlídkou na Rillanon. Palác byl postaven na vrcholku kopce. Toto místo bylo jako stvořené pro pevnost, jež se později rozrostla v rozlehlý celek křídel a připojených budov. Původní stavba se zachovala jako srdce královského sídla. Přes řeku, která meandrovitě obtékala návrší a v dávných dobách tvořila důležitou součást obranného systému, se klenulo sedm mostů s vysokými oblouky. Odpolední vítr nepříjemně chladil a Anita si přitáhla šál z jemného hedvábí úžeji kolem ramen.

Dívka se usmála nad vzpomínkou. Její zelené oči se lehce zamžily, když se jí v myšlenkách vynořil obrázek otce, prince Erlanda. Před Anitinými očima běžely události uplynulého roku i doby o něco starší. Vybavila si, jak přijel do Krondoru Guy du Bas-Tyra a pokusil se ji přinutit, aby se za něj provdala, a posílil tak své postavení, i jak do Krondoru připlul na zapřenou Arutha. Skrývali se

společně pod ochranou Jízlivců – krondorských zlodějů – déle než měsíc, dokud se jim nepodařilo uprchnout do Crydee. S koncem trhlinové války odcestovala do Rillanonu na Lyamovu korunovaci. Během těchto měsíců se zamilovala do králova mladšího bratra. A nyní se Arutha vracel do Rillanonu.

Dusot bot na kamenné cestičce ji přiměl otočit se. Anita očekávala, že spatří strážného nebo sluhu, který jí přišel oznámit, že král dorazil do přístavu. Namísto toho uviděla znaveně vyhlízejícího muže v honosných, ale pomačkaných cestovních šatech. Blížil se k ní a s jeho tmavě hnědými vlasy si pohrával vánek. Pod očima měl temné kruhy a téměř vyzáblá tvář, která byla Anitě tolik drahá, byla zakaboněná, což značilo, že hloubá nad něčím vážným a důležitým. Obdivovala způsob jeho chůze, kráčet pružně jako šelma, každý pohyb byl rychlý a účelný. Zastavil se před ní a váhavě, skoro ostýchavě se usmál. Anitě vyhrkly slzy. V okamžiku se ocitla v jeho náručí a přitiskla se k němu. "Arutho," bylo to jediné, co dokázala vyslovit.

Nějakou dobu tak stáli mlčky a svírali jeden druhého, jako by se báli, že je od sebe osud opět oddělí. Potom Arutha něžně zvrátil její hlavu dozadu a políbil ji. Beze slov vyprávěl o své touze a lásce a ona mu němě odpovídala. Shlížel dolů do očí zelených jako moře a na překrásný nosík jemně poprášený pihami, roztomilou chybičku na Anitině jinak bezvadné pleti. S unaveným úsměvem zašeptal: "Vrátil jsem se."

Náhle se rozesmál svému směšnému prohlášení a Anita se k němu přidala. Cítil se lehce, jako by plul vzduchem, když držel tuto štíhlou mladou ženu ve svém náručí a dýchal slabou vůni jejích temně rudých vlasů, spletených do složitého účesu podle letošní dvorské módy. Radoval se z toho, že jsou zase spolu.

Anita o krok ustoupila, ale pevně držela jeho ruku. "Bylo to tak dlouho," ozvala se tiše. "Měl jsi být pryč jen měsíc... pak další a ještě jeden. Neviděla jsem tě přes půl roku. Nedokázala jsem se přimět sejít do přístavu. Věděla jsem, že budu plakat, až tě uvidím." Tváře měla mokré od slz. Usmála se a setřela si je.

Arutha stiskl její dlaň. "Liam neustále nacházel další šlechtice, které musel navštívit. Královské záležitosti," vysvětloval s ironickým znevažováním. Ode dne, kdy Anitu potkal, nebyl Arutha schopen vyjádřit své city. Velmi silně jej přitahovala, avšak poté, co unikli z Kronloru, neustále bojoval sám se sebou. Toužil po ní, ale připadala mu příliš mladá, viděl v ní sotva odrostlé dítě; nebylo tomu dávno, co dosáhla plnoletosti. Nemohl ovšem pominout skutečnost, že na něj měla uklidňující vliv. Dokázala přecítit jeho nálady jako nikdo jiný, věděla, jak zaplašit jeho starosti, utlumit hněv a vytrhnout jej z temného zadumání. A on si její jemné způsoby zamiloval.

Nechával si to pro sebe až do posledního večera před odjezdem. Procházeli se tehdy v této zahradě a dlouho do noci si povídali. A ač ani jeden z nich nemluvil o ničem podstatném, v Aruthovi vyklíčil pocit, že si porozuměli. Lehký a tu a tam i poněkud formální tón Anitiných dopisů v něm vzbudil pochyby, strach, že se tehdy v noci zmýlil, ale nyní, když se na ni díval, věděl, že tomu tak nebylo. Bez úvodu spustil: "Celou dobu jsem na tebe myslel."

Všiml si, že se jí do očí opět derou slzy, když jako ozvěna odpovídala. "A já na tebe."

"Miluji tě, Anito. Přál bych si tě mít navždy po mém boku. Staneš se mou ženou?"

Stiskla jeho ruku a odvětila prostě: "Ano." Pak jej znovu objala. Aruthovi se pod nápojem nezkaleného štěstí zatočila hlava. Pevně ji k sobě přivinul a zašeptal: "Jsi moje radost. Jsi mé srdce."

Nějakou dobu tam stáli, vysoký hubený princ a drobná princezna, dosahující mu sotva po bradu. Tiše spolu rozmlouvali a zdálo se, že pro ně neexistuje nic důležitějšího než přítomnost toho druhého. Pak je vyrušilo nesmělé zakašlání. Otočili se a u vchodu do zahrady spatřili vojáka z palácové stráže. Ten promluvil: "Jeho Veličenstvo se blíží k paláci, Vaše Výsosti. Během několika minut vstoupí do velkého sálu."

Arutha přikývl. "Asi bychom měli hned jít." Vedl Anitu za ruku a prošli kolem strážného, který jim vykročil v patách.

Kdyby se Arutha s Anitou ohlédl, uviděli by, jak se zkušený hradní strážce ze všech sil snaží potlačit široký úsměv.

Arutha naposledy stiskl Anitě ruku a postavil se ke dveřím, kterými Lyam prošel do velkolepého trůnního sálu. Dvořané se klaněli králi, důstojně kráčejícímu k vyvýšenému stupni, na němž se tyčil trůn. Dvorní mistr ceremoniář udeřil svým žezlem do podlahy a zvolal: "Slyšte, slyšte! Necht' vejde ve známost, že Lyam, první toho jména a boží vůlí právoplatný panovník, se vrátil a znovu usedl na svůj trůn. Necht' žije král!"

"Ať žije král!" zahřmělo sálem v odpověď.

Jakmile byl Lyam na svém místě, pážata mu na hlavu posadila korunu, jednoduchý zlatý kruh, a přes ramena mu přehodila purpurový plášť. Král na úvod prohlásil: "Jsme rádi, že jsme opět doma."

Mistr ceremoniář podruhé třeskl svou holí o zem a vyvolal Aruthovo jméno. Princ z Kronodoru vstoupil do sálu, za ním Carline s Anitou a potom i Martin. Tak přikazovala dvorská etiketa. Každý z nich byl postupně ohlášen. Shromáždili se po obou stranách trůnu a král pokynul Aruthovi.

Arutha před něj předstoupil a naklonil se. "Mluvil jsi s ní?"

S potutelným úsměvem se Arutha podíval: "Mluvil o čem?"

Lyam se vesele zašklebil. "O sňatku, oslíku. Jistěže. A podle tvého sladkobolného úsměvu soudím, že odpověď zněla 'ano,'" zašeptal. "Vrat' se na místo a já to za chvíli vyhlásím." Arutha se vrátil zpět po bok Anity a Lyam pohybem ruky přivolal vévodu Caldrica. "Jsme unaveni, můj kancléři."

Potěšilo by nás, kdyby slyšení proběhlo rychle."

"Jsou zde dvě záležitosti, o nichž soudím, že by je mělo Vaše Veličenstvo vyslechnout již dnes. Ostatní mohou počkat."

Lyam naznačil, aby Caldric pokračoval. "První poselství je od hraničních baronů a vévody Vandrose z Yabonu. Hlásí neobvykle zvýšený pohyb goblinů v západní části Království."

Arutha se přestal věnovat Anitě, neboť tato slova upoutala jeho pozornost. Západní část Království byla doménou prince z Krondoru. Lyam se na něj podíval, pak i na Martina a pokynul jim, aby se projevíli.

Martin se ozval první. "Jsou nějaké zprávy z Crydee, lorde Caldricu?"

"Ze Vzdáleného pobřeží jsme žádný takový dopis neobdrželi. V současné době máme zprávy pouze z oblasti mezi Skalním hradem na východě a Blankytným jezerem na západě. Mluví se v nich o neustálém výskytu tlup goblinů táhnoucích na sever a o příležitostném drancování, jakmile ti zlovolní ničemové narazí na vesnici."

"Na sever?" Martin pohlédl na Aruthu.

Arutha promluvil: "Dovolí Vaše královské Veličenstvo?" Lyam přitakal. "Martine, myslíš snad, že se goblini chystají připojit k Bratrstvu temné stezky?"

Martin chvíli uvažoval. "Nezavrhoval bych tuto možnost. Goblinové peklorům dlouho sloužili. Ačkoliv bych spíš předpokládal, že se Temní bratři budou stěhovat na jih, do původních domovů v Šedých věžích." Zlořečení příbuzní elfů byli z těchto hor vytlačeni na sever tsuranskou invazí během trhlinové války.

Martin se obrátil na Caldrica. "Drahý lorde, zmiňuje se někdo v těch listech o Temném bratrstvu?"

Caldric zavrtěl hlavou. "Jedině obvyklý pohyb podél Zubů světa, vévodo Martine, ale nic kromobyčejného. Lordi ze Severenu, Železného průmysku a ze Skalního hradu zaslali pravidelné zprávy, nic víc. O Bratrstvu ani slovo."

Lyam prohlásil: "Arutho, necháváme na tobě a na Martinovi, abyste prohlédli tyto listiny a rozhodli, co je potřeba na Západě učinit." Podíval se na Caldrica. "Co dál, můj lorde?"

"Poselství od císařovny Velké Keshe, Vaše Veličenstvo?"

"A co si Kesh přeje sdělit Ostrovům?"

"Císařovna posílá do Ostrovního království velvyslance, nějakého Abdura Rachmana Memo Hazara-Chána, za účelem projednat ukončení sporů mezi Keshí a Královstvím."

Lyam pokýval hlavou. "Tato novina nás těší, můj lorde. Záležitost s Dolinou snů již příliš dlouho bránila našemu království i Velké Keshi jednat rozumně. Pro obě země by bylo nanejvýš prospěšné, kdyby se nám podařilo dohodnout se."

Konečně bychom mohli mít s Říší dobré sousedské vztahy. Kéž by tomu tak bylo navěky." Lyam povstal. "Ale pošli Jeho Excelenci dopis, že nás bude muset navštívit v Krondoru, neboť tam budeme slavít svatbu."

"Drazí lordi a mé dámy, s neskryvanou radostí vám musíme oznámit, že náš bratr Arutha se zasnoubil s princeznou Anitou." Král se otočil k šťastnému páru, vzal je oba za ruku a pokynul shromážděným dvořanům. Sálem se rozezvučel potlesk a provolávání slávy.

Carline vrhla ze svého místa po boku bratrů nevraživý pohled na Laurieho a šla políbit Anitu na tvář. Ve velké síni panovala radostná nálada a Lyam rozhodl: "Dnešní slyšení je skončeno."

Kapitola druhá

KRONDOR

Město bylo pohrouženo do sna.

Od Hořkého moře se vinul závoj husté mlhy a halil Krondor mléčnou bělobou. Hlavní město Západního království nikdy skutečně neodpočívalo, ale obvyklé noční zvuky i stíny těch, kteří z jakéhokoliv důvodu nespali, překryl téměř neproniknutelný vlhký příkrov. Vše se zdálo být nepřírozeně tiché, jako kdyby si dokonce i kočky obalily tlapy látkou, aby svým nehluchým našlapováním nerušily panující klid.

Pro jednoho z obyvatel města byly tyto podmínky téměř ideální. Mlha změnila ulice v úzké temné tunely a každý blok domů se stal osamocenou skálou v neproniknutelné pustině. Všepohlující šerem tu a tam probleskovalo slabé světlo nárožních lamp a poskytovalo tak náhodným nočním chodcům svou uklidňující náruč předtím, než se znovu ponořili do vlhké a nevlídné tmy. Ale mezi těmito malými ostrůvky bezpečí se všem, kterým bylo osudem předurčeno pracovat pod pláštěm temnoty, dostávalo této noci zvláštní ochrany, neboť zvuk jejich kroků byl utlumen

a postava skryta před nechtěnými zvědavými pohledy. Jimmy Ručka byl na cestě za obživou.

Jimmymu bylo asi patnáct let a všichni, kterým příslušelo hodnotit, jej již pokládali za jednoho z nejnadanějších členů Jízlivců, zlodějského cechu. Jimmy se živil zlodějinou téměř celý svůj krátký život, byl to chlapec z ulice, který se ze zlodějíčka ovoce vypracoval na plnoprávného člena Jízlivců. Otce neznal a matka bývala prostitutkou v Chudinské čtvrti, dokud její dny neukrátila ruka opilého námořníka. Jimmyho rodinou se pak stali Jízlivci, mezi nimiž se jeho schopnosti rychle rozvinuly. Avšak to, co na chlapci udivovalo nejvíce, nebyl jeho věk. Jízlivci zastávali názor, že pokud je dítě dost zralé na to, aby kradlo, je dost zralé i na to, aby bylo ponecháno svému osudu. Odplata za omyly většinou přicházela sama. Neexistovali žádní špatní zloději, buď byli dobří, nebo mrtví. V případě, že chyba neohrozila přímo dalšího Jízlivce, smrt nešikovného zloděje nepředstavovala pro ostatní velkou ztrátu. Ne – to, co na Jimmym opravdu stálo za zmínku, byla skutečnost, že jeho nemalé sebevědomí pramenilo ze střízlivého odhadu vlastních sil.

Tak kradmo, jako by byl samým zosobněním všeho, co výraz "kradmo" vyjadřuje, se chlapec pohyboval po místnosti. Noční klid rušilo pouze chrápání jeho nic netušícího hostitele a paní domu. Matný svit vzdálené pouliční svítilny, který sem vnikal otevřeným oknem, na nějaké rozhlížení nestačil. Jimmy se snažil prohlédnout tmou, ale po chvíli se raději soustředil na ostatní smysly. Náhlá změna zvuku při tichém došlápnutí naznačila, že konečně našel, co hledal. V duchu se zasmál; kupec si vybral pro svůj poklad jednu z nejběžnějších, a tudíž nejhloupějších skrýší. Malý zloděj účelným chmatem odstranil prkno z falešné podlahy a zajel rukou do tajného úkrytu Triga Zbohatlíka.

Vtom Trig něco nesrozumitelně zamumlal a otočil se na druhý bok. Vzápětí totéž zopakovala jeho žena. Jimmy ztuhl a téměř nedýchal, dlouhé minuty vyčkával, dokud se oba spáči opět neponořili do hlubokého spánku. Potom vytáhl těžký váček, citlivě uložil svou kořist do záhybů tuniky a připevnil ji opaskem. Vrátil prkno na své místo a otočil se k oknu. Bude-li mu přát štěstí, potrvá několik dnů, než kupec ztrátu zjistí.

Stoupl si na římsu, obrátil se a rukama se zachytil za okap. Kvapně se vytáhl na střechu a posadil se. Pak se naklonil přes okraj, s jemným zaklapnutím zavřel okenice a trhl za drát zaháknutý za západku, takže vlastně zavřel okno zevnitř. Tichounce se pro sebe smál, když smotával drát do malého očka, s neochvějnou sebejistotou si představil okradeného břicháče marně si lámajícího hlavu s tím, jak mu mohlo zmizet milované zlato. Jimmy chvilku nehybně ležel a naslouchal, jestli se někdo uvnitř nevzbudí. Když se nic nezvalo, uklidnil se.

Vstal a vydal se na cestu po silnici zlodějů, jak se krondorským střechám říkalo. Přeskočil z Trigova domu na další a posadil se na vlhké tašky, aby si prohlédl svůj úlovek. Váček vypovídal o tom, že kupec byl šetrný muž a pravidelně ukládal stranou značnou část svých příjmů. Jimmymu zajistí slušné živobytí na celé měsíce, pokud všechno neprohraje.

Lehký šelest přinutil Jimmyho přikrčit se. Bezhlesně se tiskl k šikmé ploše. Zaslechl další zvuk, jako kdyby někdo přeběhl po hřebeni střechy na tu stranu, kde se ukrýval. Hoch neslyšně zaklel a prohrábl si kudrnaté hnědé vlasy zvlhlé mlhou. Pokud tu byl někdo další, nevěstilo to nic dobrého. Jimmy pracoval bez vědomí Pána noci, což byl zvyk, který mu v minulosti vysloužil nejedno pokárání a dokonce bití, ovšem jen v těch několika případech, kdy byl přistižen. Jestliže však nyní ohrozí výpravu jiného Jízlivce,

čeká ho něco podstatně horšího než ostrá slova a pár pohlavků. Členové cechu s ním jednali jako s dospělým, toto postavení si těžce vydobyl díky svým dovednostem a bystrému úsudku. Na druhou stranu však od něj očekávali, že se bude chovat zodpovědně, bez ohledu na věk. Ocitneli se Jízlivec kvůli němu v nebezpečí života, podepsal si vlastní ortel.

Druhá možnost by se mohla vyvinout rovněž nepříznivě. Mohl tu pracovat zloděj na vlastní pěst, bez vědomí Jízlivců. Za těchto okolností bylo Jimmyho povinností určit totožnost nezávislého chmatáka a udat jej. Zmírnilo by to snad Jimmyho vlastní prohřešek, ovšem za obvyklou cenu dvou třetin kupcova zlata.

Jimmy se překulil přes špičatý hřeben a odplazil se podél něj co nejdál od zdroje hluku. Nyní zbývá prohlédnout si toho příliš samostatného zloděje. Bude mu stačit jediný pohled. Ohlásí, co viděl, a Pán noci rozšíří vetřelcův popis. Dříve či později jej navštíví několik ostrých chlapů z řad Jízlivců a naučí ho patřičným způsobům. Jimmy se vzepřel na rukách a opatrně nahlédl přes vrcholek střechy. Nic nespatrił. Rozhlédl se a koutkem oka zaznamenal nepatrné mihnutí stínu. Otočil se, ale zase nic. Jimmy Ručka se rozhodl vyčkat a uvelebil se, jak to nejlépe šlo. Dělo se zde cosi, co rozněcovalo jeho zvědavost.

Nepřekonatelná zvědavost patřila mezi jediné dvě Jimmyho slabosti – tou druhou byla příležitostná nechut' dělit se o lup s cechem. Občas jej tyto dvě rozporuplné vlastnosti přiváděly do zvláštních situací. Uvědomoval si to s ponurou naléhavostí. Díky výchově Jízlivců si vyvinul podivný názor na svět. Jeho pochybovačnost hraničila místy až s cynismem naprosto neodpovídajícím jeho věku. Byl nevzdělaný, ale přirozeně bystrý. Jednu věc věděl jistě: v nehybném ovzduší nevznikají zvuky samy od sebe – pokud není ve hře magie.

Jimmy se opět položil a přemítal, co to vlastně neviděl. Buď se po střechách proháněl neviditelný duch, což bylo sice možné, ale nanejvýš nepravděpodobné, anebo se v temných stínech na protější straně štítu skrývalo něco tělesnějšího, hmatatelnějšího.

Jimmy se znovu pomalu přesunul k hřebeni a nepatrně se nadzdvíhl, aby mohl vykuknout přes. Zíral do tmy, a když se zvuk ozval potřetí, jeho snaha byla odměněna. Zahlédl pohyb. Někdo se tam skutečně schovával, zahalený do černého pláště. Jimmy jej mohl spatřit pouze v pohybu. Povytáhl se ještě blíže k špičce střechy, aby získal lepší výhled. Ocítl se tak přímo za číhající postavou. Znovu se vzepřel na loktech. Osoba se pohnula a urovnala si plášť kolem ramen. Jimmymu vstaly hrůzou vlasy na hlavě. Muž před ním byl oděn celý v černém a u sebe měl velkou kuši. Nebyl to žádný zloděj, byl to Puštík!

Jimmyho jako by zasáhl blesk. Překřížit cestu členovi cechu vrahů, kteří sebe samé nazývali podle noční sovy s nehezkou pověstí,² a navíc při práci, to člověku neskýtalo vyhlídky na pokojné, nebo aspoň vůbec nějaké stáří. Mezi Jízlivci však existovalo nařízení, že jakákoliv zpráva o bratrstvu nájemných vrahů musí být ihned předána výš. Nařízení přišlo od samotného Spravedlivého muže, svrchovaného vůdce Jízlivců. Jimmy se přesto rozhodl vyčkat, věřil, že má schopnosti na to, aby zůstal nepovšimnut. Možná se mu nedostávalo věhlasných vloh Puštíka, ale zato měl sebevědomí patnáctiletého chlapce, který se jako první v dějinách Jízlivců stal mistrem

² Na Midkemii byl puštík považován za zvěstovatele neštěstí, obdobně jako v našich krajích sýček, (pozn. překladatele)

zlodějem. A pokud bude přistižen, nu, nebude to jeho první honička po silnici zlodějů.

Čas plynul a hoch trpělivě čekal. Zloděj, který nevydrží hodiny nehnutě vyčkávat, je-li potřeba, nemá mnoho šancí na dlouhý život. Příležitostně Jimmy zaslechl i zahlédl vrahův pohyb. Jeho uctivý strach z pověstných Puštíků se postupně zmenšoval, neboť tento muž nedokázal právě nejlépe setrvávat bez hnutí. Jimmy se již dávno naučil, jak střídavě napínat a uvolňovat svaly, aby zabránil přežení a mravenčení. Pak tedy, uvažoval, je většina zkazek nadsazená, ovšem pro Puštíky je to vzhledem k předmětu jejich podnikání jediné dobře; udržuje to lidi v úctě a báni.

Náhle se nájemný vrah pohnul a zvedl kuši. Plášť se mu přitom svezl z ramen. Jimmy uslyšel klapot kopyt. Pod nimi se objevili jezdci a útočník sklonil svou zbraň. Zřejmě to nebyli ti, kvůli kterým nespál.

Jimmy se vztyčil na loktech o něco výše, aby si mohl muže lépe prohlédnout, když jej nyní nekryl těžký kabát. Vrah se maličko natočil, aby sebral svůj plášť a odhalil Jimmymu svou tvář. Zlodějíček si srovnal nohy a připravil se tak k útěku. Pozoroval muže. Nerozeznával zcela jeho rysy, věděl pouze, že má bílou pleť a tmavé vlasy. Vrah pojednou zvedl hlavu a zdálo se, že hledí přímo na chlapce.

Jimmy slyšel své vlastní srdce bušit jako o závod a na okamžik se podivil, jak je možné, že vrah si takového rámusu nevšímá. Ten se však vrátil ke svému číhání. Jimmy se za hřebenem tiše přikrčil. Dýchal pomalu a snažil se potlačit náhlé nutkání zachichotat se. Když to přešlo, uvolnil se a odvážil se dalšího pohledu.

Útočník znovu vyčkával, Jimmy se tedy rovněž uvelebil. Nechápal, proč si Puštíci vzal takovou zbraň. Těžká kuše nebyla pro zkušeného střelce příliš vhodná, jakýkoliv

dobrý luk byl daleko přesnější. Hodila se tak pro někoho, kdo nemá se střelbou zkušenosti, protože vymrštěný projektil zasáhl terč s omračující silou – stejná rána od šípu by mohla být celkem neškodná, ale otřes z úderu vycházejícího z této zbraně býval často smrtelný. Jimmy jednou viděl v hostinci vystavené brnění. Kovový hrudní plát měl uprostřed díru o velikosti Jimmyho pěsti, způsobenou právě střelou z těžké kuše. Nebyl tam vystaven kvůli velikosti otvoru, ta byla běžná, ale proto, že jeho nositeli se zázrakem podařilo přežít. Ale nevýhody kuše přesto převažovaly. Nejenže byla na vzdálenost delší než tucet yardů³ nepřesná, ale měla i krátký dostřel.

Jimmy natahoval krk, aby na Puštíka viděl. V pravé paži ucítil cukání. Přesunul váhu na levou stranu. Vtom pod jeho rukou praskla jedna taška a uvolnila se. S rachotem se sunula po střeše dolů, přepadla přes okraj a roztříštila se o kočičí hlavy dole na ulici. Jimmymu ten zvuk připomínal hromobití.

S nelidskou rychlostí se nájemný vrah otočil a vypálil. Jimmy sklouzl po střeše, aby uchránil holý život. Nedokázal se totiž sehnout dostatečně rychle, ale zemská tíže mu tentokrát dobře posloužila. Dopadl na střechu a nad hlavou mu zadrnčela střela. Kratičký okamžik si představoval, jak se jeho hlava rozlétává jako zralá dýně, a v duchu děkoval Banathovi, patronovi zlodějů.

Podvědomé reflexy Jimmyho zachránily i podruhé; nezůstal tam, kde dopadl, ale odvalil se doprava. Do místa, v němž ještě před chvílí ležel, se zabodl meč. Jimmy věděl, že se mu nepodaří získat dostatečný náskok, aby mohl vrahovi utéci. Přikrčil se tedy a plynulým pohybem vytáhl z pravé boty dýku. Neraď bojoval, ale hned na začátku své životní dráhy seznal, že jeho život může

³ yard = 0,91 metru, (pozn. překl.)

záviset na schopnosti používat ostří. Pilně se cvičil v šermu i v zacházení s nožem pokaždé, když se mu naskytla příležitost. Nyní si jen přál, aby si byl mohl na svůj noční výlet po střechách vzít svůj rapír.

Vrah se otočil čelem k chlapci a Jimmy si všiml, že nepatrně zakolísal. Puštík měl možná rychlé reakce, ale nebyl zvyklý opatrně našlapovat na šikmých střechách. Jimmy se zakřenil, spíš aby zakryl svůj strach, než z nějakého pobavení nad protivníkovou nešikovností.

Vrah šeptem zasyčel: "Pomodli se k bohu, který tě sem přivedl, chlapče."

Jimmymu poznámka připadala nepatřičná, napadlo ho, že jej pouze měla rozptýlit. Vrah se vymrštil a meč roztál vzduch v místě, kde se ještě před okamžikem nacházel Jimmy. Malý zlodějíček však byl pryč.

Uháněl po střeše a přeskočil zpět na budovu, ve které bydlel Trig Zbohatlík. O pár vteřin později slyšel dopadnout i vraha. Jimmy hbitě pokračoval dál, dokud nedoběhl k zívající propasti. Ve spěchu úplně zapomněl, že na této straně vede mezi domy široká ulička. Otočil se.

Puštík se beze spěchu blížil. Špička jeho meče mířila na chlapce. Znenadání dostal Jimmy nápad. Začal zuřivě dupat a tancovat po střeše. jeho počín byl neprodleně vystřídán hněvivým křikem zespodu. "Zloději! Okradli mě!" Jimmy si dokázal představit Triga, jak se vyklání z okna a volá noční hlídku. Doufal, že vrahovi se vybaví totéž. Takový povyk jistě způsobí, že budova bude během několika minut obklíčená. Modlil se, aby mordýř raději utekl a nesnažil se potrestat původce svého neúspěchu.

Vrah si však kupcova jekotu nevšímal a postupoval blíž k Jimmymu. Znovu ťal mečem. Jimmy se sklonil a přisunul se muži na dosah. Bodl nožem a ucítil, jak se špička zabořila do soupeřovy paže. Puštíkův meč s řinčením sletěl na ulici. Nocí se rozlehlo bolestné zavytí a umlčelo kupcův

křik. Jimmy slyšel bouchnutí okenic a pomyslel si, co se asi honí Trigovi v hlavě, když se mu přímo nad hlavou spustilo takové boží dopuštění.

Nájemný vrah se vyhnul další ráně a z pouzdra u opasku vytáhl dýku. Znovu zaútočil se zbraní v levé ruce. Jimmy slyšel z ulice křik a odolal pokušení zavolat o pomoc. Nebyl sice zdaleka přesvědčen o tom, že se vrahovi ubrání, i když Puštík musí bojovat druhou rukou, ale právě tak se mu nechtělo vysvětlovat, co dělá na kupcově střeše. A navíc, i kdyby se dovolal, hlídce by nějakou dobu trvalo, než by se sem dostala a získala od kupce povolení ke vstupu do domu. Ve chvíli, kdy by se konečně ocitla na střeše, bylo by po všem.

Jimmy couval k okraji střechy, dokud jeho paty nevisely ve vzduchu. Útočník se přiblížil a sykl: "Už nemáš kam utéct, hochu."

Jimmy se připravil k zoufalému pokusu. Vrah napjal svaly a právě na tento okamžik Jimmy čekal. Přidřepł si a zároveň učinil krok vzad. Protivník započal výpad, ale když se jeho dýka nesetkala s očekávaným terčem, ztratil rovnováhu a přepadł. Jimmy se zachytil okraje střechy. Téměř si přitom vykloubil ramena. Spíš cítil, než viděl padat vraha dolů temnotou, kde jeho tělo čekala jen tvrdá dlažba.

Jimmy ještě chvíli visel za okap a jeho ruce, paže i ramena sžírala palčivá bolest. Bylo by tak jednoduché prostě se pustit a ponořit se do chladivého zapomnění. Násilím zahnal takové myšlenky a donutil bránící se svaly k pohybu. Vytáhl se na střechu, kde hodnou chvíli jen ležel a popadal dech. Pak se překulil a podíval se dolů.

Puštík ležel bez hnutí na chladných kostkách a způsob, jakým měl zkroucený krk, vypovídal o tom, že již není mezi živými. Jimmy zhluboka nasál vzduch, teprve nyní k němu dolehl strach v plné tíži. Potlačil zachvění a přitiskl

se ke střeše, protože dole po ulici spěchali ke kupcovu domu dva muži. Zvedli tělo a převrátili je na záda. Pak je popadli a uháněli pryč. Skutečnost, že mordýř měl poblíž spojence, svědčila o tom, že v této události byl zapleten cech vrahů. Ale kdo se měl stát jejich obětí v tuto pozdní hodinu? Jimmy zauvažoval. Navzdory nebezpečí, že se zde každou chvíli objeví městská hlídka, se rozhodl ještě vyčkat, aby ukojil svou zvědavost. Všetečnost opět zvítězila.

V mlze se ozval zvuk koňských kopyt a zakrátko se ve světle lucerny před Trigovým domem vynořili dva jezdci. Právě v tom okamžiku Trig sebral odvahu, otevřel okenice a znovu se rozkřičel. Jimmyho oči se rozšířily údivem, když jezdci vzhledli ke kupcovu oknu. Jimmy jednoho z nich neviděl již rok, ale poznal jej na první pohled. Dobře jej znal. Užasle zakroutil hlavou, jako by nevěřil vlastním očím. Uvědomoval si, že je nejvyšší čas zmizet, ale bylo mu jasné, že dnešní noc ještě nekončí. Přítomnost muže na ulici o tom vypovídala zcela jasně. Vstal a vydal se po silnici zlodějů zpět k Baště Jízlivců.

Arutha přitáhl koni uzdu a podíval se vzhůru, kde se z okna vykláněl muž v noční košili a lamentoval. "Laurie, co se to tu děje?"

"Podle toho, co slyším mezi vzlyky a výkřiky, odhaduji, že se ten špekoun stal obětí zločinu."

Arutha se zasmál. "Myslel jsem si to." Neznal Laurieho dobře, ale zpěvákův smysl pro humor i pohotovost se mu zamlouvaly. Věděl, že mezi Lauriem a Carline vznikly nějaké neshody, proto jej také Laurie požádal, zda by jej mohl doprovodit na cestě do Krondoru. Carline přijede za týden s Anitou a Lyamem. Ale Arutha si dávno zvykl nemíchat se do Carlininých záležitostí, pokud jej o to sama nepožádala. Kromě toho dobře chápal Laurieho

nezáviděnýhodné postavení, pokud se stal předmětem jejího hněvu. Hned po Anitě byla Carline osobou, s níž by se nechtěl dostat do sporu.

Arutha se rozhlížel po okolí, kde se začaly ozývat první rozespalé hlasy, dožadující se vysvětlení. "Nu, zdá se, že se bude brzy vyšetřovat. Měli bychom pokračovat dál."

Jako by to svými slovy přivolal, vylekal je hlas ze tmy.

"Tady je to!" Z mlhy se vynořili tři muži oblečení do žlutých tabardů a šedých plstěných čepic městské hlídky. Strážný vlevo, svalnatý chlapík s hustým obočím, nesl v jedné ruce svítilnu a v druhé halapartnu. Muž uprostřed byl pokročilého věku, podle všeho těsně před penzí, a poslední z trojice vyhlížel naopak velmi mladě. Všichni však vypadali jako zkušení vojáci, soudě i podle toho, že drželi ruce na pouzdrech svých velkých dýk. "Co se tu tak pozdě děje?" otázal se starší strážce a v jeho hlase se mísila dobrosrdečnost s vážností.

"Nějaký ruch v tomto domě, hlídko." Arutha ukázal směrem ke kupci. "Jen jsme projížděli kolem."

"Tak projížděli? No, snad nebudete mít nic proti, když vás požádám, abyste se chvilku zdrželi, než se všechno vyřeší." Naznačil mladíkovi, aby se rozhlédl po okolí.

Arutha mlčky přikývl. V tu chvíli z domu vykoukl zrudlý obličej. Jeho majitel máchal rukama a křičel: "Zloději! Vloupali se do mého pokoje a ukradli celý můj majetek! Co je to za pořádky, když už poctivý občan není bezpečný ani ve vlastní posteli?" Všiml si Aruthy a Laurieho, kteří jej upřeně sledovali. "Tohle jsou ti zloději, ti proradní ničemové?" S veškerou vážností, kterou se mu podařilo v objemné noční košili předstírat, zahořekoval: "Co jste udělali s mým zlatem, s mým drahocenným zlatíčkem?"

Urostlý strážný strhl povykujícího muže za ruku, až se kupec téměř otočil kolem své osy. "No tak, no tak, nech toho křiku, komediantě."

"Komediant!" vyštěkl Trig. "Co, pro rány boží, ti dává právo nazývat občana, počestného občana..." Odmlčel se a v jeho výrazu se objevil údiv, když se před jeho zraky z mlhy vyloupila skupina jezdců. V jejich čele jel vysoký muž černé pleti, oděný v tabardu kapitána princovy osobní gardy. Když uviděl to sročení, dal svým mužům pokyn zastavit.

Arutha potřásl hlavou a naklonil se k Lauriemu. "Tak to má být tichý příjezd do Krondoru."

Kapitán se zeptal: "Hlídko, co se to tu děje?"

Strážný zasalutoval. "To jsem se právě snažil zjistit, kapitáne. Zadrželi jsme tyhle dva..." Ukázal na Aruthu a na Laurieho.

Kapitán pobídl koně, aby si je prohlédl zblízka. Když spatřil jejich tváře, rozesmál se. Strážce se na vysokého kapitána nevraživě podíval, nevěděl, co má říci. Gardan, bývalý seržant z posádky v Crydee, švihl pravou rukou k čelu. "Vítejte ve svém městě, Výsosti." Když to ostatní členové princovy osobní stráže uslyšeli, napřímili se v sedlech a pozdravili svého pána.

Arutha jejich uvítání opětoval a pak si potřásl s Gardanem pravicí. Vojáci z městské hlídky se nezmohli na slovo. "Zpěváku," obrátil se posléze Gardan k Lauriemu, "jsem rád, že tě znovu vidím." Laurie pozdrav přijal s vřelým úsměvem. Znal Gardana pouze krátce z doby, kdy jej Arutha povolal do Krondoru, aby převzal velení nad městským i palácovým vojskem, ale stačilo mu to, aby si šedovlasého vojáka oblíbil.

Arutha pohlédl k místu, kde stáli noční hlídači s kupcem. Strážní žmoulali své čapky v rukou a nejstarší z nich ze sebe vypravil: "Prosím Vaši Výsost za odpuštění, starý Bert nevěděl, s kým má tu čest. Nechtěli jsme vás urazit, pane."

Arutha zavrtěl hlavou, navzdory pozdní hodině a vtíravému chladu jej celá událost pobavila. "Necítím se uražený, hlídači Berte. Konali jste jen svou povinnost, a musím uznat, že dobře." Otočil se na Gardana. "Teď chci vědět, jak se vám, nebesa, podařilo mě najít."

"Vévoda Caldric poslal plán vaší cesty společně se zprávou, že se vracíte z Rillanonu. Měl jste tu být až zítra, ale říkal jsem hraběti Volneymu, že se pravděpodobně pokusíte vklouznout do města už dnes v noci. A protože jste jel ze Saladoru, mohl jste přijet jen jedinou branou" – namířil ruku k východní bráně – "a tak jsme tady. Vaše Výsost přijela dokonce dříve, než jsem čekal. Kde je zbytek doprovodu?"

"Polovina mužů doprovází princeznu Anitu na panství její matky. Ostatní se utábořili šest hodin jízdy od města. Nesnesl bych další noc na cestě. Kromě toho mám spoustu práce." Gardan na prince pohlédl tázavě, ale Arutha dodal pouze: "Víc, až si promluví s Volneym. Teď ještě chci vědět," pohlédl na kupce, "kdo je tenhle chlapík se silným hlasem?"

"To je Trig Zbohatlík, Výsosti," odpověděl starší strážný. "Tvrdí, že se někdo vloupal do jeho pokoje a něco mu ukradl. Říkal, že ho probudil zvuk bitky na střeše."

Trig mu skočil do řeči. "Práli se nad mojí hlavou, přímo nad... mojí... hlavou..." Hlas se mu pomalu vytratil, když si uvědomil, s kým to vlastně mluví. "... Vaše Výsosti," dokončil rozpačitě.

Strážce s huňatým obočím na něj vrhl přísný pohled. "Říká, že slyšel nějaký výkřik, a pak schoval hlavu jako šnek do své ulity."

Trig živě příkyvoval. "Jako by někoho mordovali, byla to odporná vražda, Vaše Výsosti. Bylo to příšerné." Svalnatý voják mu za opětovné přerušení uštědřil dloubnutí loktem do žeber.

Mladík se mezitím vrátil z boční uličky. "Tohle leželo na hromadě odpadků na ulici za domem, Berte." Ukázal vrahův meč. "Na rukojeti byla nějaká krev, ale na ostří nic. Je tam taky malá kaluž krve, ale žádné tělo."

Arutha pokynul Gardanovi, aby mu podal meč. Mladý městský strážce si prohlížel vojáky a nemohlo mu ujít, s jakou ochotou spěchali vyplnit tento rozkaz. Podal tedy meč kapitánovi a smekl čapku.

Arutha přijal od Gardana meč. Když na něm nezjistil nic významného, vrátil jej hlídači. "Obrať své muže, Gardane. Je pozdě a dnes v noci se již moc nevyspíme."

"Ale co ta krádež?" vykřikl kupec, který se náhle vytrhl z tichého otřesu. "Byly to všechny mé úspory, mé životní úspory! Jsem zničen! Co si jen počnu?"

Princ otočil svého koně a přijel k příslušníkům městské hlídky. Promluvil k Trigovi: "Soucítím s tebou, dobrý muži, ale ujist'uji tě, že hlídka udělá vše pro to, aby ti byly tvé cennosti navráceny."

"No tak," ponoukal Bert Triga, "navrhuji, abyste si po zbytek noci odpočinul, pane. Ráno můžete sepsat stížnost se seržantem městské stráže. Bude chtít popis ukradených věcí."

"Popis ukradených věcí? Ukradli mi zlato, tak jakýpak popis! Celý můj majetek, je ze mě žebrák!"

"Tak zlato? Potom tedy," prohlásil Bert hlasem, ze kterého zaznívala zkušenost, "navrhuji, abyste si šel odpočinout a zítra začal znovu hromadit svůj poklad, protože tak, jako je v Krondoru mlha, nikdy z vašich úspor neuvidíte ani jedinou minci. Ale nevěšte hlavu, milý pane. Jste znalý muž a zlato se rychle kutálí k těm, kteří mají vaše postavení, zdroje a podnikavost."

Arutha potlačoval smích, neboť navzdory kupcově osobní tragédii mu postavička onoho muže připadala nesmírně komická. Stál tam stále ve své dlouhé lněné

košili a střelec noční čepičky se mu klimbal těsně nad nosem. "Dostane se ti odškodnění, dobrý muži." Vytáhl svou dýku z pouzdra a podal ji Bertovi. "Na této zbrani je vyryt erb mého rodu. Jsou tři takové, druhé dvě patří mým bratrům, králi a vévodovi z Crydee. Přines ji zítra do paláce a dostaneš za ni pytel zlata. Nechci, aby v den mého příjezdu byli v Krondoru nešťastní lidé. Přeji vám všem dobrou noc." Arutha pobídl koně a zamířil v čele doprovodu k paláci.

Když princ a jeho muži zmizeli ve tmě, Bert se obrátil na Triga. "Nu, pane, dobře to dopadlo." Podal dýku kupci. "A navíc se můžete radovat z toho, že jste jeden z mála poddaných, kterým se poštěstilo hovořit s princem Krondoru, i když za poněkud nezvyklých a složitých okolností." Svým společníkům pak přikázal: "Zpátky do práce, v noci, jako je tato, nás čeká víc než takovéhle povražení." Pokynul jim, aby jej následovali, a vedl je pryč.

Trig osaměl. Po chvíli se jeho tvář rozjasnila a on zavolal na svou ženu i na ostatní, kteří se pořád vykláněli z oken okolních domů. "Mluvil jsem s princem! Já, Trig Zbohatlík!" S radostným pohnutím vběhl do teplé náruče svého příbytku. Aruthovu dýku pevně svíral v dlaních.

Jimmy procházel nejužší z podzemních chodeb. Nacházel se v bludišti stok, kanálů a dalších staveb, kterými byla tato část města doslova podrytá. Každý yard v tomto teritoriu byl hlídán Jízlivci. Jimmy minul plvajníka – člověka, který se živil tím, že vybíral z odpadní vody vše, co se dalo nějak použít. K zachycení chumáčů odpadků používal klacek. Plovoucí masa se nazývala plv, což byl zkomolený výraz, který začali používat nejprve ti nejchudší, a později se rozšířil i mezi ostatní vrstvy obyvatel města. Plvajník se v plvu prohraboval a hledal

mince i cokoliv jiného, co mělo jakousi hodnotu. Ve skutečnosti však působil jako strážce. Jimmy učinil smluvené gesto a sehnul se, aby prošel pod nízkým trámem, pravděpodobně zřícenou konstrukcí opuštěného sklepa. Ocítl se v rozlehlé hale, vyhloubené mezi chodbami. Zde se nacházelo srdce zlodějského cechu, Bašta Jízlivců.

Jimmy sundal ze stěny, kam se věšely zbraně, svůj rapír. Hledal tichý kout, potřeboval si oddechnout, neboť jej trápilo nedávné zjištění. Správně se měl přiznat ke své tajné výpravě, rozdělit se o zlato a přijmout trest, který mu za to Pán noci určí. Zítra odpoledne už bude cech tak jako tak vědět, že byl kupec okraden. A jakmile si ověří, že to nebylo dílo zloděje-nevázance, podezření padne na Jimmyho a na několik dalších, o kterých je všeobecně známo, že si příležitostně přilepšují neschválenou prací. Trest bude potom dvakrát tvrdší. Jimmyho však nyní nesužoval pouze vlastní osud. Vrahovou obětí neměl být přece nikdo jiný než samotný princ z Krondoru. Jimmy s Aruthou strávil mnoho času v době, kdy Jízlivci skrývali prince a princeznu Anitu před Guy du Bas-Tyrovými lidmi, a cítil k němu náklonnost. Arutha dal Jimmymu rapír, který stále nosí po svém boku. Ne, říkal si chlapec, nemohu být nevšímavý k nebezpečí, které princovi hrozí, když vím, na koho Puštík na střeše čekal.

Po dlouhé době strávené tichým rozvažováním se Jimmy rozhodl. Nejprve se pokusí varovat prince a potom pošle zprávu o nájemném vrahovi Alvarnymu Rychlému, Pánovi dne. Alvarny je přítel a Jimmymu u něj projde daleko víc než u Gaspara daVeye, Pána noci. Alvarny Spravedlivému muži nepoví nic o zdržení, s nímž Jimmy novinku předá, pokud Jimmy nebude otálet přespříliš. Což znamená, že se Jimmy musí rychle dostat k Aruthovi, pak se neprodleně vrátit a promluvit s Pánem dne – nejpozději do zítřejšího

západu slunce. Kdyby to měl odkládat déle, ani Alvarny by nemohl dělat, že si ničeho nevšiml. Byl sice velkorysý ke svým oblíbencům, ale stále to byl Jízlivec. Neloajálnost vůči cechu byla neodpuštělným prohřeškem.

"Jimmy!"

Jimmy vzhlédl a spatřil přicházejícího Zlatohlávka. Tento mladý elegantní zloděj byl zkušeným odborníkem na odírání zlata z paniček v nejlepších letech. Spoléhal víc na svůj krásný obličejík lemovaný zlatými loknami a na šarm než na šikovné ruce. Mladík vystavil na odiv své drahé šaty. "Co tomu říkáš?"

Jimmy uznale pokývl. "Ty ses dal teď na okrádání krejčích?"

Zlatohlávek se po Jimmym ohnal, ten se však jeho ráně hravě uhnul. Příchozí se posadil vedle něj. "Ne, ty nevědomý usoplenče. Mým dobrodincem je právě vdova po věhlasném pivovarníkovi Scotchnatovi." Jimmy o tom muži slyšel, jeho pivo bylo tak ceněné, že mělo své místo dokonce i na stolech zesnulého prince Erlanda. "A díky jeho, teď potažmo jejím, dalekosáhlým obchodním stykům se jí dostalo pozvání na hostinu."

"Na hostinu?" Jimmy věděl, že Zlatohlávek rád své posluchače napíná, a rozhodl se udělat mu radost.

"Ach," hrál si Zlatohlávek na zapomnětlivého, "Já jsem se ještě nezmínil o tom, že se chystá svatba?"

Jimmy obrátil oči v sloup, ale hrál svou roli dál. "Jaká svatba, Hlavičko?"

"Co? Královská přece. Budeme sice sedět daleko od králova stolu, ale zase ne úplně nejdál."

Jimmy se narovnal jako pravítko. "Král? A v Krondoru?"

"Samozřejmě."

Jimmy popadl Zlatohlávka za paži. "Začni od začátku."

Hezký, ale ne příliš vnímavý, sebevědomý mladý muž se zakřenil. "Vdova Scotchnatová se dozvěděla od nákupčího

z paláce, váženého člověka, kterého zná už sedmnáct let, že během měsíce mají být nashromážděny zásoby navíc, a to pro, cituji: 'královskou svatbu.' Není těžké si vyvodit, že král bude přítomen své vlastní svatbě."

Jimmy zavrtěl hlavou. "Ne, ty prost'áčku, to není králova svatba. Arutha si bude brát Anitu."

Zlatohlávek se chtěl rozkatit nad Jimmyho nevybíravou poznámkou, ale přece jen jej zaujal její obsah a oči mu zasvítily. "Proč si to myslíš?"

"Král by se ženil v Rillanonu. Princ sežení v Krondoru."

Zlatohlávek přikývl, jako že to dává smysl. "Schovával jsem se s Anitou a s Aruthou, byla to jen otázka času. Proto se vrátil." Když viděl reakci na poslední větu, rychle dodal: "Anebo se brzy vrátí."

Myšlenky se Jimmymu honily hlavou jako uragán. Nejenže přijede na svatbu do Krondoru Lyam, budou tu i všichni významní lordi ze Západu a většina z Východu. A jestli ví o sňatku Zlatohlávek, ví o tom polovina Krondoru a ta druhá se to dozví, než slunce zapadne.

Ze zadumání ho vytrhl Smějící se Jack, Strážce noci, starší pobočník Pána noci. Muž s úzkými rty přistoupil k Jimmymu a Zlatohlávkovi s rukama v bok a prohlásil: "Vypadá to, že máš něco na srdci, chlapče."

Jimmy neměl Jacka v lásce. Byl to nevypočitatelný muž s neustále pevně sevřenými čelistmi, který propadal záchvatům zuřivosti a byl zbytečně krutý. Jediným důvodem pro jeho vysoké postavení v cechu byla skutečnost, že dokázal udržet na uzdě cechovní ranaře i ostatní horké hlavy. Jack Jimmyho nelibost opětoval, protože právě Jimmy dal Jackovi přízvisko "Smějící se". Za celá léta Jackovy příslušnosti k cechu si nikdo nepamatoval, že by se kdy zasmál. "Vlastně ani ne," odtušil Jimmy.

Jack si dlouhou minutu prohlížel Jimmyho a pak i Zlatohlávka přivřenýma očima. "Slyšel jsem, že někdo zaslechl nějaký povyk nedaleko východní brány; někdo z vás se tam náhodou neochomýtal?"

Jimmy si uchoval kamennou tvář a podíval se po straně na Zlatohlávka, jako kdyby ta otázka patřila jim oběma. Jimmy uvažoval, zda Jack ví o Puštíkově. Jestli ano, a jestli ho tam někdo zahlédl, nemůže od Jackových pohůnků čekat žádné slitování. Předpokládal však, že kdyby měl Jack jistotu, přišel by s obviněním, ne s otázkou. Jemné nuance nebyly právě Jackovou silnou stránkou. Jimmy s předstíraným nezájmem protáhl: "Zase se porvali opilci? Ne, spal jsem skoro celou noc."

"Dobrá, aspoň budeš čerstvý," pokývl Jack. Trhnutím hlavy naznačil Zlatohlávce, aby se vytratil. Mladík vstal a bez jediného slova odešel. Jack si položil jednu nohu na lavici vedle Jimmyho. "Máme nějakou práci."

"Dnes v noci?" podivil se Jimmy, který počítal s tím, že pro dnešek už bude mít volno. Do svítání zbývalo sotva pět hodin.

"Je to něco zvláštního. Od něj," pronesl významně a myslel tím Spravedlivého muže. "V paláci se chystá královská oslava a přijede i velvyslanec z Keshe. Pozdě v noci má dorazit náklad zboží, svatební dary. Do paláce je dopraví nejpozději v poledne, takže dnes máme jedinou možnost je ukrást. Je to výjimečná příležitost." Jeho tón nenechal Jimmyho na pochybách, chlapcova účast není žádána, ale vyžadována. Jimmy doufal, že se trochu vyspí předtím, než se vydá do paláce, ale nyní byla vyhlídka na odpočinek tatam. S nádechem odevzdanosti v hlase se otázel: "Kdy a kde?"

"Odteďka za hodinu ve velkém skladišti, jednu ulici za hostincem U Kraba houslisty, nedaleko doků."

Jimmy znal to místo. Přikývl a bez dalších otázek Smějíčího se Jacka opustil. Záležitost s nájemnými vrahy a jejich komploty bude muset pár hodin počkat.

V ulicích Krondoru se stále převalovala hustá mlha. V oblasti skladišť kolem přístavu vládl jako vždy v tuto časnou hodinu klid, ale dnes se do panujícího ticha vkrádalo cosi nepřírozeného. Jimmy se proplétal mezi velkými balíky. Zboží v nich obsažené mělo tak nízkou hodnotu, že nestálo za to uskladňovat je uvnitř. Nebezpečí, že je někdo zcizí, bylo mizivé. Vršily se tu žoky s bavlnou, pytle s pící pro domácí zvířata i vysoké hranice naskládaného řeziva. Mezi tím vším se Jimmy pohyboval tiše jako myška. Zahlédl několik přístavních hlídačů, ale lezavé vlhko, zima, a ovšemže pravidelné úplatky jim sebraly chuť vzdalovat se od svých přístřešků, kde v železných koších plápolaly ohně. Od tepla by je dokázalo odtrhnout snad jedině ozbrojené povstání. Pro Jízlivce nebylo těžké vypařit se odsud dřív, než se nevšímaví hlídači stačili rozkoukat.

Jimmy dospěl k místu domluveného setkání. Rozhlédl se, a když nikoho neviděl, usadil se a čekal. Byl tu brzy, jak ostatně bylo jeho zvykem, protože si chtěl před akcí ještě urovnat myšlenky. V Jackově příkazu navíc bylo něco, co jej varovalo. Tak důležitá práce se většinou nepřipravovala na poslední chvíli a Spravedlivý muž jen velmi, velmi výjimečně podnikal cokoli, co by mohlo vyvolat princův hněv – krádež královských svatebních darů se mezi takové činy řadila bez sebemenších pochyb. Ale Jimmyho postavení v cechu nebylo dost vysoké, aby chápal pravý účel jednotlivých kroků. Jen musí být ostražitý.

Slabý zvuk tichého našlápnutí přinutil Jimmyho napnout uši. Ať už přicházel kdokoli, pohyboval se opatrně, jako by na něj někdo měl čekat. Zároveň s téměř neslyšnými

kroky však chlapec zaslechl podivný šramot. Připomínal jemné cvaknutí kovu o dřevo. Jimmy si s rychlostí blesku uvědomil, co takový zvuk značí, a uskočil stranou. Ozvalo se hlasité zadrnčení a vzápětí se rozlétly třísky do všech stran. Z boku bedny, před níž Jimmy ještě před okamžikem stál, trčela střela z kuše.

Nato se ze šera vyloupily dva temné stíny postav a řítily se k němu.

Smějící se Jack se s mečem v ruce beze slova přihnul před Jimmyho, zatímco jeho společník ve zběsilém spěchu připravoval kuši k dalšímu výstřelu. Jimmy tasil zbraně a odrazil Jackův výpad, dýkou zastavil ostří jeho meče a rapírem vedl protiútok. Jack uhnul do strany a oba se připravili k řádnému boji.

"Teď se podíváme, jak se umíš ohánět tím svým žabikuchem, ty usmrkaný parchante," ucedil Jack. "Třeba mě to rozesměje, až uvidím crčet tvoji krev."

Jimmy neřekl nic, odmítl se dát rozptýlit nesmyslným dialogem. Jeho jedinou odpovědí byl vysoko vedený úder, kterým Jacka zatlačil dozadu. Nedělal si marné naděje, Jack byl lepší šermíř, ale Jimmy chtěl pouze zůstat naživu tak dlouho, dokud se mu nenaskytne šance na útěk.

Tancovali dopředu a zpátky, výpad střídal výpad a oba čekali na to, až ten druhý udělá chybu, aby mohli souboj ukončit. Jimmy se pokusil o protiúder, špatně však odhadl své postavení a v jeho boku se rozhořela palčivá bolest. Jackovi se podařilo říznout Jimmyho koncem meče. Rána byla bolestivá a mohla chlapce oslabit, ale nebyla smrtelná, alespoň prozatím. Jimmy se pokusil získat prostor, z bolesti se mu udělalo zle od žaludku. Jack stále útočil. Jimmy se vyhnul zuřivému úderu zleva, zatímco jeho protivník využíval těžší zbraně a snažil se vyrazit mu rapír z ruky.

Zvolání "Uhni!" určené Jackovi upozornilo Jimmyho, že druhý muž znovu nabil svou kuši. Chlapec se od Jacka odvrátil a snažil se zůstat v pohybu tak, aby se Jack nacházel stále mezi ním a druhým zlořádem. Jack zaútočil a v mžiku zahnal Jimmyho zpět. Ostří jejich zbraní zařinčela a síla Jackova úderu srazila Jimmyho na kolena.

Vtom Jack odletěl dozadu, jako by jej nějaká obrovská ruka popadla za límec a strhla k sobě. Narazil do objemné bedny a v jeho očích se kratičkou chvíli zračil zděšený údiv. Pak se mu panenky zvrátily vzhůru a meč vypadl z ochablých prstů. V místě, kde bývala Jackova hrud', zela hluboká díra plná rozdrčeného masa a kostí. Silně krvácela. Nebýt Jackova rozběsněného výpadu, terčem druhé střely by se stal Jimmy. Jack bezhlesně poklesl a Jimmy si uvědomil, že jej šíp přibil k bedně. Jimmy se přestal krčit a vstal, aby se postavil bezejmennému komplicovi. Ten zaklel a odhodil kuši stranou. Tasil meč a vrhl se na hocha. První výpad vedl na Jimmyho hlavu. Chlapec uhnul, ale klopýtl přitom a ztěžka upadl na pozadí. Na nic nečekal a po sokovi hodil nůž. Špička dlouhé dýky se cizinci zabořila do měkkého masa na boku. Útočník sklopil zrak, aby si prohlédl zranění – spíš jen neškodné škrábnutí. Tuto kratičkou nepozornost však dokázal Jimmy zúročit. Muži přeběhl přes tvář výraz nechápavého ohromení, neboť Jimmymu se podařilo zvednout se na jedno koleno a probodnout jej.

Hoch vytrhl rapír z umírajícího těla a muž padl naznak. Jimmy si vzal zpět i svou dýku a otřel obě ostří. Pomalu si prohlédl poranění. Shledal, že krvácí, ale nezemře.

Potýkáje se s nevolností kráčel k místu, kde se Jackovo tělo "opíralo" o dřevěnou bednu. Hleděl na Strážce noci a snažil se porozumět. S Jackem se neměli nikdy rádi, ale k čemu ta promyšlená léčka? Jimmyho napadlo, že by to mohlo mít nějakou souvislost s nájemnými vrahy a

princem. Aby záhadu rozřešil, musel nejprve promluvit s princem, protože pokud existoval přímý vztah mezi těmi dvěma událostmi, vrhlo to na Jízlivce značně nepříznivé světlo. Možnost, že by zradil někdo s tak významným postavením, jako byl Smějící se Jack, by otřásla cechem až k samotným základům.

Jimmy, který nikdy neztrácel přehled, ulehčil oběma mrtvým od jejich majetku, jenž jim nyní stejně nebyl k ničemu. S uspokojením zjistil, že měšce jsou příjemně těžké. Když končil s prohlídkou Jackova společníka, povšiml si, že mu kolem krku visí zlatý řetěz.

Sáhl po něm a vyndal jej. Na něm se houpal černý přívěšek ve tvaru černé sovy. Chvilku si jej oněměle prohlížel a potom jej uschoval do své tuniky. Rozhlédl se a zpozoroval vhodné místo, kam by mohl těla ukrýt. Odtrhl Jacka od bedny a odvedl jeho i druhého muže do tmavého koutku mezi velkými balíky. Vylezl nahoru a shodil na ně další těžké žoky. dvě poškozené bedny obrátil tak, aby děravé stěny nebyly na očích. Potrvá celé dny, než budou těla objevena.

Jimmy nedbal svého zranění, podíval se kolem, aby se ujistil, že zůstal nezpozorován, a pak tiše zmizel v mlhavé tmě.

Kapitola třetí

SPIKNUTÍ

Arutha s vervou zaútočil.

Laurie povzbuzoval Gardana k většímu úsilí, neboť princ tlačil svého soka na ústup. Zpěvák se s radostí vzdal pocty prvního souboje. Zastával totiž místo Aruthova soupeře po cestě ze Saladoru do Krondoru každé ráno. A přestože cvičením získal zpět mnoho ze své bývalé šermířské dovednosti, která za dobu pobytu v královském paláci poněkud zrezivěla, unavovaly jej již neustálé prohry s bleskurychlým princem. Alespoň dnešního jitra našel někoho, s kým se mohl podělit o hořkost porážky. Princův starý přítel ovšem nebyl včerejší, znal několik opravdu dobrých triků, takže náhle to byl Arutha, kdo se musel stáhnout v obraně. Laurie zajásal, když uviděl, že Gardan ukolébal prince do falešného pocitu jistoty. Po zběsilé výměně však princ opět získal výhodu a Gardan zvolal: "Zadrž!"

Gardan s pochechtáváním ustoupil. "Za celý svůj život jsem poznal pouze tři muže, kteří mě dokázali pokořit

svým mečem, Výsosti: mistra šermíře Fannona, tvého otce a nyní tebe."

Laurie k tomu poznamenal: "Dobrá trojice." Arutha se právě chystal nabídnout souboj Lauriemu, když tu jej zaujalo něco jiného.

V rohu nádvoří, jež bylo vyhrazeno cvičným šermířským soubojům, se košatil vysoký strom. Jeho větve přesahovaly zeď dělicí pozemky paláce od městské uličky. Mezi listím se cosi hýbalo. Arutha ukázal tím směrem. Jeden z členů palácové gardy byl již na půli cesty ke stromu, vyburcoval jej princův upřený pohled.

Náhle kdosi seskočil z nejnižší větve a lehce dopadl na nohy. Arutha, Laurie i Gardan měli v téže chvíli zbraně v rukou. Strážný popadl mladíka, jak si nyní mohli všimnout, za paži a vedl jej k princovi.

Jak se k němu blížili, v Aruthově tváři se mihl záblesk poznání. "Jimmy?"

Jimmy se uklonil a lehce se zachvěl bolestí v boku. Dnešního jitra si ránu sám neuměle obvázal. Gardan se otázel: "Výsosti, ty toho chlapce znáš?"

Arutha přikývl. "Ano. Je sice trochu starší a trochu vyšší, ale znám toho mladého darebu. Je to Jimmy Ručka, legenda mezi brigandy a hrdlořezy v Krondoru. Je to ten malý zloděj, který pomáhal Anitě a mně uprchnout z města."

Laurie si hochu prohlížel a náhle se rozesmál. "Neměl jsem možnost si ho dobře prohlédnout, protože ve skladišti byla tma, když mě a Kasumiho vyváděli Jízlivci z města, ale dám ruku do ohně, že je to tentýž chlapec. 'U Matky je zábava.'"

Jimmy se zazubil. "A všichni se tam dobře pobaví."

Arutha se ozval: "Takže vy dva se znáte?"

"Jednou jsem ti vyprávěl, že když jsme s Kasumim nesli králi Rodricovi zprávu od tsuranského císaře, provázel nás

od skladu k městské bráně chlapec, který odlákal strážce, abychom mohli opustit Krondor. Byl to tenhle, ale nemohu si vzpomenout na jeho jméno."

Arutha odložil meč a ostatní následovali jeho příkladu.

"Dobrá, Jimmy, jsem rád, že tě opět vidím, ale co má znamenat tvá cesta přes zed'?"

Jimmy pokrčil rameny. "Myslel jsem, že byste se rád setkal se starým známým, Výsosti, ale měl jsem jisté pochybnosti, zda bych dokázal přesvědčit kapitána strážce, aby vám předal můj vzkaz."

Gardan se nad tou drzou odpovědí pousmál a pokynul strážci, aby Jimmyho pustil. "Nejspíš máte pravdu, Jimmy z Otrhanců."

Jimmy si pojednou uvědomil, jak ošuntěle mezi těmito dobře oděnými a upravenými obyvateli paláce vypadá. Od zubatého sestřihu až po špinavé bosé nohy vypadal jako žebrák. Pak v Gardanových očích zahlédl špetku veselí.

"Nenech se mýlit jeho vzhledem, Gardane. Je daleko schopnější, než je v jeho věku obvyklé." Arutha se po těch slovech obrátil na Jimmyho. "Tím, že ses sem dostal, jsi poněkud znevážil Gardanovy strážce. Předpokládám, že k tomu máš dobrý důvod."

"Ano, Výsosti. Jedná se o nanejvýš vážnou a neodkladnou záležitost."

Arutha přikývl. "Nu a čeho se ta nanejvýš vážná a neodkladná záležitost týká?"

"Někdo vypsál odměnu za vaši hlavu?"

Gardana chlapcův výrok ochromil. Laurie vykotal: "Co? Jak...?"

"Co tě k tvému tvrzení přivedlo?" zajímalo Aruthu.

"Někdo se už pokusil si ji vybrat."

Kromě Aruthy, Laurieho a Gardana chlapcovu příběhu naslouchali ještě další dva muži. Hrabě Volney z

Landrethu, který v poslední době zastával místo zástupce princova kancléře lorda Dulanice, vévody z Krondoru, jenž záhadně zmizel za vlády Guye du Bas-Tyry. Po Volneyho boku seděl otec Nathan, kněz Bílé Sung, bohyně Jediné cesty, kdysi jeden z hlavních poradců prince Erlanda. Byl tu na Gardanovu žádost.

Arutha ani jednoho z nich neznal, ale Gardan se jim naučil během dlouhých měsíců princovy nepřítomnosti důvěřovat a jeho názor znamenal pro Aruthu mnoho. Gardan ve skutečnosti působil jako rytíř – maršálek Krondoru, právě tak jako Volney převzal veškerou odpovědnost vrchního kancléře.

Oba byli zavalití, ale zatímco Volney vypadal jako muž, který nikdy nepoznal práci a je tlustý odjakživa, Nathan připomínal bývalého zápasníka, jemuž se svaly pomalu začínají měnit v tuk. Pod jejich změkčilým vzhledem se však skrývala síla. Nikdo nepromluvil, dokud Jimmy neskončil s líčením dvou soubojů, které se včera v noci odehrály.

Volney chlapce chvíli studoval, hleděl na něj zpod pečlivě učesaného hustého obočí. "To je úžasné. Nechce se mi ani věřit, že by někdo mohl připravit takové spiknutí."

Arutha seděl s lokty opřenými o stůl a ruce spojil před obličejem do tvaru stříšky. Prsty neklidně ťukal o sebe. "Nebyl bych prvním princem, který se stal terčem vrahova šípu, hrabě Volney." Gardanovi přikázal: "Neprodleně zdvojnásob stráž, ale v tichosti a nic nevysvětluj. Nechci, aby se po paláci rozběhly klevety. Za dva týdny tu budou všichni šlechtici z Království, kteří stojí za zmínku, včetně mého bratra."

Volney podotkl: "Snad byste měl Jeho Veličenstvo varovat?"

"Ne," odtušil Arutha rozhodně. "Lyam bude cestovat s celou královskou osobní stráží. Ať se k nim v Malacově

kříži připojí oddíl krondorských kopiníků, ale ani slovo o tom, že to není jen obvyklý čestný doprovod. Pokud jej neochrání sto vojáků, neochrání jej nikdo.

"Ne, naše potíže čekají zde, v Krondoru. nemáme na výběr."

"Nejsem si jist, že chápu, Výsosti," prohlásil opatrně otec Nathan.

Laurie obrátil oči v sloup a Jimmy se zakřenil. Arutha se ponuře usmál. "Myslím, že naši dva zběhlí společníci pochopili, co musíme učinit." Zadíval se na Laurieho a Jimmyho a povzdechl si. "Musíme chytit Puštíka."

Arutha mlčky seděl ve svém křesle, zatímco Volney rázoval sem a tam po jídelně. Laurie, který prožil mnoho let hladu, než aby dokázal odmítnout jídlo, jakmile bylo na dosah, jedl. Mohutný hrabě z Landrethu pochodoval po sále. V okamžiku, kdy začal další okruh kolem stolu, Arutha se unaveně ozval: "Drahý hrabě, musíte pořád chodit dokola?"

Hrabě, který byl zahloubán ve vlastních myšlenkách, se zastavil. Lehce se směrem k Aruthovi uklonil, ale v jeho obličeji se zračilo dotčení. "Prosím za prominutí, Výsosti, nechtěl jsem vás vyrušit," omluvil se, ale bylo zřejmé, že jeho slova nejsou ani v nejmenším míněna upřímně. Laurie se mezi dvěma sousty usmál. "Ale věřit tomu zloději je čiré bláznovství."

Aruthovy oči se rozšířily a stočil zrak na Laurieho, který mu udivený pohled oplatil. Laurie promluvil: "Milý hrabě, neměl byste mluvit tak neobezřetně. Pojd'te, povězte svému princovi, co máte na srdci. Ale pravdu!"

Volney zrudl, když si uvědomil, že to se svou otevřeností přehnal. "Prosím za prominutí, já..." Tonul v rozpacích.

Arutha nasadil svůj křivý úsměv. "Odpuštěno, ale pouze vaše hrubost." Chvilku si Volneyho mlčky prohlížel a pak

dodal: "Vaši přímočarost shledávám osvěžující. Pokračujte."

"Výsosti," prohlásil neochvějně Volney, "podle všeho, co víme, je tento chlapec součástí jakési tajné hry, jejímž cílem je zajmout vás, nebo vás zničit, přestože tvrdí opak."

"A co mám podle vás dělat?"

Volney se odmlčel a pomalu zavrtěl hlavou. "Nevím, Výsosti, ale poslat toho hochy samotného, aby posbíral nějaké zprávy... nejsem si jist."

Arutha se otočil. "Laurie, pověz mému příteli a rádci, že je vše v pořádku."

Laurie polkl doušek výtečného vína a zadíval se na Volneyho. "Všechno je v pořádku, hrabě." Arutha střelil po minstrelovi zakaboněný pohled a Laurie dodal: "Popravdě řečeno, pane, vykonali jsme vše, co bylo v našich silách. Znáám město tak dobře jako každý, kdo nepatří mezi lidi oddané Spravedlivému muži. Jimmy je Jízlivec. Může najít cestu k Puštíkům tam, kde selže tucet zvěďů."

"Vzpomeňte si," vložil se do vysvětlování Arutha, "setkal jsem se s kapitánem tajné policie Jocko Radburnem. Byl to podlý a bezectný člověk, který se nezastavil před ničím, když se snažil znovu zajmout Anitu. Jízlivci tehdy prokázali své schopnosti."

Volney se nahnul nad židli, pak se upamatoval a gestem požádal prince o svolení. Arutha mu pokynul, a když se hrabě posadil, řekl: "Snad máte pravdu, zpěváku. Jen se nedokážu s touto hrozbou vyrovnat. Pomyšlení na nájemné vrahy, kteří tu volně pobíhají kolem, mě děsí."

Arutha se opřel dlaněmi o stůl. "Více než mě? Nezapomeňte, Volney, já jsem měl být terčem."

Laurie přitakal: "Po mně jít rozhodně nemohli."

"Ledaže by to byl někdo, kdo má rád hudbu," opáčil suše Arutha.

Volney si povzdechl. "Je mi líto, že nemohu být víc nápomocen. Nejednou jsem si přál, abych měl pro správu princova panství lepší vlohy."

"Nesmysl, Volney," nesouhlasil Arutha. "Počínal jste si velmi dobře a udělal jste velký kus práce. Když Lyam trval na tom, že jej budu doprovázet na cestě po Východě Království, bránil jsem se z toho důvodu, že jsem nechtěl nechat Západ trpět pod jinou rukou než mou vlastní. To však bylo zapříčiněno pouze důsledky vlády Bas-Tyry a nechtěl jsem tím nikterak vyjádřit nedůvěru ve vaše schopnosti. Jsem však potěšen, že mé obavy se ukázaly planými. Pochybuji, že by si někdo jiný vedl při vyřizování každodenních záležitostí lépe než vy, hrabě."

"Děkuji, Vaše Výsosti," přijal pochvalu Volney, avšak bez velkého nadšení.

"Ve skutečnosti jsem vás chtěl požádat, abyste pokračoval. Když se Dulanic tak záhadně ztratil, nemáme v Krondoru žádného vévodu, který by se o město staral. Lyam nemůže ještě dva roky vyhlásit, že se úřad uvolnil, aniž by poskvřnil Dulanicovu pověst tím, že jej zbaví titulu. Ale dá se předpokládat, že skoná Guyovou či Radburnovou rukou. Takže za daného stavu věcí jsem uvažoval o tom, že byste se ujal kancléřství vy."

Volney nevypadal ani trochu nadšeně, ale přijal tu zprávu statečně. "Děkuji Jeho Výsosti za důvěru."

Další rozhovor byl přerušen příchodem Gardana, otce Nathana a Jimmyho. Nathanův býčí krk byl celý zrudlý námahou, protože napůl vlekl Jimmyho ke křeslu. Chlapcova tvář byla bílá jako stěna a po čele i po lících mu stékaly pramínky potu. Bez ohledu na etiketu Arutha ukázal na sedadlo a kněz hochu položil.

"Co se děje?" zajímal se Arutha.

Gardan se napůl usmíval a napůl vyhlížel znepokojeně. "Ten mladý hrdina pobíhal od včerejší noci s ošklivou

ranou na boku. Sám si ji obvázal a pokračoval ve svém úkolu."

"Zanítilo se mu to," doplnil Nathan, "takže jsem mu musel zranění vyčistit a převázat. Trval jsem na tom, že to musím udělat dřív, než půjdeme za vámi, protože dostal horečku. Není žádná věda udržet ránu v čistotě, ale každý kluk z ulice si myslí, že je felčar. Teď mu to hnisá." Podíval se na Jimmyho.

"Je trochu bledý po šití, ale za pár hodin bude v pořádku – pokud si ránu znovu neotevře," dodal významně.

Jimmy se tvářil zahanbeně. "Omlouvám se, že jsem vám způsobil starosti, otče, ale za jiných okolností bych se o sebe postaral."

Arutha se zlodějíčka zeptal: "Co jsi zjistil?"

"Ta věc s chycením nájemného vraha bude ještě těžší, než jsem si myslel. Výsosti. Existuje způsob, jak navázat spojení, ale je spleť a nejistý." Arutha naznačil, že má pokračovat. "Musel jsem se vyptávat spousty lidí na ulicích, ale něco jsem vyšťoural. Když si chcete objednat službu cechu vrahů, musíte jít do chrámu Lims-Kragmy." Nathan při vyslovení jména bohyně smrti udělal ochranné znamení. "Vyjádříte jí svou oddanost a přinesete oběť, do urny určené právě k tomu účelu vložíte požadovaný obnos, a to ve zlatě zabaleném do pergamenu s vaším jménem. Do druhého dne se s vámi spojí, kdy, to záleží na nich. Vy řeknete jméno oběti, oni cenu. Bud' zaplatíte, nebo ne. Pokud ano, sdělí vám, kdy a kde máte nechat zlato. Nezaplatíte-li, odejdou a už se s nimi nikdy nemůžete setkat."

"Jak prosté," poznamenal Laurie. "Určují si kdy a kde, takže nebude snadné nastražit past."

"Řekl bych spíš nemožné," podotkl Gardan.

"Nic není nemožné," odporoval Arutha, jehož výraz svědčil o tom, že je hluboce zadumaný.

Po nekonečně dlouhé chvíli Laurie zvolal: "Mám to!"

Arutha i ostatní se na zpěváka otočili. "Jimmy, ty jsi řekl, že si do příštího dne najdou kohokoliv, kdo nechá v truhlici zlato." Jimmy přisvědčil. "Pak jediné, co musíme udělat, je, aby ten, kdo přinese oběť, zůstal na jednom místě.

Někde, kde to můžeme obklíčit."

Arutha jej pochválil. "Zní to tak samozřejmě, když už jsi to vymyslel, Laurie. Ale kde?"

Ozval se Jimmy. "Existuje několik míst, která bychom na čas mohli vzít do svých rukou, Výsosti, ale ti, kteří je vlastní, jsou nespolehliví."

"Vím o takovém místě," prohlásil Laurie. "Pokud přítel Jimmy Ručka bude ochoten vyslovit svou oddanost bohyni smrti, aby si Puštici nemohli myslet, že je to léčka."

"Nevím," odpověděl Jimmy. "V Krondoru je to těžké. Jestli mě podezírají, třeba už nebudeme mít další příležitost." Připomněl jim útok Jacka a druhého muže s kuší. "Mohla v tom být pouhá zášť, viděl jsem muže zešílet kvůli větším prkotinám, než je přezdívká, ale jestli ne... Jestli se Jack nějak zapletl s vrahy..."

"Potom se Puštíkům podařilo přetáhnout na svou stranu vysoce postaveného Jízlivce," dokončil Laurie větu za chlapce.

Jimmy náhle přestal předstírat zmužilost a zatvářil se ustaraně. "To pomyšlení mě trápí stejně jako to, že se někdo pokusil provrtat Jeho Výsost střelou z kuše. Opominul jsem přísahu Jízlivcům. Měl jsem jim všechno povědět minulou noc.

Musím to hned napravit."

Volney pevně položil svou dlaň na Jimmyho rameno. "Opovázlivý drzouně! Troufáš si upřednostňovat nějaké zvyky pokoutních hrdlořezů před nebezpečím, které hrozí tvému princovi a možná i králi?"

Jimmy vypadal, že se chystá Volneymu odseknout, když se ozval Arutha: "Řekl bych, že je to přesně tak, Volney. Přísahal."

Laurie kvapně přistoupil k židli, na níž chlapec spočíval. Jemně odstrčil Volneyho stranou a sklonil se tak, že se jeho obličej dostal na stejnou úroveň s Jimmyho. "Máš své povinnosti, hochu, a my si to uvědomujeme. Ale časy se změnilly. Jestli jsou mezi Jízlivci zrádci, pak by nebylo dobré podřeknout se. Ti, kteří byli mezi vás nastrčeni, by mohli zamést stopy. Jestli se nám podaří zajmout jednoho z Puštíků..." Nechal myšlenku nedořečenou.

Jimmy přikývl. "Jestli bude Spravedlivý muž uvažovat stejně jako vy, zpěváku, možná přežiju. Bude pro mě lepší, když budu moci své jednání věrohodně vysvětlit. Brzy se budu muset zpovídat. Dobrá tedy, zajdu do chrámu Té, jež rozprostírá své síť. A nebudu muset nic předstírat, až ji budu prosit, aby mi připravila místo, kdyby to měl být můj konec."

"A já se zastavím u starého přítele, který by nám mohl pronajmout hostinec," prohlásil Laurie.

"Správně," souhlasil Arutha. "Zítra bude past přichystaná."

Zatímco Volney, Nathan a Gardan sledovali, jak Laurie s Jimmym odcházejí pohroužení do rozebírání svých plánů, Arutha rovněž vyšel z místnosti. Jeho tmavé oči ukrývaly tiché plamínky hněvu. Po tolika letech nelítostných bojů během trhlínové války se vrátil do Krondoru s nadějí na dlouhý a klidný život s Anitou po boku. Nyní se někdo odvážil tento mír ohrozit. A ten někdo za to drazé zaplatí.

V hospodě *U Duhového papouška* byl klid. Okenice byly zavřené, protože od Hořkého moře se hnala bouřka. Výčep byl tudíž zahalen štiplavým modrým kouřem z krbu a nejméně tuctu dýmek stálých hostů. Náhodnému

pozorovateli by hostinec připadal stejný jako za kterékoliv jiné deštivé noci. Jeho majitel Lucas spolu se dvěma syny stál za nálevním pultem. Čas od času se jeden z nich vydal otevřenými dveřmi do kuchyně pro jídlo a odnesl je ke stolu, kde si je objednali. V rohu u krbu, naproti schodům do patra, seděl světlolasý minstrel a potichu zpíval o námořníkovi vracejícím se domů.

Pozornější průzkum by však odhalil, že muži u stolů se svého piva sotva dotkli. Přestože vypadali jako ostří chlapíci, chybělo jim cosi z tvárnosti přístavních dělníků či mořeplavců, kteří před nedávnem připluli z cest. Do jednoho měli tvrdý pohled a jizvy nezískali v hospodských rvačkách, ale v bitvách, kterými prošli. Byli to členové Gardanova oddílu princovy osobní stráže a někteří z nich patřili mezi veterány trhlinové války. V kuchyni se činilo pět nových kuchařů a kuchtíků. V patře, v pokoji nejbliž schodům, čekal trpělivě Arutha s Gardanem a pěti vojáky. Celkem měl Arutha v hospodě dvacet čtyři muže. Nikdo jiný nebyl přítomen, poslední z místních odešel, když se spustil liják.

U rohového stolu nejdál od vchodu seděl Jimmy Ručka. Celý den jej cosi trápilo, ačkoliv ani on sám nedokázal přesně pojmenovat příčinu svého neklidu. Ale věděl jedno: pokud by této noci vstoupil do zdejšího lokálu, jeho zkušenost by jej varovala. Doufal, že Puštík nebude tak opatrný. Něco tu nebylo v pořádku.

Jimmy se opřel a nepřítomně uždiboval sýra. Přemýšlel, co se mu nezdá. Bylo hodinu po západu slunce a dosud se neobjevila ani známka po někom, kdo by mohl patřit k Puštíkům. Jimmy sem zamířil rovnou z chrámu a ujistil se, že si jej všimlo několik žebráků, kteří jej dobře znali. Pokud by si ho někdo v Krondoru přál najít, snadno a levně mohl získat zprávy o tom, kde se nachází.

Přední dveře se rozletěly a dovnitř vešli dva muži. Oba si strásali dešťové kapky s pláště. Vypadali jako bojovníci, možná hrdinové, kteří si vydělali pěkných pár stříbrných hlídáním kupeckých karavan. Oblečení byli podobně: kožená zbroj, boty z teletiny, široké meče u boků a přes záda pod pláště připevněné štíty.

Vyšší z nich, se šedivě prokvetlými skráněmi, objednal pivo. Druhý, hubený blondák, se mezitím rozhlížel po místnosti. Způsob, jakým přimhouřil oči, Jimmyho vylekal. Bylo zřejmé, že také vycítil jakousi nepatřičnost. Tiše promluvil ke svému společníkovi. Prošedivělý muž přikývl a pak si vzal od hospodského korbele s nápojem. Zaplatil dvěma měďáky a společně zamířili k jedinému volnému stolu vedle Jimmyho.

Starší chlapík se obrátil na Jimmyho a prohodil: "To jsou tu vždycky všichni tak střízliví?" Jimmymu konečně došlo, co se mu celý den nelíbilo. Během čekání se strážci poddali starému vojenskému zvyku mluvit tiše. Ve výčepu chyběl obvyklý hluk.

Jimmy zvedl ukazovák ke rtům a zašeptal: "To ten zpěvák." Muž otočil hlavu a chvilku Lauriemu naslouchal. Laurie byl nadaný muzikant a navzdory celodenní práci měl stále krásný sytý hlas. Když skončil, Jimmy udeřil svým korbelem o stůl a zvolal: "Skvělé, minstrele, přidej, přidej ještě!" a přitom hodil na pódium před něj stříbrnou minci. Jeho výbuch vzápětí následovaly obdobné výkřiky a pochvalný pískot, vojáci si naštěstí uvědomili, oč běží. Přidali rovněž několik mincí. Když Laurie znovu sáhl do strun a zahrál první akordy rozverně odrhovačky, v lokále se rozproudil běžný bzukot hlasitého hovoru.

Oba cizinci se uvelebili na svých židlích a poslouchali, příležitostně spolu prohodili pár slov. Očividně se uklidnili, když se nálada v místnosti vrátila do obvyklých kolejí. Jimmy chvíli seděl a sledoval muže u vedlejšího

stolu. Něco mu na nich nesedělo, obdobně jako jej ještě před chvílí zneklidňovalo ticho zde v místnosti.

Dveře se znovu otevřely a vstoupil další muž. Zatímco si otřepával vodu z širokánského pláště, rozhlížel se po výčepu. Nesundal si však kabátec, dokonce i hlavu si nechal zakrytou kápí. Všiml si Jimmyho a zamířil k němu. Aniž by počkal na vyzvání, odsunul židli a posadil se. Tlumeným hlasem promluvil: "Máš pro mě jméno?"

Jimmy přikývl a naklonil se přes stůl, jako by se chystal šeptat. Jakmile tak učinil, s náhlou prudkostí si uvědomil čtyři zásadní věci. Na vzhledu mužů u vedlejšího stolu sice nebylo na první pohled nic neobvyklého, ale meče a štíty měli na dosah, stačil jim zlomek vteřiny, aby se jich chopili. Rovněž nepopíjeli jako žoldnéři, kteří se právě vrátili z dlouhé cesty, piva se téměř nedotkli. Muž naproti Jimmymu měl od chvíle, kdy do hostince vstoupil, jednu ruku skrytou pod pláštěm. Ale nejvíce byly do očí jejich velké černé prsteny. Všichni je měli navlečené na levé ruce a v zasazených černých kamenech byly vyryty obrysy sovy. Velice se podobaly talismanu, který Jimmy sebral společníkovi Smějícího se Jacka. Jimmy horečně přemýšlel, protože takové prsteny již viděl dříve a chápal, k čemu slouží.

Jimmymu nezbyvalo než improvizovat. Z boty vytáhl pergamen a položil jej na pravý roh stolu co nejdál od muže. Donutil jej tak neobratně se pro něj natáhnout. Pravou ruku měl schovanou pod stolem. V okamžiku, kdy se cizincova ruka dotkla pergamenu, Jimmy bleskurychle vytáhl svůj nůž a zaútočil, doslova přišpendlil Puštíkovu pravačku ke stolu. Muž ztuhl překvapením, pak se ze záhybů jeho pláště vynořila druhá ruka svírající dýku. Tal po Jimmym, ale chlapec se ráně vyhnul tím, že bez váhání padl naznak. Neznámý muž si konečně uvědomil bolest a

začal se svíjet v agonii. Jimmy převrátil svou židli a zaječel: "Puštíci!" ještě dřív, než dopadl na podlahu.

V lokále to zavířilo. Lucasovi synové, oba váleční veteráni, přeskočili nálevní pult a v mžiku se ocitli před šermíři vedle Jimmyho stolu, kteří se právě chystali vstát. Jimmy visel nešikovně přes převrácenou židli a házel sebou, aby se dostal na nohy. Ze své pozice viděl zápas dvou hostinských s prošedivělým mužem. Druhý falešný žoldák měl levou ruku u úst. Jimmy zakřičel: "Prsteny s jedem! Mají prsteny s jedem!"

Ostatní strážní se vrhli na muže v kápi, jenž se horečně snažil sejmout prsten z probodnuté ruky. V okamžiku jej pevně drželi tři siláci tak, že se nemohl ani pohnout.

Vysoký Puštík mezitím odkopl oba Lucasovy syny, odvalil se stranou a rozběhl se ke dveřím. Cestou srazil další dva vojáky překvapené jeho rychlostí. Na kratičkou chvíli se otevřel volný průchod ke schodům, zatímco místnost vyplnily kletby mužů, snažících se naházet mu do cesty stoly a židle. Nájemný vrah se již blížil k východu a ke svobodě, jeho hubený společník se postavil mezi něj a hordu útočníků. Puštík skočil ke dveřím. S téměř nelidskou rychlostí se objevil Arutha a jílcem svého rapíru zasáhl šedovlasého muže do hlavy. Ten padl omráčen k zemi.

Arutha se napřímil a rozhlédl se po místnosti. Světlovlasý vrah ležel na zemi a jeho oči slepě zíraly vzhůru. Bezpochyby byl mrtev. Muž v plášti měl kápi staženou dozadu, a když jeden z vojáků uchopil dýku, aby ji vytáhl z jeho ruky, byl bolestí bledý jako stěna. Tři vojáci jej drželi, ačkoliv se zdál být tak jako tak příliš zesláblý, než aby se o něco pokusil. Jakmile nůž vyjel z jeho dlaně, vykřikl a omdlel.

Jimmy opatrně obešel mrtvého muže a vyšel po schodech k Aruthovi. Podíval se dolů, kde Gardan mezitím snímal z

prstu muže na podlaze černý prsten, a pak se na Aruthu široce usmál. Zdvihl ruku, na níž vztyčil dva prsty.

Princ byl stále zrudlý námahou, ale nedokázal potlačit vítězoslavný úsměv. Nikdo z jeho lidí nebyl zraněn a zajal dva nájemné vrahy. Nařídil Gardanovi: "Střež je jako oko v hlavě a nedovol nikomu, koho neznáš, aby se k nim po cestě do paláce přiblížil. Nechci rozpoutat vlnu dohadů. Lucas i další se mohou ocitnout v nezáviděníhodné situaci, až cech vrahů zjistí, že jsou ti tři nezvěstní. Nech tu dost mužů, abychom zachovali zdání, že je tu všechno jako obvykle, a zaplať Lucasovi dvojnásob za škody, které jsme tu napáchali. Poděkuj mu." Někteří Gardanovi strážci nečekali, až Arutha domluví, a odklízeli poškozené stoly, zatímco jiní rozestavovali zbylý nábytek tak, aby si nikdo nevšiml, že několik kusů chybí. "Ty dva odveďte na místo, které jsem určil, a pospěšte si. S výsledkem začneme ještě dnes v noci," dokončil princ.

Stráže ostražitě hlídaly dveře vedoucí do odlehlé části paláce. Pokoje, které se zde nacházely, byly využívány pouze příležitostně nevýznamnými hosty. Křídlo bylo vystavěno poměrně nedávno a přístup k němu vedl z hlavní budovy úzkou krátkou chodbou. Vstupní brána na druhé straně byla zevnitř uzavřena závorou a zvenčí ji hlídali dva vojáci, kteří dostali rozkaz nikoho – bez výjimky – nepouštět ani dovnitř, ani ven.

Ve zmíněném křídle byly všechny krajní komnaty pečlivě zajištěny. Uprostřed ústředního sálu si Arutha prohlížel zajatce. Oba byli silnými provazy upoutáni k masivním dřevěným ložím. Arutha nechtěl nic ponechat náhodě, obával se, že by se mohli pokusit o sebevraždu. Otec Nathan dohlížel nad svými akolyty, kteří vrahy ošetřovali.

Náhle jeden z mladých mnichů odskočil od pelesti lůžka, na němž spočíval prošedivělý muž. Pohlédl na Nathana a v jeho očích se zračil zmatek. "Otče, pojd'te se podívat."

Jimmy s Lauriem se postavili za kněze a za Aruthu. Nathan se naklonil akolytovi přes rameno a kolemstojící mohli slyšet jeho ostré nadechnutí. "Necht' nám Sung ukáže cestu!" Vrahovi byla sňata kožená zbroj, pod níž se objevila černá tunika se stříbrnou výšivkou znázorňující rybářskou síť. Nathan natáhl ruku a rozhalil ji. Oči všech spatřily další košili z plátna nejtemnější černí, jež byla v místě srdce rovněž vyšitá stejným ornamentem. Vězeň měl již ruku obvázanou a přicházel k vědomí. Vzdorně a s nepokrytou nenávistí se zahleděl na služebníka bohyně Sung.

Nathan pokynul principi a poodešel stranou. "Ti muži nesou znamení Lims-Kragmy," pošeptal Aruthovi. "Znázornění Té, jež rozhazuje síť, aby do nich nakonec polapila všechno živé."

Arutha přikývl. "To souhlasí. Víme, že s Puštíky je možné vejít do styku prostřednictvím jejího svatostánku. I kdyby o tom představení chrámu nic nevěděli, někdo z jejich řad musí být s cechem vrahů spřažen. Pojd'te, Nathane, musíme jej vyslechnout." Vrátili se k lůžku. Arutha pohlédl na ležícího muže a zeptal se: "Kdo nabídl odměnu za mou hlavu?"

Nathan byl odvolán k druhému vrahovi, jenž byl stále v bezvědomí. "Kdo jsi?" naléhal princ. "Odpověz, nebo bolest, kterou jsi vytrpěl, bude pouhým stínem toho, co tě teprve čeká." Arutha nebyl vyhlídkou na mučení nijak nadšen, ale byl pevně rozhodnut nezastavit se před ničím, aby zjistil, kdo byl za útok na jeho osobu zodpovědný. Otázka i hrozba však byla odměněna pouze mlčením.

Po chvíli Nathan znovu přistoupil k Aruthovi. "Ten druhý je mrtev," oznámil mu tiše. "Musíme se o tohoto

starat s větší opatrností. Znájí způsob, jak přinutit tělo, aby se nebránilo smrti, ale naopak ji uvítalo. Říká se, že i zdravý a silný muž dokáže zemřít silou vůle, pokud má dostatek času."

Arutha si povšiml stružky potu na čele zraněného. Nathan jej vyšetřil a pak prohlásil: "Horečka prudce stoupá. Musím mu dát lék. Teď ho nemůžeme vyslýchat." Kněz si spěšně došel pro jakýsi lektvar, a zatímco mu dva vojáci drželi čelisti rozevřené, nalil tekutinu muži do krku. Poté začal odříkávat modlitbu. Muž na posteli sebou prudce házel a jeho tvář byla zkřivena soustředěním. Na pažích a na krku mu vystoupily modravé žíly, poukazující na nesmírné úsilí, s nímž se snažil vyprostit z pout. Pojednou ze sebe vyrazil dutý smích a znehybněl. Víčka měl zavřená.

Nathan jej prohlédl a sdělil svůj závěr. "Upadl do bezvědomí, Výsosti. Zpomalil jsem zvyšování horečky, ale nevěřím, že by se mi je podařilo zastavit. Máme co do činění s jakousi magií. Schází nám před očima. Nějakou dobu potrvá, než zjistíme, jaké kouzlo jej obklopuje... jestli nám ovšem poskytne čas." V Nathanově hlase zaznívala pochybnost. "A jestli mé síly na takový úkol stačí."

Arutha se obrátil na Gardana. "Kapitáne, vezmi si deset mužů, kterým nejvíc důvěřuješ, a vydejte se bez meškání do chrámu Lims-Kragmy. Vzkažte nejvyšší kněžce, že nařizuji, aby ihned přišla. Přiveďte ji třeba násilím, ale chci ji mít zde."

Gardan zasalutoval, v jeho pohledu však probleskla nechut'. Laurie i Jimmy věděli, že se mu nelíbí pomyšlení na návštěvu kněžky v jejím hájemství. Přesto se však věrný voják otočil a bez jediného slova se jal plnit princův rozkaz.

Arutha se opět postavil nad zajatce, který se třásl zimnicí. Nathan zavrtěl hlavou. "Horečka stále stoupá, Výsosti. Pomalu, ale jistě."

"Jak dlouho ještě bude žít?"

"Pokud nic nepodnikneme, tak do rána, déle jistě ne."

Arutha vztekle udeřil pěstí do otevřené dlaně své levé ruky. Do svítání zbývalo sotva šest hodin. Méně než šest hodin na to, aby zjistil vše o útoku, který na něj byl namířen. Zemře-li tento muž, budou zase na začátku. Vlastně na tom budou hůř, neboť jejich neznámý nepřítel podruhé do takové pasti nepadne.

"Nemůžete učinit něco...?" zeptal se tiše Laurie a doprovodil svou otázku pokrčením ramen.

Nathan uvažoval. "Snad..." Odvrátil se od chorého muže a pohybem ruky odvolal své pomocníky od lůžka. Požádal jednoho z nich, aby mu přinesl tlustou knihu zaklínadel.

Jakmile ji měl v ruce, rozdal akolytům pokyny. Ti rychle splnili jeho přání, znali zamýšlený rituál i své přesné úlohy v něm. Křídou namalovali na podlahu pentagram a po jeho vnitřním obvodu mnoho run. Ve středu magického symbolu stálo lůžko a na něm duchem nepřítomný vězeň. Pak rozestavili do rohů pětiúhelníka hořící svíce a šestou podali Nathanovi, jenž listoval svazkem. Po chvíli počal Nathan pohybovat plamenem ve složitém obrazci a hlasitě předčítal v jazyce, který byl pro nezasvěcené nesrozumitelný. Jeho žáci stáli v tichosti stranou, jen na několika místech zaklínadla knězi jednohlasně odpovídali. Místnost se začala plnit magií a vzduch zhoustl. Jakmile byly vysloveny poslední hlásky, umírající muž žalostně zasténal.

Nathan s klapnutím zavřel knihu. "Nic kromě bohů samých nyní nemůže bez mého svolení překročit hranice pentagramu. Žádný duch, démon ani jiná temná síla nás nyní nemůže ohrozit."

Nathan pak nařídil všem, aby zůstali mimo obrazec a znovu otevřel knihu. Pustil se do čtení dalšího zaklínadla a zakrátko se ze zavalitého kněze řinula slova jako vodopád. Dokončil svou práci a ukázal na ležícího muže. Arutha sledoval jeho pohyb, ale nespátřil nic neobvyklého. Otočil se k Lauriemu, aby se s ním podělil o své myšlenky, když tu náhle koutkem oka zahlédl slabé světlo. Vyplňovalo pentagram jako lehká pavučina z mléčných krystalků, neviditelná při přímém pohledu. Arutha se otázel: "Co je to?"

Od Nathana se mu dostalo vysvětlení. "Zpomalil jsem jeho čas, Výsosti. Hodina je pro něj nyní pouhý okamžik. Zaříkadlo vydrží do úsvitu, ale pro něj to bude jako čtvrt hodina. Získáme tím čas. Bude-li nám přát štěstí, přežije takto do poledne."

"Můžeme s ním nyní mluvit?"

"Ne, naše slova jsou pro něj míň než bzučení mouchy. Ale v případě potřeby mohu kouzlo odstranit."

Arutha se podíval na pomalu se svíjejícího muže v horečce. Jeho ruka se zdála viset bez hnutí nad lůžkem. "Potom tedy musíme vyčkat, až nás nejvyšší kněžka Lims-Kragmy poctí svou návštěvou," prohlásil Arutha netrpělivě.

Čekání nebylo dlouhé, ale v chování nejvyšší kněžky byla patrná nedůtklivost. Za dveřmi se ozval ruch a Arutha se k nim rozběhl. Za nimi stál Gardan v doprovodu ženy v černé róbě. Její tvář se skrývala za hustým černým závojem. Okamžitě se otočila k princi.

Namířila na něj ukazovákem a hlubokým libozvučným hlasem se bez úvodu zeptala: "Proč jste mě nechal zavolat, princi?"

Arutha neodpověděl a obhlížel celou scénu. Za Gardanem čtyři vojáci s překříženými kopími bránili vstupu družině odhodlaně vyhlížejících chrámových

strážců v černých a stříbrných tabardech Lims-Kragmy. "Oč běží, kapitáne?"

Gardan prohlásil: "Dáma si přeje být doprovázena svými strážci a já jsem to zakázal."

Kněžka se ohradila s chladnou zuřivostí. "Přišla jsem na vaše přání, ačkoliv duchovenstvo nikdy nepřijímá rozkazy dočasných vládců. Nepodrobím se však tomu, aby se mnou bylo zacházeno jako s vězněm, ani kvůli vám, princí z Krondoru."

Arutha rozhodl: "Dva strážci mohou vstoupit, ale nepřiblíží se k zajatci. Vás, paní, žádám o spolupráci. Prosím." Arutha ukázal do místnosti. Jeho tón nenechal nikoho na pochybách, že princ není naložen právě nejlépe. Nejvyšší kněžka byla možná představenou mocné sekty, ale nyní stála před druhým nejvyšším vládcem Království, mužem, jenž nepřipouštěl možnost, že by se měl před někým sklonit, s výjimkou krále. Kněžka pokynula dvěma nejbližším strážcům a povolání vešli dovnitř. Dveře se za nimi zavřely a Gardan před ně postavil dva své muže. Na chodbě se o zbylé uctíváče bohyně smrti postarali další vojáci, bez hnutí sledující především jejich za opasky zasunuté zahnuté šavle.

Otec Nathan přivítal nejvyšší kněžku formální, avšak poněkud zdrženlivou úklonou. Jejich dva řády se neměly příliš v oblibě. Dáma se rozhodla knězovu přítomnost ignorovat.

Její první poznámka se týkala pentagramu. "Obáváte se zásahu nadpřirozených mocností?" Její tón byl náhle zvědavý a vyrovnaný.

Odpovědi se ujal Nathan. "Paní, nejsme si mnoha okolnostmi jisti, ale snažíme se zabránit potížím jakéhokoli rázu, ať už fyzického či duchovního."

Zdálo se, že nevzala jeho odpověď vůbec na vědomí. Přistoupila co nejbliž k mrtvému a zraněnému. Jakmile

spatřila černé tuniky, zarazila se a obrátila se na Aruthu. I přes hustý černý závoj princ cítil její zlovlný pohled. "Tito muži náleží k mému řádu. Jak to, že leží zde?"

Aruthova tvář odrážela dosud ovládaný hněv. "Paní, abych získal odpověď na tuto otázku, nechal jsem vás sem přivést. Znáte ty dva?"

Prohlížela si jejich tváře. "Tohoto neznám," ukázala na muže s našedlými kadeřemi. "Ale ten druhý je knězem z mého chrámu, jmenuje se Morgan. Nedávno mezi nás přišel z kláštera v Yabonu." Na chvíli se odmlčela, jako by o něčem přemýšlela. "Je oblečen jako bratr řádu Stříbrné sítě." Její hlava se pomalu otáčela po všech přítomných, až se zastavila s očima znovu upřenýma na Aruthu. "Jsou válečnickou odnoží naší víry, v jejich čele stojí Vznešený mistr sídlící v Rillanonu. Nezodpovídá se ze svých činů nikomu, pouze naší Matce vládkyni." Opět se odmlčela. "A to ještě jen někdy." Než mohl kdokoliv něco namítnout, pokračovala. "Nerozumím však tomu, jak je možné, že kněz z mého chrámu nosí jejich znak. Je snad členem jejich řádu, vydávajícím se za kněze? Nebo kněz, který si hraje na válečníka? Anebo není kněz ani bratr řádu, ale vetřelec v obou? Ani jedna z těchto možností není přípustná pod pohrůžkou hněvu Lims-Kragmy. Proč je tu?"

Arutha se ozval: "Paní, pokud to, co říkáte, je pravda" – toto nepřímé obvinění v kněžce probudilo ostražitost, "pak to, co se stalo, bude zajímat váš chrám stejně, jako to zajímá mě. Jimmy, pověz, co víme o Puštících."

Jimmy se v přítomnosti Nejvyšší kněžky bohyně smrti očividně cítil jako ryba na suchu. Mluvil rychle a bez obvyklých příkras. Když skončil, paní v černém pohoršeně prohlásila: "Výsosti, skutky, o nichž jsem se právě dověděla, zajisté vyvolají hněv naší vládkyně." V jejím hlase zaznívala chladná zuřivost. "V časech minulých někteří z věrných přinášeli lidské oběti, ale tyto praktiky

jsme dávno opustili. Smrt je trpělivá; všichni k ní přijdou, až nastane jejich čas. Nepotřebujeme žádné vrahy. Promluví s tímto mužem." Namířila na vězně prstem.

Arutha zaváhal. Všiml si otce Nathana, jenž lehce zavrtěl hlavou: "Potácí se na hranici mezi životem a smrtí. Je to otázka několika málo hodin i bez dalšího rozrušení. Pokud by výslech neprobíhal opatrně, mohl by zemřít dřív, než se nám podaří zjistit, co se v těchto kalných vodách skrývá."

Nejvyšší kněžka se ohradila: "A co na tom záleží? I jako mrtvý je stále v mé moci. Jsem prodlouženou paží Lims-Kragmy. Z její vůle najdu pravdu i tam, kde smrtelník zklame."

Otec Nathan se uklonil: "V království smrti je vaše moc neomezená." Obrátil se na Aruthu. "Mohu se se svými bratry vzdálit, Výsosti? Můj řád shledává zamýšlené metody poněkud násilnými."

Princ přikývl, ale Nejvyšší kněžka jej ještě zadržela slovy: "Než půjdete, odstraňte zaklínadlo Zpomalení, které jste na něj přivolali. Bude to jednodušší, než kdybych tak měla učinit sama."

Nathan její žádosti rychle vyhověl. Muž na lůžku počal horečnatě blouznit. Kněz s akolyty spěšně opustili místnost. Jakmile se za nimi zavřely dveře, služebnice Lims-Kragmy promluvila: "Tento pentagram zabráni cizím silám, aby narušily obřad. Musím vás požádat, abyste zůstali vně, neboť každý, kdo se nachází uvnitř, způsobuje vlnění v magické látce. Tento rituál je nejsvětější, ať bude pro nás výsledek jakýkoliv, má paní k sobě tohoto muže jistě povolá."

Arutha se svými společníky a strážemi se rozestavili kolem obrazce a kněžka pokračovala: "Mluvte pouze tehdy, dám-li svolení, a dohlédněte, aby svíce nevyhasly. Jinak by mohly zmizet síly, které... není snadné znovu přivolat." Nejvyšší kněžka odhodila závoj z tváře. Aruthu

její vzhled ohromil. Vypadala jako dívka, a navíc velmi roztomilá. Měla modré oči a plet' barvy ranních červánků. Její obočí slibovalo, že vlasy se budou lesknout nejsvětlejším zlatem. Pozvedla ruce nad hlavu a začala odříkávat modlitbu. Její hlas byl jemný a melodický, slova však zněla podivně a naháněla strach.

Uvázaný muž sebou zazmítal. Náhle otevřel oči, jejichž zorničky byly upřeny vzhůru. Křečovitě sebou škubal a napínal provazy, kterými byl svázán. Po chvíli se uvolnil. Otočil svou tvář na kněžku a přes obličej mu přeběhl nepřítomný výraz, jako kdyby se pokusil zaostřit a pak opět rozostřit. Nato se jeho rty stáhly do zvláštního, zlověstného úšklebku, ztělesnění potměšilé krutosti. Otevřel ústa a z nich vyšel hluboký a dutý hlas: "Čím posloužím, paní?"

Nejvyšší kněžka se zamračila, jako kdyby v jeho chování bylo něco nečekaného, ale zachovala klid a panovačně přikázala: "Oblékáš šat řádu Stříbrné sítě, a přesto jsi vystupoval jako kněz. Vysvětli svou zradu."

Muž se skřípavě zasmál. Vysoký nepříjemný zvuk se po chvíli vytratil stejně náhle, jako se objevil. "Jsem služebníkem."

Zarazila se, neboť jí odpověď nebyla po chuti. "Odpověz tedy, komu sloužíš?"

Znovu se ozval smích a tělo spoutaného muže se napjalo ve snaze uvolnit provazy. Nad obočím se mu objevily kapičky potu a na pažích vystoupily šlachy. Opět se uvolnil a potřetí se zasmál. "Jsem polapen."

"Komu sloužíš?"

"Jsem ryba. Jsem v síti." Znovu ze sebe vyrazil choromyslný smích a pokračoval v pokusech přetřhnout silná lana, jež jej poutala k lůžku. Pramínky potu poukazovaly na nesmírné úsilí, které vynakládal na své osvobození. Hrozilo, že si křičící muž zláme kosti v těle.

Vtom zvolal: "Murmandame! Pomoz svému služebníkov!"

Pokojem zadul víchr a jedna ze svíc pohasla. Odkud se zde vítr vzal, nebylo nikomu jasné. Zajatec na jeho dotek zareagoval jediným křečovitým záškubem, jeho tělo se prohnulo do oblouku, pouze hlava a chodidla se dotýkaly postele v místech, kde byl připoután. Provazy se napjaly do té míry, že se kůže pod nimi roztrhla a krvácela. V příštím okamžiku kleslo tělo bezvládně na lože. Nejvyšší kněžka o krok ustoupila, pak se vzpamatovala a naklonila se nad muže. "Je mrtvý," řekla tiše. "Zapalte znovu svíci."

Arutha pokynul strážnému, který nad vedlejším plamenem připálil dlouhou třísku a přiložil ji k vyhaslému knotu. Kněžka se pustila do dalšího zaříkání. Oproti tomu prvnímu, jež působilo lehce zneklidňujícím dojmem, budilo druhé zaklínadlo v přítomných bezejmennou hrůzu. Ledový chlad čišící z nejvzdálenějších zákoutí země věčného zatracení prostoupil jejich mysl. Na svých strašidelných křídlech přinášel ozvěnu nářků těch, kteří ztratili naději. Odhaloval však i další odstín, mocný a přitažlivý tón lákající do náruče zapomnění a odpočinku až na věky. Slova se řinula z úst Nejvyšší kněžky dál a dál a předtucha všech, kteří čekali vně obvodu magického pentagramu, sílila a rostla. Sváděli nelítostný vnitřní souboj s touhou prchnout co nejdál od kouzla, jež se odehrávalo před jejich zraky.

A pak se najednou rozhostilo hrobové ticho. Nejvyšší služebnice bohyně smrti promluvila v jazyce Království: "Slyš mě, ty, jenž jsi s námi tělem, avšak duchem podléháš vůli naší paní, Lims-Kragmy. Tak jako Smrt vládne na samém konci běhu světa, tak já tě nyní vyzývám jejím jménem k návratu. Vrať se!"

Mrtvola na lůžku se zachvěla, ale znovu znehybněla. Nejvyšší kněžka zvolala ještě silněji: "Vrať se!" Tělo se

znovu pohnulo. Náhle mrtvý muž zvedl hlavu a otevřel oči. Zdálo se, že se rozhlíží po místnosti, ale i když měl víčka dokořán, jeho panenky byly stále zapadlé a z důlků svítilo jen bělmo. Přesto bylo patrné, že vidí, protože jeho hlava se zastavila tak, jako kdyby hleděl na kněžku. Roztáhl ústa, z nichž vyšel vzdálený a prázdňý smích.

Nejvyšší kněžka učinila krok vpřed. "Ticho!"

Mrtvola zmlkla, ale v její tváři se objevil úšklebek, nejprve sotva znatelný, ale postupně se stále víc rozšiřoval, dokud nebyl tím nejodpudivějším výrazem samotného ďábla. Obličej se počal lehce třást, kroutit a hýbat. Samotné maso zrosolovatělo a pak se rozplizlo jako rozehřátý vosk. Barva pleti se změnila, zprůsvitněla a zbledla. Čelo vystoupilo a brada se zjemnila, pak se vyklenul nos a zešpičatěly uši. Vlasy tmavly, dokud nedosáhly barvy havraní černi. V okamžiku byl muž, kterého vyslýchali, tentam a na jeho místě leželo tělo, jež nepatřilo člověku.

Laurie tiše vydechl: "Bohové dobří! Bratr temné stezky!"

Jimmy neklidně přešlápl. "Váš bratr Morgan se narodil mnohem severněji než v Yabonu, paní," zašeptal. V tónu jeho hlasu neznělo pobavení, jen strach.

Znovu zafoukal ledový vítr neznámo odkud a Nejvyšší kněžka se obrátila k Aruthovi. Oči měla rozšířené strachy a zřejmě chtěla něco říci, její rty se hýbaly, ale nevyšel z nich ani hlásek.

Stvoření na lůžku, příslušník rasy nenáviděných příbuzných elfů, nepřičetně zaječelo. S ohromující silou trhl peklomor jednou paží a osvobodil ji z pout. Než stihli strážní zasáhnout, rozerval i ostatní provazy, vyskočil na nohy a vrhl se k Nejvyšší kněžce.

Žena neochvějně čelila mrtvému tvorovi a z celého jejího těla tryskala síla. Napřáhla na zrůdu ruku a zvolala: "Stůj!" Peklomor uposlechl. "Při moci mé paní nařizuji poslušnost

tobě, jenž jsi byl přivolán. V jejím království přebýváš a jejím zákonům se podřizuješ. Při její moci tě vyzývám, vrať se zpět!"

Peklomor na okamžik zaváhal a pak s děsivou rychlostí vyrazil. Jednou rukou uchopil kněžku pod krkem a svým vzdáleným hlasem zaskřípal: "Ruce pryč od mého služebníka, paní! Jestli svou vládkyni tolik miluješ, běž si za ní!"

Nejvyšší kněžka uchopila zápěstí, které ji škrtilo, a po paži mrtvého stvoření se rozletěly modré plameny. S bolestným zavytím ji peklorozdvihl do výše, jako kdyby nic nevážila, a mrštil jí o stěnu nedaleko Aruthy. Narazila do kamene a bezvládně se sesula na podlahu.

Nikdo nebyl schopen pohybu. Tvorova přeměna i jeho nenadálý útok na Nejvyšší kněžku zbavil všechny přítomné dechu. Chrámoví strážci stáli jako vrostlí do země při pohledu na záhadnou temnou sílu, jež ublížila jejich paní. Gardan ani jeho muži na tom nebyli o nic lépe.

S dalším ohlušujícím záchvatem smíchu se příšera obrátila na Aruthu. "Nadešel čas našeho setkání, Pane Západu, a nadešel čas tvé smrti!"

Peklomor se zakymácel dopředu a dozadu a pak vykročil směrem k Aruthovi. Chrámoví strážci se vzpamatovali zlomek vteřiny před Gardanovými vojáky. Dva černostříbrní ochránci vyběhli, jeden z nich se postavil před omráčenou kněžku a druhý se vrhl na obludu. Aruthovi vojáci byli rovněž připraveni bránit svého prince. Laurie skočil ke dveřím a přivolal posily.

Strážce z chrámu ťal svou šavlí a zabodl ji peklorovi do těla. Tvor se se zvráceným pobavením zašklebil a nevidoucí oči se mu rozšířily a odhalily červené žilky kolem bělma. V příštím okamžiku jeho ruce vystřelily dopředu a sevřely strážcovu hrdlo. Zakroutil prsty a ozvalo se hlasité zapraskání. Peklomor odhodil ochránce se

zlomeným vazem stranou. První z Aruthových mužů, kteří se ke stvoření dostali na dosah, zaútočil ze strany. Vyrýl mu svým mečem do zad hlubokou brázdu. Obluda se ohnala a jediným úderem hřbetu ruky srazila strážce k zemi. Uchopila šavli za jílec, vytáhla ji z hrudi a s pohrdavým odfrknutím ji odmrštila. Gardan využil chvilkové nepozornosti a napadl peklomora zezadu. Obrovský kapitán palácové gardy obemknul protivníka pažemi a zvedl jej do vzduchu. Ostré drápy mu drásaly paže, ale Gardan sevření nepovolil a bránil tvorovi v dalším postupu. Tomu se po chvíli podařilo kopnout Gardana patou do nohy a oba se svalili. Peklomor se znovu vztyčil. Gardan se pokusil o totéž, ale zakopl o tělo strážce chrámu.

Dveře se rozletěly; Laurie odhodil závoru, aby jak strážci paláce, tak i doprovod Nejvyšší kněžky mohli dovnitř. Přerážili se kolem zpěváka právě v okamžiku, kdy se stvoření dostalo k Aruthovi na vzdálenost meče. Chystalo se udeřit, když do něj zezadu narazil první z rozeběhnutých vojáků, vzápětí následovaný dvěma dalšími. Ochránci z chrámu Lims-Kragmy se seskupili kolem bezvědomé Nejvyšší kněžky. Aruthovi lidé se do jednoho vrhli na peklomora. Gardan se již sebral po tvrdém pádu a spěchal k Aruthovi. "Odejdi, Výsosti. Udržíme ho tu, je nás přesila."

Arutha s mečem v ruce namítl: "Jak dlouho, Gardane? Jak chceš zastavit mrtvé stvoření?"

Jimmy Ručka se odloupl ze svého místa vedle Aruthy a couvaje zamířil ke dveřím. Z bojujícího chumlu přitom neodtrhl oči. Strážní bušili do tvora pěstmi i jílcí svých zbraní ze všech sil a snažili se ho podrobit. Jejich tváře i ruce byly od peklomorových pařátů rozdrápané do krve.

Laurie kroužil s mečem v ruce kolem mňhajícího se propletence a čekal na příležitost, aby mohl zasadit

nepříteli ránu. Koutkem oka zahlédl prchajícího Jimmyho a zakřičel: "Arutho! Jimmy se zachoval nezvykle rozumně. Odejdi!" Poté bodl mečem a z klubka těl se vydral mrazivý sten.

Arutha se chvěl nerozhodností. Masa se pomaličku plazila směrem k němu, jako kdyby váha strážců obludu pouze zpomalila. Znovu zaskřehotal peklomorův hlas: "Uteč, jestli chceš, Pane Západu, ale před mými služebníky není úniku. Nikde nebudeš v bezpečí!" Po těch slovech se mocně zvedl a setřásl strážce jako obtížný hmyz. Srazil se s těmi, kteří stáli před Nejvyšší kněžkou, a tvor se mohl na okamžik postavit zpříma. Byl zbrocen krví a jeho obličej vypadal jako jediná velká rána. Cáry masa a kůže mu visely z lící. Na jedné tváři měl odtržen velký kus i s částí rtů, takže vypadal, že se bez ustání škodolibě pitvoří. Kterémusi z vojáků se poštěstilo rychle vstát a mrštným pohybem napůl usekl peklomorovi pravou paži. Ten se otočil a bez velkých obtíží rozpoltil ostrými drápy mužův krk. Zasažená paže se mu bezvládně klimbala podél těla a on skrz rozedrané rty vycedil: "Smrt je mou potravou! Pojd'te! Nakrmím se tou vaší!" Zvuk těch slov zněl jako bublání bažiny.

Dva vojáci skočili na peklomora zezadu a opět jej srazili k zemi pouhých pár stop před Aruthou. Tvor si jich nevšímal a drápal se k princí. Zdravou paži měl napřaženou a prsty zkroucené v křeči. Další strážci jej zakryli svými těly a Arutha se vymrštil a zanořil špici meče skrz rameno hluboko do netvorových zad. Zrůdný tvor se zachvěl, ale pokračoval dál.

Spleť těl se jako nějaký obrovský odpudivý krab plahočila k princí. Úsilí strážců ještě vzrostlo, snad měli dojem, že Aruthu ochrání tím, že doslova rozškubají obludu na kusy. Arutha o krok ustoupil. Nechuť utéci pomalu povolovala tváři v tvář netvorově nechuti nechat se

zastavit. Další voják byl s výkřikem odmrštěn. Zadunělo to, když dopadl, a jeho hlava narazila s hlasitým zapraskáním na kamennou podlahu. Jiný muž zaječel: "Výsosti, je to stále silnější!" Třetí bolestně zavyl, neboť mu zuřivé stvoření zaťalo drápy do oka. S titánskou silou se peklomor znovu zbavil i ostatních a vztyčil se. Mezi ním a Aruthou již nestál nikdo.

Laurie zatahal Aruthu za rukáv a pomalu jej vedl ke dveřím. Kráčeli bokem a nespouštěli z odporného tvora zraky. Peklomor se opět pohupoval na chodidlech. Běhmo, žhnoucí z lebky potažené tmavě rudou směsicí masa, krve a kůže, upíral na vzdalující se muže. Jeden z ochránců Nejvyšší kněžky jej napadl zezadu, ale peklomor, aniž by se podíval, jej udeřil zpětným pohybem pravé ruky a rozdrtil mu čelo.

Laurie zvolal: "Znovu to používá paži! Samo se to uzdravuje!" Tvor se na ně jedním skokem vrhl. Náhle Arutha pocítil, jak klesá k zemi. Někdo jej srazil. Mezi prudce se otáčejícími výjevy zahlédl Laurieho, jak uhýbá před úderem, který by Aruthovi utrl hlavu od těla. Princ se dokutálel a vyskočil těsně vedle Jimmyho Ručky. Byl to právě tento chlapec, jenž mu podrazil nohy a vymanil jej tak z náruče jisté smrti. Za Jimmym spatřil Arutha otce Nathana.

Zavalitý kněz se blížil k příšeře s levou rukou napřaženou a dlaní obrácenou dopředu. Peklomor nějakým způsobem vycítil jeho hrozbu, neboť se přestal věnovat Aruthovi a otočil se k duchovnímu.

Střed Nathanovy dlaně počal žhnout a po chvíli se rozzářil pronikavým bílým světlem. Kněz namířil paprsek na peklomora, který stál bez hnutí, jakoby očarován. Z rozbitých úst vyšel hluboký ston. Pak začal Nathan zaříkávat.

Obludný tvor zaječel a schoulil se do sebe. Nevidoucí oči si zakrýval rukama, aby je uchránil před jasným Nathanova mystického světla. Místností se rozlehl jeho vzlykot: "To pálí... to pálí!" Podsaditý duchovní udělal krok dopředu a stvoření zavrávoralo. Nevypadalo nyní jako nic ze světa živých. Ze stovek ran mu vytékala hustá, téměř sražená krev a z jeho těla visely velké cáry masa a oděvu. Přikrčilo se ještě víc a zavřeštělo: "Hořím!"

Pokojem se prohnal mrazivý vítr a peklomor vzkřikl dost hlasitě na to, aby vyděsil i zkušené, mnoha bitvami obroušené vojáky. Stráž se prudce otáčely na všechny strany ve snaze objevit zdroj nepojmenovatelné hrůzy, která vyvěrala ze všech pórů kamenných zdí, stropu i podlahy.

Vtom se netvor vztyčil, jako by se mu dostalo nových sil. Vytrčil pravou paži a sevřel původce své bolesti, Nathanovu levou ruku. Lidské prsty a drápy peklomora se propletly a z neživé končetiny se začalo kouřit. Stvoření napřáhlo volnou paži k úderu, ale Nathan v témže okamžiku vyřkl slovo, jemuž nikdo v místnosti nerozuměl. Tvor zaváhal a zasténal. Nathanův hlas zazněl znovu a vzduch naplnila svatá modlitba, magie kněží. Tvor ztuhl a pak se roztřásl. Nathan odříkával věty s rostoucí naléhavostí. Peklomor se zapotácel, jako kdyby mu kněz uštedřil ochromující ránu. Z celého jeho těla stoupal štiplavý dým. Nathan přivolal na pomoc sílu své bohyně, Bílé Sung, strážkyně čistoty. Jeho hlas byl ochraptělý, jak jej přepínal v zápase o život. Z úst neživého tvora uniklo hluboké zasténání, přicházející zdánlivě z veliké dálky, a znovu se otřásl. Nathan byl zcela zaujat magickým soubojem. Zvedl ramena, jako kdyby na nich nesl obrovskou váhu, a peklomor klesl na kolena. Pravou ruku se pokusil stáhnout, ale bezvýsledně. Z knězova čela stékaly krůpěje potu a žíly a šlachy na krku připomínaly

napjaté provazy. Na peklomorově obnaženém mase se nadělaly puchýře a stvoření se srdceryvně rozeštkalo. Zvuk i zápach škvařícího se masa naplnil místnost. Z klečícího těla se začal valit hustý mastný kouř. Jeden ze strážných se otočil a zvracel. Nathan poulil oči nadlidským úsilím. Veškerou svou moc namířil proti svému protivníkovi. Pomalu se komíhali, maso neživé obludy po chvíli zčernalo a rozpraskalo pod nápořem Nathanovy magie. Peklomor se zkroutil dozadu a náhle se po jeho uhelnatějícím povrchu rozlila modře blikotající energie. Nathan uvolnil sevření a tvor se svalil na bok. Z jeho úst, očí i nosu vyšlehly plameny, jež brzy zachvátily celé tělo a spálily je na popel. V komnatě po něm zbyl pouze odporný mastný zápach.

Nathan se pomalu obrátil k Aruthovi. Před princem stál starý muž. Knězovy oči byly stále rozšířené a po obličeji se mu proudem řinul pot, který skapával na zem. Vyschlým hlasem zachroptěl: "Je to za námi, Výsosti." Udělal krok, pak další a slabě se na prince usmál. Nato se skácel. Arutha jej zachytil do náruče dřív, než dopadl na podlahu.

Kapitola čtvrtá

ODHALENÍ

Ptáci svým zpěvem vítali nové jítro.

Arutha, Laurie, Jimmy, Volney a Gardan seděli v princově soukromé přijímací komnatě a čekali na zprávu od Nathana a Nejvyšší kněžky. Chránoví strážci přenesli kněžku do pokoje pro hosty a hlídali ji, zatímco felčari přivolání z jejich chrámu konali svou práci. Byli u ní celou noc, stejně jako se o svého představeného starali členové Nathanova řádu.

Každý z přítomných mlčel, hrůzná noční událost je ochromila a nikdo o ní nechtěl mluvit. Laurie se jako první probíral z otupělosti, vstal ze svého křesla a přešel k oknu.

Arutha sledoval Laurieho očima, ale jeho mysl se probírala tucty otázek, na něž neměl odpověď. Kdo nebo co usilovalo o jeho smrt? A proč? Avšak daleko důležitější než vlastní bezpečnost pro něj byla nyní jiná věc. Znamenají snad události předešlých dní hrozbu i pro Lyama, Carline a ostatní, kteří mají zanedlouho dorazit? A především: neohrozí i Anitu? Nejméně podvacáté za poslední hodinu Arutha zvažoval, zda nemá svatbu odložit.

Laurie se posadil na divan vedle napůl dřímajícího Jimmyho. Tiše se jej zeptal: "Jimmy, jak jsi věděl, že máš přivést otce Nathana, když sama Nejvyšší kněžka byla bezmocná?"

Jimmy se protáhl a zívł. "Pamatoval jsem si to z dětství." Gardan se jeho odpovědi zasmál a napětí v místnosti poněkud opadlo. Dokonce i Arutha se lehce pousmál a Jimmy pokračoval: "Byl jsem dán na nějaký čas do učení k otci Timothyho z řádu Astalona. Někdy to některým chlapcům dovolí. Je to na důkaz toho, že Jízlivci s nimi mají velké plány," pochlubil se pyšně. "Zůstal jsem u něj jen na tak dlouho, abych se naučil písmena a číslice, ale podařilo se mi získat i pár dalších vědomostí.

Vzpomínám si na přednášku otce Timothyho o povaze božstev – ačkoliv mě tehdy málem uspala. Podle jeho názoru existují protichůdné síly, kladná a záporná, které někdy nazýváme dobro a zlo. Dobro nemůže potlačit dobro a zlo nemůže zničit zlo. Abychom se zbavili ďábelského démona, potřebujeme kladnou sílu. Nejvyšší kněžka je většinou považována za služebnici temných sil a jako taková nemohla to stvoření zastavit. Doufal jsem, že otec Nathan by mu mohl čelit, protože na Sung a její služebníky se nahlíží jako na 'dobré.' Ve skutečnosti jsem nevěděl, jestli se to podaří, ale nedokázal jsem tam stát a dívat se, jak ta věc polyká jednoho vojáka za druhým."

Arutha poznamenal: "Ukázal se to být užitečný nápad." Jeho tón vyjadřoval ocenění Jimmyho bystrého úsudku.

Do místnosti vstoupil strážce a oznámil jim: "Výsosti, ten kněz se probral a posílá vám vzkaz. Prosí vás, abyste jej navštívili v jeho pokojích." Arutha téměř vyskočil ze židle a vyrazil ke dveřím. Ostatní mu poklusávali v patách.

V paláci prince z Krondoru se podle zvyku starého přes sto let nacházel chrám se svatyněmi každého z bohů, takže zde hosté mohli nalézt duchovní klid bez ohledu na to,

které z hlavních božstev uctívali. Řád, jenž měl na starosti bohoslužby, se čas od času měnil podle toho, koho si stávající panovník zvolil za svého poradce. Za Aruthovy vlády zde sídlil Nathan se svými pomocníky, stejně jako před ním za prince Erlanda. Kněžské komnaty se rozprostíraly za chrámem. Arutha vstoupil do rozlehlého klenutého sálu. Na opačném konci lodě se za oltáři čtyř hlavních bohů skrývala malá dvířka. Arutha k nim pospíchal a jeho boty klapaly po kamenné podlaze. Procházel mezi oltáři nižších božstev, rozmístěnými po obou stranách chrámu. Když se přiblížil ke dveřím, zjistil, že jsou otevřené a za nimi zahlédl pohyb.

Vešel do kněžské rezidence. Nathanovi akolyté mu ustoupili z cesty. Arutha byl překvapen, jak prostě je místnost zařízena. Připomínala spíš celu než ložnici. Chyběla v ní jakákoliv výzdoba či osobní majetek. Jediným předmětem, který neměl praktického využití, byla malá soška bohyně Sung v podobě mladé ženy v dlouhých bílých šatech, spočívající na malém stolku vedle Nathanova lůžka.

Kněz vypadal ochable a malátně, byl však při vědomí. Záda měl podepřena poduškami. Nathanův pomocný kněz se točil kolem, připravený splnit jakékoliv Nathanovo přání. Královský lékař čekal vedle postele. Uklonil se o řekl: "Nemá žádná tělesná poranění, Výsosti. Je pouze velice vyčerpaný. Buďte, prosím, stručný." Arutha přikývl a lékař společně se všemi akolyty opustil místnost. Jakmile odešli, pokynul Gardanovi a ostatním, aby počkali venku.

Arutha přistoupil k pelesti Nathanova lože. "Jak vám je?"

"Budu žít, Výsosti," dostalo se mu slabé odpovědi.

Arutha vrhl krátký pohled ke dveřím. Gardanův poplašený výraz potvrdil jeho dojem. Nathana jeho odvážný čin změnil. Arutha tiše prohlásil: "Víc než jen to, Nathane. Brzy budete jako dřív."

"Prožil jsem děs, jaký by neměl zakusit žádný člověk, Výsosti. Takže snad chápete, že se vám musím s něčím svěřit." Pokývl ke dveřím.

Pomocný kněz zavřel dveře a vrátil se k lůžku. Nathan pokračoval: "Musím vám říci něco, co není obecně známo, Výsosti. Beru na sebe velkou zodpovědnost, když to prozradím někomu, kdo není členem kněžského řádu, ale soudím, že za současného stavu věcí je to nanejvýš naléhavé."

Arutha se naklonil, aby slyšel každé slovo unaveného muže, který mluvil velmi potichu. Nathan se nadechl. "Věci mají svůj řád, Arutho, Ishap, bůh nad všemi, nastolil rovnováhu. Vyšší božstva vládou nižším a všem jim slouží duchovenstvo. Každý řád má své poslání. Navenek se může zdát, že si leckdy jednotlivé řády odporují, či dokonce stojí proti sobě, ale vyšší pravdou je, že každý z nich má v běhu věcí své určené místo. Dokonce i boží služebníci, nižší členové řádů, tuto pravdu neznají. Proto také vznikají příležitostné spory mezi chrámy. Mé znechucení z obřadu Nejvyšší kněžky minulé noci nebylo skutečné. Děláním to spíš pro dobro svých akolytů než z nějakého skutečného odporu. Záleží na jednotlivci, na tom, kolik dokáže pochopit. To je jediným měřítkem, jak velká část pravdy mu bude odhalena. Mnozí k životu potřebují prosté rozlišení dobra a zla, světla a tmy. Jinak by se nedokázali vyrovnat s každodenními starostmi. Vy mezi ně nepatříte.

Jsem vychován k následování Cesty sjednocení, je to řád, který nejlépe vyhovuje mé povaze. Ale stejně jako všichni ostatní, kteří dosáhli mého postavení, dobře znám podstatu i projevy všech ostatních božstev a náboženství. To, co se objevilo v té místnosti včera večer, nepatřilo ničemu, co znám."

Arutha se tvářil nechápavě. "Co tím míníte?"

"Když jsem bojoval se silou, která peklo ovládala, vycítil jsem něco z její podstaty. Je to cosi cizího, temného a hrůzoplného, je to něco, co nemá slitování. Zuří a chce buď vládnout, nebo zničit. I ti z bohů, kteří jsou pokládáni za temné, Lims-Kragma či Guis-wa, nejsou skutečně zlí, pokud vidíme celou pravdu. Avšak toto je čímsi... skvrnou, jež nepoznala světlo naděje. Je to vtělené zoufalství."

Nathanův pomocník Aruthovi naznačil, že je čas odejít. Princ vykročil ke dveřím, ale Nathan zvolal: "Počkat, musíte pochopit ještě něco. Odešlo to ne proto, že jsem to porazil, ale proto, že jsem zničil služebníka, v němž to přebývalo. Sebral jsem tomu tělo, nemohlo to pokračovat v útoku. Přemohl jsem pouze vnější projev. V té chvíli to odhalilo část skutečné podstaty. Není to zatím připraveno čelit mé paní Sjedenocené cesty, ale pohrdá to jí i ostatními bohy." V jeho tváři se objevil varovný výraz. "Arutho, pohrdá to bohy!" Nathan se posadil a napřáhl ruku. Arutha se vrátil a sevřel ji ve své dlani. "Výsosti, je to síla, jež považuje sama sebe za nepřemožitelnou. Nenávidí a rozděluje, snaží se zničit každého, kdo se jí postaví. Jestli..."

Arutha jej uklidňoval: "Tiše, Nathane."

Kněz přikývl a znovu se opřel. "Musíte se dozvědět víc, než vím já, Arutho. Vycítil jsem totiž ještě další věc. Tento nepřítel, tato všepohlcující temnota nabývá na síle."

Arutha zašeptal: "Spěte, Nathane. Zapomeňte na všechno, jako by to byl jen zlý sen." Pokývl pomocníkovi a vyšel z komnaty. Když procházel kolem královského lékaře, spíš jej prosil, než nařizoval: "Pomozte mu."

Hodiny plynuly a Arutha stále ještě čekal na vzkaz od Nejvyšší kněžky Lims-Kragmy. Kromě Jimmyho, který spal na nízkém sofa, v místnosti nikdo jiný nebyl. Gardan dohlížel na rozmístění stráží, Volney byl zaměstnán

vyřizováním běžných záležitostí části Království, kterou spravoval princ, neboť ten se plně zabýval záhadami předešlé noci. Rozhodl se, že o nich Lyama nezpraví dříve, než král dorazí do Krondoru. Jak již jednou poznamenal, Lyama bude doprovázet více než stovka vojáků, takže na to, aby jej něco ohrozilo, by bylo zapotřebí síly malého vojska.

Arutha na chvíli odsunul své úvahy stranou a jal se pozorovat Jimmyho. Vypadal stále jako dítě, dýchal pomalu a pravidelně. Vysmíval se domnělé vážnosti svého zranění, ale jakmile se rozhostil v paláci klid, téměř okamžitě usnul. Gardan jej něžně uložil na pohovku. Arutha lehce kroutil hlavou. Ten mladík byl obyčejný šibeničník, parazit, který za celý svůj mladý život neodpracoval poctivě ani jediný den. Bylo mu sotva čtrnáct nebo patnáct a už z něj byl podvodník, lhář a zloděj, ale ať byl čímkoliv, považoval jej princ stále za přítele. Arutha si povzdechl. Neměl tušení, jak s chlapcem naloží.

Dvorní páže přispěchalo se zprávou od Nejvyšší kněžky, jež naléhavě žádala prince o návštěvu. Princ potichu vstal, aby nevzbudil Jimmyho, a následoval páže do komnat, kde o kněžku pečovali její felčari. Aruthovi vojáci hlídali přede dveřmi, zatímco uvnitř stáli strážci z chrámu. Arutha tento ústupek učinil na žádost kněze z řádu Lims-Kragmy, který přišel do paláce krátce po včerejší události. Kněz přivítal Aruthu chladně, jako by mu připisoval zodpovědnost za to, co se jeho paní přihodilo. Zavedl Aruthu do ložnice, kde o představenou pečovala jiná kněžka.

Vzezření Nejvyšší kněžky Aruthu vyděsilo. Spočívala na vysokém stohu polštářů. Její světlé bílozlaté vlasy lemovaly bezbarvý obličej, kterému snad byla vzorem ledová modř věčné zimy. Vypadala, jako kdyby za jediný den zestárla o dvacet let. Ale když na Aruthu upřela svůj pohled, znovu pocítil auru síly, jež ji obklopovala.

"Zotavila jste se, paní?" Aruthův tón naznačoval upřímný zájem a svá slova doprovodil princ úklonou hlavy.

Moje vládkyně má pro mne ještě úkoly, Výsosti. Zatím se k ní nepřipojím."

"Jsem rád, že takovou zprávu slyším. Přišel jsem, jak jste mě žádala."

Žena se vzepřela a posadila se, záda si opřela o podušky. Bezmyšlenkovitě si uhladila platinové vlasy a Arutha musel v duchu uznat, že navzdory svému ponurému poslání je Nejvyšší kněžka nezvykle nádherná, ačkoliv v její kráse nebyl ani náznak jemnosti. Stále napjatým hlasem kněžka promluvila: "Arutho conDoine, vaší zemi hrozí nebezpečí, a víc. V království bohyně smrti pouze jedna bytost stojí nade mnou. Je to Matka – vládkyně z Rillanonu. Nikdo jiný kromě ní se nesmí postavit mé moci v doméně stínů. Nyní se však vynořilo cosi, co vyzvalo samotnou bohyni, cosi, co je zatím slabé, co teprve objevuje svou moc, ale co již nyní dokáže lépe než já ovládat to, co náleží mé bohyni.

Chápete, doufám, závažnost mých slov? Je to, jako kdyby právě odkojené dítě přišlo do vašeho paláce, ne, do paláce vašeho bratra krále a obrátilo proti němu všechny jeho sloužící, jeho strážce, dokonce i jeho nejbližší a zanechalo jej bezmocného na trůnu, jenž právě pozbyl svého významu. Tomu nyní čelíme. Roste to. Zatímco zde hovoříme, mohutní jeho síla i zuřivost. Je to tak starobylé..." Její oči se rozšířily a Arutha v nich na okamžik spatřil záblesk šílenství. "Je to nové i staré, obojí dohromady... Nerozumím tomu."

Arutha pokynul léčitelce a otočil se ke knězi. Ten očima naznačil k východu a Arutha uposlechl. Když došel ke dveřím, zaslechl kněžčiny vzlyky.

Hned jak se ocitli v předpokoji, kněz promluvil: "Výsosti, jmenuji se Julian a jsem hlavním knězem

Vnitřního kruhu. Poslal jsem zprávu do chrámu naší Matky v Rillanonu o tom, co se zde přihodilo. Já..." Zdálo se, že to, co se chystá říci, jej silně trápí. "Nejspíš se během několika měsíců stanu Nejvyšším knězem Lims-Kragmy. Postaráme se o ni," pokračoval s pohledem upřeným na zavřené dveře, "ale nikdy již nebude schopna nás vést ve službě naší vládkyni." Obrátil se opět k Aruthovi. "Slyšel jsem od strážců chrámu, co se včera stalo, a slyšel jsem i slova Nejvyšší kněžky. Pokud bude v silách našeho chrámu pomoci, učiníme tak."

Arutha nad jeho slovy uvažoval. Pro kněze bylo obvyklé, že se stávali rádci šlechticů. Urození museli často čelit záležitostem, v nichž se uplatňovala magie či mystika, a bez duchovního vedení to leckdy nebylo možné. Právě Aruthův otec byl prvním vévodou, který přijal za svého poradce i mága. Ovšem skutečná spolupráce mezi chrámem a světským vládcem, jinými slovy mezi dvěma vládnoucími prvky, byla vzácná. Konečně Arutha odpověděl: "Mé díky, Juliane. Až budeme vědět, co proti nám stojí, vyhledáme vás a požádáme o radu. Teprve si musím zvyknout na to, že můj pohled na svět byl poněkud zúžený. Předpokládám, že nám budete moci poskytnout neocenitelnou podporu."

Kněz sklonil hlavu. Arutha se chystal k odchodu, když se ještě ozval: "Výsosti?"

Arutha se ohlédl a v kněžově tváři spatřil znepokojení. "Ano?"

"Najděte tu věc, ať už se za ní skrývá cokoliv, Výsosti. Vyhledejte ji a zničte do posledního kořínku."

Arutha dokázal pouze přikývnout. Vrátil se do své komnaty. Tiše se posadil, nechtěl rušit Jimmyho spánek. Všiml si mísy s ovocem a sýrem a konvice vychlazeného vína, kterou tam pro něj nachystali. Vzpomněl si, že dnes ještě nic nejedl. Naplnil číši, ukrojil si kousek sýra a znovu

se posadil. Nohy si pohodlně položil na stůl a zabořil se do křesla. Přemýšlel. Vyčerpání po dvou probdělých nocích plných dobrodružství na něj dolehlo plnou silou, ale události, jež nabraly spád, mu nedovolily zdřímnout si. V jeho panství řádila nadpřirozená mocnost, magická bytost, která vyděsila, a nejen to, kněze dvou nejmocnějších řádů v Království. Lyam má přicestovat za necelý týden. Téměř všichni významní šlechtici se sjedou do Kronloru na svatební obřad. Do jeho města! A on nedokázal vymyslet nic, co by zajistilo jejich bezpečnost.

Arutha tam seděl asi hodinu a jeho mysl se toulala na míle daleko, zatímco nepřítomně žvýkal jídlo a zapíjel je vínem. Byl typem muže, jenž se často poddával chmurným náladám, když byl o samotě, ale jakmile před ním vyvstaly potíže, dokázal se jim plně věnovat. Zkoumal je ze všech možných úhlů, hledal slabiny a probíral všechny možnosti, jak jim čelit. Pohrával si s nimi jako kočka s myší, převracel je, odhazoval, aby se na ně mohl podívat s odstupem, a opět se jich chápал drápky svých zkušeností a znalostí. Ohledával nespočet cest, kterými by se mohl vydat, a probíral je krok po kroku, aby zjistil, zda vedou k vítězství. Konečně poté, co takto prozkoumal nejméně tucet plánů, si byl jist, co musí učinit. Sundal nohy ze stolu a z mísy před sebou si vzal červené jablko.

"Jimmy!" zvolal. Malý zloděj se okamžitě probudil. Za léta nejistého a ošemetného života si vypěstoval zvyk slabého spaní. Arutha hodil chlapci jablko a ten se s udivující rychlostí posadil a chytil je několik palců před obličejem. Arutha pochopil, jak si hoch vysloužil přízvisko Ručka.

"Co?" zajímal se chlapec a zakousl se do šťavnatého ovoce.

"Potřebuji, abys zanesl svému pánovi vzkaz." Jimmyho ruka se zastavila na půli cesty k ústům. "Chci, abys mi

zařídil schůzku se Spravedlivým mužem." Jimmy rozšířil oči v němém úžasu.

Od Hořkého moře se opět valila mlha a zaslepovala Krondor bílým těžkým příkrovem. Dvě postavy rychle prošly kolem několika hospůdek, které ještě měly otevřeno. Arutha následoval Jimmyho, který jej vedl přes město. Když opustili Kupeckou čtvrť, procházeli čím dál tím méně přátelským prostředím Chudinské, dokud se neocitli přímo v jejím srdci. Zabočili dolů úzkou uličkou a stanuli na jejím slepém konci před vysokou zdí. Ze stínu se jakýmsi zázrakem vynořili tři muži. Arutha by přísahal, že tam ještě před okamžikem nikdo kromě nich nebyl. Ve zlomku vteřiny měl rapír v ruce, ale Jimmy se prostě ozval: "Jsme poutníci, kteří hledají průvodce."

"Já jsem váš průvodce, poutníci," odpověděl na Jimmyho výzvu muž vpředu. "Řekni svému příteli, ať schová ten svůj žabikuch, jinak jej nahoru dopravíme v pytli."

Pokud muži znali Aruthovu totožnost, nedali to najevo. Arutha pomalu zasunul svou zbraň do pochvy. Druzí dva muži vystoupili dopředu. V rukou měli pásky na oči. Arutha se zarazil: "Co to má znamenat?"

"To je způsob, jakým budete cestovat," dostalo se mu vysvětlení od mluvčího. "Jestli odmítnete, neuděláte už ani jeden krok."

Arutha potlačil své podráždění a kývl. Muži k nim přistoupili a těsně předtím, než byl sám oslepen, zahlédl, že i Jimmymu bylo odepřeno světlo. Sváděl vnitřní boj s touhou strhnout si pásku z očí. Průvodce opět promluvil: "Zavedeme vás odsud na jiné místo, kde vás převezmou další. Možná projdete mnoha rukama, než dosáhnete místa určení, takže ať vás nevyděsí nečekané hlasy. Já nevím, kam máte namířeno, protože to nepotřebuju vědět. Ani nevím, kdo jste, ale příkazy přišly od někoho vysoce

postaveného. Máme vás dopravit rychle a cestou vás máme chránit. Ale pamatujte si jedno: v žádném případě si nesmíte sundat pásky z očí. Od této chvíle až do odvolání nesmíte vědět, kde jste." Arutha ucítil, jak se mu kolem pasu ovíjí provaz, a uslyšel další slova: "Pevně se držte toho provazu a snažte se kráčet jistě, půjdeme dost rychle."

Bez dalších příkazů Aruthu otočili a odváděli do noci.

Déle než hodinu, nebo tak to alespoň principi připadalo, je vodili po ulicích Krondoru. Dvakrát klopýtl a zvláštní pozornost, kterou jim průvodci věnovali, mohl prokázat několika pohmožděninami. Nejméně třikrát za cestu se jejich doprovod vyměnil, takže Arutha neměl tušení, koho uvidí, až mu sejmou pásku z očí. Ale konečně stoupali po jakýchsi schodech. Slyšel několikero otevření a zavření dveří a pak jej silné ruce usadily na židli. Rozvázaly mu pásku a Arutha zamrkal, když se před ním rozlilo jasné světlo.

Na stole bylo rozestaveno několik svítilen a za každou z nich naleštěné zrcadlo, odrážející světlo principi do očí. Jejich účelem bylo zabránit mu, aby spatřil kohokoliv, kdo bude stát za stolem.

Arutha se podíval doprava, kde seděl na druhé židli Jimmy. Po nekonečné minutě zpoza světel zaduněl hluboký hlas: "Vítejte, principi z Krondoru."

Arutha zamžoural proti oslňující záři, ale muže, jenž k němu promlouval, nezahlédl ani na okamžik. "Hovořím se Spravedlivým mužem?"

Následovala dlouhá odmlka. Pak zazněla odpověď: "Spokojte se s tím, že jsem zplnomocněn uzavřít s vámi dohodu, kvůli které jste přišel. Mluvím jeho jménem."

Arutha uvažoval. "No dobrá. Hledám spojence."

Zpoza světel se ozvalo tlumené zachechtání. "Co může princ z Krondoru očekávat od podpory Spravedlivého muže?"

"Musím odhalit tajemství cechu vrahů."

Po těchto slovech následovalo dlouhé mlčení. Arutha nedokázal odhadnout, zda se mluvčí s někým radí, či pouze přemýšlí. Trpělivě čekal, dokud se muž nerozhodl. "Odveďte toho chlapce a pohlíďte ho venku."

Z temnoty vystoupili dva chlapíci, hrubě Jimmyho popadli pod pažemi a vyvlekli jej ze dveří. Jakmile byl pryč, hlas pokračoval: "Puštíci jsou předmětem zájmu Spravedlivého muže, princů z Krondoru. Bez svolení se procházejí po silnici zlodějů a svými zlomyslnými vraždami děsí obyvatelstvo. To vrhá na podnikání Jízlivců nepříznivé světlo. Stručně řečeno, kazí nám obchody. Posloužilo by nám, kdyby neexistovali. Ale co vás přimělo zajímat se o danou věc víc, než je obvyklé pro panovníka, jehož poddaní jsou svévolně vražděni ve spánku?"

"Představují hrozbu pro mého bratra a pro mě."

Znovu se rozhostilo ticho. "To tedy míří vysoko. Přesto je pravda, že vrah nečiní velký rozdíl mezi králem a obyčejným člověkem. A každý si vydělává na živobytí tak, jak umí, i když je to jen nájemný vrah."

"Měli byste si uvědomit," opáčil Arutha suše, "že vraždění princů je pro obchod výjimečně zlé. Jízlivcům by se nepracovalo právě nejlépe ve městě se stanným právem."

"To je pravda. Co od nás žádáte?"

"Spolupráci. Potřebuji údaje. Chci vědět, kde se nachází srdce Puštíků."

"Láska k bližnímu je člověku k ničemu, pokud leží studený v okapním žlabu. Cech zlodějů má dlouhé prsty."

"Ne delší než já," poznamenal Arutha nevesele. "Vím, že pro Jízlivce to nejsou dobré časy. Jistě víte stejně dobře jako já, co by pro Jízlivce znamenalo, kdyby jejich cechu vyhlásil princ z Krondoru válku."

"Z měření sil mezi cechem a Vaší Výsostí by neměl nikdo prospěch."

Arutha se naklonil odpředu a jeho tmavé oči v jasném světle žhnuly jako dva uhlíky. Pomalu a pečlivě odměřil každé slovo. "Nemám potřebu něco získat."

Po krátké odmlce bylo slyšet hluboký povzdech. "Ano, je to tak," prohlásil muž zamyšleně. Pak se zasmál. "To je jedna z výhod, když člověk zdědí postavení. Asi by nebylo snadné vládnout cechu hladovějících zlodějů. Dobře, Arutho z Krondoru, ale pro takovou věc potřebuje cech záruky. Ukázal jste bič a teď je na řadě cukr."

"Řekněte svou cenu." Arutha se opřel o opěradlo své židle.

"Chápejte jedno, Spravedlivý muž s Vaší Výsostí soucítí, co se týká potíží s cechem vrahů. Nemá v úmyslu Puštíky trpět. Je třeba je vymýtit od základů. Ale je to velmi riskantní a nákladná záležitost. Bude to drahý špás."

"Vaše cena?" zopakoval Arutha odhodlaně.

"Kvůli nebezpečí, které nám hrozí, pokud se nám to nepodaří – deset tisíc zlatých dukátů."

"To udělá v královské pokladnici pěknou díru."

"To ano, ale zvažte, co máte na výběr."

"Dohodnuto."

"Později vám sdělím pokyny Spravedlivého muže ohledně platby," prohlásil mluvčí s nádechem pobavení v hlase. "Teď k druhé otázce."

"K jaké otázce?" zajímalo Aruthu.

"Mladý Jimmy Ručka porušil přísahu Jízlivcům a propadl životem. Zemře do hodiny."

Arutha bez rozmyslu počal vstávat. Silné ruce jej zatlačily dolů a ze stínu vykročil rozložitý zloděj. Krátce zavrtěl hlavou.

"Měli jsme v úmyslu vrátit vás do paláce ve stejném stavu, v jakém jste z něj vyšel," řekl hlas za stolem, "ale

pokuste se v této místnosti tasit zbraň a doneseme vás k bráně v dřevěné truhle. Na následky budeme myslet až potom."

"Ale Jimmy..."

"Porušil přísahu!" skočil mu muž do řeči. "Čestně se zavázal, že nám oznámí každého Puštíka, kterého uvidí. Stejně tak nám měl povědět o zradě Smějícího se Jacka. Ano, Výsosti, víme o tom. Tím, že nejprve předal zprávu vám, Jimmy zradil cech. Jisté skutky mu mohou být prominuty vzhledem k věku, ale tyto v žádném případě."

"Nehodlám tu jen tak stát a dopustit, abyste ho zabili."

"Pak tedy poslouchejte, princí z Krondoru, povím vám příběh. Jednou se Spravedlivý muž pobavil se ženou z ulice, tak jako se stovkami dalších, ale tato děvka mu porodila syna. Jimmy Ručka je dozajista syn Spravedlivého muže, ačkoliv ten se o své otcovství nestará. Avšak staví jej to do poněkud nepříjemné situace. Pokud se zachová podle zákonů, jež sám ustanovil, musí nařídít smrt vlastního syna. Pokud se zákonům vyhne, ztratí svou tvář i důvěru těch, kteří mu slouží. Nezáviděníhodná volba. Cech zlodějů je už tak vzhůru nohama ze zprávy, že Jack pracoval pro Puštíky. Důvěra je křehká věc v každé době, nyní však téměř neexistuje. Máte nějaké řešení?"

Arutha se usmál, o jednom by věděl. "V časech nepříliš dávno minulých bylo možné koupit si odpuštění. Řekněte kolik?"

"Za zradu? Ne méně než dalších deset tisíc zlatých dukátů."

Arutha potřásl hlavou. Jeho pokladnice zůstane téměř prázdná. Jimmy však dobře věděl, co dává v sázku, když zradil Jízlivce proto, aby ho mohl varovat. A princí to za tu cenu stálo. "Ujednáno," souhlasil Arutha kysele.

"Musíte si ale vzít chlapce k sobě, princí z Krondoru, protože už nepatří mezi Jízlivce. Neublížíme mu... pokud

nám znovu nezkříží cestu. Pak s ním budeme jednat jako se zlodějem na volné noze. Nesmlouvavě."

Arutha vstal. "Jsme tedy dohodnuti?"

"Ještě poslední věc."

"Ano?"

"V časech nedávno minulých bývalo také možné koupit si šlechtický titul. Jakou cenu byste požadoval od otce za to, že jmenujete jeho syna panošem na princově dvoře?"

Arutha se rozesmál. Náhle pochopil celý vtip, který se ve vyjednávání skrýval. "Dvacet tisíc zlatých dukátů."

"Výborně! Spravedlivý muž má Jimmyho velmi rád. I když zplodil i další potomky, Jimmy je pro něj výjimečný. Spravedlivý muž si přeje, aby se Jimmy o jejich příbuzenském vztahu nedozvěděl, ale bude jistě potěšen, že jeho syna čeká lepší budoucnost. Jsem rád, že jsme se dohodli."

"Jimmy se stane mým dvořanem, aniž bych mu řekl, kdo je jeho otcem. Setkáme se ještě?"

"Zřejmě ne, princí z Krondoru. Spravedlivý muž střeží tajemství své totožnosti jako oko v hlavě, a dokonce i to, že jste se dostal až k tomu, kdo mluví jeho jménem, jej ohrožuje. Ale doručíme vám vzkaz hned, jak zjistíme, kde se Puštíci skrývají. A samozřejmě přivítáme zprávu o jejich vyhlazení."

Jimmy si rozčileně poposedl. Přes tři hodiny byl Arutha zavřený v komnatě s Gardanem, Volneym, Lauriem a dalšími členy jeho osobní družiny. Jimmymu byl určen vlastní pokoj a nyní v něm musel zůstat. Dva strážci přede dveřmi a další dva na balkoně před jeho okny jej utvrdili v přesvědčení, že je zde z neznámého důvodu vězněn. Jimmy nepochyboval, že se mu v noci podaří zmizet, pokud se bude cítit dobře, ale po událostech posledních několika dní mu to připadalo nespravedlivé. Rovněž

nepochopil, proč se vrátil do paláce s princem. Na klidu mu to rozhodně nepřidalo. V jeho životě nastala změna, a on nevěděl jaká a proč.

Dveře se otevřely a seržant palácové stráže nahlédl dovnitř. Mávl na Jimmyho. "Jeho Výsost tě chce vidět, chlapče." Jimmy rychle vyskočil a spěchal za vojákem, jenž jej vedl dlouhou chodbou do poradního sálu.

Arutha vzhlédl od jakýchsi listin. Okolo stolu seděli Gardan, Laurie a další muži, které Jimmy neznal. Hrabě Volney stál u dveří. "Jimmy, něco tu pro tebe mám." Jimmy se rozhlédl po místnosti, nevěděl, co má říci. Arutha pokračoval: "Toto je královský patent, jímž tě jmenuji panošem na svém dvoře."

Jimmymu to, co slyšel, vyrazilo dech. Laurie se zasmál, když viděl, jak hoch doširoka rozevřel své kulaté oči. I Gardan se zašklebil. Jimmymu se konečně vrátil hlas. "Žertujete, nemám pravdu?" Arutha zavrtěl hlavou. "Ale... já a panoš?"

Arutha odpověděl: "Zachránil jsi mi život a zasluhuješ si odměnu."

Jimmy namítl: "Ale Výsosti, já... děkuji vám, ale... je tu moje přísaha Jízlivcům."

Arutha se naklonil nad stůl. "Už není, panoši. Nadále nejsi členem zlodějského cechu. Spravedlivý muž souhlasil. Dohodli jsme se."

Jimmy měl pocit, jako kdyby za ním zaklapla past. Nikdy jej příliš nebavilo být zlodějem, zato nalézal nezměrné potěšení v tom, že je skvělým zlodějem. Zamlouvala se mu příležitost dokázat všem, že Jimmy Ručka je nejlepší z cechu... nebo aspoň jednoho dne bude. A teď se má stát dvořanem – postavení s sebou nese povinnosti. A jestli Spravedlivý muž souhlasil, Jimmy má nadosmrti uzavřen přístup do společnosti ulice.

Když Laurie viděl chlapcovo "obrovské" nadšení, vložil se do toho sám. "Mohu, Výsosti?"

Arutha svolil a zpěvák vstal, přistoupil k Jimmymu a položil mu ruku na rameno. "Jimmy, Jeho Výsost ti, obrazně řečeno, drží hlavu nad vodou. Vykoupil tvůj život. Kdyby to neudělal, plaval bys touto dobou v přístavu břichem dolů. Spravedlivý muž věděl, že jsi porušil přísahu."

Jimmy pod tíhou těchto slov viditelně poklesl. Laurie mu povzbudivě stiskl rameno. Chlapec měl odjakživa pocit, že je jaksí nad zákon, že se jej netýkají nařízení, která svazovala ostatní. Jimmy sice nevěděl, proč s ním tolikrát jednali shovívavě, zatímco druzí museli za své prohřešky draze zaplatit. Nyní však seznal, že to se svými výstřednostmi přehnal. Ani na okamžik nezapochyboval, že to, co mu zpěvák řekl, je pravda. V jeho nitru se vzdouvaly smíšené pocity, když si uvědomil, z jaké blízkosti se tentokrát podíval do tváře své smrti.

Laurie jej utěšoval: "Život v paláci není tak špatný. Je tu teplo, dostaneš čisté šaty a najíš se dosyta. Kromě toho se tu děje spousta zajímavých věcí." Pohlédl na Aruthu a trpce dodal: "Zvlášť poslední dobou."

Jimmy přikývl a Laurie jej vedl kolem stolu. Tam Jimmymu přikázali, aby poklekl. Hrabě v rychlosti přečetl dekret. "Všem našim poddaným: Na vědomost se dává, že mladík Jimmy, sirotek z města Krondoru, prokázal svou oddanost královské koruně tím, že uchránil prince z Krondoru před nebezpečím, jež mu bezprostředně hrozilo; a dále, na vědomost se dává, že jsme tímto mladému Jimmymu navěky zavázáni. Je mým přáním, aby vešlo ve známost, že je naším oddaným a milovaným služebníkem, a jako takovému mu uděluji místo na krondorském dvoře s hodností panoše, se všemi jeho právy a privilegii k tomu příslušejícími. Dále nechť vejde ve známost, že mu daruji

panství v Mošnobrodu na řece Welandel, jemu a všem jeho následníkům až do posledního, se služebnictvem a majetkem k tomu přináležejícím. Správu panství až do dne jeho plnoletosti přebírá koruna. Sepsáno tohoto dne a zpečetěno, Arutha conDoin, princ z Krondoru, rytíř – maršálek Západního Království a Královských armád Západu, dědic královského trůnu v Rillanonu." Volney upřel zrak na Jimmyho. "Přijímáte tuto odměnu?"

Jimmy ze sebe vypravil: "Ano." Volney sroloval pergamen a podal jej chlapci. Tím zřejmě provedl vše, co bylo k proměně zloděje na panoše potřeba.

Hoch sice neměl zdání, kde leží Mošnobrod na řece Welandel, ale pozemky znamenaly zisk a tak se okamžitě rozzářil. Ustoupil stranou a prohlížel si Aruthu, který byl čímsi zaujat. Náhoda je dvakrát svedla dohromady a Arutha se dvakrát projevil jako jediný člověk, který od něj nic nechtěl. Dokonce i jeho nepočetní přátelé mezi Jízlivci se pokoušeli Jimmyho využít, dokud je nepřesvědčil, že je to pro ně příliš velké sousto. Pro Jimmyho byl vztah s Aruthou čímsi novým a osvěžujícím. Arutha mlčky pročítl listiny a Jimmy se rozhodl. Jestliže mu osud podává pomocnou ruku, přijme ji a nehne se od prince ani na krok. Dokud bude Arutha naživu, má zajištěný příjem a pohodlí, ačkoliv, pomyslel si střízlivě, to by mohlo přinést potíže.

Jimmy studoval svůj dekret a Arutha jej pozoroval. Je to chlapec z ulice, uvažoval princ, divoký, houževnatý, vynalézavý a občas i bezohledný. V duchu se usmál. Na dvoře dobře zapadne.

Jimmy svinul listinu, když Arutha nadhodil: "Tvůj bývalý pán je horlivý." K celé společnosti pak pokračoval: "Mám zde vzkaz, že již téměř odhalili hnízdo Puštíků. Prohlašuje, že každým okamžikem pošle zprávu. Lituje, že

se musí zdržet přímé pomoci, až je budeme drtit. Jimmy, co si o tom myslíš?"

Jimmy se zazubil. "Spravedlivý muž ví, jak má hrát. Pokud Puštíky zničíte, obchody se vrátí do starých kolejí. Jestli se vám to nepodaří, nikdo jej nebude podezírat, že v tom má prsty. Nemůže prohrát." O něco vážněji připojil: "Také se obává dalších zrádců mezi Jízlivci. Jediný špek by mohl ohrozit případný útok."

Arutha chlapce pochopil. "Je to opravdu tak vážné?"

"Nejspíš ano, Výsosti. Jen asi tři nebo čtyři lidé mají ke Spravedlivému muži přístup. Jsou to jediná, kterým může plně věřit. Odhaduji, že má několik svých vyzvědačů mimo cech. Nikdo je nezná, možná ani jeho nejbližší pomocníci ne. Určitě je použil k vyčechání Puštíků. Jízlivců je přes dvě stě, žebráků a bezdomovců ještě dvakrát tolik. Každý z nich může donášet cechu vrahů."

Arutha stáhl koutky do křivého úsměvu. Volney podotkl: "Máte bystrou hlavu, panoši Jamesi. Budete pro družinu Jeho Výsosti přínosem."

Jimmy se zatvářil, jako kdyby spolkl mouchu, a zažbrblal: "Panoši Jamesi?"

Arutha předstíral, že si Jimmyho znechuceného tónu nevšiml. "Všem by nám prospěl malý oddych. Dokud se Spravedlivý muž neozve, bude nejlepší, když si odpočineme od tíhy posledních několika dní." Zvedl se z křesla. "Přeji vám všem dobrou noc."

Arutha kvapně opustil místnost, Volney sesbíral pergameny z konferenčního stolu a spěchal za svými záležitostmi. Laurie navrhl Jimmymu: "No, asi si tě raději vezmu do parády, mladíku. Někdo tě musí naučit, jak se máš jako pán chovat."

Gardan k nim přistoupil. "To ale znamená, že chudáka chlapce odsuzuješ k tomu, aby byl navěky poskvrnou princovy družiny."

Laurie si povzdechl: "Tím se jenom dokazuje," vzal Jimmyho kolem ramen, "že můžeš člověku dát postavení, jaké chceš, ale jak jsi jednou metařem v kasárnách, zůstaneš jím až do smrti."

"Metař v kasárnách!" vyštěkl Gardan s předstíraným hněvem. "Zpěváku, měl bys asi vědět, že pocházím ze starého rodu hrdinů..."

Jimmy odevzdaně vzdychl a následoval dva pošťuchující se muže. Když se to vezme kolem a kolem, napadlo jej, ještě před týdnem byl jeho život podstatně jednodušší. Pokusil se nasadit radostnější výraz, ale ať se snažil sebevíc, stále připomínal kočku, která spadla do sudu se smetanou a není si jistá, jestli má využít situace a chlemtat, nebo plavat, aby se neutopila.

Kapitola pátá

VYHLAZENÍ

Arutha si zkoumavě prohlížel starého zloděje.

Posel Spravedlivého muže trpělivě čekal, zatímco princ pročetl doručenou zprávu. Nyní mu opětoval upřený pohled. Arutha se otázel: "Znáte obsah tohoto listu?"

"Podrobně ne. Ten, kdo mi ji předal, mi ale udělil přesné pokyny." Stařík, jenž se kvůli ztrátě hbitosti nemohl nadále živit krádežemi, se nepřítomně poškrábal na holé lebce. "Říkal, abych vám vyfídl, že ten hoch vás může bez potíží dovést na místo, které je v dopise označeno, Vaše Výsosti. Také říkal, že ohledně chlapce byla rozšířena zpráva a Jízlivci považují záležitost za uzavřenou." Muž se ohlédl a mrkl na Jimmyho. Nově jmenovaný panoš stál opodál. Když uslyšel ta slova, spadl mu kámen ze srdce. Drobné zlodějovo gesto jej navíc ubezpečilo, že ačkoliv již nepatří mezi Jízlivce, může se přesto objevit na ulici beze strachu, a že starý Rychlý Alvarny je stále přítel. Arutha prohlásil: "Vzkaž svému pánovi, že mě těší, že si tak pospíšíl. Chci, aby věděl, že dnes v noci s celou věcí skoncujeme. Bude tomu rozumět."

Arutha mávl na strážce, aby Alvarnyho doprovodil, a otočil se ke Gardanovi. "Vyber skupinu nejdůvěryhodnějších mužů z posádky a svolaj všechny pátrače, kteří jsou ještě v posádce. Vynech ty, kteří u nás slouží pouze krátce. Osobně jim přikáž, aby se po západu slunce shromáždili u zadní brány. Po jednom či po dvou je pak vyšli do města, ať jdou každý jinou cestou a dají si pozor, zda je nikdo nesleduje. Chci, aby se potulovali po městě a chovali se tak, jako kdyby měli volno. Můžou jíst, ale pít jen naoko. O půlnoci nechť se sejdou u *Duhového papouška*." Gardan zasalutoval a odešel.

Když Arutha s chlapcem osaměli, princ se usmál. "Musíš si myslet, že jsem se k tobě zachoval krutě."

Jimmy se zatvářil překvapeně. "Ne, Výsosti. Snad trochu podivně, ale to už tak chodí. Kdyby nic jiného, vděčím vám za svůj život."

"Nebylo pro mě lehké vzít ti jedinou rodinu, kterou jsi měl." Jimmy pokrčil rameny a Arutha pokračoval: "A k tomu vděku..." Pohodlně se zabořil do křesla a podepřel si usmívající se tvář ukazováčkem. "Jsme vyrovnáni, panoši Jamesi, poněvadž kdybys té noci nezasáhl, byl bych o hlavu kratší."

Oba se široce usmáli. Jimmy podotkl: "Jestli jsme vyrovnáni, tak proč ten titul?"

Arutha si připomněl slib, který dal Spravedlivému muži. "Považuj to za způsob, jakým na tebe hodlám dohlédnout. Pokud budeš plnit své povinnosti panoše, můžeš přicházet i odcházet podle libosti, ale jakmile zjistím, že z jídelny mizí zlaté poháry, osobně tě zamknu dole v žaláři." Jimmy se rozesmál, ale Arutha nasadil věcnější tón. "Také je tu nevyřešená záležitost s někým, kdo začátkem týdne zmařil plány nájemného vraha na střeše domu jistého kupce. Ještě jsi mi neřekl, proč jsi s tou zprávou o Puštíkově přišel za

mnou a neoznámil jsi to těm, kterým jsi byl povinován přísahou."

Jimmy věnoval Aruthovi pohled, který do jeho dětské tváře nepatřil, hodil by se spíš pro člověka daleko staršího. Po krátké odmlce odpověděl: "Tu noc, kdy jste s princeznou utekli z Krondoru, se mi do cesty ke svobodě postavil celý oddíl jezdců Černého Guye. Vy jste mi hodil svůj rapír ještě předtím, než jste se dostal do bezpečí. A když jsme se ukrývali v tom domě, naučil jste mě zacházet s mečem. Mluvil jste se mnou vždy stejně upřímně jako se všemi ostatními." Zaváhal. "Jednal jste se mnou jako s přítelem. Já... nikdy jsem neměl mnoho přátel, Výsosti."

Arutha chápavě přitakal. "Také mám jen několik skutečných přátel – má rodina, mágové Pug a Kulgan, otec Tully a Gardan." Potměšile se zašklebil. "Laurie je víc než jen obyčejný dvořan a já si myslím, že časem jej budu moci považovat za přítele. Dokonce jsem ochoten zajít tak daleko, že nazvu přítelem i toho piráta Amose Traska. No, a když může být přítelem prince z Krondoru Amos, tak jsem si myslel: proč ne Jimmy Ručka?"

Jimmy se zazubil a v očích se mu zalesklo. "Opravdu, proč ne?" Ztěžka polkl a nasadil opět obvyklý výraz. "Co se vlastně stalo s Amosem?"

Arutha si opřel záda. "Naposledy jsem jej spatřil, když kradl královu loď." Jimmy se rozřehtal. "Od té doby jsme o něm neslyšeli. Dal bych nevímco, kdyby tu dnes v noci byl se mnou."

Jimmy zvažněl. "Nerad s tím začínám, ale co když narazíme na další z těch prokletých bytostí, které neumírají?"

"Nathan si myslí, že je to nepravděpodobné. Myslí si, že se to stalo jen proto, že jej kněžka přivolala z říše stínů. Kromě toho nemohu čekat, až se duchovenstvu uráčí

jednat. Jediný kněz, který mi nabídl pomoc, je Julian z chrámu smrti."

"Už jsme viděli, jak pomáhají ti, kteří slouží Lims-Kragmě," podotkl Jimmy trpce. "Doufejme, že otec Nathan ví, o čem mluví."

Arutha vstal. "Pojď, odpočineme si, dokud můžeme, čeká nás dlouhá a krvavá noc."

Malé skupinky vojáků, oblečených jako obyčejní žoldáci, se proplétali nočními uličkami Krondoru. Členové palácové gardy se míjeli, aniž by dali najevo, že se znají, dokud se asi tři hodiny po půlnoci nesešli *U duhového papouška*. Byla jich celá setnina. Několik z nich vyndávalo z velkých vaků tabardy, aby se vojáci mohli před nájezdem znovu obléci do princových barev.

Jimmy vstoupil v doprovodu dvou mužů oděných v prostých lesnických pláštích. Byli to příslušníci Aruthova elitního oddílu zvěďů, královští pátrači. Starší z nich zasalutoval. "Ten mladík má oči jako rys, Výsosti. Třikrát si všiml, že naši chlapi jsou cestou do hostince sledováni."

Arutha tázvě pozvedl obočí. Jimmy se ujal slova: "Dva z nich byli žebráci, které znám, nebylo těžké jim odříznout cestu a zahnat je, ale ten třetí... Možná to byl jen někdo, kdo chtěl vědět, jestli se tu něco neděje. Každopádně, když jsme se mu postavili do cesty – samozřejmě nenápadně – prostě zabočil jiným směrem. Možná to nic neznamená."

"A možná to něco znamená," odtušil Arutha. "Přesto s tím nemůžeme nic dělat. I kdyby Puštíci věděli, že něco chystáme, nebudou mít ponětí co. Podívej se na tohle," řekl Jimmymu a ukázal na mapu na stole před ním. "Dal mi ji královský stavitel. Je stará, ale on si myslí, že zakreslení podzemních chodeb bude přesné."

Jimmy studoval plán s živým zájmem. "Před spoustou let snad přesná byla." Ukázal na jedno místo a pak na další.

"Tady se provalila zeď, a i když tam stále protéká voda, je kanál pro člověka příliš úzký. A tady je nová šachta, nechal ji vykopat koželuh, který se potřeboval rychleji zbavovat odpadu." Jimmy si mapu prohlížel dál a po chvíli zvedl hlavu. "Není tu pero a inkoust nebo dřevěné uhlí?" Někdo mu poslal kus dřevěného uhlí a Jimmy nakreslil do plánu několik značek. "Přítel Lucas tu má ve sklepě tajný východ, který vede do stoky."

Starý majitel hostince stojící za barem otevřel užasle ústa. "Cože? Jak to víš?"

Jimmy se zakřenil. "Střechy nejsou jediná silnice zlodějů. Odsud," zabodl do mapy špičku ukazováčku, "se mohou skupiny vojáků přesunout do těchto dvou míst. Východy ze sklepení pod hnízdem Puštíků jsou chytře umístěné. Vedou do tunelů, které nejsou přímo propojené s ostatními. Dveře jsou od sebe vzdáleny třeba pouhých několik yardů, ale těch několik yardů představují pevné stěny z cihel a kamene, nebo několik mil⁴ klikatých podzemních chodeb, pokud bychom to chtěli obejít. Trvalo by nám nejméně hodinu, než bychom našli cestu od jednoho východu k druhému. S tím třetím to bude nejsložitější. Ústí nedaleko velkého rozšíření, odkud se rozbíhá tucet stok. Je jich příliš mnoho, než abychom je mohli zatarasit."

Gardan, jenž nahlížel chlapci přes rameno, se ozval: "Takže to znamená, že musíme útok sladit a načasovat. Jimmy, slyšel bys, kdyby někdo vtrhl dovnitř jedněmi dveřmi, a tys byl u druhých?"

"Snad ano. Kdyby se někdo dostal nahoru na schody, tak určitě. Zvláště v tuto noční hodinu. Divili byste se, kolik zvuků se ozývá v kanálech za dne, ale v noci..."

Arutha se otočil na dva pátrače. "Najdete místa, která jsou na mapě vyznačena?" Oba přikývli. "Dobrá. Každý z

⁴ míle = 1,61 km, (pozn. překl.)

vás odvede třetinu vojáků k jednomu z těch vchodů. Zbývající třetina půjde se mnou a s Gardanem. Jimmy nám ukáže cestu. Ať se muži připraví na svých místech, ale nevydávejte se do sklepení dřív, než budete objeveni, nebo než uslyšíte útočit naši skupinu. Pak postupujte co nejrychleji. Gardane, muži na ulici ať jsou v pohotovosti. Mají své rozkazy?"

Gardan jej ujistil: "Každému jsem udělil podrobné pokyny. Při prvním náznaku potíží nedovolí opustit budovu nikomu, kdo na sobě nebude mít náš tabard a koho nebudou od pohledu znát. Na střechách mám třicet lučištníků, kteří by měli odradit každého od pokusu utéci. Trubač zatroubí poplach a dva oddíly jízdních vojáků nato vyrazí z paláce. Dostanou se tam během pěti minut. Mají přikázáno nemilosrdně se vypořádat s každým, kdo se v ulicích objeví a nebude náš člověk."

Arutha si rychle natáhl tabard a hodil po jednom i Jimmymu a Lauriemu. Jakmile byli všichni oblečeni do purpurové a černé, Arutha prohlásil: "Je čas!" Pátrači vyrazili v čele prvních dvou skupin do sklepa pod hostincem. Pak byl na řadě Jimmy, aby se ujal vedení princovy družiny. Přivedl je k tajnému východu za falešným vinným sudem připevněným ke stěně a pak po úzkém schodišti dolů do stoky. Několik vojáků se rozkašlalo a tiše zaklelo, když jim do nosu vnikl čpavý zápach. Stačilo však jediné Gardanovo slovo a v jejich řadách se rozhostilo ticho. Rozžali několik luceren. Jimmy názorným pohybem rukou přikázal, aby utvořili zástup a husím pochodem zamířili ke Kupecké čtvrti.

Po půl hodině chůze podzemními kanály, v nichž kalná voda unášela odpadky a špínu všeho druhu směrem do přístavu, se ocitli na dohled velkému rozšíření. Arutha nechal zhasit svítilny. Jimmy pomalu kráčel napřed. Arutha se jej pokusil následovat, ale ohromilo jej, jak

neproniknutelná tma jej náhle obklopila. Napínal uši, ale Jimmyho nezaslechl. Čekajícím vojákům připadalo nejpodivnější hrobové ticho, rušené pouze občasným šplouchnutím pomalu tekoucí vody. Jejich zbraně i zbroj byly omotány a utlumeny tak, aby jejich řinčení případně nevarovalo nepřátelskou hlídku.

Jimmy se po chvíli vrátil a sdělil jim, že na úpatí schodů do budovy stojí samotný strážce. Se rty těsně u Aruthova ucha zašeptal: "Žádný z vašich mužů se nikdy nedostane dost blízko, aby ten chlapík nemohl vyhlásit poplach. Jsem jediný, kdo má nějakou naději. Přiběhněte hned, jak uslyšíte rvačku."

Jimmy vytáhl z boty svou dýku a byl pryč. Vtom se ozvalo bolestné zachroptění a Arutha s vojáky vyrazili. V tu ránu bylo po tichu. Princ se jako první dostal k chlapci bojujícímu s mohutným strážcem. Mladíkovi se podařilo připlížit se k hlídajícímu silákovi zezadu, vyskočit a chytit jej pod krkem, ale úzkou dýkou jej pouze zranil. Nyní nůž ležel na kamenité zemi. Muž byl téměř modrý z Jimmyho sevření, ale přesto se snažil rozdrtit jej o zeď. Arutha souboj ukončil jediným pohybem meče a strážce se bezhlesně sesul na dlažbu. Jimmy se vyprostil a slabě se usmál. Dostal pořádně do těla. Arutha na něj zašeptal: "Zůstaň zde," a svým mužům pokynul, aby šli za ním.

Nedbaje slibu, který dal Volneymu, totiž že se bude držet zpátky, zatímco Gardan povede útok, Arutha v tichosti vyběhl po schodech. Zastavil se před dřevěnými dveřmi zavřenými na zástrčku a přiložil k nim ucho. Z druhé strany zaslechl tlumené zvuky a varovně zvedl ruku. Gardan i ostatní zpomalili svůj krok.

Arutha nehlučně odsunul petlici a lehce do dveří strčil. Opatrně nahlédl do velkého, dobře osvětleného sklepa. Kolem tří stolů seděl asi tucet ozbrojenců. Někteří z nich ležili své zbraně a spravovali zbroj. Celý výjev spíš

připomínal kasárna než obyčejný sklep. Co však Aruthu zarazilo nejvíc, byla skutečnost, že podzemní zbrojnice se nacházela pod nejvěhlasnějším a nejlépe prosperujícím vykřičeným domem ve městě, který se jmenoval *Dům u veselých vdov*. Navštěvovala jej většina bohatých kupců a nemálo nižších šlechticů z Krondoru. Arutha pochopil, jak se Puštíci dozvídali o dění v paláci i o pohybu jeho samého. Mnozí dvořané se chlubili s tím, že znají nějaké "tajemství," aby udělali dojem na svou kurtizánu. Stačilo, aby se někdo náhodou zmínil, že se Gardan chystá k východní bráně a má se tam setkat s princem. Nájemní vrazi nepotřebovali slyšet víc, aby odhadli, kudy měl Arutha té noci jet.

Pojednou se v Aruthově zorném poli objevila postava. Princ nevědomky zadržel dech. Peklomoří válečník přistoupil k muži, jenž olejoval široký meč, a tiše s ním promluvil. Muž přikývl a Temný bratr pokračoval v cestě. Náhle se však otočil. Ukázal přímo na dveře a otevřel ústa k výkřiku. Arutha nezaváhal ani na okamžik. "Teď!" zvolal a vtrhl do místnosti.

Ve sklepení propukla vřava. Část těch, kteří ještě před zlomkem vteřiny nečinně seděli a lelkovali, se nyní chopili zbraní a na útok odpověděli stejně nemilosrdně. Jiní prchali nahoru do nevěstince nebo dalšími východy do stok. Zhora bylo slyšet výkřiky a jekot zákazníků, vyděšených prchajícími vrahy. Ti, kdož se pokoušeli utéci podzemními chodbami, byli rychle zatlačeni nazpět ostatními oddíly Aruthovy gardy.

Arutha se vychýlil stranou před výpadem peklomora a uskočil doleva. Vojáci prodírající se směrem do středu sklepa jej od Temného bratra oddělili. Těch několik vrahů, kteří se z jakéhokoliv důvodu odmítli pokusit o útěk, napadli Aruthovy muže s naprostým pohrdáním vlastními životy. Dalo by se snad dokonce říci, že nutili vojáky, aby

je zabíjeli. Jedinou výjimku mezi nimi tvořil peklomor, jenž se s lítou zuřivostí snažil probít k Aruthovi. Arutha zvolal: "Chci ho živého!"

Peklomor byl zakrátko jediným Puštíkem, který v místnosti zůstal naživu, a vojáci jej pomalu zatlačovali ke zdi, kde jej nakonec obklopili tak, že se nemohl ani pohnout. Arutha k němu přistoupil. Temný elf upřel na prince zrak a v jeho tváři se zřetelně zračila hluboká nenávisť. Nechal se odzbrojit a Arutha rovněž odložil svůj meč. Princ se ještě nikdy neocítl tak blízko živému peklomorovi. Nebylo pochyb, že byli příbuzní elfům, ačkoliv jejich mírumilovní bratraci byli pohlednější. Jak se Martin nejednou zmínil, peklomoři byli hezcí tvorové, i když měli černou duši. Jeden z vojáků se sklonil, aby prohlédl válečnickovy boty, jestli v nich neukrývá zbraň. Vtom jej tvor prudce kopl do obličeje, dalšího odstrčil a skočil po Aruthovi. Arutha se stěží stačil vyhnout jeho rukám sápadícím se mu po tváři. Uskočil vlevo a viděl, jak peklomor ztuhl. Laurieho meč se mu zanořil do hrudi. Skácel se k zemi, ale v poslední křeči se ještě pokusil natáhnout a drápnout Aruthu do nohy. Laurie kopl stvoření nad lokty a zabránil mu v tom. "Dobře se podívej na jeho nehty. Všiml jsem si, jak se zaleskly, když dovolil, aby ho odzbrojili," vysvětloval zpěvák vzrušeně.

Arutha vzal mrtvého peklomora za zápěstí a pečlivě si ruku prohlížel. "Zacházej s ním opatrně," varoval jej Laurie. Arutha spatřil tenké jehličky vycházející zpod peklomorových nehtů. Na konci každé z nich se třpytila temná kapka. Laurie poznamenal: "Je to starý trik, jaký používají prostitutky, mají-li dost zlata a přítele felčara. Když se zákazník pokusí utéct bez placení nebo se k nim chová hrubě, stačí jediné škrábnutí a je po potížích."

Arutha se na zpěváka zahleděl. "Jsem tvým dlužníkem."

"Ať nás Banath ochrání!"

Arutha a Gardan se otočili. Jimmy se skláněl nad dobře oblečeným padlým mužem. Nevěřicně zíral na mrtvého vraha. "Zlatohlávek," vydechl tiše.

"Ty ho znáš?" zajímal se Arutha.

"Byl to Jízlivec," odpověděl Jimmy. "V životě by mě nenapadlo ho podezírat."

"Zůstal vůbec někdo naživu?" zuřil princ. Jeho rozkazy zněly zajmout jich tolik, kolik bude možné.

Ozval se Gardan, kterému jeho lidé nahlásili skutečný stav věcí. "Výsosti, ve sklepě a v pokojích nad námi bylo třicet pět vrahů. Všichni buď bojovali tak, že nám nezbývalo než je zabít, nebo se obrátili proti sobě a vraždili jeden druhého a pak se vrhli na své vlastní zbraně." Gardan natáhl ruku a něco principi podával. "Všichni měli tohle, Výsosti." V dlani držel ebenového pouštíka na zlatém řetízku.

Pojednou zavládlo ticho, ne takové, že by se vojáci prostě přestali pohybovat, ale spíš jako kdyby něco zaslechli a zarazili se uprostřed kroku. Žádný zvuk se však neozval. Naopak všechno znělo nepřirozeně tlumeně, vypadalo to, že se nad místností rozestřel těžký a nesnesitelný příkrov. Aruthu i ostatní přepadla tíseň. Pak sklepením zadul mrazivý víchr. Arutha cítil, jak se mu ježí vlasy a zachvátil jej primitivní děs. Do místnosti vstoupil vetřelec, neviditelné, ale hmatatelné zlo. Princ se otočil, chtěl Gardanovi a jeho mužům něco říci, když tu zvolal jeden z vojáků: "Výsosti, myslím, že tenhle je živý. Pohnul se!" Jeho tón napovídal, že dychtí svého prince potěšit. Pak se ozval druhý: "Tenhle taky!" Arutha se díval, jak se dva vojáci sklánějí nad mrtvými vrahy.

Všichni ve sklepě strnuli hrůzou, když se jedno z těl pohnulo, jeho ruka vystřelila vzhůru a uchopila klečícího vojáka za krk. Mrtvola se posadila a zdvihla jej do výše. Strašlivé bublavé zapraskání se odrazilo od stěn

mnohonásobnou ozvěnou, když mu neživá ruka rozdrtila hrdlo. Další tělo se vzepjalo a zabořilo své zuby do krční tepny druhého muže. Arutha se nedokázal ani pohnout, tak jej hrůzyplná scéna ochromila. Ostatní na tom nebyli o nic lépe. První mrtvý vrah odmrštil chropícího vojáka a otočil se. Zabodl své mléčné oči do princových a usmál se. Z jeho úst vyšel hlas, ale zněl jakoby z veliké dálky. "Znovu se setkáváme, Pane Západu. Nyní tě mí služebníci dostanou, neboť jsi s sebou nepřivedl ty všetečné kněze. Povstaňte! Povstaňte! Ó, mé děti! Povstaňte a zabíjejte!"

Kolem dokola se začala těla kroutit a hýbat. Gardanovi muži zalapali po dechu a pomodlili se k Tithovi, bohu vojáků. Jeden z nich přemýšlel rychle – utál hlavu druhé mrtvole, jež se začala zvedat. Tělo bez hlavy se zachvělo a padlo, ale okamžitě se pokusilo znovu vztyčit, zatímco koulející se hlava sprostě klela. Vypadalo to tam jako ve zvráceném divadle, těla trhaně a křečovitě vstávala jako groteskní marionety, vedené choromyslným loutkářem. Jimmy ze sebe zajímavě vypravil: "Myslím, že jsme měli počkat, až se duchovním uráčí."

Gardan vykřikl: "Chraňte prince!" a muži se vrhli na nemotorná těla. Oháněli se a bušili do nich za všech stran jako řezníci na jatkách. Sedlá krev pokryla stěny i všechny přítomné, ale mrtvá těla se nevzdávala.

Vojákům klouzaly nohy po temné tekutině a studené oslzlé ruce je chytaly za nohy a za paže. Někteří ječeli hrůzou a bolestí, když se kolem jejich hrdel omotaly mrtvé prsty nebo se do jejich svalů zakously ostré zuby.

Ochránci prince z Krondoru sekali nalevo napravo, končetiny létaly vzduchem, ale jakmile dopadly na podlahu, mrskaly sebou a plazily se dál. Arutha ucítil dotek na noze a podíval se dolů. Useknutá dlaň mu svírala kotník. Zděšeně vykopl a ruka přeletěla místností a narazila do protější stěny.

Arutha zařval: "Všichni ven a zataraste dveře." Vojáci si s kletbami prosekávali a prokopávali cestu mezi zkrvavenými kusy masa. Mnozí z ostřílených veteránů byli na pokraji paniky. Zkušenost je nepřipravila na zřůdnosti, jimž museli v tomto sklepe čelit. Pokaždé, když nějaké tělo srazili k zemi, vstávalo znovu. Ale když padl druh, zůstal ležet mrtvý.

Arutha zamířil ke dveřím do nevěstince, nejbližší únikové cestě. Jimmy s Lauriem mu byli v patách. Arutha se na okamžik zastavil, aby se zbavil další mrtvol, která se mu postavila, a Jimmy se kolem něj přehnal. Chlapec doběhl ke dveřím jako první. Vzhlédl a zaklel. Po schodech k němu scházelo tělo krásné ženy v roztržených vyzývavých šatech s velkou krvavou skvrnou v pase. Bíle zakalené oči upřela na Aruthu stojícího na úpatí schodiště a radostně vykřikla. Jimmy se zaklonil, aby se vyhnul jejímu nemotornému útoku a vší silou vrazil ramenem do jejího mokvajícího břicha. Stihl ještě zaječet: "Pozor na schodech!" a oba se skutáleli dolů. Jimmymu se podařilo vyskočit na nohy dřív než jí a drápal se znovu nahoru.

Arutha se ohlédl a viděl, jak jsou jeho vojáci stahováni zpět do sklepení. Gardan a několik dalších se dostali do bezpečí vzdálenějších dveří a snažili se je zavřít, zatímco opozdilci, kteří se snažili k nim prodrat, byli vlečeni dolů. Hrstka statečných mužů se rozhodla zatarasit dveře zevnitř, nedbaje toho, že je čeká jistá smrt. Podlaha vypadala jako rudé jezero, kluzká a zrádná. Mnoho vojáků na ní uklouzlo a již nikdy nevstalo. Oddělené části těl se přitahovaly a znovu skládaly, takže mrtvoly mohly znovu obžít. Arutha si vzpomněl, jak stvoření v paláci postupně sílilo, a zvolal: "Zataraste dveře!"

Laurie vyskočil na schody a napadl šklebící se děvku, která opět vstávala. Její blondátá hlava se skutálela kolem

Aruthy, uhánějícího po schodech za Jimmym a za zpěvákem.

Doběhli do přízemí vykríčeného domu a zjistili, že situace je zde stejná jako ve sklepě. Vojáci bojovali s obživnými mrtvolami. Jízdní oddíly již dorazily, vyčistily ulice a muži vtrhli do budovy. Ale právě tak jako ti dole nebyli připraveni utkat se s mrtvými soky. Před hlavním vchodem leželo několik těl. Šípy z nich trčely jako ježčí bodliny, protože pokaždé, když se pokusila vstát, snesl se na ně déšť střel z protějších střech a srazil je k zemi.

Jimmy se rozhlédl po hale a vyskočil na stůl. Neobyčejně mrštně přeskočil vysokým obloukem strážce bojujícího s mrtvým Puštíkem a zachytil se za závěs, který pokrýval celou stěnu. Ozdobná tapeta jej chvíli udržela, ale pak se uvolnila z úchytů nahoře u stropu a začala se trhat. Kolem Jimmyho se svinulo mnoho yardů kvalitního sametu. Chlapec se rychle vyprostil, popadl do náruče tolik látky, kolik unesl a vlekl ji k velkému krbu. Nacpal ji do ohně a potom začal snášet všechny hořlavé předměty. Během několika minut se plameny roztančily po velké hale a zamířily ven.

Arutha odrazil mrtvého nepřítele, strhl další závěs a hodil jej Lauriemu. Zpěvák se sehnul před dalším útočníkem a obratně jej zachytil látkou. Hbitě tělo roztočil a zabalil je tak, že se nemohlo téměř pohnout. Pak je kopancem poslal směrem k Jimmymu. Ten uskočil stranou a díval se, jak mrtvé tělo pohlcuje oheň. Bezmocná mrtvola nepřítelně ječela vzteky, když ji plameny začaly olizovat.

Vedro v hale se stávalo nesnesitelným a vzduch zhoustl štiplavým dýmem. Laurie se rozběhl ke dveřím a zastavil se těsně před prahem. "Princ!" zakřičel na lučištníky rozmístěné na střechách okolních budov. "Ted' projde princ!"

"Rychle!" ozvalo se v odpověď a šíp mezitím srazil mrtvolu zvedající se několik stop od Laurieho.

Arutha a Jimmy vyrazili z ohněm ozářených dveří následováni hrstkou dávících se a kašlajících vojáků. Arutha zvolal: "Sem, ke mně!"

Po ulici se neprodleně přihnul tucet členů palácové gardy. Vyhnuili se podkoním, kteří přijeli zároveň s kavalerií, aby se postarali o koně. Zápach krve a sežehlých těl zvířata splášil a ta se nyní snažila vyškubnout čeledínům, kteří je odváděli pryč.

Když vojáci dorazili k Aruthovi, část z nich se jala zvedat proděravělá těla a házet je skrz okna do ohně. Ulicemi se rozléhalo vytí hořících zrůd.

Ze dveří se vypotácel mrtvý Puštík, levá strana jeho těla byla v plamenech a paže napřahoval k princ. Dva vojáci jej popadli a zatlačili dovnitř. Utrpěli přitom četné popáleniny, ale nevšimli si toho, jejich prvořadým zájmem bylo ochránit svého pána. Arutha opustil své místo u vchodu a vojáci mezitím bránili temným silám vymanit se z náruče hořícího pekla. Princ přeběhl na druhou stranu ulice a sledoval, jak nejpřepychovější nevěstinec ve městě pomalu zachvacuje oheň. Otočil se k vojákovi poblíž a nařídil mu: "Pošlete do podzemí zprávu, aby nenechali nikoho uprchnout." Voják zasalutoval a odběhl.

Zakrátko se celý dům proměnil v hořící sloup a ozářil okolí jasným světlem. Z okolních budov vybíhali vyděšení obyvatelé, neboť žár byl tak silný, že hrozilo vznícení celého bloku. Arutha přikázal vojákům, aby vytvořili řetěz a byli připraveni hasit sousední domy.

Necelou půlhodinu poté, co Jimmy oheň založil, se ozval hlasitý praskot doprovázený velkým výbuchem kouře. Přízemí se propadlo a celá budova se zřítila. Laurie poznamenal: "To by snad mělo těm příšerám ve sklepech stačit."

Arutha jeho úlevu nesdílel. Tvářil se velmi pochmurně, když říkal: "Zůstalo tam také mnoho dobrých mužů."

Jimmy se zaujetím zíral na scénu před sebou. Na tváři měl rozmazanou směsici krve a sazí. Arutha mu položil ruku na rameno. "I tentokrát sis počínal dobře."

Jimmy se nezmohl na víc než na přikývnutí. Laurie otřeseně prohlásil: "Potřebuji se napít něčeho silného. Ach bohové, ten smrad snad budu cítit až do smrti."

Arutha navrhl: "Vrátíme se do paláce. Naše noční výprava skončila."

Kapitola šestá

PŘIJETÍ

Jimmy vztekle škubal za tuhý límec.

Mistr ceremoniář Brian deLacy udeřil svým žezlem o podlahu v přijímacím sále a chlapec prudce zvedl hlavu. Shromáždili se zde princovi panoši ve věku od čtrnácti do osmnácti let, aby mohli být zpraveni o povinnostech, jež je čekají při nadcházejících oslavách Aruthova a Anitina sňatku. Starý mistr, honosně oblečený a nesnesitelně pomalu mluvící muž, prohlásil: "Panoši Jamesi, pokud nedokážete chvilku postát, budeme pro vás musít nalézt živější činnost, řekněme, že byste mohl nosit vzkazy mezi palácem a odlehlými budovami pro hosty." Některý z chlapců sotva slyšitelně zasténal, neboť šlechtici, kteří přijížděli na návštěvu, většinou posílali nesmírné množství nepodstatných zpráv sem a tam. Odlehlé budovy, o nichž se ceremoniář zmínil a ve kterých byla většina z nich ubytována, byly od paláce vzdálené tři čtvrti míle. Taková služba znamenala téměř neustálé pobíhání tam a zpátky deset hodin denně. Mistr deLacy se obrátil na původce

hlasitého vzdechu a sladce se otázel: "Panoši Paule, chtěl byste se snad k panoši Jamesovi připojit?"

Když se mu nedostalo žádné odpovědi, pokračoval: "Nu dobrá. Ti z vás, kteří očekáváte příbuzenstvo, byste měli vědět, že budete o takovou službu střídavě žádáni všichni." Při tomto prohlášení se ozvalo úpění a kletby ze všech stran. Žezlo znovu zadunělo o zem. "Ještě nejste vévodové, hrabata ani baroni! Dva dny služby vám nic neudělají. V paláci bude příliš mnoho hostů, než aby sloužící, poslíčci a pážata sami stihli splnit všechny jejich požadavky."

Další z nováčků, panoš Locklear, nejmladší syn barona z Konce světa, se zeptal: "Pane, kteří z nás budou přítomni svatbě?"

"Dočkejte času, chlapče, dočkejte času. Všichni budete doprovázet hosty na jejich místa ve velkém sále a v banketním sále. Během obřadu budete uctivě stát v zadní části velkého sálu, takže všichni obřad uvidíte."

Do sálu přispěchalo páže a podalo mistru ceremoniáři lístek. Pak odklusalo, aniž by počkalo na odpověď. Mistr deLacy si zprávu přečetl a oznámil mladíkům: "Musím se připravit na přijetí krále. Každý z vás ví, kde je dnes jeho místo. Setkáme se zde odpoledne, až král a Jeho Výsost zasednou v poradním sále. Kdo se opozdí, vyslouží si den běhání se vzkazy navíc. To je zatím vše." Když odcházel, potichu si pro sebe brumlal: "Tolik práce a tak málo času."

Chlapci se začali rozcházet, ale když se Jimmy pohnul k východu, ozvalo se za ním volání, "Hej, ty nový!"

Jimmy se otočil a spolu s ním další dva hoši. Volající však upíral oči na něj. Jimmy čekal, dobře věděl, co se chystá. V příštích chvílích se mělo rozhodnout o jeho místě mezi panoši.

Když se Jimmy nehýbal, Locklear, který se také zastavil, ukázal na sebe a učinil váhavý krok směrem k vysokému chlapci s vystouplými lícními kostmi. Bylo mu tak šestnáct

sedmnáct let. "Ne ty, chlapče. Myslím tamtoho skrčka," vyštěkl a ukázal na Jimmyho.

Vytáhlý mluvčí byl oděn v týž zlatozelený stejnokroj princových panošů, avšak na rozdíl od ostatních chlapců mu dobře padl, bezpochyby měl dobré zdroje příjmů, aby si jej mohl nechat ušít na míru. U opasku se mu houpala v pouzdře dýka s jílcem osázeným drahokamy a boty mu vyleštily tak, že zářily jako zrcadlo. Slámově žluté vlasy měl pečlivě zastřižené. Jimmy odhadl, že je to místní tyran. Obrátil oči v sloup a povzdechl si. Šaty mu neseseděly, v botách jej tlačily paty a v hojící se ráně na boku jej neustále píchalo. Neměl právě nejlepší náladu na nějaké popouzení. Ať to mám raději rychle z krku, pomyslel si.

Jimmy pomalu kráčet ke staršímu chlapci jménem Jerome. Jeho otec byl panošem z Ludlandu, města na pobřeží severně od Krondoru. Nebyl to nikterak významný titul, ale zajišťoval svému nositeli slušné bohatství. Jimmy se zastavil před vyzývatelem a protáhl: "Ano?"

Jerome s pohrdavým úsměškem prohlásil: "Nelíbíš se mi, skrčku."

Jimmy se pomalu usmál a nečekaně vrazil pěst do Jeromova břicha. Vyšší chlapec se zlomil v pase a skácel se na zem. Chvilku sebou zmítal a pak se zachrčením vstal. "Proč..." začal, ale zarazil se, když spatřil Jimmyho s dýkou v ruce. Sáhł k opasku pro svůj nůž, ale nic nenahmátl. Podíval se dolů a zděšeně se rozhlédl kolem.

"Myslím, že hledáš tohle," nadhodil Jimmy vesele a podržel dýku tak, aby bylo vidět zdobenou rukojeť. Jerome rozšířil oči úžasem. Jimmy mrštným pohybem zápěstí hodil nožem a ten se se zadrnčením zabodl do podlahy mezi Jeromeho podrážkami. "A moje jméno není skrček. Jsem panoš James, panoš prince Aruthy."

Po této příhodě Jimmy spěšně opustil sál. Po několika yardech ho dohonil mladý Locklear a přidružil se k němu.

Poskakoval kolem Jimmyho a nadšeně se rozpovídal: "To bylo tedy něco, panoši Jamesi! Jerome zacházel se všemi novými chlapci moc ošklivě."

Jimmy se zastavil, jeho rozpoložení se za těch pár minut nezměnilo. "To proto, že jste ho nechali, chlapče." Locklear ustoupil stranou a začal omluvně koktat. Jimmy zvedl ruku. "Počkej chvíli. Nechtěl jsem na tebe být hrubý. Jen jsem myslel na něco jiného. Podívej, Lockleare, jmenuješ se tak, že?"

"Přátelé mi říkají Locky."

Jimmy si chlapce zkoumavě prohlížel. Byl ještě malý, vypadal stále jako dítě. Z opálené tváře mu zářily veliké kulaté modré oči. Jimmy věděl, že ještě před několika týdny si hrál na pláži s obyčejnými dětmi nedaleko venkovského hradu svého otce. "Locky," pokračoval, "až se tě ten cvok pokusí otravovat, kopni ho do koulí. To ho vyřídí celkem rychle. Podívej, nemůžu si s tebou teď povídat. Musím jít a přivítat se s králem." S těmi slovy se vydal svižným krokem pryč. Ohromený chlapec zůstal stát v chodbě a díval se, jak Jimmy mizí za rohem.

Jimmy se neklidně vrtěl, nesnášel těsný límec své nové tuniky. Jerome mu prokázal jednu službu, ukázal mu, že nemusí být odkázán na špatného krejčího. Jakmile to bude možné, proklouzne na několik hodin z paláce a podívá se do svých tří skrýší. Měl v nich uschováno dost zlata, aby si nechal ušít tucet nových šatů. Povzdechl si. Být šlechticem mělo i své stinné stránky, o kterých se mu ani nesnilo.

"Co je to s tebou, chlapče?"

Jimmy vzhlédl a zachytil přimhouřený pohled vysokého starého muže s tmavě šedými vlasy. Studoval Jimmyho zkušeným okem a Jimmy v něm poznal mistra šermíře Fannona, jednoho z Aruthových společníků z Crydee.

Přicestoval lodí předešlého večera. "Škrť mě límec, mistře šermíři. A taky mě tlačí nové boty."

Fannon přitakal. "Nu, člověk o sebe musí dbát bez ohledu na pohodlí. Teď ale přichází princ."

Arutha vyšel z velkých dvoukřídlých dveří paláce a postavil se do středu davu, který se zde shromáždil, aby uvítal krále. Od hlavní brány vedly na nádvoří široké schody. Za nádvořím a železnými tepanými mřížemi se rozprostíralo velké náměstí, z něhož byly tentokrát vyklizeny stánky a káry pouličních prodavačů. Krondorští vojáci vytvořili dva dlouhatánské zástupy podél celé královny trasy městem a za nimi se tísnili poddaní, dychtivě očekávající panovníkův příjezd. Poslové doručili zprávu o tom, že se král blíží k městu, teprve před hodinou, ale obyvatelé Krondoru zde čekali již od úsvitu.

Divoký jásot oznámil, že král je nadohled. Lyam jel v čele doprovodu na velkém válečném hnědákovi. Gardan jako velitel města jej provázel po levém boku. Za nimi se na koni nesl Martin, dále družina šlechticů z Východního království, oddíl Lyamových osobních královských strážců a dva bohatě zdobené kočáry. Po nich se objevili Aruthovi kopiníci a průvod uzavírala karavana vozů se zavazadly.

Lyam přitáhl svému koni uzdu a zastavil na úpatí schodů. Když seskočil, zahlaholily fanfáry. Čeledín přispěchal, aby se postaral o králova oře, a Arutha se řítí dolů pozdravit bratra. Podle tradice byl princ z Krondoru druhý po králi a tudíž nejméně podřízený šlechtic v Království, ale obřadní proslovy byly zapomenuty a oba bratři se láskyplně objali. Po Lyamovi slezl z koně Martin a v okamžiku stáli všichni tři opět spolu.

Jimmy sledoval Lyama, který představoval členy svého doprovodu. Kočár mezitím dorazil ke schodišti. Dveře prvního se otevřely a Jimmy natáhl krk, aby dobře viděl. Vystoupila z něj úchvatná mladá žena a Jimmy mimoděk

uznale kývl. Podle toho, jak se přivítala s Aruthou, Jimmy odhadoval, že je to princezna Carline. Vrhł letmý pohled na Laurieho, který stál opodál s okouzleným výrazem ve tváři. Jimmy sám sobě v duchu přisvědčil. Ano, je to princezna Carline. Za ní spatřil starého šlechtice, o němž usoudil, že to musí být lord Caldric, vévoda z Rillanonu.

Z druhého kočáru vystoupila starší žena a hned za ní se vynořila známá postava. Jimmy se při pohledu na princeznu Anitu zarděl, neboť k ní kdysi zahořel. Starší dáma byla zřejmě princezna Alicia, její matka. Zatímco se vítaly s Aruthou, Jimmy se vrátil v myšlenkách do doby, kdy se společně s Aruthou a Anitou skrývali před Guyovými biřici, a sebejistě se zašklebil.

"Proč ses tak zatváříš, panoši?"

Jimmy znovu vzhlédl k mistru Fannonovi. S úmyslem zakrýt své vzrušení pokrčil rameny. "To ty boty, pane."

Fannon si jej podezíravě měřil. "Nu dobrá, chlapče. Ale měl by ses naučit snášet malé nepohodlí. Nechci se dotknout tvých učitelů, ale nejsi právě nejlépe připraven na povinnosti panoše."

Jimmy přitakal s očima upřenýma na Anitu. "Neživím se tím dlouho, pane. Minulý měsíc jsem byl zlodějem."

Fannon otevřel ústa překvapením. Po chvíli dostal Jimmy příležitost vychutnat si to potěšení a lehce jej šťouchl do žeber. "Král přichází."

Fannon vypjal tělo do pozoru. Léta vojenského výcviku přehlušila každé rozptýlení. Lyam se k nim blížil po boku s Aruthou. Za nimi kráčel Martin s Carline a ostatní je následovali tak, jak jim přikazovalo jejich postavení. Brian deLacy představoval králi Aruthovy dvořany. Lyam však příliš nedbal dvorní etikety a živě si potřásal s některými šlechtici rukou, dokonce jich několik objal. Mnozí ze západních lordů sloužili s Lyamem pod vedením jeho otce za trhlinové války a neviděl je od své korunovace. Hrabě

Volney vypadal nejistě, když mu Lyam položil ruku na rameno a pochválil jej: "Dobrá práce, Volney. Poslední rok sis vedl při správě Západního království výborně." Takovéto důvěrnosti uváděly nemálo šlechticů do rozpaků, ale dav je zbožňoval a pokaždé, když se Lyam choval nenuceněji, než bylo podle protokolu přípustné, odměnil jej radostným výskáním a potleskem. Pravdou je, že Lyam většinu z přítomných zdravil jako staré přátele, nikoli jako své poddané.

Když král přistoupil k Fannonovi, který se chtěl uklonit, chytil jej pevně za ramena. "Ne," řekl Lyam tak tiše, že to zaslechli pouze Fannon, Jimmy a Arutha. "Ty ne, můj starý učiteli." Lyam k sobě mistra šermíře z Crydee pevně přitiskl. Pak se se smíchem optal: "Nuže, mistře Fannone, jak je u nás doma? Jak se vede Crydee?"

"Výborně, Veličenstvo, všechno je tam, jak má být." Jimmy si všiml, že stařec má oči vlhké dojetím.

Pak se Arutha ozval: "Tento malý darebák je můj nejnovější dvořan, Veličenstvo. Dovolíte, abych vám představil panoše Jamese z Krondoru?" Mistr deLacy obrátil oči k nebesům, když si Arutha bez okolků přivlastnil jeho úřad.

Jimmy se uklonil tak, jak mu bylo přikázáno. Lyam chlapci věnoval široký úsměv. "O tobě jsem již slyšel, Jimmy Ručko," prohlásil a chystal se odejít. Po jednom kroku se náhle zastavil. "Raději bych se měl přesvědčit, zda mi nic neschází." Předstíral, že se ohledává, a Jimmy zrudl jako rak. Pomalu na něj doléhala tíže králových slov, když si všiml, jak se Lyam po straně ohlédl a mrkl na něj. Jimmy se rozesmál společně s ostatními.

Pak se Jimmy otočil a zjistil, že hledí do těch nejmodřejších očí, jaké v životě spatřil. Něžný ženský hlas promluvil: "Nenech se Lyamem vyvést z míry, Jimmy. Odjakživa rád někoho škádlí." Jimmy se zajíkl, chtěl něco

řící, ale po králově žertu se nezmohl na slovo. Nevěděl kudy kam a tak raději vysekl nemotornou poklonu.

Martin se ozval: "Jsem rád, že tě znovu vidím, Jimmy," a stiskl mu pravici. "Často jsme o tobě mluvili a přemýšleli, jak se ti daří."

Představil chlapce své sestře. Princezna Carline Jimmymu pokynula a potvrdila Martinova slova: "Mí bratři a princezna Anita o tobě moc hezky vyprávěli. Je mi potěšením konečně tě poznat." Potom odešli.

Jimmy za nimi hleděl jako ve snách. Jejich poznámky zcela zastřely dění kolem. "Takhle na mě působila celý rok," zazněl hlas za ním a Jimmy se otočil. Laurie spěchal, aby udržel krok s královskou družinou, která již zamířila k hlavní bráně. Zpěvák zvedl prsty k čelu na pozdrav a dál si prodíral cestu davem. Jimmyho údiv nad Carlininými a Martinovými slovy považoval za ohromení princezninou krásou.

Jimmy obrátil svou pozornost zpět k procházejícím šlechticům a pojednou se po jeho tváři rozlil široký úsměv. "Ahoj, Jimmy," pozdravila jej Anita, která se zastavila přímo před ním.

Jimmy se uklonil. "Ahoj, princezno."

Anita opětovala chlapcův úsměv a řekla: "Matko, milý lorde Caldricu, dovolte mi představit vám mého přítele Jimmyho." Povšimla si jeho tuniky. "Nyní panoše, jak vidím."

Jimmy princezně Alicii a vévodovi z Rillanonu vysekl další poklonu. Anitina matka mu podala ruku a Jimmy ji neobratně políbil. "Ráda bych vám poděkovala, milý Jimmy, slyšela jsem, jak jste pomohl mé dceři," pronesla princezna Alice.

Jimmy cítil, že se na něj všichni dívají, a začervenal se. Hraná odvaha, která jej po většinu jeho krátkého života

chránila, byla tatam. Nedokázal jí v sobě najít ani špetku. Jen tam stál a rozpačitě zíral na princeznu Anitu, která se na něj usmívala. "Uvidíme se později," dodala a v doprovodu matky a lorda Caldrica odešla. Jimmy nevycházel z údivu.

Další představování se již nekonalo a všichni šlechtici zamířili do velkého sálu. Po krátkém uvítacím obřadu se měl Lyam odebrat do soukromých komnat.

Náhle se náměstím rozezvučelo víření bubnů a dav vzrušeně vykřikl. Lidé ukazovali směrem k jedné z hlavních tříd ústících na prostranství před palácem. Královská družina se zastavila nedaleko od brány. Pak se Lyam a Arutha vydali zpět k vrcholku širokého schodiště. Ostatní šlechtici začali zmateně pobíhat ve snaze zachovat pořádek procesí. Král s princem přešli k místu, kde stál Fannon a Jimmy, a spatřili tučet válečníků na koních, kteří měli přes hlavy a ramena přehozené leopardí kůže. Na tmavých tvářích nelítostně vyhlížejících mužů se leskl pot, v divokém rytmu tloukli do bubnů připevněných po obou stranách sedel. Svě oře obratně řídili koleny. Za nimi jel další tučet trubačů s dlouhými žesťovými nástroji, jež se jim obtáčely kolem ramene. I oni byli oděni do leopardích kožek. Pak se bubeníci i trubači rozdělili na dvě strany a uvolnili cestu mnohočetnému oddílu pěšáků. Každý z obrněnců měl na hlavě kovovou přilbici zakončenou vysokou špicí a kroužkový chránič na krku. Balonové kalhoty měli zastrčené do vysokých černých holínek a v rukou nesli blyštící se štíty s ostrými bodlinami. Za opasky se jim pohupovaly dlouhé šavle. Někdo za Jimmym je poznal: "Psí vojáci."

Jimmy se zeptal Fannona: "Proč se jim tak říká, mistře šermíři?"

"Protože v dávných dobách s nimi v Keshi jednali jako se psy, lidé je od sebe odháněli, dokud nenastal čas poslat je

do války. Dnešní vysvětlení je jiné. Prý se na tebe sesypou jako psí smečka, když jim dáš příležitost. Je to drsná cháska, ale už jsme jim ukázali, že jsme stejně schopní."

Psí vojáci vpochodovali na náměstí a postavili se do špalíru. Jakmile se na dohled objevila další postava, tasili šavle a vzdali hold. K paláci důstojně kráčel obrovský muž, vyšší a mohutnější než král. Jeho ebenová pleť leskle odrážela sluneční paprsky, měl na sobě pouze krátkou vestu posetou ozdobnými cvočky a stejné široké kalhoty a vysoké boty jako vojáci. V pochvě však měl daleko lepší zbraň, zahnutou šavli zhruba o polovinu delší než psí vojáci. Hlavu měl odhalenou a namísto štítu nesl zdobené žezlo, odznak svého postavení. Za ním jeli čtyři muži na malých rychlých konících, které chovali obyvatelé pouště Jal-Pur. Byli oděni do typického šatu pouštních mužů, jenž v Krondoru nebyl neznámý, ale bylo jej možno spatřit jen velmi zřídka. Sestával z hedvábného pláště inkoustové barvy sahajícího po kolena a vpředu rozhaleného. Pod ním se nosila bílá tunika a nohavice. Obuti byli do kožených jezdeckých bot a na hlavách měli složitě uvázané turbany z modré látky, jejichž cípy jim halily tvář tak, že byly vidět jen oči. Každý z nich byl vyzbrojen obřadní dýkou pozoruhodné délky s vyřezávanou rukojetí ze slonové kosti. Rozložitý černý muž vystupoval po schodech a Jimmy zaslechl jeho hluboký hlas: "... před ním a hory se chvějí. Samotné hvězdy přerušují svou pout' nebeskou klenbou a slunce jej žádá o svolení vyjít. On je mocí Říše a v jeho nozdrách vanou větry čtyř světových stran. Je drakem ze Slunečního údolí, orlem vznášejícím se nad Štítý nekonečného klidu i lvem vládoucím poušti Jal-Pur..." Mluvčí došel až před krále a otočil se k Jimmymu zády, aby uvolnil cestu. Čtyři muži na koních mezitím sesedlali a vydali se vzhůru po schodišti. Jeden z nich

kráčel v čele a zřejmě byl předmětem vzletného chvalo zpěvu.

Jimmy se na Fannona tázavě podíval a mistr šermíř mu celou věc s lehkým náznakem despektu osvětlil. "Keshanská dvorní etiketa."

Lyam se pojednou rozkašlal, zakryl si rukou ústa a odvrátil hlavu směrem k Jimmymu. Chlapec pochopil, že se král směje Fannonově poznámce. Rychle však znovu nasadil vážnou tvář a hleděl přímo před sebe. Keshanský mistr ceremoniář končil svou řeč. "... Je oázou svému lidu." Pohlédl králi do očí a hluboce se uklonil. "Vaše královské Veličenstvo, mám tu nesmírnou čest představit vám Jeho Excelenci Abdura Rachmana Memo HazaraChána, beje z Benni-Sherinu, lorda z Jal-Puru a prince Říše, velvyslance Velké Keshe v Ostrovním Království."

Čtyři hodnostáři se po keshanském způsobu uklonili, tři muži za velvyslancem padli na kolena a krátce se dotkli čely kamenné dlažby. Velvyslanec si položil pravou ruku na srdce, sklonil se v pase a mávl levou paží. Když se všichni napřímili, letmo přiložili ukazovák pravé ruky na srdce, ústa a čelo, což bylo gesto značící upřímné srdce, pravdomluvný jazyk a mysl prostou myšlenek na zradu.

Lyam prohlásil: "Vítáme lorda z Jal-Puru na našem dvoře."

Velvyslanec si sňal cíp turbanu z obličeje. Odhalil hubenou vousatou tvář stárnoucího muže s lehkým úsměvem na rtech. "Vaše královské Veličenstvo, Její nejsvrchovanější Veličenstvo, posvěceno buď její jméno, zasílá pozdravy svému bratru vládci, králi Ostrovů, a jeho zemi." Ztišil hlas do šepotu a dodal: "Dal bych přednost méně obřadnému příjezdu, Veličenstvo, ale..." pokrčil rameny a nepatrným pohybem brady ukázal směrem ke

keshanskému mistru ceremoniáři, naznačuje tak, že není v jeho moci takové věci ovlivnit. "Ten muž je tyran."

Lyam se zazubil. "I my posíláme vřelé pozdravy Jejímu Veličenstvu císařovně a její říši Velké Keshi. Necht' její sláva stále vzrůstá a daří se všemu lidu."

Velvyslanec sklonil hlavu na znamení díků. "Pokud Vaše Veličenstvo ráčí dovolit, smím představit svůj doprovod?" Lyam přikývl a Keshan ladným pohybem ukázal na muže vlevo. "Tento zasloužilý muž je můj vrchní pomocník a rádce, lord Kamal Mishwa DaoudChán, šaríf z Benni-Tularu. A toto jsou mí synové, Shandon a Jehansuz, šarífové z Benni-Sherinu a mí osobní strážci."

"Jsme potěšeni, že se s vámi setkáváme, milí lordi," uvítal je Lyam.

Mistr deLacy se pokusil znovunastolit pořádek mezi hemžícími se šlechtici, když vypukla další bouře v druhé z ulic vedoucích na náměstí. Král s princem se otočili za hlukem a ceremoniář zvrátil hlavu. "Co ještě?" zabědoval hlasitě, ale pak se vzpamatoval a rychle nasadil důstojnou masku.

Ozvalo se bubnování živější a hlasitější, než předvedli Keshané, a na náměstí se vynořily pestrobarevné postavy. V čele vojenské přehlídky tancovali vzpínající se koně. Vojáci byli oděni v zeleném, ale každý z nich nesl štít pomalovaný živými barvami a s vyobrazeními zvláštních erbů. Hlasité píšťaly hrály mnohohlasně složitou melodii, cizí, ale svěží a s nakažlivým rytmem. Zakrátko mnoho přihlížejících občanů Krondoru doprovodilo jejich zvuk tleskáním a podupáváním.

Před palác dorazil první jezdec s velikým praporem vlajícím ve větru. Arutha se rozesmál a plácl Lyama po rameni. "To je Vandros z Yabonu a Kasumiho tsuranská posádka z LaMutu." Pak se v zorném poli objevili

pochodující pěšáci, jejichž hlasitý zpěv zněl jako dunění vodopádu.

Když se tsuranská posádka postavila naproti Keshanům, Martin poznamenal: "Podívejte se na ně, měří si jeden druhého jako kohouti. Ubezpečuji vás, že by dali nevímco za dobrý důvod vyzkoušet se navzájem."

"Ne v mém městě," zhrozil se Arutha, jehož bratrův postřeh nikterak nepobavil.

Lyam se zasmál. "No, to by tedy byla podívaná! Hou! Vandrosi!"

Vévoda z Yabonu přijel ke schodišti a seskočil s koně. Spěšně vyšel nahoru a uklonil se. "Žádám o prominutí za naše zdržení, Veličenstvo. Po cestě nás zastihla malá nepříjemnost. Přichomýtli jsme se k nájezdu goblinů jižně od Zünu."

"Jak početná byla jejich tlupa?" zajímal se Lyam.

"Nebylo jich víc než dvě stovky."

Arutha odfrkl: "On to nazývá 'malou nepříjemností!' Vandrosi, zdá se, že jsi strávil příliš mnoho času mezi Tsurany."

Lyama to opět pobavilo. "Kde je hrabě Kasumi?" zeptal se.

"Právě přijíždí, Veličenstvo." Na náměstí se objevil první kočár.

Arutha si vzal vévodu z Yabonu stranou a řekl mu: "Pověz svým mužům, ať se ubytují u městské posádky, Vandrosi, chci, aby byli nablízku. Až se o ně postaráš, přijď do mé komnaty a vezmi s sebou Brucala a Kasumiho."

Vandros postřehl vážnost Aruthova tónu a přisvědčil. "Jakmile se ubytují, budu u tebe, Výsosti."

Kočáry z Yabonu zastavily před schodištěm. Vystoupili z nich lord Brucal, vévodkyně Fellinah, komtesa Megan a jejich dvorní dámy. Hrabě Kasumi, bývalý velitel útoku

tsuranského vojska, nepřítele Midkemianů z trhlinové války, seskočil s koně a čile stoupal po schodech. Uklonil se před Lyamem a Aruthou. Vandros představil svou družinu, a když skončil, Lyam prohlásil: "Jestli teď nedorazí ten pirátský král z Quegu na válečné galeoně tažené tisícovkou mořských koníků, myslím, že se můžeme odebrat k odpočinku." Se smíchem se přehnal kolem mistra ceremoniáře deLacyho, který vypadal, že je na pokraji zhroucení. Chabě se naposledy pokusil o zachování jakéhosi řádu v králově procesí, ale vzdal se s pocitem, že tentokrát se mu uvítací obřad již definitivně vymkl z rukou.

Jimmy zůstal pozadu, několikrát v životě se mu poštěstilo spatřit keshanského kupce, ale ještě nikdy neviděl psí vojáky ani Tsurany. Přestože se choval na svůj věk neobvykle zkušeně a světácky, jeho obzory končily za hranicemi Krondoru. Novinky přijímal s obvyklým nadšením zvědavého čtrnáctiletého chlapce.

Kasumiho pobočník i keshanský kapitán udíleli rozkazy týkající se ubytování vojáků. Jimmy mlčky seděl na schodech a napínal chodidla, aby alespoň trochu vytáhl těsné botky. Užasle sledoval pestrobarevné Keshany a hned zase Tsurany, kteří se chystali opustit náměstí. Obě družiny si vzájemně v ničem nezahládaly. Obě hýřily barvami, obě byly nanejvýš ukázněné, a pokud mohl Jimmy soudit, obě vypadaly stejně nesmlouvavě a divoce.

Jimmy se zvedl k odchodu, když cosi upoutalo jeho pozornost. Snažil se odhadnout, co to mohlo být, ale bezvýsledně. Pocítil podivné nutkání sejít dolů a zjistit, co se mu při pohledu na Keshany nezdálo. Došel téměř k nim, psí vojáci stále zachovávali přehlídkovou formaci. Pojednou chlapci padl zrak na dav za nimi a pochopil příčinu svého neklidu. Zamrazilo jej do morku kostí a

nebyl schopen se ani pohnout, jako kdyby spatřil ducha. V tlačenici pomalu mizel Smějící se Jack.

Arutha přecházel sem a tam. Kolem poradního stolu seděli Laurie, Brucal, Vandros a Kasumi. Arutha skončil líčení útoku na Pouštíky a vzal do ruky dopis. "Tohle přišlo od barona ze Skalního Hradu v odpověď na můj dotaz. Píše o neobvyklém pohybu severně od jeho panství." Arutha pergamen odložil. "Následuje výčet, kde, kdy a kolik jich zahlédli a ostatní podrobnosti."

"Výsosti," ujal se slova Vandros, "v naší oblasti jsme také zaznamenali jejich pohyb, ale nic významného. V Yabonu se chytří goblini a Temní bratři mohou posádkám vyhnout. Jakmile přejdou severní hranice elfích lesů, stočí se na západ. Přeplyjí podél břehu Blankytného jezera a obejdou tak naše hlídky. Poslali jsme do těch končin několik oddílů. Elfové a trpaslíci z Kamenné hory tam udržují pořádek."

"Přání otcem myšlenky," odfrkl starý Brucal. Bývalý vévoda z Yabonu se vzdal svého úřadu ve prospěch Vandrose poté, co se ten snaživý a schopný mladý muž oženil s jeho dcerou. Ale stále si uchovával bystrou mysl vojenského taktika a s peklomory bojoval po celý život. "Ne, pokud se Bratrstvo přemísťuje po malých tlupách, mohou si přicházet a odcházet přes malé průsmyky, jak se jim zlíbí. Máme málo mužů na to, aby hlídali obchodní cesty, natož aby dokázali pokrýt všechny ostatní. Temní bratři jen musí cestovat v noci a držet se dál od hadatských vesnic a hlavních cest. Pak jim nic nebrání. Nebylo by moudré, kdybychom chtěli klamat sebe samé."

Arutha se usmál. "Proto jsem chtěl, abyste tu byl s námi."

Kasumi vypadal zamyšleně. "Výsosti, asi je tomu tak, jak tvrdí lord Brucal. Poslední dobou jsme na ně narazili jen

málokdy. Možná je unavila naše ocel a nyní se kradmo stěhují po malých skupinkách."

Laurie pokrčil rameny. V Yabonu se narodil a vyrostl, takže o peklo morech věděl tolik jako všichni ostatní v této místnosti. "Je na pováženou, že se dozvídáme tyto podivné zprávy o přesunech na sever právě v době, kdy jsou peklo moři zapleteni do útoků na Aruthu."

"Byl bych méně znepokojen," prohlásil Arutha, "kdybych věděl, že je porážka v Krondoru odradila. Ale nemohu se zbavit dojmu, že dokud nezjistíme, co stojí v pozadí jejich snažení, není nebezpečí zažehnáno. Možná jim potrvá měsíce, než se znovu dají dohromady, ale jsem přesvědčen, že se vrátí a budou se snažit své dílo dokončit. Jako že jsou bohové nade mnou, jsem si jist, že existuje nějaké pojítko mezi Pouštíky a děním na severu."

Ozvalo se zaklepání a dovnitř vstoupil Gardan. "Hledal jsem všude, Výsosti, ale panoše Jamese jsem nikde nenašel."

Laurie se zamyslel. "Naposledy jsem ho viděl stát na schodišti vedle mistra šermíře Fannona, když přicházeli Tsurané."

Gardan přitakal: "Seděl na schodech i poté, co jsem jim dal rozchod."

Z vysokého okna zazněl hlas: "A teď sedí nad vámi."

Zraky všech se obrátily vzhůru a spatřily chlapce uvelebeného na klenutém okně osvětlujícím Aruthovu poradní komnatu. Než stačil kdokoliv cokoli říci, mrštně seskočil dolů.

Arutha se zatvářil udiveně i pobaveně zároveň. "Když jsi žádal o povolení prohlédnout střechy, myslel jsem, že budeš potřebovat žebříky a... pomoc..."

Jimmy vážně zakroutil hlavou. "Nevidím žádný důvod, proč by se s tím mělo otálet, Výsosti. A kromě toho, který zloděj potřebuje žebřík nebo pomoc, aby šplhal po zdech?"

Přešel k Aruthovi. "Tohle místo je jediná velká spleť zákoutí a výklenků a klidně se tam může někdo schovávat."

"Ale nejprve by musel proniknout na pozemek paláce," odporoval Gardan. Jimmy věnoval kapitánovi významný pohled. Gardan si uvědomil, že by to nemusel být až tak velký problém, a zmlkl.

Laurie navázal na přerušenu debatu. "No, přestože nevíme, co nebo kdo stojí za Pouštíky, alespoň jsme je zde v Kronloru zničili."

"Také jsem si to myslel," prohodil Jimmy a rozhlížel se přitom po místnosti. "Ale dnes odpoledne, když se dav začal rozcházet, jsem na náměstí zahlédl starého přítele. Smějícího se Jacka."

Arutha se na Jimmyho přísně podíval. "Měl jsem dojem, že jsi toho zrádce Jízlivců viděl mrtvého?"

"Tak mrtvého, jako by byl každý s šestipalcovou dírou od ocelové střely v hrudi. Je obtížné procházet se, když vám chybí půlka plic, ale po tom, co jsme viděli v tom hanbinci, bych se nedivil, kdyby mě v noci přišla pochovat moje drahá zesnulá matka." Jimmy mluvil roztržitě a nepřestával slídit po pokoji. Pak s lehce okázalým výrazem zvolal: "Aha!" a zmáčkl něco za ozdobným štítem pověšeným na stěně. Se zaskřípěním se odsunula část zdi a objevil se otvor dvě stopy široký a tři vysoký. Arutha přistoupil k díře a nahlédl dovnitř.

"Co je to?" zeptal se Jimmyho.

"Jedna z mnoha tajných chodeb v paláci. Vzpomněl jsem si, Výsosti, že když jsme se onehdy společně skrývali, princezna Anita nám vyprávěla, jak se jí podařilo odsud uprchnout. Pomohla jí služka. Zmínila se také o "průchodu," ale až dodneška jsem si myslel, že to nic neznamená."

Brucal se rozhlédl kolem sebe. "Tohle by mohla být součást původní pevnosti nebo jeden z prvních přístavků. Doma máme únikový tunel, který vede do lesů. Neznám pevnost bez tajného východu." Zamyslel se. "Určitě tu bude takových chodeb víc."

Jimmy se usmál. "Nejméně tucet. Když se trochu projdete po střechách, zjistíte, že některé zdi jsou příliš silné a chodby se dost nesmyslně stáčejí."

Arutha nařídil: "Gardane, chci mít zmapovanou každou stopu těchto chodeb. Vezmi si tucet mužů a vypátrejte, kam vede tento průchod i kudy se do něj dá proniknout. A zeptej se hlavního stavitele, jestli neví, zda jsou některé z průchodů zakreslené ve starých plánech."

Gardan zasalutoval a odchvátl. Vandros vypadal silně znepokojeně. "Arutho, stále nedokážu přivyknout skutečnosti, že mluvíme o spojení nájemných vrahů a Temných bratrů."

"Právě proto jsem s vámi chtěl mluvit, než se rozběhnou oslavy." Arutha se posadil. "Palác je plný cizích lidí. Každého šlechtice doprovází tucet služebníků. Kasumi, přejí si, aby tví muži střežili všechna klíčová místa. Mezi ně nebude moci nikdo proniknout a jsou mimo podezření. Spoj se s Gardanem, a pokud to bude potřeba, v hlavní budově zůstanou pouze Tsurané, muži, které znám z Crydee, a mí osobní strážci." Obrátil se na Jimmyho: "Správně bych ti měl za tu tvoji malou eskapádu nechat vyplatit pětadvacet." Jimmy ztuhl, dokud se na něj Arutha neusmál. "Ale je mi jasné, že každý, kdo by se o to pokusil, by skončil s kudlou mezi žebry. Doslechl jsem se o tvém střetu s panošem Jeromem."

"Ten usmrkanec si myslel, že je hlavní kokrháč na hnojišti."

Arutha na něj káravě pohlédl, ale spíš jej zarazila Jimmyho mluva, než že by byl skutečně dopálený

Jimmyho výstupem. "Nu, jeho otec je velmi rozčilený, a i když není příliš významným vazalem, je rozhodně jedním z nejhlasitějších. Podívej, necháš Jeromeho hrát si..." na vteřinku se odmlčel, "... na hlavního kohouta a na cokoliv, co bude chtít. Od této chvíle se mi budeš držet nablízku. Sdělím mistru deLacymu, že jsi až do odvolání zproštěn služby a všech povinností. Ale nepodnikej žádné výlety po střechách, aniž bys o nich řekl Gardanovi nebo mně. Některý z mých horkokrevnějších strážců by tě mohl proklát šípem dřív, než by tě poznal. Poslední dobou jsou všichni poněkud napjatí, pokud sis toho ještě nevšiml."

Jimmy princův sarkasmus nevnímal. "To by mě musel vidět první, Výsosti."

Brucal udeřil dlaní do stolu. "Ten má ale vyřídilku," rozřehtal se a pochvalně na Jimmyho kývl.

Arutha se také usmál. Nedařilo se mu udržet vážnou tvář, když byl s tím malým darebákem pohromadě. "Tak dost. Před námi je týden hostin a večírků. Snad se strachujeme pro nic za nic a Pouštíci jsou již minulostí."

Laurie si povzdechl: "Doufejme."

Tím byla porada skončena a Arutha i jeho hosté se rozešli do svých komnat.

"Jimmy!"

Jimmy se otočil a spatřil přicházet princeznu Anitu. Vznešeně kráčela chodbou v doprovodu dvou Gardanových strážců a dvou dvorních dam. Když došla k němu, Jimmy se uklonil. Podala mu ruku a on ji políbil, jak ho to naučil Laurie.

"Stal se z tebe opravdový mladý dvořan," poznamenala pochvalně. Jimmy se k ní přidal a pokračovali v chůzi.

"Zdá se, že mi osud přeje, princezno. Nikdy jsem nechtěl víc než získat postavení mezi Jízlivci, nanejvýš jsem snil o

tom, že se stanu druhým Spravedlivým mužem. Ale teď můj život získal daleko širší obzory."

Usmála se, zatímco její dvorní dámy si špitaly s ústy skrytými za rukama. Jimmy neviděl princeznu od jejího včerejšího příjezdu a znovu pocítil slabé rozechvění jako minulý rok, když trávili týdny ve společném úkrytu. Chlapeckou zamilovanost již dávno překonal, ale stále se mu princezna nesmírně líbila.

"Vypěstoval sis ctižádost, Jimmy Ručko?"

Jimmy předstíral, že je dotčen. "Panoš James z Krondoru, Vaše Výsosti," opravil ji a oba se srdečně rozesmáli. "Podívej, princezno, pro Království nastala doba velkých změn. Dlouhá válka s Tsurany nás připravila o pěknou řádku mužů s tituly. Hrabě Volney zastává místo kancléře a Salvador ani Bas-Tyra nemají své vévody. Tři vévodství bez pána! Zdá se, že muž se schopnostmi a bystrým úsudkem by za takových okolností mohl povýšit."

"Máš nějaký plán?" zeptala se Anita, již chlapcova nestydatost rozveselila. V jejích jasně zelených očích se roztančily rošťácké plamínky.

"Zatím ne, alespoň ne tak úplně, ale vidím před sebou příležitost. Jednoho dne bych mohl získat vyšší titul. Snad bych se mohl dokonce stát... vévodou Krondoru."

"Nejvyšším rádcem prince z Krondoru?" zvolala Anita s potměšilým údivem.

Jimmy na ni mrkl. "Mám dobré známosti. Jsem blízkým osobním přítelem jeho snoubenky." Ani jeden z nich nedokázal zachovat vážnou tvář. Smáli se jako blázni.

Když je záchvat smíchu přešel, Anita se zlehka dotkla Jimmyho paže. "Je báječné, že tu budeš s námi. Jsem moc ráda, že tě Arutha tak rychle našel. Myslel si, že nebude snadné zjistit, kde se pohybuješ."

Jimmy málem klopýtl. Ani ve snu by jej nenapadlo, že by Arutha Anitě o vrahovi neřekl, ale teď zjistil, že je to

tak. Samozřejmě, pomyslel si Jimmy, nechtěl, aby jejich svatbu cokoliv pokazilo. Rychle se vzpamatoval. "Byla to spíš náhoda. Jeho Výsost princ mi nikdy neřekl, že mě hledal."

"Ani nevíš, jak jsme se s Aruthou o tebe celou dobu od našeho odjezdu z Krondoru báli. Naposledy jsme tě zahlédli utíkat podél přístavní hráze před Guyovými biřící. Neměli jsme o tobě žádné zprávy. Cestou na Lyamovu korunovací jsme se v Krondoru zdrželi tak krátce, že jsme neměli čas zjistit, co se s tebou stalo. Lyam zaslal promíjecí listiny pro Trevora Hulla a jeho lidi a zaplatil jim za jejich pomoc, ale nikdo nevěděl, kam se poděl Jimmy. Arutha mi musel slíbit, že hned začne s pátráním. Nenapadlo by mě, že tě hned jmenuje panošem, ale věděla jsem, že s tebou má nějaké plány."

Jimmy byl upřímně pohnutý. Anita zpověď odhalila hluboký význam Aruthovy poznámky o tom, že jej vlastně již za přítele považuje.

Anita se zastavila a ukázala na dveře. "Musím jít na zkoušku. Dnes ráno přivezli z Rillanonu mé svatební šaty." Naklonila se k němu a lehce jej políbila na tvář. "Už na mě čekají."

Jimmy zapudil náhlé vzednutí emocí, jejichž síla jeho samotného polekala. "Výsosti... jsem také moc rád, že jsem zde. Čekají nás báječné chvíle."

Zasmála se a vešla do dveří, následována svými dámami. Strážé zaujaly místa před vchodem. Jimmy počkal, dokud se dveře nezavřely, a pak se pustil dál chodbou a tiše si pohvizdoval. V duchu se ohlédl zpět za několika posledními týdny svého života a usoudil, že navzdory vrahům i těsným botám se cítí šťasten.

Zabočil za roh do méně rušné chodby a zarazil se. V okamžiku měl v ruce dýku a váhavě si měřil pár zářících očí ve stínu před sebou. Majitel žhnoucích červených

kukadel po chvíli zafuněl a šoural se opatrně pryč. Tvor velikosti malého loveckého psa měl kůži pokrytou zelenými šupinami. Jeho protáhlá hlava připomínala lebku krokodýla, měl kulatý čenich a na zádech složená křídla. Protáhlý úzký krk mu umožnil ohlédnout se dozadu přes téměř stejně dlouhý ocas, když se za ním ozval dětský výkřik: "Fantusi!"

Malý chlapec, kterému nemohlo být víc než šest let, se rozběhl a omotal své paže kolem tvorova krku. Upřel na Jimmyho vážné tmavé oči a prohlásil: "Nechtěl vám ublížit, pane."

Jimmy si náhle připadal trapně, jak tam stál s dýkou v ruce, a rychle ji schoval. To stvoření bylo očividně domácím mazlíčkem, i když, nutno podotknout, poněkud neobvyklým. "Jak jsi volal na to...?"

"Na něj? Fantus. Je to můj přítel a je moc chytrý. Ví spoustu věcí."

"Odhaduji, že ano," souhlasil Jimmy, který se stále cítil pod pohledem malé příšerky nesvůj. "Co je zač?"

Hošík se na Jimmyho podíval, jako by byl ztělesněním zaostalosti, ale odpověděl: "Ohnivý dráček. Právě jsme přijeli a on nás celou cestu sledoval. Umí létat, víš?" Jimmy se zmohl pouze na přikývnutí. "Musíme se vrátit. Máma by se zlobila, kdybychom nebyli v pokoji." Chlapec se bez dalšího slova otočil a vlekl za sebou svého miláčka.

Jimmy se ještě hodnou chvíli nepohnul z místa. Pak se rozhlédl, jako kdyby hledal někoho, kdo by mu potvrdil, čeho byl právě svědkem. Pak zaplašil svůj úžas pokrčením ramen a pokračoval v cestě. Po chvíli zaslechl zvuk loutny.

Opustil chodbu a vyšel postranními dveřmi do rozlehlé zahrady, kde Laurie ladil svůj nástroj. Chlapec se posadil na kamenný obrubník záhonu se sazenicemi, zkrřížil nohy pod sebou a prohlásil: "Na minstrela vypadáš dost rozlíceně."

"Jsem rozlítostněný minstrel." Laurie se tvářil opravdu zkormouceně. Ještě chvíli kroutil kolíky a pak začal hrát vážnou, jímavou melodii.

Po několika minutách se Jimmy ozval: "Přestaň s těmi nářky, zpěváku. Tohle má být čas radosti. Co se ti stalo, že tak protahuješ obličej?"

Laurie si povzdechl a naklonil hlavu na stranu. "Jsi moc mladý, abys to pochopil."

"Cha! Jen to zkus," pobízel ho Jimmy.

Laurie odložil svou loutnu. "To kvůli princezně Carline."

"Pořád se za tebe chce provdat, co?"

Lauriemu poklesla čelist. "Jak...?"

Jimmy se rozesmál. "Už jsi mezi šlechtici příliš dlouho, zpěváku. Pro mě je to něco nového. Ještě vím, jak mluvit se sloužícími. A co je důležitější, vím, jak jim naslouchat. Služebné z Rillanonu hořely nedočkavostí, až o tobě a princezně Carline povědí místním. Jsi vážně pašák."

Zdálo se, že Laurie Jimmyho veselí nesdílí. "Předpokládám, že jsi slyšel celý příběh."

Jimmy zaujal pózu nezúčastněného pozorovatele. "Princezna je výhra, ale já jsem vyrostl v nevěstinci, takže můj pohled na ženy je poněkud méně... idealizovaný." Vzpomněl si na Anitu a zaváhal. "Přesto musím uznat, že princezny se od ostatních tak trochu liší."

"Je hezké, že sis toho všiml," opáčil Laurie jízlivě.

"No, řeknu ti jedno: tvoje princezna je ta nejkrásnější žena, jakou jsem viděl, a že jsem jich potkal hodně, včetně tvých dobře placených kurtizán, a některé jsou velmi výjimečné. Většina mužů, které znám, by s radostí prodala svou matku, aby upoutala její pozornost. Tak v čem je potíž?"

Laurie si chlapce chvíli zkoumavě prohlížel. "Potíž tkívá v tom, že neumím být šlechticem."

Jimmy se pobaveně zasmál. "A co je na tom složitého? Prostě rozkazuješ lidem a házíš své chyby na druhé."

Laurie se zachechtal. "Pochybuji, že by s tebou Arutha a Lyam souhlasili."

"Dobře, král a princ jsou jiní, ale většina šlechticů je k ničemu. Starý Volney je celkem chytrý, ale není příliš nadšen tím, že tu je. Ti ostatní se jen snaží vypadat důležitě. Sakra, zpěvák, měl by sis ji vzít. Mohl bys tu chášku pozvednout."

Laurie se po Jimmym přátelsky ohnal. Ten lehce uhnul a oba se rozesmáli. Cizí smích za nimi přinutil Laurieho, aby se ohlédl.

Opodál postával malý štíhlý muž s černými vlasy, oděný do pěkných šatů prostého střihu, a přihlížel jejich rozhovoru. "Pugu!" vykřikl Laurie a vyskočil, aby mohl přichozího obejmout. "Kdy jsi přijel?"

"Asi před dvěma hodinami. Měl jsem krátkou schůzku s Aruthou a s králem. Teď se zavřeli s hrabětem Volneym a probírají přípravy na dnešní uvítací hostinu. Ale Arutha mi naznačil, že se zde děje něco mimořádného, a navrhl, abych se po tobě poohlédl."

Laurie Pugovi pokynul, aby se posadil na jeho místo, a sám si dřepel vedle Jimmyho. Představil je a pak spustil: "Je toho hodně, co ti musím vyprávět, ale nejprve mi prozrad', jak se má Katala a chlapec."

"Dobře. Je teď v našich komnatách a klábosí s Carline." Laurie se při zmínce o princezně znovu zatvářil zmučeně. "William někde běhá s Fantusem."

"Ten tvor je váš?" zvolal Jimmy.

"Fantus?" Pug se rozesmál. "Tak už jsi ho tedy viděl. Ne, Fantus nepatří nikomu. Přichází a odchází, jak se mu zachce, proto je také zde, aniž by dostal svolení."

Laurie poznamenal: "Pochybuji, že by byl na deLacyho seznamu hostů. Poslouchej, raději nejprve probereme

důležité otázky." Pug se podíval po Jimmym, ale Laurie jej uklidnil: "Tenhle zdroj potíží je ve středu všeho dění od samého začátku. Nemohu říct nic, co by už nevěděl."

Laurie vypověděl Pugovi o všem, co se přihodilo, a Jimmy jej několikrát doplnil, když vynechal nějakou maličkost. Když byl u konce, Pug prohlásil: "Nekromancie je zlá věc. Kdyby nic jiného, nasvědčuje, že ve hře jsou temné síly. Je to spíš záležitost kněží než mágů, ale Kulgan a já se pokusíme učinit vše, co bude v našich silách."

"Kulgan také přicestoval z Hvězdna?"

"Nikdo by mu v tom nedokázal zabránit. Arutha byl jeho žák, pamatuješ? A navíc si myslím, že mu chyběly hádky s otcem Tullym, i když by to nikdy nepřiznal. Věděl, že Tully bude určitě oddávajícím knězem. Myslím, že právě teď se spolu někde přou."

"Tullyho jsem neviděl," podotkl Laurie, "ale měl dnes ráno dorazit s družinou, která se z Rillanonu vydala mírnějším tempem než král. Ve svém věku dává přednost většímu klidu."

"Musí mu být už přes osmdesát."

"Skoro devadesát, ale pořád se drží. Měl bys ho slyšet v paláci v Rillanonu. Když některý z panošů nebo pážat při hodině projeví neznalost, sjede ho tak, že se chudáku chlapci dělají před očima mžitky."

Pug se zasmál. Pak začal z jiného konce. "Laurie, jak se věci mají mezi tebou a Carline?"

Jimmy vyprskl a Laurie zasténal. "O tom jsme právě mluvili, než ses objevil. Dobře, špatně, já nevím."

V Pugových očích se zračil soucit. "Znám ten pocit, příteli. Když jsme byli děti a žili v Crydee... Jen si vzpomeň, ty sám jsi mě donutil slíbit, že jestli se někdy vrátíme na Midkemii, tak tě Carline představím." Potřásl hlavou a zazubil se. "Je dobré vědět, že některé věci se nikdy nezmění."

Jimmy seskočil na zem. "Nu, musím už jít. Těší mě, že jsem se s vámi mohl setkat, mágu. Hlavu vzhůru, zpěváku. Buď se s princeznou oženíš, nebo ne." S těmi slovy odběhl a nechal Laurieho, aby se s jeho logikou popral sám. Než zmizel za rohem, slyšel, jak se Pug směje na celé kolo.

Kapitola sedmá

SVATBA

Jimmy těkal po rozlehlé komnatě.

V princově trůnním sále byly přípravy v plném proudu. Panoši dohlíželi na pážata a poslíčky, kteří spěchali sem a tam s posledními vzkazy a jako všichni ostatní v paláci mysleli jen a jen na nadcházející obřad, jenž měl začít za necelou hodinu. Jimmy pomalu docházel k závěru, že jeho uvolnění ze služby mělo za následek jedinou skutečnost. Neměl co na práci. Arutha by jistě nebyl rád, kdyby se mu hoch právě nyní pletl pod nohy, takže byl Jimmy nucen zabavit se sám.

Jimmy se nedokázal zbavit dojmu, že pouze málokdo si ve svátečním shonu vzpomněl na hrůzy nedávných dní. Nebezpečí a strach zdusily pod svými okvětními lístky záplavy květin nebo je překryly jásavé girlandy pestrobarevných vlajek.

Jimmy zachytil nenávistný pohled panoše Jeroma a popuzeně k němu vykročil. Starší chlapec kvapně odběhl, jako kdyby se náhle upamatoval na nějakou neodkladnou práci daleko odsud.

Ozval se smích a Jimmy se otočil. Spatřil hihňajícího se panoše Lockleara s obrovským květinovým věncem v náručí, který se právě zastavil u tsuranského strážce, aby nechal svůj náklad prohlédnout. Ze všech princových panošů jedině Locky projevoval vůči Jimmymu slabý nádech náklonnosti. Ostatní se chovali buď nevšímavě, nebo zcela nepřátelsky. Jimmy měl malého chlapce rád, ačkoliv mu na něm trochu vadilo, že má sklony brebentit o naprosto nepodstatných věcech. Je nejmladší z rodiny, pomyslel si Jimmy, mamčin mazlíček. Na ulici by nepřežil ani pět minut, a i ty by pro něj byly pěkně horké. Ale přesto vynikal nad ostatními, jež Jimmy považoval za nesmírně nudnou chásku. Zprvu se sice bavil jejich trapnou hrou na světáky, ale ne příliš dlouho. Nedokázali víc než oplzle žertovat o mladých služkách či spřádat drobné intriky. Ne, Aruthovi a jeho přátelům se nemohli vyrovnat. Jimmy Lockymu zamával a zamířil k dalším dveřím.

Před nimi ustoupil, aby uvolnil cestu sluhovi s dalším košem květin. Jak poslíček procházel dveřmi, několik květů mu vypadlo. Jimmy se pro ně sehnul a posbíral je. Podával je sloužícímu, když vtom jej náhle cosi udeřilo do očí. Bílé chryzantémy odrážely slabé jantarové světlo.

Jimmy se obrátil a zvedl zrak vzhůru. Ve výšce dobrá čtyři poschodí nad ním se v klenutém stropě matně lesklo několik velikých barevných oken. Z velkého sálu nebyla patrná, dokud slunce na obloze nevystoupilo přímo nad ně. Jimmy pozorně zkoumal strakaté tabule, neboť kdesi uvnitř zaslechl známý varovný hlas. Náhle pochopil, co se mu nezdá. Každé okno ubíhalo dozadu a tvořilo kopuli zhruba pět nebo šest stop hlubokou, dost na to, aby se v ní ukryl trpělivý vrah. Ale jak se k nim dostat? Sál byl postaven tak, že by pro to, aby někdo mohl vylézt až nahoru, museli řemeslníci sestrojít složité lešení, a posledních několik dní se zde téměř nepřetržitě zdržovalo plno lidí.

Jimmy spěšně vyšel ven a pustil se spojovací chodbou na zahradní terasu táhnoucí se po celé délce trůnního sálu.

Směrem k němu kráčeli dva strážci. Hlídali prostor mezi budovou paláce a vzdálenou zdi. Jimmy je zastavil. "Řekněte všem strážím, že se budu trochu rozhlížet nad velkým sálem."

Vojáci si vyměnili tázavé pohledy, ale kapitán Gardan jim již dříve nařídil, aby tomu podivnému panoši nebránili, pokud se bude chtít škrábat na střechy. Jeden z nich zasalutoval. "Jak si přejete, panoši. Dáme jim vědět. Dobře, že jste nám řekl, jinak by vás lučištníci mohli použít místo cvičného terče."

Jimmy kvapně prošel kolem zdi dělící terasu od prostor trůnního sálu a přitom přemýšlel: Kdybych stál u hlavního vchodu do síně a díval se dovnitř, zahradu bych měl po levé ruce. – V duchu se zasmál myšlence na průhledné stěny. – Teď už jen odhadnout, kudy bych šplhal, kdybych chtěl někoho zabít. Jimmy bloudil zrakem po budově a pak si na vnější zdi spojovací chodby všiml mohutného reliéfu. Odtud to nebude na střechu nijak obtížné a potom...

Jimmy přešel od úvah k činům. Zatímco zkoumal strukturu zdi, odkopával nenáviděné boty. Vydrápal se po ozdobné desce a v okamžiku již běžel po střeše. Dospěl až k místu, kde pod ním chodba ústila do sálu, a vyskočil, aby dosáhl na mělkou prohlubeň vedoucí podél kamenné stěny. S neuvěřitelnou vervou ručkoval směrem k vzdálenému konci trůnní komnaty, tvář přitisknutou k chladným kvádrům. Když byl zhruba v polovině, vzhlédl. Asi jedno podlaží nad ním lákala svou blízkostí spodní část barevných oken. Jimmy však věděl, že musí získat lepší pozici, a pokračoval, dokud se nedostal asi do třetiny délky sálu. Zde, v prostoru pódia, na němž stál princův trůn, se budova rozšiřovala a stěna tvořila pravý úhel. Výstupek byl široký necelé dvě stopy, stačil však Jimmymu k tomu,

aby mohl překonat zbývající vzdálenost k oknu. Jimmy poslepu nahmatl spáru a špičkami hledal další opěrný bod. Zaklíněn v úzkém rohu se navzdory zemské tíži pomalu sunul vzhůru. Byl to obtížný úkol a vyžadoval naprosté soustředění. Po zdánlivě nekonečné době však konečně zvedl ruku a prsty se dotkl římsy pod oknem. Nadešel rozhodující okamžik nebezpečného výstupu. Římsa nebyla širší než stopu a sebemenší uklouznutí by mělo za následek pád z výšky čtyř pater, který by nevyhnutelně skončil smrtí. Jimmy vytrčil pravou ruku a pevně se zachytil. Druhou rukou se pustil drobného výčnělku. Komíhal se zavěšený ve volném prostoru, celou jeho váhu nyní nesly prsty pravé ruky. Pak i levice našla pevný úchyt a Jimmy jediným hladkým pohybem přehodil nohu přes ochoz.

Postavil se na uzounkém chodníčku, objal roh klenutí nad zadní částí pódia s trůnem a naklonil se. Jedno z oken měl přímo před sebou. Udělal několik opatrných krůčků směrem k němu a rukou setřel prach. V tom okamžiku jej oslepilo prudké slunce, zářící skrz očištěné sklo a skrz okno ve stěně, po níž před malou chvílí vyšplhal. Zastínil si oči dlaní a čekal, až se jeho oči přizpůsobí příšeří, které panovalo v kupoli. Nebude to snadné, pomyslel si, dokud se slunce trochu neskloní. Náhle Jimmy ucítil, jak se sklo pod jeho prsty pohnulo a silné ruce mu sevřely krk a ústa.

Nenadálý útok jej na zlomek vteřiny ochromil, a když se začal bránit, bylo již pozdě, stisk byl příliš pevný. Chlapce zasáhl tvrdý úder do spánku a svět se s ním zatočil.

Když opět otevřel oči, spatřil před sebou rozšklebenou tvář Smějícího se Jacka. Zrádný Jízlivec nejenže byl naživu, ale vloupal se do paláce, a podle sverepého výrazu a kuše opřené o výklenek byl i připraven zabíjet. "Tak, ty mrňavý spratku," zašeptal a cpal Jimmymu do pusy roubík, "už mám tvého slídění po krk. Odsud se už nedostaneš."

Vykuchal bych tě přímo tady, ale nechci riskovat, že si někdo všimne, jak dolů kape tvoje krev." Otočil se v úzkém prostoru mezi sklem a otevřeným okrajem nad trůnním sálem. "Ale hned jak budu hotov se svou prací, půjdeš taky." Ukázal dolů na podlahu v síni. Omotal kolem Jimmyho kotníků a zápěstí tenkou šňůru a utáhl ji tak pevně, že nebyť roubíku, vykřikl by hoch bolestí. Jimmy se pokusil ztropit rámus, ale kvůli hlasitému šumu mnoha rozhovorů v sále vyšla jeho snaha naprázdno. Jack jej navíc odměnil další ranou do hlavy a chlapec znovu upadl do bezvědomí. Než jej smysly opustily nadobro, zahlédl ještě Jacka, kterak opatrně přehlíží sál pod nimi.

Jimmy ležel omráčen nějakou dobu, ani při nejlepší vůli nedokázal odhadnout, jak dlouho. Když se opět probal, uslyšel hlasité zpěvavé modlitby kněží vcházejících do síně. Bylo mu známo, že král, Arutha i ostatní dvořané vstoupí, jakmile kněží s otcem Tullym v čele dojdou na svá místa.

Chlapce se začala zmocňovat panika. Vzhledem k tomu, že byl zproštěn povinností, si při svátečním vzrušení nikdo nevšimne, že v sále chybí. Jimmy se nevzdával, ale Jack byl Jízlivec a dobře věděl, jak člověka spoutat, aby jeho šance na vyproštění byla co nejmenší. Kdyby měl čas a byl ochoten obětovat trochu kůže a krve, dokázal by se provazů zbavit, ale v dané chvíli byl čas tím jediným, čeho se mu nedostávalo. Podařilo se mu pouze nadzvednout se tak, že viděl na okno. Všiml si, že je upraveno tak, aby se sklo dalo odsunout do strany. Někdo je musel nachystat již před několika dny.

Podle změny melodie poznal, že Arutha i ostatní jsou na svých místech a Anita pomalu vykročila na dlouhou cestu k trůnu. Horečně se rozhlížel kolem sebe a hledal způsob, jak přervat pouta, nebo alespoň nadělat tolik hluku, aby ty

dole varoval. Zpěv se nyní nesl halou natolik hlasitě, že kopat do skla nemělo smysl. Nanejvýš by si tím vysloužil kopanec do hlavy. Jimmy zaslechl poblíž další zvuk a pochopil, že Jack zasazuje do tětiny šíp.

Zpěv umkl a Jimmy slyšel otce Tullyho udílet rady nevěstě a ženichovi. Viděl Jacka mířícího na pódium. Napůl zkroucený a přitlačený ke sklu klečícím vrahem neměl příliš na výběr. Jack se po chlapci letmo ohlédl, když se začal kroutit, a zaváhal. Nevěděl, zda má nejprve vystřelit, nebo umlčet Jimmyho, který se marně snažil kopnout jej do zad. Přes veškerou pompu byl samotný obřad krátký a Jack si očividně přál, aby jej chlapec nerozptyloval.

Jimmy byl mladý a silný a za léta šplhání po krondorských střeších si vypěstoval přímo akrobatickou mrštnost. Jednal bez rozmýšlení. Prohnul tělo jako luk, hlavu a chodidla zapřená o stěnu kupole. Napůl se převálil a napůl vymrštil, takže se mu podařilo posadit se se zády opřenými o sklo. Jack se na chlapce znovu otočil a tiše zaklel. Nemohl si dovolit promarnit tento jediný okamžik. Rychlý pohled dolů jej ujistil, že chlapec neupoutal ničí pozornost. Pozvedl kuši a zamířil.

Jimmyho zorné pole se zúžilo. Jediné, na co se dokázal soustředit, byl vrahův prst na spoušti. Pak se Jackův ukazováček pohnul a Jimmy divoce vykopl. Bosá chodidla narazila Jackovi do zad a kuše vypálila. Vrah se s nechápavým výrazem otočil a Jimmy kopl podruhé. V jednom okamžiku se zdálo, že Jack klidně sedí na okraji výklenku, a hned v příštím jeho tělo začalo padat. Zuřivě máchl rukama ve snaze najít něco, čeho by se zachytil.

Ve chvíli, kdy ztratil rovnováhu, měl Jack tolik duchapřítomnosti, že rozpřáhl paže. Vteřinu stál na samém kraji římsy s tělem vykloněným nad propastnou hloubkou zející pod ním a dlaně tiskl k hladkým kamenným stěnám

kupole. Pak mu ruce začaly klouzat. Jimmyho však zarazilo i něco dalšího. Uvědomil si, že utichl zpěv, který měl provázet celý obřad. Jak se Jack pozadu kácel, ozvaly se zdola výkřiky.

Jimmy narazil hlavou do kamene. Měl pocit, jako by mu něco trhalo nohy z kyčlí. Pochopil, že Jack ze zoufalství sevřel to jediné, co měl na dosah – jeho kotníky. Jackova váha jej pomalu stahovala do náruče smrti. Jimmy bojoval ze všech sil, kroutil se a bránil, ale všechno marné. Bylo to, jako kdyby měl nohy zalité do želez. Kosti i svaly mu hořely bolestí, a přesto se mu nepodařilo Jacka setřást. Píď za píď se sunul k okraji, nohama, boky i zády se tiskl k hrubému povrchu, ale zastavit se nedokázal. Skrz kalhoty i tuniku mu prosakovala krev z odřenin. Pak jej Jack převážil a on se v ústí kupole na zlomek vteřiny napřímil.

Padali. Jack pustil chlapcovy kotníky, ale Jimmy si toho ani nevšiml. Mozaiková podlaha se závratnou rychlostí blížila, aby jej rozdrtila na kaši. Zbývalo několik yardů, když Jimmyho opustil zdravý rozum. Nebo si to aspoň myslel, neboť jeho pád se znenadání zpomalil, snad aby měl Jimmy čas vychutnat poslední vteřiny před smrtí. Pak si ale uvědomil, že nad ním převzala moc jakási cizí síla. S mírným zaduněním dopadl na podlahu, lehce omráčený, ale rozhodně živý. Obklopili jej strážní a kněží a pomohli mu vstát. Nemohl tomu uvěřit, dokud si nevšiml mága Puga, který pohyboval rukama a neslyšně šeptal. Dokončil zaklínadlo a podivná lehkost se vytratila. Strážní přetali Jimmyho pouta. Chlapec téměř omdlel bolestí, když se do jeho údů nahrnula krev, pálicí jako žhavá láva. Dva vojáci jej chytili pod pažemi a zachránili jej tak před zhroucením. Když se mu mlha před očima rozptýlila, zahlédl přinejmenším půl tuctu strážných, kterak drží Jacka. Další mezitím pátrali po černém prstenu či jiných sebevražděných nástrojích.

Jimmy se rozhlédl a v hlavě se mu pomalu vyjasňovalo. Shromáždění svatební hosté se zdáli být přimrazeni uprostřed pohybu. Otec Tully stál vedle klečícího Aruthy. Tsuranští vojáci utvořili kruh kolem krále a jejich oči těkaly po všech koutech. Všichni ostatní užasle hleděli na Anitu, schoulenou v Aruthově náručí. Spočívala uprostřed rozhozených závojů a vypadala, jako když spí. V pozdně odpoledním slunci její svatební šaty zářily jako čerstvě napadlý sníh, jen na zádech se pomalu rozpíjela velká karmínová skvrna.

Arutha byl otřesen. Nepřítomně se naklonil dopředu, lokty opřené o kolena. Zíral do prázdna, nevnímal nikoho z těch, kteří s ním dleli v předpokoji. Před očima mu znovu a znovu běžely poslední minuty obřadu.

Anita právě řekla své ano a Arutha naslouchal Tullyho závěrečnému požehnání. Náhle se v její tváři objevil zvláštní výraz a zavravorala, jako kdyby ji něco zezadu udeřilo. S údivem ji zachytil, připadalo mu divné, že by tak ladná dáma jako ona mohla upadnout. Snažil se vymyslet nějakou vtipnou poznámku, kterou by uvolnil napětí, protože věděl, že bude ze svého klopýtnutí na rozpacích. Vypadala tak vážně, oči rozšířené a rty pootevřené, jako kdyby se chtěla zeptat na něco nesmírně důležitého. Pak zaslechl první výkřik, vzhlédl a uviděl toho muže, pozadu vykloněného z kupole vysoko nad trůnem. Náhle se mu všechno spojilo dohromady. Lidé ječeli a Pug se vyřítil dopředu, mával rukama a mumlal zaklínadlo. A Anita se nezvedala, i když jí pomáhal ze všech sil. Pak spatřil krev.

Arutha zabořil tvář do dlaní a plakal. Poprvé v životě nebyl schopen ovládnout své pocity. Carline jej pevně objala. I jí stékaly po tvářích slzy. Byla s ním od chvíle, kdy jej Lyam se třemi strážci odtrhli od Anity, aby kněží a lékaři mohli konat svou práci. Princezna Alicie truchlila ve své komnatě zdrcená žalem. Gardan společně s Martinem,

Kasumim a Vandrosem dohlíželi na vojáky pátrající po případných dalších vetřelcích. Na Lyamův příkaz byl palác během několika minut po vrahově útoku neprodyšně uzavřen. Nyní král mlčky přecházel po pokoji a Volney v rohu tiše rozmlouval s Lauriem, Brucalem a Fannonem. Čekali na zprávy.

Dveře na chodbu se otevřely a tsuranský voják vpustil Jimmyho dovnitř. Chlapec kulhal, nohy měl ošklivě rozdrásané. Lyam i ostatní sledovali, jak se zastavil před Aruthou.

Jimmy chtěl promluvit, ale neozvala se ani hláska. Stejně jako Arutha si v duchu promítal každý okamžik útoku, znovu a znovu, stále dokola. Téměř nevnímal, že mu Nathan a jeho akolyté obvázáli četná zranění. Paměť jej zrazovala a mátla, viděl Aruthovu tvář před několika dny, kdy mluvil o vzájemném přátelství, a hned nato prince klečícího s Anitou v náručí s výrazem naprostého zmatku a ochromení. Pak mu před očima vyvstal obrázek Anity stojící na chodbě před zkouškou svatebních šatů a její líbezný úsměv. I tato představa pokaždé zmizela a nahradil ji výjev, kdy Arutha Anitu něžně pokládal na zem a kolem se sbíhali duchovní.

Jimmy opět otevřel ústa. Arutha se podíval nahoru a zaostřil na chlapce. "Proč... Jimmy, já... neviděl jsem tě tam."

Jimmy spatřil v Aruthových očích hlubokou bolest a žal a cosi se v něm zlomilo. Vyhrkly mu slzy a tiše ze sebe vypravil: "Já... snažil jsem se..." Těžce polkl; měl stažené hrdlo a nemohl se ani pořádně nadechnout. Pohyboval rty, ale nebylo nic slyšet. Konečně zašeptal: "Je mi to líto." Padl před Aruthou na kolena. "Je mi to líto."

Arutha se chvíli tvářil nechápavě, ale pak zavrtěl hlavou. Položil Jimmymu ruku na rameno a ztěžka promluvil: "To je v pořádku. Nebyla to tvá vina."

Jimmy klečel s hlavou mezi pažemi opřenými o Aruthova kolena a hlasitě vzlykal. Princ se jej nemotorně pokoušel utěšit. Laurie poklekl vedle chlapce a přesvědčoval jej: "Nemohl jsi udělat víc."

Jimmy zvedl hlavu a pohlédl na Aruthu. "Ale měl jsem."

Carline se k němu sklonila a setřela mu z tváře slané slzy. "Hledal jsi tam, kde to nikoho jiného nenapadlo. Kdo ví, co by se stalo, kdybys to neudělal." Nedokázala vyřknout myšlenku, která se honila v hlavách všech přítomných, totiž že Arutha mohl být nyní mrtev, kdyby Jimmy nekopl Smějícího se Jacka právě ve chvíli, kdy zmáčkl spoušť.

Jimmy byl neoblomný. "Měl jsem udělat víc," opakoval.

Liam přistoupil k malému hloučku kolem Jimmyho. Laurie uhnul, aby král mohl pokleknout vedle chlapce. "Synu, znám muže, kteří bojovali s gobliny, ale zbledli by strachy, kdyby měli podniknout stejný výstup. Každý z nás se něčeho bojí," promlouval k němu. "Ale když se stane něco zlého, všichni si myslíme, že jsme mohli učinit víc." Položil svou dlaň na Aruthovu, která stále spočívala na hochově rameni. "Právě jsem musel velice důrazně přikázat tsuranským vojákům, kteří byli odpovědní za prohledání sálu, aby nepáchali sebevraždy. Aspoň nemáš tak pokroucený smysl pro čest."

Jimmy vážně prohlásil: "Kdybych si to s princeznou mohl vyměnit, neváhal bych ani minutu."

Král se tvářil zasmušile, když pokyvoval hlavou. "Já vím, že ne, synu, já to vím."

Arutha pomalu přestával bloudit v myšlenkách v jakési vzdálené krajině a ozval se: "Jimmy... chci, abys věděl... vedl sis dobře. Děkuji ti." Pokusil se o úsměv.

Jimmy měl stále mokré tváře, ale pevně objal Aruthova kolena. Pak se posadil na paty a otřel si oči. Oplatil prince slabý úsměv. "Nebřečel jsem od té noci, kdy jsem viděl,

jak zavraždili mou matku." Carlině vylétla ruka k ústům a její tvář zbledla ještě víc.

Dveře do předpokoje se rozlétly a vstoupil Nathan. Měl na sobě pouze bílou spodní tuniku v délce ke kolenům, neboť ze sebe strhal obřadní roucho, aby mohl pečovat o princeznu. Rozvážně si otíral ruce do ručníku. Obličej měl ztrhaný. Arutha zvolna vstal a Lyam sevřel jeho paži. Nathan ponuře prohlásil: "Žije. Zranění je sice vážné, ale střela ji zasáhla šikmo, takže se vyhnula páteři. Kdyby ta rána šla přímo, smrt by nastala okamžitě. Je mladá a silná, ale..."

"Ale co?" naléhal Lyam.

"Šíp byl otrávený, Vaše Veličenstvo. A je to jed připravený za pomoci temných sil, namíchaný díky zaklínadlům černé magie. Nepodařilo se nám najít protijed. Alchymie, magie, modlitby, nic nepomáhá."

Arutha zamrkal. Význam Nathanových slov mu unikal.

Kněz se na Aruthu zadíval a v jeho očích se zračila bolest a soucit. "Je mi to líto, Výsosti. Umírá."

Žalář se nacházel pod úrovní moře. Byl temný a vlhký a vzduch zde zapáchal bahnem a plísní. Jeden ze strážců ustoupil stranou a druhý otevřel těžké skřípějící dveře. Lyam s Aruthou jimi prošli a ocitli se v mučírně. Martin již na ně čekal uvnitř, tiše rozmlouval s Vandrosem a Kasumim. Mučírnu dávno nikdo nepoužíval, s výjimkou krátkého období vlády Guye du Bas-Tyry, kdy zde vyslýchal vězně Jocko Radburn a jeho tajná policie.

Z místnosti byla odstraněna všechna mučidla, jen v rohu hořela výheň s rozpálenými železy. Jeden z Gardanových vojáků rozdmýchával řetavé uhlíky. Smějící se Jack byl řetězy připoután ke kamennému pilíři s rukama nad hlavou. Kolem něj stálo v těsném kruhu šest Tsuranů, byli tak blízko, že se jich sténající zajatec při sebemenším

pohybu dotýkal. Tváře měli obrácené vzhůru a Arutha si v duchu pomyslel, že takového stupně ostražitosti nejsou schopni ani jeho nejoddanější osobní strážci.

Na druhém konci mučírny se od skupinky kněží, kteří byli přítomni svatebnímu obřadu, odloučil otec Tully a přešel ke králi. "Použili jsme nejmocnější kouzla, ale něco se k němu stále pokouší dostat," ukázal na Jacka. "Jak je Anitě?"

Lyam pomalu zavrtěl hlavou. "Šíp byl otrávený za použití zlých sil. Nathan říká, že její čas se krátí."

"Pak si tedy musíme s výsledkem pospíšet," prohlásil starý kněz. "Nemáme poněti, s čím se potýkáme."

Jack hlasitě zaúpěl. Aruthův nepřítelny hněv dostoupil vrcholu. Princ se téměř dusil vzteky. Lyam jej jemně odstrčil, pokynul jednomu z vojáků, aby ustoupil a postavil se před zloděje. Podíval se mu zpříma do očí. Smějící se Jack mu pohled oplatil, ale zorničky měl rozšířené strachy. Jeho tělo se lesklo a z orlího nosu mu skapával pot. Pokaždé, když se pohnul, zanaříkal. Tsurané s ním očividně nejednali v rukavičkách, když jej prohledávali a poutali. Jack se pokusil promluvit, navlhčil si rty jazykem a zachrptěl: "Prosím... Nedopusťte, aby si mě vzal."

Lyam udělal krok do strany a jeho prsty sevřely zajatcovu tvář jako v kleštích. Zatřásl Jackovi hlavou a ostře se zeptal: "Jaký jed jsi použil?"

Jack neměl daleko k slzám, když odpovídal: "Nevím. Přísahám!"

"My z tebe dostaneme pravdu, chlape. Radši odpověz hned, jinak budeme tvrdí." Lyam hodil bradou směrem k rozžhaveným železům.

Jack se pokusil o smích, ale vydal jen děsivý bublavý zvuk. "Tvrdí? Tak ty si myslíš, že mě vyděsí železo? Dobře mě poslouchej, ty králi ubohého zpropadeného Království, klidně tě nechám, abys mi vypálil játra z těla,

když mi slíbíš, že nedopustíš, aby si mě vzal." Poslední slova vykřikl se nemalým nádechem zoufalství.

Lyam se rychle rozhlédl po mučírně. "Aby si ho nevzal kdo?"

Tully si pospíšil s odpovědí. "Už hodinu ječí, abychom nedopustili, aby si ho 'on' vzal." Kněz se zamyslel. "Spřáhl se se zlými silami. Ted' se bojí, že za to bude muset zaplatit!" zvolal s náhlou jistotou.

Jack důrazně přikývl a pevně přitom stiskl víčka. Napůl se zachechtal a napůl vzlykl: "Jo, knězi, stejně jako by ses bál ty, kdyby se tě jen na okamžik dotkla taková temnota."

Lyam popadl Jacka za střapaté vlasy a prudce mu zvrátil hlavu dozadu. "O čem to mluvíš?"

Jack otevřel oči tak, že mu bylo vidět bělmo kolem duhovek. "Murmandamus," zašeptal.

Náhle se v místnosti ochladilo a uhlíky i louče zaplápolaly a jako by pohasínaly. "Je tady!" zaječel Jack bezmocně. Jeden z knězů se začal hlasitě modlit a po chvíli se ohně znovu rozhořely jasným světlem.

Tully pohlédl na Lyama. "To bylo... děsivé." Tvář měl zsinanou strachy. "Má to strašlivou moc. Pospěšte, Veličenstvo, ale nevyslovujte to jméno. Pomáhá mu to přiblížit se svému minionovi."⁵

"Co to bylo za jed?" naléhal Lyam.

Jack vzlykl. "Nevím. Opravdu. Dal mi to ten mrzácký goblin, ten Temný bratr. Přísahám."

Dveře se otevřely, v nich se objevil Pug a v patách mu kráčel zavalitý mág s hustým šedým plnovousem. Pugovy tmavé oči odrážely celkovou zasmušilost stejně jako jeho hlas, když říkal: "S Kulganem jsme s pomocí kouzel zabezpečili tuto část paláce, ale něco se sem stále dobývá."

⁵ minion - přísluhovač temných sil bez špetky vlastní vůle, zcela podřízený svému pánovi, (*pozn. překladatele*)

Kulgan byl bledý, jako kdyby právě dokončil velmi namáhavý úkol. Doplnil Puga: "Ať je to cokoliv, je to pevně rozhodnuto dostat se dovnitř. Kdybychom měli čas, myslím, že bychom dokázali zjistit jeho povahu, ale..."

Tully za něj dokončil větu. "Dosáhne to svého cíle dřív, než se nám to podaří. Takže čas je to, co nám schází." Otočil se opět k Lyamovi. "Rychle."

Lyam se vrátil k vyslýchání. "Ta věc, které sloužíš, nebo ta osoba... řekni nám vše, co o ní víš. Proč usiluje o život mého bratra?"

"Je to obchod!" vykřikl Jack. "Povím všechno, povím vám všechno, co vím, ale nedovolte mu, aby si mě vzal."

Lyam úsečně přikývl. "Ochráníme tě před ním."

"Nedovedete si to představit," vyřázel Jack přerývaně. "Byl jsem mrtvý. Rozumíte tomu? Ten parchant mě střelil místo Jimmyho a já byl mrtvý." Rozhlédl se po přítomných. "Nikdo z vás to nemůže pochopit. Cítil jsem, jak ze mě uniká život, a pak přišel. Když už jsem byl skoro mrtvý, vzal mě na to temné mrazivé místo a pak... ukázal mi... věci. Řekl, že můžu žít a sloužit mu, slíbil, že mi vrátí život nebo... nebo mě nechá umřít a nechá... mě tam. Potom by mě už nemohl zachránit, protože bych nebyl jeho. Ale teď jsem, patřím mu. Je to... ďábel."

Julian, kněz Lims-Kragmy, přistoupil před zajatce. "Lhal ti, ubohý člověče. To mrazivé místo stvořil sám. Naše paní poskytuje pohodlí a útěchu všem, kteří se ocitnou v její náručí. Ukázal ti, co sám chtěl."

"Je to lhář všech lhářů! Ale já jsem teď jeho," naříkal Jack. "Přikázal mi, abych šel do paláce a zabil prince. Říkal, že jsem jediný, kdo zůstal, a ostatní by dorazili příliš pozdě, trvalo by jim to celé dny. Musel jsem to být já. Souhlasil jsem, ale... selhal jsem a on teď chce mou duši!" Poslední věta téměř zanikla v srdcervoucím pláči. Byla to

spíš prosba o slitování, zoufalá žádost, již však nemohl vyslyšet a splnit ani král.

Lyam se otázel Juliana: "Můžeme něco učinit?"

Julian pokrčil rameny. "Existuje jeden obřad, ale..." Podíval se na Jacka a prohlásil: "Zemřeš, to jistě víš. Již jsi byl jednou mrtev a jsi zde mezi námi jediné díky nečistě smlouvě. Nyní se děj vůle boží. Zemřeš do hodiny. Rozumíš mi?"

Jack skrz slzy vykřikl: "A... ano."

"Odpovíš tedy na naše otázky a nic nám nezatajíš, a až nadejde čas, zemřeš dobrovolně, abys osvobodil svou duši?" Jack zkroutil obličej a skrz pevně stisknutá víčka mu kanuly slzy. Přesto však přisvědčil.

"Tak nám řekni, co víš o Pušticích a celém tom spiknutí proti mému bratrovi," přikázal Lyam.

Jack popotáhl a přerývaně se nadechl. "Před šesti sedmi měsíci mi Zlatohlávek prozradil, že ví o něčem, co by mi pomohlo k bohatství." Zloděj se během řeči pomalu uklidňoval a z jeho hlasu se vytrácelo zoufalství. "Zeptal jsem se ho, jestli se domluvil s Pánem noci, ale on odpověděl, že to není záležitost Jízlivců. Nejsem zastáncem takových obchodů na vlastní pěst, cech se na to nedívá zrovna shovívavě, ale nejsem ani proti přivydělat si nějaký ten dukát bokem, takže jsem si řekl 'proč ne?' a šel jsem do toho s ním. Sešli jsme se s Havramem, tím chlapíkem, který už s námi pracoval dříve a který má vždycky plno otázek, ale nikdy vám na nic neodpoví. Chtěl jsem se na to vykašlat, nelíbilo se mi jeho jednání, ale pak položil na stůl ten pytel zlata a naznačil, že dostanu ještě daleko víc."

Jack zavřel oči a chtěl si odkašlat, ale hrdlo měl tolik stažené, že vydal nepříjemný chrčivý zvuk, a chvílku vypadal, že se dusí. "Přišel jsem se Zlatohlávkem a Havramem ke 'Vdovám', použili jsme cestu kanálem. Když

jsem tam viděl ty dva gobliní ksichty, nadával jsem si jako nikdy předtím. Ale měli zlato, spoustu zlata, a to mě vždycky uklidní. Takže mi řekli, abych šel a udělal to a ono a taky poslouchal, co se povídá mezi Jízlivci, jaké jsou příkazy Spravedlivého muže a tak, a že jim to mám vždycky přijít povědět. Bránil jsem se, že to nemůžu, že by mě to stálo krk, že jsem přísahal, ale oni tasili meče a vysvětlili mi, že mě to určitě bude stát krk, když jim nevyhovím. Myslel jsem si, že to zařídím tak, aby mě pustili, a potom na ně pošlu pár svých vymahačů, ale oni mě vzali do jiného pokoje u 'Vdov', a tam byl chlápek celý zahalený v plášti. Neviděl jsem mu do tváře, ale mluvil hrozně legračně a taky smrděl. Jednou jsem už takový zápach cítil, je to dávno, když jsem byl ještě děcko, ale do smrti na něj nezapomenu." Uvědomil si, jaký nesmysl právě pronesl, a ušklíbl se, v jeho výrazu však byl znát strach.

"Co to bylo?" zajímalo Lyama.

"Cítil jsem to v nějaké jeskyni. Had."

Lyam se tázavě obrátil na Tullyho. Ten nevěřicně vydechl: "Panthatianský hadí kněz!" Přítomní duchovní začali vzrušeně mluvit jeden přes druhého, ale Tully zvýšil hlas: "Pokračujte, máme málo času."

"Pak dělali věci, které jsem si vůbec nedokázal představit. Nejsem žádná upejpavá citlivka a nemyslím si, že je svět nevinný a přívětivý, ale něco takového... Přivedli dítě! Malou holčičku, mohlo jí být tak osm devět let. Myslel jsem, že už jsem viděl všechno. Ale jeden z nich vytáhl dýku a..." Jack polkl, očividně se snažil nepřijít o obsah žaludku před tolika svědky. "Nakreslili takové obrazce její krví a skládali přísahu nebo tak něco. Nejsem právě zbožný, ale o velkých svátcích jsem vždycky hodil minci nebo dvě do chrámové kasičky u Ruthie nebo Banatha. Ale teď se modlím k Banathovi, jako že kradu

bez výčitek za denního světla. Nevím, jestli to s tím má něco společného, ale nechtěli po mně, abych taky přísahal..." Znovu se rozvzlykal. "Ach bože, oni pili její krev!" Zhluboka se nadechl. "Souhlasil jsem, že s nimi budu spolupracovat. Všechno šlo dobře, dokud mi nepřikázali, abych políčil na Jimmyho."

"Kdo jsou ti muži a co chtějí?" nepřestával Lyam naléhat.

"Ten hnusný goblin mi jednou v noci řekl, že existuje nějaké proroctví, věštba o Pánovi Západu. Pán Západu musí zemřít a pak se něco stane."

Lyam se podíval na Aruthu. "Říkal jsi, že tě nazvali Pánem Západu."

Arutha se lehce vzpamatoval a přinutil se odpovědět celkem klidně. "Ano, dvakrát."

Lyam se vrátil k výslechu. "Co dál?"

"Nevím," bránil se Jack vyčerpaně. "Mluvili jen mezi sebou, nepatřil jsem tak docela mezi ně." Místnost se znovu zachvěla a plameny zablikotaly. "Je tady!" zaječel Jack.

Arutha se postavil vedle svého bratra. "A co ten jed?"

"Já nevím," naříkal vězeň. "Dal mi to ten zrůdný goblin. Je to..." vzpomněl si náhle a přikývl, "jeden z nich tomu říkal 'stříbrný trn'."

Arutha se rychle podíval po tvářích přítomných, ale nikomu z nich název nic neříkal. Náhle se jeden z kněží ozval: "Vrátilo se to."

Několik božích služebníků začalo vyslovovat zaklínadlo, ale po chvíli od toho upustili. "Překonalo to naše kouzlo," prohlásil jeden z nich odevzdaně.

Lyam se zeptal Tullyho: "Jsme ohroženi?"

Tully zavrtěl hlavou. "Temné síly mají přímou moc pouze nad těmi, kteří se jim dobrovolně odevzdají. Nám zde bezprostřední útok nehrozí."

Mučírna potemněla. Louče sotva žhnuly a stíny v rozích se začaly protahovat. Ze zdi číšel chlad a prostupoval až do morku kostí. "Nenechte mě jemu!" zařičel Jack. "Slíbili jste to!"

Tully pozvedl oči k Lyamovi a ten přikývl. Pokynul otci Julianovi, aby se zhostil svého úkolu.

Král naznačil tsuranským strážcům, aby uvolnili knězi Lims-Kragmy prostor. Julian se předstoupil před Jacka a zeptal se jej: "Nacházíš v hloubi svého srdce nejpokornější touhu odevzdat se slitování a náruči naší paní?"

Jack nemohl hrůzou ani promluvit. Zamrkal očima plnýmý slz a kývl. Julian se pustil do tichého odřikávání. Ostatní kněží rychle dělali ochranná gesta. Tully se připlížil k Aruthovi a zašeptal: "Zůstaň v klidu. Smrt je nyní mezi námi."

Zanedlouho bylo po všem. V jednom okamžiku Jack nesouvisle naříkal a vzlykal a náhle utichl. Pouta mu zabránila sesout se k zemi. Julian se obrátil k ostatním. "Je v bezpečí u Vládkyně smrti. Teď mu nemůže nic ublížit."

Znenadání se zachvěly samotné stěny mučírny. Místností se přehnal černý stín a ze všech koutů se ozývalo vysoké kvílení. Coś vymykajícího se lidskému chápání zuřilo nad ztrátou svého miniona. Kněží, Pug i Kulgan kvapně vytvořili proti běsnícímu duchovi magickou ochranu a v okamžiku se všechno zklidnilo. Zavládlo hrobové ticho.

Tully vyhlížel otřeseně. S hrůzou v hlase zašeptal: "Je pryč."

Arutha s kamennou tváří poklekl vedle postele. Anita ležela s vlasy rozhozenými na bílém polštáři, vypadaly jako tmavočervená koruna. "Vypadá tak křehce," zašeptal princ tiše. Rozhlédl se po tvářích okolostojících. Carline se držela Laurieho paže, Martin s Pugem a Kulganem čekali u okna. Arutha si je mlčky prohlížel. Všichni měli zraky

upřeně na princeznu, až na Kulgana, který byl pohroužen ve vlastních myšlenkách. Stáli čestnou stráž u Anitina smrtelného lože, Nathan prohlásil, že mladá princezna nepřežije další hodinu. Lyam se ve vedlejší komnatě pokoušel utěšit princeznu Alicii.

Náhle prošel Kulgan kolem lůžka a šepem, který se však v naprostém tichu nesl místností jako dunění hromu, se zeptal Tullyho: "Kdybys měl otázku a mohl ji položit pouze jednou, kam bys šel?"

Tully zamrkal. "To má být hádanka?" Svým výrazem dal Kulgan dotčeně najevo, že v této chvíli nemá náladu na nějaké nevkusné žertování. Husté obočí se mu nad velikým nosem téměř spojilo, jak se zamračil. "Promiň," omluvil se Tully. "Nech mě přemýšlet..." Zkrabatil obličej usilovným soustředěním. Pak vzhlédl, jako by objevil samozřejmou věc. "Sarh!"

Kulgan poklepal starého duchovního prstem po hrudi. "Správně. Do Sarthu."

Arutha, jenž jejich rozhovor sledoval, se zajímal: "Proč Sarh? Je to jeden z nejméně významných přístavů v Západním království."

"Protože," vysvětlil mu Tully, "je nedaleko Ishapianské opatství, o němž se říká, že tam přechovávají víc knih a vědomostí než na kterémkoliv jiném místě v Království."

"A," dodal Kulgan, "pokud v Království existuje místo, kde bychom mohli zjistit něco o podstatě stříbrného trnu a snad i najít protijed, je to právě Sarh."

Arutha bezmocně pohlédl na Anitu. "Ale Sarh... Žádný jezdec se nedostane tam a zpět dříve než za týden a..."

Pug učinil krok vpřed. "Možná bych byl schopen pomoci." Nato se jeho tón změnil a s notnou dávkou rozhodnosti přikázal: "Opusťte komnatu. Všichni, kromě otce Nathana, Tullyho a Juliana." Otočil se na Laurieho.

"Utíkej do mého pokoje. Katala ti dá velkou knihu vázanou v červené kůži. Hned mi ji přines."

Laurie se bez jediné otázky vyřítil z pokoje. Ostatní jej váhavě následovali. Pug tiše promluvil s kněžími. "Umíte zpomalit její průchod časem, aniž by jí to ublížilo?"

Nathan se ozval: "Provedl jsem to stejně s umírajícím Temným bratrem, když umíral. Ale tak získáme jen několik hodin." Zadíval se na Anitu, jejíž tvář již začala nabírat ledově modrý nádech. Nathan se dotkl jejího čela. "Začíná se potit. Odchází s každým dechem. Musíme si pospíšet."

Tři kněží bez meškání nakreslili pentagram a zapálili svíce. Během pár minut byla komnata připravena a oni rychle provedli obřad. Princezna nyní snila svůj sen na loži obklopeném narůžovělou září, viditelnou pouze při nepřímém pohledu. Pug odvedl kněze z pokoje a požádal o pečetní vosk. Martin přikázal pážeti, aby jej doneslo, a Pug si vzal od Laurieho svou knihu. Vešel znovu do místnosti, kde Anita spala, a začal chodit kolem dokola a tiše přitom předčítal. Když skončil, vyšel ven a dlouho mumlal nekonečné zaklínadlo.

Na závěr umístil na stěnu v blízkosti dveří voskovou pečeť. Zavřel knihu a prohlásil: "Hotovo."

Tully se vydal ke dveřím, ale Pugova ruka jej zadržela. "Nepřekračuj práh." Starý duchovní se podíval na Puga tázavě.

Kulgan spokojeně potřásl hlavou. "Nevidíš, co ten chlapec udělal, Tully?" Pug se neubrnil úsměvu, protože ještě za mnoho a mnoho let, až mu narostou dlouhé bílé vousy a bude se sklánět nad hrobem, stále ho Kulgan bude nazývat chlapcem. "Sleduj svíce!"

Ostatní nahlédli dovnitř a v jediném okamžiku pochopili, o čem Kulgan mluví. Svíce v rozích pentagramu hořely, i když nebylo snadné to za denního světla poznat. Ale při

pozornějším pohledu bylo zřejmé, že jejich plamínky nemihotají. Pug jim celou záležitost osvětlil. "V tom pokoji plyne čas tak pomalu, že je téměř nemožné jeho běh zachytit a změřit. Stěny tohoto paláce se po věcích rozsypou na prach a svíce neshoří ani z jedné desetiny. Kdyby někdo přestoupil práh, chytí se jako moucha do jantaru. Znamenalo by to smrt, ale kouzlo otce Nathana zmírnilo pustošivé působení času uvnitř pětiúhelníka a chrání tak princeznu před zkázou."

"Jak dlouho to vydrží?" zeptal se Kulgan s pýchou i posvátnou úctou před svým bývalým žákem.

"Dokud nebude pečeť rozlomena."

Aruthovy oči ožily a objevil se v nich první slaboučký záblesk naděje. "Bude žít?"

"Ted' žije, odpověděl Pug. "Arutho, princezna dlí mezi dvěma okamžiky a zůstane tak navěky, dokud nebude kouzlo zrušeno. Ale pak pro ni bude čas plynout stejně jako dřív a bude potřebovat lék, pokud nějaký existuje."

Kulgan si hlasitě oddechl. "Tím pádem jsme získali to, co jsme potřebovali nejvíc. Čas."

"Ano, ale kolik?" strchoval se Tully.

Aruthův hlas byl neochvějně pevný. "Dost. Najdu lék."

Martin se ozval: "Co zamýšlíš?"

Arutha pohlédl na svého bratra a poprvé za ten den se vymanil z objetí ochromujícího hoře, šílenství bezmocného zoufalství. Chladně a vyrovnaně prohlásil: "Pojedu do Sarthu."

Kapitola osmá

PŘÍSAHA

Lyam seděl a ani se nepohnul.

Dlouho pozoroval Aruthu a potom zavrtěl hlavou. "Ne. Zakazuji ti to."

Arutha se mdle otázel. "Proč?"

Lyam si povzdechl. "Protože je to příliš nebezpečné a mimo to zde máš jiné povinnosti." Vstal od stolu v Aruthově soukromé komnatě a přistoupil k bratrovi. Jemně mu položil ruku na rameno a řekl: "Znám tvou povahu, Arutho. Nevydržíš sedět, když kolem letí dějiny. Víím, že nesneseš pomyšlení na to, že by Anitin osud vzal do svých rukou někdo jiný, ale při nejlepším svědomí tě nemohu do Sarthu pustit."

Arutha se od včerejšího pokusu o atentát nepřestával tvářit zamračeně. Se smrtí Smějíčího se Jacka však jeho hněv vyprchal a změnil se v chladnou otažitosť. Kulganovo a Tullyho prohlášení o tom, že v Sarthu by mohly být nalezeny vědomosti, jež by mohly princeznu Anitu vyrvat z náruče smrti, pomohl vyčistit Aruthovu mysl a zbavit jej počátečního zoufalství. Nyní mohl něco

učinít, něco, co vyžadovalo jasný úsudek, schopnost uvažovat rozumně, chladně a bez zbytečného soucitu. Zabodl své tmavé oči do králových se slovy: "Byl jsem pryč celé měsíce, cestoval jsem s tebou po cizích zemích, takže Západní království mou nepřítomnost několik dalších týdnů unese. A co se týká mé bezpečnosti," dodal hořce, "všichni jsme viděli, jak bezpečný jsem ve svém vlastním paláci!" Na okamžik se odmlčel a poté neoblomně prohlásil: "Pojeďu do Sarthu!"

Martin až dosud tiše seděl v koutě a pozorně naslouchal rozhovoru svých nevlastních bratrů. Nyní se naklonil dopředu a promluvil: "Arutho, znám tě od doby, kdy jsi byl ještě dítě, a znám tvé nálady stejně dobře jako ty. Považuješ za nemyslitelné nechat životně důležité činy na druhých. Jsi v jistém smyslu namyšlený, bratříčku. Je to povahový rys, vada charakteru, chcete-li, kterou máme všichni společnou."

Lyam zamrkal, jako by jej to zobecnění překvapilo. "Všichni?"

Arutha lehce povytáhl koutek úst v nesouměrném poloúsměvu a zhluboka si povzdechl. "Všichni, Lyame," ujistil ho Martin. "Všichni tři jsme syny Borrice, a ač měl náš otec mnoho skvělých vlastností, byl i domýšlivý. Arutho, ty a já umíme být stejně zlostní, já to pouze dokážu lépe skrývat. Nelze si představit nic, co by mě rozčililo více, než kdybych měl zbůhdarma sedět na židli, zatímco ostatní se pouštějí do věcí, o kterých si myslím, že jsem schopen je vykonat lépe. Ale v tomto případě není důvod, proč bys měl jet ty sám. Máme tu vhodnější jedince než ty. Tully, Kulgan a Pug mohou vzít do rukou pera a zapsat na pergamen všechny otázky, na něž chceme slyšet od opatů v Sarthu odpověď. A dále jsou tu muži, kteří jsou lépe připraveni pro rychlé a nenápadné doručení listu přes lesy mezi Krondorem a Sarthem."

Lyam se zamračil. "Jako například jistý vévoda ze Západu, předpokládám."

Martin se usmál svým typickým křivým způsobem a vypadal v tu chvíli jako Aruthův odraz. "Ani Aruthovi pátrači nejsou při cestování lesem tak dobří jako někdo, kdo byl vychován mezi elfy. Pokud má ten Murmandamus své pomocníky rozestavěné podél lesních stezek, pak jižně od Elvandaru není nikdo, kdo by měl větší šanci než já."

Lyam znechuceně obrátil oči v sloup. "Nejsi o nic lepší než on." Přešel ke dveřím a otevřel je dokořán. Arutha s Martinem jej následovali. Gardan čekal venku se svou jednotkou a strážní se vypjali do pozoru, jakmile se panovník objevil. Král se obrátil na Gardana: Kapitáne, kdyby se snad jeden z našich nedovtipných bratrů pokoušel opustit palác, zadržte jej a uvrhněte do žaláře. To je naše královská vůle. Rozumíte?"

Gardan zasalutoval: "Rozkaz, Vaše Veličenstvo."

Bez dalšího slova se Lyam pustil dlouhou chodbou do svých komnat. V jeho tváři se zračilo zaujetí a obavy. Gardanovi vojáci si za jeho zády vyměnili udivené pohledy a pak se podívali za Aruthou a Martinem, kteří odcházeli jiným směrem. Arutha byl zrudlý hněvem, nedokázal své pocity ovládnout ani zpola, zato na Martinovi nebylo znát sebemenší pohnutí. Když byli oba bratři mimo dohled, palácoví strážci dlouho tázavě hleděli jeden na druhého, neboť vyslechli celý rozhovor mezi králem a jeho sourozenci. Gardan je musel vrátit do současnosti tichým, ale panovačným hlasem: "Stůjte rovně. Jste na stráži."

"Arutho!"

Arutha s Martinem spolu při chůzi tiše rozmlouvali a nyní se zastavili, když viděli, že k nim spěchá keshanský velvyslanec s doprovodem v patách. Přihnal se k nim a lehce se uklonil. "Vaše Výsosti, Vaše Jasnosti."

"Přeji dobrý den, Vaše Excellence," odpověděl Arutha poněkud obřadně. Přítomnost lorda HazaraChána mu připomněla nesplněné závazky jeho úřadu. Věděl, že dříve či později se bude muset vrátit ke každodenním vládním záležitostem. To pomyšlení jím otřásl.

Velvyslanec promluvil: "Byl jsem zpraven o tom, Vaše Výsosti, že já a moje družina musíme požádat o svolení opustit palác. Je to tak?"

Aruthovo podráždění vzrostlo, ačkoliv tentokrát bylo namířeno proti sobě samému. Samozřejmě, že nechal zajistit palác, ale učinil tak, aniž by vzal v úvahu často otravnou otázku diplomatické imunity, nutného oleje v soukolí často skřípějící mašinerie mezinárodních vztahů. Podařilo se mu vloudit do svého hlasu omluvný tón. "Milý lorde HazaraCháne, je mi to líto. V tom zápalu..."

"Naprostě chápu, Výsosti." Rychle se rozhlédl kolem sebe a navrhl: "Směl bych jen na kratičký okamžik? Můžeme mluvit za chůze." Arutha souhlasně pokynul a Martin zpomalil, aby mezi debatujícími muži a jím a HazaraChánovými syny vznikl dostatečný odstup. Velvyslanec promluvil: "Teď není právě nejvhodnější doba obtěžovat krále se smlouvami. Myslím, že nadešel čas navštívit můj lid v Jal-Puru. Nějakou dobu tam setrvám. Vráťím se do vašeho města nebo do Rillanonu, bude-li třeba, abychom projednali dohodu, až... se věci usadí."

Arutha si velvyslance pečlivě prohlížel. Volney mu již dříve prozradil, že císařovna pro jednání s Královstvím vybrala jednoho z nejbystřejších a nejmoudřejších mužů. "Milý lorde HazaraCháne, musím vám poděkovat za to, že berete ohled na mé pocity i pocity mé rodiny."

Velvyslanec mávl rukou. "Není žádné umění porazit protivníka zdrceného žalem. Až tohle všechno skončí, přál bych si, abyste vy a váš bratr zasedli k debatnímu stolu k projednání otázky Doliny snů s čistou myslí. Hodlám si

vydobýt ústupků od těch nejlepších, které máte, Výsosti. Nyní by bylo příliš snadné ocitnout se ve výhodě. Budete potřebovat uznání v záležitosti nadcházejícího králova sňatku s princeznou Magdou z Roldemu. Vzhledem k tomu, že je jedinou dcerou krále Carola, pak pokud by se cokoliv přihodilo jejímu bratrovi, korunnímu princovi Dravosovi, její dítě by usedlo na trůny obou zemí. Na Roldem se již dlouhá léta nahlíží jako na objekt pod sférou vlivu keshanských tradic... nu, uvidíte, jak se cítíme být touto otázkou zaujati."

"Klaním se před schopností říšské výzvědné služby, Excellence," prohlásil Arutha jízlivě. Věděl o tom jen on a Martin.

"Úředně žádný takový útvar neexistuje, ačkoliv skutečně máme jisté zdroje – ty, kteří si přejí zachovat status quo."

"Oceňuji vaši přímost, Excellence. Rovněž musíme vzít v potaz záležitost s novou keshanskou válečnou flotilou, jež se staví v Durbinu a porušuje Shamatskou dohodu."

Lord HazaraChán pokýval hlavou a vzrušeně řekl: "Ach, Arutho, ani nevíte, jak se na jednání s vámi těším."

"Já se také těším. Nařídím strážím, aby dovolily vaši družině opustit palác dle vaší vůle. Musím vás pouze požádat, abyste zajistil, aby s vaším doprovodem neproklouzl ven nikdo cizí."

"Postavím se k bráně a jménem ohlásím každého vojáka a sluhu, jak budou procházet, Výsosti."

Arutha nepochyboval, že by toho byl schopen. "Ať nám osud připraví cokoliv, Abdure Rachmane Memo HazaraCháne, i kdybychom měli jednoho dne proti sobě stát na bitevním poli, vždy vás budu považovat za šlechtného a čestného přítele." Podal mu ruku.

Abdur ji přijal a pevně stiskl. "Je to pro mě velké vyznamenání, Výsosti. Dokud bude Kesh hovořit mým

hlasem, bude vyjednávat v čestném duchu a ku prospěchu obou zemí."

Velvyslanec pokynul svým společníkům, aby se k němu připojili, a požádal Aruthu o svolení opustit jej. Když odešli, Martin přistoupil k Aruthovi a nadhodil: "Alespoň jednu starost můžeme prozatím hodit za hlavu."

Arutha přitakal. "Prozatím. Ten starý lišák z nás pravděpodobně vymámí tenhle palác a zařídí si zde velvyslanectví. Mě s dvorem nechá bydlet v nějaké barabizně u přístaviště."

"To bychom měli požádat Jimmyho, aby nám doporučil některou z těch lepších." Náhle se zarazil. "Kde vlastně je? Neviděl jsem ho od výsledku Smějícího se Jacka."

"Tak různě. Měl jsem pro něj několik úkolů." Martin pokývl na srozuměnou a oba bratři pokračovali v chůzi.

Laurie uslyšel, jak někdo vchází do jeho pokoje, a otočil se. Carline za sebou zavřela dveře a zarazila se, neboť vedle zpěvákovy loutny ležel na lůžku jeho vak. Laurie právě dobalil a na sobě měl staré cestovní šaty. Princezna zúžila oči a vědoucně kývla. "Někam se chystáš?" Její tón byl mrazivý. "Chceš si jen zaběhnout nahoru do Sarthu a na pár věcí se zeptat, že?"

Laurie prosebně zvedl ruce. "Jen na pár dní, lásko. Brzy se vrátím."

Posadila se na postel a podívala se na něj. "Ach tak! Jsi stejně hrozný jako Arutha a Martin. Myslíš si, že nikdo v paláci nemá dost rozumu ani na to, aby se vysmrkal, aniž by mu někdo řekl, jak to má udělat. Takže si raději necháš ufíknout hlavu nějakým lupičem nebo... Laurie, někdy se tolik zlobím." Usedl vedle ní a objal ji. Opřela si hlavu o jeho rameno a vzdechla. "Měli jsme na sebe tak málo času, co jsme tady, a všechno je tak... strašné." Hlas se jí zlomil a rozplakala se. "Ubohá Anita," vzlykla po chvíli.

Vzdorovitě si otřela slzy a uklidnila se. "Nenávidím, když pláču.

A stejně se na tebe hněvám. Odjel bys a ani by ses se mnou nerozloučil. Vím to. Nu, když chceš jet, jed' si. Ale už se nevracej. Jen pošli zprávu, co jsi zjistil – pokud se toho dožiješ – ale neopovažuj se víckrát vkročit do tohoto paláce. Nechci tě už nikdy vidět." Prudce vstala a zamířila ke dveřím.

Laurie byl v mžiku u ní. Chytil ji za paži a otočil k sobě. "Lásko, prosím... ne..."

Se slzami v očích mu vyčetla: "Kdybys mě miloval, požádal bys Lyama o mou ruku. Už nechci poslouchat žádná sladká slovíčka, Laurie. Nechci slyšet nic o nějakém neurčitém neklidu. Skončila jsem s tebou."

Laurieho se začalo zmocňovat zoufalství. Nepřikládal dřívějším Carlininým hrozbám velkou váhu, její podmínku, že si ji buď vezme, nebo se s ním rozejde, až přijde čas návratu do Rillanonu, považoval za plané řeči. Bylo to částečně úmyslné a částečně pod tlakem okolností. Nyní však pochopil, že byly myšleny vážně. "Nechtěl jsem se vyjadřovat dřív, než bude vyřešena záležitost s Anitou, ale – rozhodl jsem se. Nedopustím, abys mě nechala zmizet ze svého života. Chci si tě vzít za ženu."

Údivem otevřela oči doširoka. "Co?"

"Říkal jsem, že si tě chci vzít za..."

Přikryla mu ústa dlaní. Pak jej políbila. Dlouhou chvíli byla všechna slova zbytečná. Potom se od něj odtáhla s nebezpečným úsměvem ve tváři. "Už nic neříkej. Nechci, abys mi znovu potáhl mysl pavučinou medových slibů." Pomalu došla ke dveřím a otevřela je. "Strážě!" zavolala a neprodleně se objevila dvojice vojáků. Ukázala na ohromeného Laurieho a přikázala: "Ať se ani nepohne! Pokusí-li se odejít, sedněte si na něj."

Carline zmizela za rohem a strážní se pobaveně obrátili na Laurieho. Ten si povzdechl a odevzdaně se posadil na postel.

O několik minut později byla princezna zpátky a vlekla za sebou rozmrzelého otce Tullyho. Starý prelát měl na sobě narychlo natažený župan, protože se právě chystal ulehnout. V patách za nimi krácel Lyam. Laurie padl naznak na lůžko a slyšitelně zasténal, když trojice vtrhla do komnaty. Carline se zastavila a namířila na něj prstem. "Prohlásil, že se se mnou chce oženit!"

Laurie se posadil. Lyam si sestru nevěřicně změřil. "Mám mu blahopřát, nebo ho mám nechat pověsit? Z tvého tónu se to nedá odhadnout."

Laurie sebou škubl, jako by ho bodl jehlou, a vykročil ke králi. "Vaše Veličenstvo..."

"Ať nic neříká," přerušila jej Carline a s obviňujícím výrazem na Laurieho ukázala. "Je to král všech lhářů a svůdce nevinných. Chce se z toho vymluvit."

Lyam potřásl hlavou a brumlal: "Nevinných?" Pojednou se jeho tvář zakabonila. "Svůdce?" Zabodl do Laurieho pohled.

"Vaše Veličenstvo, prosím," začal Laurie znovu.

Carline založila ruce na prsou a špičkou nohy ťukala do podlahy. "Právě to dělá," mumlala. "Snaží se vymluvit z naší svatby."

Tully se mezi Carline a Laurieho vložil: "Veličenstvo, smím?"

Lyam vypadal zmateně. "Přál bych si, abyste mohl."

Tully se podíval nejprve na Laurieho a pak na Carline. "Mám tomu rozumět tak, Výsosti, že si přejete být oddána za tohoto muže?"

"Ano!"

"A vy, pane?"

Carline už otvírala ústa, ale Lyam ji okřikl: "Nech ho mluvit!"

Laurie poplašeně zamrkal. Zavládlo hrobové ticho. Pokrčil rameny, jako kdyby chtěl naznačit, že nechápe, proč kolem toho dělají takové cavyky. "Jistěže ano, otče."

Lyamova trpělivost byla u konce. "V čem je tedy potíže?" Otočil se k Tullymu. "Zaříd'te ohlášky, ehm, někdy na příští týden. Po událostech posledních dní bychom měli raději trochu počkat. Svatbu odložíme, dokud se... věci poněkud nevyřeší. Jestli ovšem nic nenamítáš, Carline?" Zavrtěla hlavou a oči přitom měla vlhké. Lyam pokračoval: "Jednou, až budeš stará vdaná dáma se spoustou vnoučat, mi to budeš muset všechno vysvětlit." Pak pohlédl na Laurieho. "Jsi statečnější než druzí." Letmo mrkl na Carline a dodal: "A šťastnější než většina mužů." Políbil sestru na tvář. "Jestli nemáte nic jiného na srdci, vzdám se."

Carline se na bratra vrhla a bouřlivě jej objala. "Děkuji ti."

Lyam vyšel z místnosti stále potřásaje hlavou. Tully poznamenal: "Jistě musíte mít dobrý důvod pro zasnuby v tak pozdní hodinu." Rozpřáhl ruce a rychle dodal: "Ale poslechnu si to raději někdy jindy. Nyní, pokud mě omluvíte..." Nedal Carlině možnost cokoliv říci a téměř vyběhl z pokoje. Strážní jej následovali a zavřeli za sebou dveře. Když zůstali čerství snoubenci o samotě, Carline se na Laurieho usmála. "No, tak se to stalo. Konečně!"

Laurie se na ni zazubil a obtočil jí paže kolem boků. "Ano, a ani to moc nebolelo."

"Prý to moc nebolelo!" zvolala a ne zrovna něžně jej žďuchla do břicha. Laurie se zlomil v pase, neboť mu doslova vyrazila dech. Skácel se na postel. Carline přistoupila k pelesti a poklekla vedle něj. Když se pokusil posadit, položila mu ruku na hrud' a zatlačila jej zpátky.

"Jsem snad nějaká ošuntělá babizna, kterou si bereš kvůli touze prorazit v politice?" Rozverně zatahala za kožené třásně na Laurieho tunice. "Měla jsem tě nechat uvrhnout do žaláře. Nebolelo, ty bídáku."

Laurie chňapl rukou po jejích šatech a přitáhl ji k sobě tak blízko, že by ji mohl políbit. Široce se zašklebil a zašeptal: "Ahoj, má lásko." Objali se.

Později se Carline probrala z polospánku a zamumlala: "Jsi šťastný?"

Laurie se zasmál a Carlinina hlava spočívající na jeho prsou poskočila. "Samozřejmě." Něžně jí prohrábl vlasy. "Co to mělo znamenat s tvým bratrem a otcem Tullym?"

Zahihňala se. "Po roce přesvědčování, aby sis mě vzal, jsem nechtěla promarnit příležitost. Příště by sis už nemusel vzpomenout, co jsi slíbil. Jak tě znám, byl to jen způsob, jak se mě zbavit, abys mohl vyklouznout a vydat se do Sarthu."

"Sladkou dobrou noc!" zvolal Laurie a vyskočil z postele. "Arutha!"

Carline se obrátila a uvelebila se na právě opuštěné podušce. "Takže ty se budeš plížit z paláce s mým bratrem."

"Ano – ne, chci říct – zatraceně." Laurie si natáhl kalhoty a rozpačitě se rozhlížel. "Kde mám druhou botu? Mám nejméně hodinu zpoždění." Když byl s oblékáním hotov, posadil se na postel vedle Carline. "Musím jít. Aruthu nic nezastaví. To přece víš sama nejlíp."

Pevně se přitiskla k jeho paži. "Bylo mi jasné, že půjdete oba. Jak se chcete dostat z paláce?"

"Jimmy."

Přikývla. "Předpokládám, že určitě existuje tajný východ, o kterém se zapomněl královskému staviteli zmínit."

"Tak nějak. Musím jít."

Ještě se k němu na chvíli přivinula. "Nebereš svou přísahu na lehkou váhu, že ne?"

"V žádném případě." Naklonil se k ní a políbil ji. "Bez tebe bych nebyl ničím."

Tiše se rozplakala, cítila se prázdná i naplněná zároveň. S jistotou v té chvíli věděla, že našla životního druhu, a strachovala se, že jej znovu ztratí. Jako by četl její myšlenky, ji Laurie utěšoval: "Vrátím se, Carline; teď už nás od sebe nic neoddělí."

"Jestli se nevrátíš, půjdu za tebou."

Laurie ji ještě jednou krátce políbil a byl pryč. Když se za ním nehlučně zavřely dveře, Carline se zachumlala do přikrývek a přitiskla tvář k polštáři. Vychutnávala zbytky tepla a Laurieho vůně tak dlouho, jak jen bylo možné.

Laurie proklouzl dveřmi do Aruthovy komnaty v okamžiku, kdy strážní došli na své pochůzce na opačný konec chodby. Ve tmě uslyšel zašeptat své jméno. "Ano," odpověděl.

Arutha odkryl stínidlo lucerny a místnost zalilo slabé světlo. V matné žluté záři vypadal předpokoj jako nějaká jeskyně. Arutha zpěvákovi vytkl: "Jdeš pozdě." V polostínu připadali Lauriemu princ i Jimmy jako dva cizinci. Arutha měl na sobě prostý oděv žoldáků: vysoké jezdecké boty, tlusté vlněné kamaše a přes modrou tuniku měl silnou koženou vestu. Navrch si oblékl těžký šedý plášť s kápí hozenou dozadu. Co však Laurieho zaujalo nejvíc, byl jas, který vycházel z Aruthových očí. Jejich cesta do Sarthu měla započít a princ hořel nedočkavostí. "Ved' nás."

Jimmy ukázal na nízké tajné dveře ve zdi a sám jimi prošel jako první. Rychle procházeli starobylými průchody palácem a směřovali do podzemí. Zakrátko se ocitli pod úrovní nehlouběji položených věžeňských cel. Arutha s

Lauriem se snažili nedělat hluk, ačkoliv zpěvák se několikrát neudržel a tiše zaklel, to když šlápl na něco, co pod jeho nohou uhnulo či zapištělo. Byl rád, že mají jen chabé osvětlení.

Po jisté chvíli se ocitli na schodišti vedoucím vzhůru. Stoupali po hrubých kamenných stupních. Na vrcholu se Jimmy opřel o zdánlivě neporušený strop a v něm se se zaskřípáním pootevřel průlez. "Je to dost těsné," podotkl chlapec. Vyškrábal se nahoru a jeho společníci mu podali svá zavazadla. Základna vnější kamenné zdi byla chytře vyvážená tak, aby se průchod dal otevřít pouze z jedné strany, ale vzhledem k tomu, že tuto starodávnou cestu již dlouho nikdo nepoužil, nebylo možno jej zcela uvolnit. Aruthovi i Lauriemu se přesto podařilo protáhnout se úzkou škvírou. Aruthu zajímalo: "Kde jsme?"

"Za živým plotem v královském parku. Zadní brána je asi sto padesát yardů odsud tímhle směrem," ukázal Jimmy. "Pojďte za mnou." Vedl je hustým křovím do malého lesíka, kde čekali tři koně.

Arutha poznamenal: "Nežádal jsem tě, abys připravil tři koně."

Jimmy s drzým úsměvem, zřetelně patrným v měsíčním světle, odtušil: "Ale ani jsi neřekl, že to nemám udělat, Výsosti."

Laurie usoudil, že se do toho raději nebude míchat, a začal přivazovat svůj vak k sedlu nejbližšího oře.

Arutha se nevzdával: "Pojedeme rychle a já na tohle nemám trpělivost. Nemůžeš jet s námi, Jimmy."

Jimmy přistoupil k jednomu ze zvířat a mrštně se vyšvihl do sedla. "Nepřijímám rozkazy od bezejmenných dobrodruhů a hrdinů bez práce. Jsem panoš prince z Krondoru." Poklepal na zavazadlo za sebou a tasil svůj rapír – týž, který mu kdysi Arutha věnoval. "Jsem připraven. Ukradl jsem dost koní, aby se ze mě stal dobrý

jezdec. Kromě toho se mi zdá, že události se hýbou tam, kde jsi ty. Nudil bych se tu bez tebe."

Arutha se podíval na Laurieho, jako by od něj čekal radu. Ten jej však zklamal. "Raději ho vezmi s sebou, tak na něj alespoň můžeme dohlédnout. Když to neuděláme, stejně se potáhne za námi." Arutha se chystal ohradit, ale Laurie ho přerušil: "Nemůžeme zavolat palácovou gardu, aby ho zatkla."

Arutha neradostně nasedl. Zanechali rozhovoru, obrátili své koně a vyrazili z parku. Mírným tempem projížděli ztemnělými městskými uličkami, aby nepřilákali nežádoucí pozornost. Jimmy se po chvíli ozval: "Tímhle směrem se nachází východní brána. Myslel jsem, že pojedeme severní."

Arutha mu vysvětlil svůj záměr. "Na sever se stočíme později. Kdyby mě někdo viděl opouštět město, zařídil jsem, aby vyhlásili, že jsem odjel na východ."

"Kdo by nás mohl vidět?" nadhodil Jimmy lehce, ačkoliv dobře věděl, že každý, kdo projede branou v tuto hodinu, nemůže zůstat nepovšimnut.

U východní brány dva strážníci ze své budky sledovali procházející, ale protože nebyl ani zákaz vycházení, ani poplach, tři jezdci je sotva vytrhli ze hry tavli, oblíbené zábavy během dlouhých nočních hlídek.

Za hradbami se rozprostírala vnější část města, vystavěná poté, co se obyvatelstvo rozrostlo natolik, že je vnitřní starobylé čtvrti již nemohly pojmout. Opustili hlavní východní silnici a zabočili mezi temné budovy na sever.

Arutha přitáhl svému koni uzdu a zastavil. Lauriemu i Jimmymu přikázal učinit totéž. Zpoza rohu se vynořili čtyři jezdci v těžkých černých pláštích. Jimmy měl v momentě rapír v ruce, setkání dvou skupin jezdců v boční uličce nemohlo být náhodné. Laurie rovněž tasil, ale Arutha prostě řekl: "Schovejte své zbraně."

Když se muži na koních přiblížili, Jimmy s Lauriem si vyměnili tázavé pohledy. "Tak jsme tady," pozdravil Gardan a vedl svého koně tak, aby kráčel Aruthovi po boku. "Všechno je připraveno."

"Dobře," pokývl Arutha. Pak mu zrak padl na Gardanův doprovod. "Tři?"

Nocí zaduněl Gardanův dobrosrdečný smích. "Když jsem ho nikde neviděl, napadlo mě, že se panoš Jimmy možná rozhodl připojit se k vám, ať už s dovolením nebo bez. Takže jsem učinil příslušná opatření. Mýlím se snad?"

"Ne, kapitáne, ani v nejmenším," protáhl Arutha, aniž by se snažil skrýt svou rozmrzelost.

"Každopádně tady David je vaším nejmenším vojákem, takže kdyby nás snad někdo pronásledoval, na dálku bude chlapce připomínat." Mávl na tři jezdce a ti se vydali zpět po cestě, kterou přijel princ a jeho společníci, směrem k východní bráně. Jimmy se zachichotal, když se za nimi otočil. Jeden ze strážců byl hubený tmavovlasý chlapík a druhý světlavý s vousy a přes záda měl zavěšenou loutnu.

"Řekl bych, že vojáci u brány sotva zvedli hlavy, když jsme jeli kolem," poznamenal Arutha.

"Ať vás nemýlí jejich zdánlivá nevšímavost, Výsosti. Jsou to dvě největší klepny z městské hlídky. Pokud z paláce prosáknou zvěsti o vašem odjezdu, během pár hodin bude celé město vědět, že jste jeli na východ. Ti tři budou pokračovat až do Temných Slatí, pokud je cestou nebude nic rozptylovat. Pokud mohu, navrhuji, abychom hned vyrazili."

"My?" opáčil Arutha.

"Rozkazy, pane. Princezna Carline mi naznačila, že pokud se jednomu z vás něco stane," ukázal na Laurieho a na Aruthu, "nemusím se do Krondoru vracet."

Jimmy předstíral dotčení. "A o mně neříkala nic?"

Ostatní si jeho poznámky nevšíмали. Arutha upřel zrak na Laurieho, který si zhluboka povzdechl. "Přišla na to už hodiny před naším odjezdem." Gardan souhlasně přikývl a Laurie pokračoval. "Kromě toho dokáže být velmi obezřetná, když to situace vyžaduje. Někdy."

Gardan dodal: "Princezna by svého bratra ani snoubence v žádném případě nezdála."

"Snoubence?" podivil se Arutha. "To byla tedy rušná noc. Nu, na každý pád bys skončil buď tak, že by tě vyhnala z paláce, nebo přinutila k sňatku. Ale nikdy nepochopím – co se týče mužů – její vkus. Tak tedy dobrá, zdá se, že se ani jednoho z vás nezbavím. Jedeme!"

Tři muži a chlapec pobídlí koně a vydali se na cestu. Během několika minut opustili vnější hradby a zamířili do Sarthu.

Chýlilo se k polednímu, když jezdci za ohbím příbřežní cesty spatřili osamělého poutníka sedícího u kraje Královské cesty. Byl oděn do loveckých tmavozelených šatů. Vyřezával loveckým nožem kus dřeva, zatímco se jeho hnědák popásal opodál. Jakmile spatřil blížící se skupinku, odhodil klacík a posbíral své věci. Ve chvíli, kdy u něj Arutha zastavil, měl již na sobě plášť a přes rameno dlouhý luk.

"Martine," zvolal Arutha na pozdrav.

Vévoda z Crydee vyskočil na koně. "Trvalo vám to déle, než jsem čekal."

Jimmy zavrtěl nevěřičně hlavou. "Je v Krondoru vůbec někdo, kdo by nevěděl, že princ odjel?"

"Pokud jsem si všiml, tak ne," odpověděl Martin s úsměvem. Pokračovali v cestě a Martin se po chvíli ozval: "Lyam mi řekl, že zajistí tolik falešných stop, kolik jen bude moci."

Laurie nechápal. "Král o tom ví?"

"Samozřejmě," prohlásil Arutha. Ukázal na svého bratra. "My tři jsme to plánovali od samého začátku. Gardan postavil ke dveřím neobvykle mnoho vojáků, když mi Lyam rozhodně zakázal odcestovat."

Martin dodal: "Lyam vybral několik svých osobních strážců, kteří jsou nám podobni. Jednoho chlapíka s dlouhým obličejem a jednoho se světlými vousy jako Aruthu a Laurieho." Poctil své druhy vzácným úšklebkem. "Pak je tam pohledný drsník představující mou maličkost a Lyamovi se dokonce podařilo vypůjčit si od keshanského velvyslance toho vysokého mistra ceremoniáře se zvučným hlasem. Až dnes Keshané odjedou, proklouzne zpátky do paláce. S falešnými vousy se bude podobat tady kapitánovi. Přinejmenším má správnou barvu. Bude ho vidět, jak se potlouká po paláci." Gardan se rozesmál.

"Pak jste ale neměli v úmyslu utéct nepozorovaně," vzdal se Laurie.

"Ne," souhlasil Arutha. "Snažil jsem se zahalit svůj odjezd do oblaku zmatků. Víme, že ať za útokem stojí kdokoli, pošle další vrahy, o tom byl Smějící se Jack přesvědčen. Takže jestli mají v Krondoru své špehy, potrvá jim několik dní, než zjistí, co se skutečně děje. Pokud odhalí, že jsme zmizeli z paláce, nebudou si jisti, kterým směrem jsme se vydali. Pouze těm několika lidem, kteří byli u toho, když Pug začaroval Anitinu komnatu, je známo, že máme namířeno do Sarthu."

Jimmy se zasmál. "To byl mistrovský tah. Když se někdo od jednoho doslechne, že jsme jeli na sever, od druhého na východ, třetí bude prohlašovat, že jsme stále v paláci a kdoví co ještě, nebudou vědět, čemu věřit."

Martin přitakal. "Lyam byl velice důkladný. Další skupina, oblečená stejně jako vy, vyrazila dnes na jih s Kulganem a s Pugovou rodinou. Budou se naoko dost neobratně skrývat, takže si jich každý všimne." Jeho

další slova patřila Aruthovi. "Pug slíbil, že bude pátrat po léku pro Anitu v Macrosově knihovně."

Arutha přitáhl uzdu a ostatní zastavili. "Jsme půl dne cesty od města. Pokud nás nikdo nedohoní do západu slunce, můžeme spoléhat na to, že nás nepronásledují. Pak se budeme muset soustředit pouze na to, co leží před námi." Odmlčel se, jako by to, co se chystal říci, nebylo snadné. "Ale odmyslím-li si všechny ty žerty a silná slova... zvolili jste nebezpečí, vy všichni." Podíval se každému zvlášť zpříma do očí. "Považuji se za šťastného muže, protože mám takové přátele."

Jimmy vypadal nejrozpačitěji. Vyčistil si však sevřené hrdlo a řekl: "Máme – měli jsme mezi Jízlivci takový zvyk, přísahu nebo tak něco. Vznikla ze starého přísloví: 'Nemůžeš si být jist, že je kočka mrtvá, dokud nebude stažená z kůže.' Když před námi vyvstal obtížný úkol a člověk chtěl, aby ostatní věděli, že je rozhodnutý dotáhnout jej do konce, řekl: 'Dokud nebude kočka stažená.'" Rozhlédl se po svých družích a slavnostně prohlásil: "Dokud nebude kočka stažená."

Laurie se přidal: "Dokud nebude kočka stažená." Gardan i Martin větu zopakovali jako ozvěna.

Nakonec Arutha nepatrně sklonil hlavu. "Děkuji vám všem." Nato pobídl svého koně a jeho družina jej věrně následovala.

Po nějaké chvíli Martin popojel k Lauriemu. "Proč vám to trvalo tak dlouho?"

"Zdržel jsem se," oznámil Laurie prostě. "Je to trochu složitější. Budeme se brát."

"To vím. Gardan a já jsme na Lyama čekali, když se vracel z tvého pokoje. Mám dojem, že to mohla zařídit lépe." Laurie se ošil. Když to Martin spatřil, maličko se usmál a dodal: "Anebo možná nemohla." Natáhl se a podal Lauriemu pravici. "Hodně štěstí." Potřásli si rukama, ale

Martin se nedal jen tak odbýt. "Přesto to nevysvětluje vaše zpoždění."

"Je to poněkud choulostivé," zatvářil se Laurie ztrápeně a doufal, že jeho budoucí švagr změní téma.

Martin si Laurieho dlouho pátravě prohlížel a pak chápavě přikývl. "Pořádné rozloučení se může lehce protáhnout."

Kapitola devátá

LES

Na obzoru se objevila skupina jezdců.

Bylo pozdní odpoledne a jejich černé postavy se jasně rýsovaly proti načervenalé obloze. První je zahlédl Martin a Arutha nařídil zastavit. Od chvíle, kdy opustili Krondor, až dosud nespátřili jiné cestovatele než obchodníky. Martin zašilhal. "Na takovou dálku toho moc nevidím, ale myslím, že jsou ozbrojeni. Mohli by to být žoldnéři."

"Nebo banditi," uvažoval Gardan.

"Nebo někdo jiný," vložil se mezi ně Arutha. "Laurie, ty jsi z nás nejzcestovalejší. Vede tu nějaká jiná cesta?"

Laurie se rozhlédl a snažil se rozpomenout. Zanedlouho ukázal směrem k lesu rozprostírajícímu se za úzkým pásem zemědělské půdy. "Asi hodinu jízdy odsud je na východě stará stezka, kterou kdysi používali horníci, ale teď je téměř opuštěná. Dostaneme se po ní na cestu ve vnitrozemí."

Jimmy se ozval: "Pak bychom si k ní měli pospíšet. Zdá se, že je už nebaví na nás čekat."

Arutha zvedl hlavu a zjistil, že chlapec má pravdu. Jezdci se rozjeli směrem k nim. "Veď nás, Laurie."

Sjeli z Královské silnice a zamířili k řadě nízkých kamenných zídek, ohraničujících jednotlivé pozemky. "Podívejte!" vykřikl Jimmy.

Aruthovi společníci spatřili, že druhá skupina na jejich odbočení zareagovala cvałem. V oranžovém odpoledním světle vypadali jako rozmazané černé body na pozadí šedozelených kopců.

Princ i jeho druhové snadno přeskočili první z nevysokých ohrad jediným plavým pohybem, zato Jimmymu nechybělo do pádu mnoho. Nicméně se mu podařilo znovu nabýt rovnováhy, aniž by přitom příliš zaostal. Neřekl ani slovo, ale z hloubi duše si přál, aby před ním nebyly další tři naprosto stejné překážky. Jeho obavy však byly zbytečné, k lesu se dostal bez větších obtíží.

Ostatní na něj již čekali, a tak zastavil. Laurie ukázal na pronásledovatele. "Nemohou nás dohnat, tak se nám pokusí překřížit cestu severněji." Pak se zasmál. "Jenže tahle stezka vede severovýchodně a naši bezejmenní přátelé si tudíž vychutnají míli cesty hustými křovisky navíc. Budeme daleko vpředu, až se k chodníku dostanou. Pokud jej ovšem najdou."

Arutha však přesto poznamenal: "Stejně si musíme pospíšet. Do tmy nezbyvá mnoho času a tyhle lesy nejsou bezpečné ani v klidných dobách. Jak daleko máme k cestě?"

"Měli bychom se k ní dostat tak dvě hodiny po západu slunce, možná o něco dřív."

Arutha Lauriemu pokynul, aby se ujal vedení. Zpěvák otočil svého koně a družina se pustila do hloubi rychle se šerícího lesa.

Po obou stranách se táhla neproniknutelná černá hradba stromů. Ve slabém světle středního a velkého měsíce prodírajícího se skrz husté větvové vypadal les jako stěna. Razili si nocí cestu po něčem, co Laurie tvrdošíjně nazýval stezkou. Ve skutečnosti to vyžadovalo značnou představivost, pojmenovat tak honosným názvem cosi, co se otevíralo několik stop před Lauriem a rychle mizelo necelý yard za Jimmym. Chlapec neviděl žádný rozdíl mezi meandrovitým pruhem země, po němž kráčel jeho kůň, a ostatní lesní půdou. Na jejich pěšince snad jen nebylo tolik chrastí. Neustále se ohlížel přes rameno, zda je neznámí jezdci nedohánějí.

Arutha opět rozkázal zastavit. "Nevidím žádné známky pronásledování. Zřejmě jsme je setřásli."

Martin seskočil s koně. "To se mi nezdá. Jestli s sebou mají zkušeného stopaře, tak tenhle chodníček našli. Určitě se pohybují pomalu, tak jako my, ale udržují stálé tempo."

Arutha rovněž sesedlal. "Chvilí si tu odpočineme. Jimmy, sundej z Laurieho sedla pytle s ovsem."

Jimmy si tichounce brumlal, zatímco pečoval o koně. Již první noc na cestě si uvědomil, že jako panoš se musí postarat o zvíře svého pána – a všech ostatních.

Martin si hodil přes rameno dlouhý luk a oznámil jim: "Raději se vrátím o kus zpátky a zjistím, jestli se nás nedrží. Vrátím se do hodiny. Kdyby se něco stalo, nečekejte na mě. Najdu vás zítra v noci v Ishapianském opatství." S těmi slovy zmizel ve tmě.

Arutha se posadil na své sedlo. Jimmy se s Laurieho pomocí staral o koně a Gardan ostražitě hlídal okolní les.

Čas plynul a Arutha se poddal teskným myšlenkám. Jimmy jej sledoval koutkem oka. Laurie si toho všiml a přitočil se k chlapci. Společně hřebelcovali Gardanova oře. Zpěvák zašeptal: "Ty máš o něj starost."

Jimmy pouze přikývl, jeho pohyb byl však ve tmě téměř nepostřehnutelný. Po chvíli odpověděl: "Já nemám rodinu, zpěváku, ani mnoho přátel. On je... je pro mě důležitý. Ano, mám o něj starost."

Když byl chlapec s prací hotov, přistoupil k Aruthovi. "Koně jsou nakrmení a usušení."

Arutha se vytrhl ze zamyšlení. "Dobře. Teď si trochu odpočiň. Vyrázíme za rozbřesku." Rozhlédl se kolem. "Kde je Martin?"

Jimmy se ohlédl směrem, kterým přijeli. "Ještě je na výzvědách."

Arutha sledoval jeho oči.

Jimmy se uvelebil na holé zemi, kolem sebe ovinul plášť a hlavu si položil na sedlo. Ještě dlouho zíral do tmy, než se mu podařilo usnout.

Jimmyho probudil tichý zvuk. Blížily se dvě postavy a Jimmy se už už chystal vyskočit, když vtom si všiml, že je to Martin s Gardanem. Vzpomněl si, že Gardan zůstal na hlídce. Nehlučně došli až k malému tábořišti. Jimmy zburcoval ostatní. Když spatřil Arutha bratra, neztrácel čas. "Našel jsi nějaké stopy po pronásledování?"

Martin souhlasně kývl. "Několik mil na stezce za námi. Tlupa... chlapů, peklomorů – nevím, co byli zač. Měli jen malý oheň. Nejméně jeden z nich je peklomor. Kromě něj jsou všichni navlečení do černé zbroje a dlouhé černé peleríny. Také mají divné přilby přes celou hlavu. Hned mi bylo jasné, že se asi nebudou chovat zrovna přátelsky. Narafičil jsem falešné stopy, na chvíli je odvedou, ale stejně bychom měli hned vyrazit."

"A co ten peklomor? Říkal jsi, že nebyl stejně oblečený jako oni?"

"Ne, ale zato to je ten největší prokletý peklomor, jakého jsem kdy viděl. Má obnaženou hrud', na sobě má jen koženou vestu do pasu. Lebku má až na jediný dlouhý cop

vyholenou. Zřetelně jsem ho viděl ve světle táboráku. Předtím jsem nikoho takového nepotkal, ale slyšel jsem o jemu podobných."

Laurie se ozval: "Yabonský horský klan."

Arutha zpěvákovi věnoval tázavý pohled. Laurie svou poznámku vysvětlil. "Když jsem vyrůstal nedaleko Tyr-Sogu, slýchali jsme o nájezdech severských horských klanů. Jsou jiní než jejich lesní příbuzní. Ten copánek znamená, že je to vůdce, důležitá osoba."

Gardan nadhodil: "To vážil dlouhou cestu."

"Ano, a znamená to, že od dob trhlinové války byl nastolen nový pořádek. Věděli jsme, že mnozí z těch, kteří byli zahnáni Tsurany na sever, se snaží připojit ke svým druhům obývajícím Severní ledové pláň, ale teď to spíš vypadá, že se snaží přivést své bratrance zpátky."

"Jinými slovy," vydechl Arutha, "znamená to, že se podřídili jeho velení."

Martin přitakal: "Jestli je to tak..."

"Sjednocení, spolčení peklomorů. Toho jsme se vždy obávali," doplnil Arutha. "Pojďme, je už skoro světlo. Tuhle hádanku nevyřešíme, pokud budeme jen nečinně sedět."

Připravili koně a zakrátko znovu mířili k Lesní silnici, hlavní vnitrozemské spojnici mezi Krondorem a severem země. Mnoho karavan ji nepoužívalo; byla sice kratší, ale většina cestovatelů raději volila bezpečnější cestu podél pobřeží. Laurie tvrdil, že se nacházejí na úrovni Korábového zálivu, zhruba jeden den jízdy od Ishapianského kláštera v Sarthu. Samotné město Sarth se rozprostíralo na poloostrově ohraničujícím severní stranu zátoky. Opatství se naproti tomu ukrývalo v horách severovýchodně od města, takže princ s doprovodem musí odbočit z cesty ještě před městem. Pokud si pospíší, mohli by tam být ještě před setměním.

Les byl tichý a po nebezpečí nebylo ani vidu, ani slechu, Martin však přesto soudil, že jim tlupa s peklo morem v čele jde v patách. Nikdo kromě něj nedokázal vycítit jemné odlišnosti ve zvucích ranního lesa, které jeho zkušenému uchu napověděly, že nedaleko za nimi cosi ruší běžný řád.

Martin jel za Lauriem po Aruthově boku. "Myslím, že se trochu zdržím a podívám se, jestli nás ještě sledují."

Jimmy se odvážil ohlédnout se přes rameno a mezi stromy spatřil černě oděné postavy. "Pozdě! Viděli nás!" zvolal.

Aruthovi muži svorně pobídli své koně a tryskem vyrazili vpřed. Dunění kopyt se neslo tisícerou ozvěnou lesem. Jezdci se museli sehnout co nejniž ke hřívám, aby se vyhnuli nízkým větvím. Jimmy se stále co chvíli otáčel, aby viděl, co se děje. Vzdálenost mezi nimi a černými válečníky se nezmenšovala, za což Jimmy v duchu děkoval bohům. Po několika minutách zběsilé jízdy se před nimi otevřela hluboká rokle, kterou koně nemohli přeskočit. Přes strž vedl vratký dřevěný můstek. Princ s družinou se přes něj přehnal a zastavil. "Stůjte!" Otočili se, pronásledovatelé nebyli daleko.

Arutha se chystal nařídit, aby se připravili k útoku. Jimmy však mezitím rychle seskočil na zem. Odvázal svůj vak a utíkal k začátku mostíku, kde poklekl. Arutha na něj zakřičel: "Co to děláš?"

Jimmyho jediná odpověď zněla: "Držte se zpátky!"

Dusot kopyt se ozýval už docela blízko. Martin sesedlal a sňal ze zad svůj luk. Napjal tětivu, a jakmile se v dohledu vynořil první útočník, měl šíp nasazený. Bez zaváhání jej vypustil a střela se neomylně zabodla černě oděné postavě přímo doprostřed hrudi s drtivou silou, jaké byl na takovou dálku schopen docílit pouze dlouhý luk. Zásah jezdce vyhodil ze sedla. Druhý bojovník se padlému muži vyhnul, ale třetí spadl, když jeho kůň zakopl o mrtvé tělo.

Arutha se pohnul, aby se postavil druhému z jezdců, který se blížil k lávce. "Ne!" zaječel Jimmy. "Zpátky!" Náhle bylo chlapce vidět, jak uhání, co může, pryč od mostíku, po němž opatrně postupoval černý nepřítel. Jeho oř již téměř dosáhl místa, kde Jimmy před okamžikem klečel, když tu zazněl nepřírozně hlasitý sykot, doprovázený velkým oblakem kouře. Kůň se splašil a pootočil se na úzké lávce, pak se vzepjal. Udělal vrtkavý krok vzad. Ve chvíli, kdy narazil zadnicí o hrazení, byl válečník vyhozen přes zábradlí a s těžkým zaduněním dopadl na skály hluboko pod mostem. Kůň se otočil docela a prchl stejnou cestou, kterou přišel.

Kůň prince Aruthy i ostatní zvířata se v momentě výbuchu nacházela dosti daleko, přesto však Laurie musel vyrazit a rychle chytit otěže Jimmyho hnědáka, stejně jako Gardan Martinova. Lučištník měl plné ruce práce se střelbou na blížící se útočníky, jejichž oři se vzpínali a plašili.

Jimmy nyní běžel zpět k mostu s malým flakonem v ruce. V pohybu vytrhl zátku a hodil ji do kouře. Ve zlomku vteřiny byl začátek lávky v plamenech. Černí jezdci nedokázali zvládnout své koně, šílící při pohledu na mohutný oheň. Vzurná zvířata pokaždé odmítla vkročit na most, a tak nepřátelé jezdili před roklí kolem dokola.

Jimmy se odpotácel od hořícího dřevěného přechodu. V tu chvíli Gardan zaklel: "Podívejte, ten padlý vstává!"

Skrz plameny a hustý dým spatřili prvního jezdce se šípem v prsou, jak klopýtá směrem k mostu. Druhý, kterého zasáhla Martinova střela, se mezitím pokoušel vyškrábat na nohy.

Jimmy doběhl ke svému koni a nasedal. Arutha se zeptal: "Co to vlastně bylo?"

"Kouřová bomba, kterou nosím ze zvyku. Jízlivci ji často používají ke krytí ústupu a k vytvoření zmatku. Moc nehoří, ale zato hodně kouří."

"Co bylo v té lahvičce?" zajímalo Laurieho.

"Něco z nafty. Znáš v Krondoru alchymistu, který to prodává sedlákům, aby mohli vypalovat pařezy."

"To je sakra nebezpečná věcička, nemám to rád," ušklíbl se Gardan. "Nosíš to s sebou pokaždé?"

"Ne," odpověděl Jimmy již ze sedla. "Ale taky obvykle necestuji do míst, kde člověk potká věci, kterých se může zbavit jen tím, že je upeče. Po těch peripetiích v nevěstinci jsem si myslel, že by se to mohlo hodit. Mám ve vaku ještě jednu."

"Tak ji hod'!" zvolal Laurie. "Most ještě nechytí."

Jimmy vytáhl druhý flakon a pobídl svého koně. Pečlivě namířil a mrštil láhev do ohně.

Plameny vyskočily o pořádný kus výš, dosahovaly nyní dobrých dvanáct stop nad úroveň můstku a zcela jej pohltily. Na obou stranách se zástupy koní rozřehtaly a pokoušely se před ohněm utéci. K obloze stoupal mastný černý dým.

Arutha se podíval na druhou stranu rokle na nepřátelské jezdce, kteří nyní trpělivě čekali, až plameny pohasnou. Za nimi se objevila další postava, byl to ten polonahý peklomor s copánkem na holé hlavě. Seděl v sedle a pozoroval Aruthu a jeho doprovod. Z jeho výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic. Arutha cítil, jak se mu jeho modré oči propalují do duše. A cítil nenávist. Zde poprvé spatřil svého skutečného protivníka, jednoho z těch, kteří ublížili jeho milované Anitě. Martin začal na černé válečníky znovu střílet a neozbrojený peklomor je němým pokynem vedl zpět mezi stromy.

Martin znovu nasedl. Přitočil se k boku svému bratrovi, jenž soustředěně sledoval, jak peklomor mizí v lese. Po

chvíli Arutha promluvil: "On mě zná. Byli jsme tak opatrní, a přesto věděl o každém našem kroku."

"Ale jak?" divil se Jimmy. "Použili jsme tolik lstí."

"Nějaká černá magie," odpověděl Martin. "Ve hře jsou podivné síly, Jimmy."

"Pojďme," povzdychl si Arutha. "Vrátí se. Tohle je nezastaví. Jen jsme získali trochu času."

Laurie se znovu vydal v čele skupinky směrem k severní cestě do Sarthu. Oheň za nimi hlasitě praskal, ale ani jeden z mužů se neohlédl zpět."

Po celý zbytek dne jeli téměř nepřetržitě. Po pronásledovatelích nebylo ani stopy, ale Arutha věděl, že nejsou daleko. Když se slunce chýlilo k obzoru, zvedla se lehká mlha, neklamně znamení toho, že se blíží k pobřeží, kde se cesta stáčela podél Korábové zátoky na východ. Podle Laurieho měli k opatství dorazit po slunce západu.

Martin zajel vedle Gardana a Aruthy, jenž zíral do prázdna a svého koně řídil naprosto nepřítomně. "Vzpomínáš na staré časy?"

Arutha se na bratra zamyšleně podíval. "Na prostší časy, Martine. Jen vzpomínám na jednodušší dobu. Nemůžu se dočkat, až bude ta záhada Stříbrného trnu vyřešena a já budu mít Anitu zpátky po mém boku. Hořím dychtivostí!" V jeho hlase se ozvala touha. Povzdechl si a téměř šeptem se přiznal: "Přemýšlel jsem o tom, co by na mém místě učinil otec."

Martin se podíval na Gardana. Kapitán prohlásil: "Přesně to, co právě děláš ty, Arutho. Znal jsem lorda Borrice dobře a můžu s čistým svědomím potvrdit, že se mu povahou podobáš ze všech nejvíc. Všichni jste jako on: Martin svým zvykem všechno pečlivě prozkoumat, Lyam mi ho připomíná v dobách, kdy býval veselejší, ještě než ztratil svou paní Kateřinu."

"A já?" zeptal se Arutha.

Na princovu otázku odpověděl Martin. "Proč se tak ptáš? Ty myslíš jako on, bratříčku, víc než já nebo Lyam. Jsem tvůj nejstarší bratr. Nepřijímám od tebe rozkazy jen proto, že jsi princ a já tvůj vévoda. Nechám se tebou vést z toho důvodu, že činíš správná rozhodnutí. Kromě otce jsem nepoznal nikoho, kdo by měl tak přesný úsudek jako ty."

Aruthův zrak se rozostřil, jako by hleděl do veliké dálky. "Děkuji ti. Je to pro mě vysoké uznání."

Na stezce za nimi se ozval slabý zvuk. Byl právě tak hlasitý, aby byl slyšet, ale přitom nebylo možno určit jeho původ. Laurie se snažil vést své druhy co nejrychleji. Šero a mlha však jeho úkol značně ztěžovaly. Slunce mělo každou chvíli zapadnout a hustým porostem již pronikalo jen málo světla. Viděl pouze několik yardů před sebe. Dvakrát musel dokonce zpomalit, aby rozeznal pravou stezku. Arutha popojel k němu a řekl: "Snaž se stále jít. Musíme pokračovat třeba pomalu, ale hlavně nezastavovat."

Gardan zpomalil, dokud jej Jimmy nedojel. Chlapec se neustále rozhlížel kolem, aby mohl varovat ostatní, jakmile zahlédne mezi stromy pohyb, ale v posledních paprscích zapadajícího slunce viděl pouze šedivé cáry mlhy.

Náhle z křoví vyrazil jezdec. V jednom okamžiku tam nebyl a v příštím málem srazil Jimmyho ze sedla. Chlapcův kůň se otočil kolem své osy, když se kolem přehnal černě oděný válečník. Gardan po něm ťal svým mečem, ale minul.

Arutha zvolal: "Tudy!" a pokusil se vyhnout dalšímu útočníkovi, který mu zatarasil cestu. Pohlédl svému nepříteli do tváře. Byl to holohlavý peklomor. Arutha si poprvé všiml tří jizev táhnoucích se po obou lících Temného bratra. Čas se na chvíličku zastavil. Aruthou proběhlo zvláštní poznání, neboť před ním stál tvor z masa

a kostí. Již nebojoval s neviditelnými úkladnými vrahy ani s tajemnými zlými silami bez těla a bez duše; toto byl protivník, jemuž se mohl směle postavit a vylít si na něm svou zlost. Peklomor se bezhlesně napřáhl k mocné ráně. Arutha se sklonil a to jej zachránilo před ztrátou hlavy. Zároveň princ provedl výpad svým rapírem a ucítil, jak se jeho špička noří do masa. Narovnal se a zjistil, že peklorovi způsobil hlubokou řeznou ránu napříč zjizvenou tváří. Stvoření však pouze podivně zasténalo, onen zvuk Aruthovi připomněl mučírnu, bylo to něco mezi zachroptěním a přiškrceným výkřikem. Arutha si rázem uvědomil, že peklor nemá jazyk. Tvor se na Aruthu krátce zadíval a pak obrátil svého koně pryč.

"Pokuste se utéct!" zakřičel Arutha a sám zabodl svému oři paty do slabin. V mžiku byl tentam, stejně jako jeho druhové.

Zprvu se zdálo, že peklorova tlupa je příliš překvapená, než aby se pustila do pronásledování, ale po chvíli se černooděnci vzpamatovali a vyrazili. Byla to dozajista ta nejzběsilejší jízda ze všech zběsilých jízd, které Arutha zažil. Řítili se lesem zahaleným mlhou a černočernou noční tmou, kličkovali mezi stromy po stezce jen o málo širší než chodníček vyšlapaný divokou zvěří. Laurie Aruthu předjel a ujal se vedení.

Dlouhé minuty letěli s větrem závod. Jakýmsi zázrakem se jim podařilo neodbočit z pěšiny, což by zcela určitě byla poslední chyba v jejich životě. Pojednou Laurie výskl: "Cesta do kláštera!"

V té rychlosti se Aruthovi a jeho společníkům jen tak tak podařilo zatočit na širokou cestu. Když kopyta zabušila na udupané silnici a jezdci se konečně mohli trochu narovnat, spatřili, že vychází velký měsíc.

Netrvalo dlouho a vyjeli z lesa. Ocitli se v udržované zemědělské oblasti. Koně byli zpěnění a uřícení, jejich

páni je však stále pobízeli k ještě většímu tempu, neboť nepřátelé se jich stále drželi jako klíšťata.

Uháněli tmou, drápali se vzhůru po cestě, která se zvedala z mírných kopců obklopujících rovinu, jež dominovala této úrodné části země. Po nějaké době se silnice zúžila a oni museli pokračovat jeden za druhým. Martin počkal, dokud ostatní nepřejedou, a uzavíral skupinu.

Se stoupající výškou se chodník stával zrádnější a byli nuceni zpomalit, naštěstí na tom byli stejně i jejich pronásledovatelé. Arutha kopal svého oddaného koně do slabin. Ubohé zvíře však se však ve strmém stoupání vydávalo z posledních sil.

Večerní vzduch byl ztěžklý mlhou a neobvyklým chladem. Okolní kopce se široce a líně vlnily krajinou. Vystoupit na nejvyšší z nich by netrvalo ani hodinu. Byly porostlé luční travou a křovinami, stromy zde lidé dávno vykáceli, aby mohli půdu využívat.

Sarthske opatství se rozkládalo na špičce vysokého, rozeklaného návrší, připomínajícího spíš malou horu než kopec. Byla to vlastně obrovská vrásčitá žulová skála, jejíž vrcholek byl rovný jako stůl.

Zatímco spěchali podél kamenné stěny, Gardan se podíval dolů. "Nechtěl bych toto místo dobývat, Výsosti. Tuhle cestu by dokázalo udržet šest babiček s košťaty... navěky."

Jimmy se ohlédl, ale v šeru útočníky nezpozoroval. "Tak nějaké babičky pošlete na ty dole, ať je na chvíli zpomalí," zavolal.

Arutha se otočil přes rameno, čekal, že je černí jezdci každou chvíli doženou. Cesta se stáčela a k vrcholu již neměli daleko. Objeli skalní výběžek a zčistajasna se ocitli se před klenutou bránou opatství.

Za zdí bylo vidět v měsíčním světle jakousi věž. Arutha zabušil na vrata a zakřičel: "Haló! Hledáme pomoc!" Nato všichni uslyšeli to, na co čekali: dusot kopyt na tvrdé stezce. Tasili zbraně a otočili se, aby mohli svým soupeřům čelit.

Černí jezdci se vynořili ze zatáčky před branou kláštera a bitva se znovu rozproudila naplno. Arutha se vyhnul úderu a sám vedl útok rapírem. Soupeři tentokrát bojovali s neuvěřitelnou vervou, jako kdyby se potřebovali Aruthy a jeho družiny zbavit co nejrychleji. Peklomor se zjizvenou tváří málem převálcoval Jimmyho koně, když se hnál směrem k princovi. Jimmy zůstal naživu jedině díky tomu, že si obr nevsímal nikoho jiného než Aruthy. Gardan, Martin i Laurie se snažili udržet černooděnce od těla, ale netrvalo dlouho a hrozilo, že je jejich přesila udolá.

Náhle se nad silnicí objevila záře. Jako kdyby plné denní světlo zesateronásobilo svůj jas a bojovníky zalil mámivý třpyt. Arutha byl stejně jako ostatní přinucen zakrýt si oči, jež mu od oslepující bělosti slzely. Slyšel tlumené kvílení černých jezdců a krátce nato zvuk těl padajících na zem. Arutha s přimhouřenými víčky opatrně nahlédl přes poroztažené prsty a spatřil nepřátele, jak se nehybně kácejí ze sedel. Výjimku tvořil peklor a tři z ozbrojenců, kteří si stejně jako Aruthovi lidé stínili oči dlaněmi. Némý válečník jediným výmluvným pohybem obrátil své tři zbylé druhy a společně se pustili po cestě dolů. Jakmile byli mimo dohled, třpytivá záře pomalu vyhasla.

Arutha si setřel slzy a jal se je pronásledovat. Martin na něj však zakřičel: "Stůj! Jestli je dohoníš, bude to tvá smrt! Tady máme spojence!" Arutha přitáhl uzdu, zlostný, že ztratil protivníka. Vrátil se k místu, kde stáli ostatní a mnuli si rozbolavělé oči. Martin seskočil s koně a poklekl vedle padlého černého jezdce. Sundal mu helmici a rychle ustoupil. "Je to peklor a smrdí, jako by byl už nějakou

dobu mrtvý." Ukázal mu na hrud'. "To je ten, kterého jsem zabil u mostu. V prsou má stále můj zlomený šíp."

Arutha se otočil k budově opatství. "To světlo zmizelo. Ať je našim dobrodincem, kdo chce, musí vědět, že je již nepotřebujeme." Brána se pomalu začala otvírat. Martin podal přílbu Aruthovi, aby ji mohl prozkoumat. Byla velmi zvláštní, nahoře ji zdobil reliéf draka s křídly svěšenými dolů a pokrývajících boční části. Dvě úzké zdírky sloužily jako průzory a čtyři malé dírky umožňovaly dýchání. Arutha hodil část výzbroje zpět Martinovi. "To je škaredý kus železa. Vezmi to s sebou. Teď půjdeme navštívit klášter."

"Klášter!" zvolal Gardan, když vcházeli dovnitř. "Vypadá to spíš jako pevnost!" Přístupovou cestu střežila mohutná, železem pobitá vrata. Napravo se vypínala tucet stop vysoká skalní stěna, táhnoucí se zdánlivě až na vrcholek hory. Po levé straně naopak žulová masa ustupovala a tvořila převis nad třiceti yardy volného pádu ke spodní části jediné cesty, která sem nahoru zřejmě vedla. Za hradbami se tyčila několikapatrová věž. "Jestli tohle není klasická pevnost, tak jsem nikdy žádnou neviděl," prohlásil rezolutně kapitán. "Nechtěl bych to opatství brát útokem, Výsosti. Je to ta nejdokonalejší obranná pozice, jakou jsem kdy spatřil." Zaklonil se v sedle v neskrývaném obdivu nad vojenským důvtipem stavitele.

Arutha pobídl koně. Brána byla nyní otevřená a neviděl důvod, proč by neměl se svými společníky vstoupit. V čele své družiny rozvážně vjel na půdu Ishapianského opatství v Sarthu.

Kapitola desátá

SARTH

Klášter vypadal opuštěně.

Nádvoří potvrdilo to, co odhadovali zvenčí. Toto kdysi bývala pevnost. Kolem starobylé věže byla nalepená větší jednopodlažní budova a vzadu vyčnívaly dvě další. V jedné z nich se určitě nacházely stáje. Ale kam oko dohlédlo, nikde nebylo ani živáčka.

"Vítejte do Ishopova opatství v Sarthu," ozval se hlas zpoza brány.

Arutha měl meč v ruce dřív, než stihl mluvčí dodat: "Nemáte se čeho bát."

Poté muž vystoupil. Arutha zasunul svou zbraň zpět do pochvy. Ostatní seskočili s koní a princ si prohlížel neznámého dobrodince. Byl zavalitý a malý, zhruba ve středních letech a na rtech mu pohrával mladistvý úsměv. Hnědé vlasy měl zubatě ostříhané nakrátko a tvář hladce oholenou. Oblečen byl do prosté hnědé kutny, v pase svázané jediným koženým řemínkem. U boku měl zavěšen váček a jakýsi svatý symbol. Nebyl ozbrojen, ale podle způsobu, jakým se pohyboval, nabyl Arutha dojmu, že

prošel vojenským výcvikem. Konečně se Arutha představil: "Jsem Arutha, princ z Krondoru."

Muž se tvářil pobaveně, přestože se neusmíval. "Pak vítejte do Ishopova opatství v Sarthu, Výsosti," zopakoval ještě jednou svou úvodní větu, tentokrát však přidal správné oslovení.

"Posmíváte se mi?"

"Ne, Výsosti. My z Ishopova řádu neudržíme příliš styky s vnějším světem a jen málo lidí nás během roku navštíví, natož z královské rodiny. Prosím, promiňte mi mou netaktnost, pokud vám to vaše čest dovolí, neboť jsem nechtěl být hrubý."

Arutha sesedlal a s únavou v hlase rezignoval: "To já bych měl žádat o prominutí...?"

"Bratr Dominik, ale prosím, jen žádné omluvy. Z okolností provázejících váš příjezd je patrné, že jste pod velkým tlakem."

Martin měl také něco na srdci. "Máme za to mystické světlo poděkovat vám?"

Mnich přisvědčil. Arutha poznamenal: "Zdá se, že máme hodně o čem mluvit, bratře Dominiku."

"Existuje mnoho otázek. S většinou budete ovšem muset počkat na otce opata, Výsosti. Pojd'te, ukážu vám, kde jsou stáje."

Aruthova netrpělivost však byla silnější. "Přicházím v nanejvýš důležité záležitosti. Potřebuji mluvit s vaším opatem. Hned."

Mnich rozhodil ruce v gestu naznačujícím, že taková věc je mimo jeho pravomoc. "Otec opat bude zaneprázdněn ještě další dvě hodiny. Medituje a modlí se v kapli s ostatními členy našeho řádu, proto jsem zde také na vaše uvítání sám. Prosím, pojd'te se mnou."

Arutha chtěl trvat na svém, ale Martinova dlaň na rameni jej uklidnila. "Znovu se omlouvám, bratře Dominiku. Jsme samozřejmě vašimi hosty."

Dominik dal svým úsměvem zřetelně najevo, že Arutha svou náladu vůbec nemusí ospravedlňovat. Vedl je k druhému z menších přístavků za budovou, jež kdysi sloužila jako hlavní část pevnosti. Skutečně to byly stáje. Jejich jedinými obyvateli byli v současnosti šedý kůň a malý statný oslík, kteří nově přichozí netečně sledovali. Zatímco zaopatřovali svá zvířata, Arutha převyprávěl všechny události posledních několika týdnů. Když skončil, zeptal se: "Jak se vám podařilo porazit ty černé jezdce?"

"Nesu titul Strážce bran, Výsosti. Mohu do opatství vpustit kohokoliv, ale nikdo se zlými úmysly nesmí překročit práh bez mého svolení. Jakmile jste se ocitli na území kláštera, ti, kteří usilovali o váš život, poznali mou moc. Dali všanc mnohé již tím, že se vás odvážili napadnout tak blízko u brány. V tomto případě si svým hanebným činem vysloužili smrt. Ale znovu musím opakovat, s dalším rozhovorem na toto i další témata budete muset počkat na otce opata."

Martin si na něco vzpomněl. "Jestli jsou všichni v kapli, budete potřebovat pomoci s odklizením těl. Mají nechutný zvyk stále ožívat."

"Děkuji za nabídku, ale zvládnou to. A nemějte strach, zůstanou mrtví. Kouzlo, jehož jsem použil, z nich vyhnalo zlého ducha. Vy si teď musíte odpočinout."

Vyšli ze stáje a mnich jim ukázal cestu do budovy, jež připomínala kasárna. Gardan to samozřejmě neopomněl zdůraznit. "Tohle místo vypadá vojensky, bratře."

Vstoupili do dlouhé místnosti s jednou řadou postelí. Mnich přikývl. "V dávných dobách byla tato pevnost domovem loupeživého barona. Království i Kesh byly dost daleko, takže si vytvořil zákony podle toho, jak se mu to

hodilo. Loupil, pustošil a znásilňoval bez obav z trestu. Po nějaké době se lid vzbouřil a svrhl jej, vzhledem k jeho tyranii neměli co ztratit. Země tam dole byla rozdělena mezi sedláky a rolníky, ale nenávisť k baronovi v jejich srdcích byla tak silná, že tato pevnost zůstala opuštěná. Když toto místo objevil potulný léčitel z řádu Poutníků, poslal o něm zprávu do chrámu ve městě Kesh. Když jsme pak chtěli pevnost využít jako opatství, potomci těch, kteří svrhli barona, proti tomu nic nanamítali. Dnes si původ tohoto místa připomínáme pouze my, kdož v něm sloužíme. Pro obyvatele měst a vesnic podél Korábového zálivu je známé již jen jako Ishopovo opatství v Sarthu."

Arutha nadhodil: "Předpokládám, že toto byla kasárna."

Dominic přitakal. "Ano, Výsosti. Nyní tyto prostory využíváme jako špitál a ložnici pro příležitostné hosty. Udělejte si pohodlí, já se musím odebrat za svými povinnostmi. Otec opat vás zanedlouho navštíví."

Dominic odešel a Jimmy skočil do jedné z postelí s hlasitým úlevným výdechem. Martin prozkoumal malá kamínka na jednom konci místnosti a zjistil, že v nich hoří oheň a vedle je připravena konvice i ostatní náležitosti pro přípravu čaje. Bez meškání dal vařit vodu. Pod plátnem našel chléb, sýr a ovoce, které podal dokola. Laurie prohlížel svou loutnu a zjišťoval, zda divokou cestu přečkala bez úhony. Gardan se prostě posadil naproti princovi.

Arutha si zhluboka povzdechl. "Jsem rozpolcený. Mám strach, že tito mniši nebudou o Stříbrném trnu nic vědět." Na okamžik jeho oči prozradily vnitřní muka, ale pak se v nich znovu objevila netečnost.

Martin naklonil hlavu na stranu a nahlas přemýšlel. "Tully si myslí, že toho vědí velmi mnoho."

Laurie odložil loutnu. "Kdykoliv jsem se ocitl v blízkosti magie, kněžské nebo jiné, vždy s tím byly jen potíže."

Jimmy se na Laurieho obrátil. "Ten Pug vypadal na mága dost přátelsky. Chtěl jsem si s ním promluvit víc, ale..." Nedořekl větu, nechtěl zbytečně připomínat to, co všechny nejvíc trápilo. "Na první pohled nevypadá nijak pozoruhodně, ale Tsurané se ho bojí a někteří z dvořanů si o něm špitali."

"O něm by se mohly zpívat ságy, chlapče," odpověděl Laurie. Vyprávěl Jimmymu o Pugově zajetí a vzestupu mezi Tsurany. "Ti, kteří na Kelewanu provozují magii, jsou zákonem sami o sobě. Cokoliv poručí, je okamžitě splněno. Na tomto světě je to docela jiné. Proto jej Tsurané z LaMutu chovají v takové vážnosti. Zvyk je železná košile."

Jimmy se zamyslel. "Vzdal se spousty věcí, když se rozhodl pro návrat."

Laurie se rozesmál. "Vlastně to nebyla tak docela otázka volby."

Jimmyho zajímalo: "Jaký je Kelewan?"

Laurie barvitě vykládal o svých příhodách v cizím světě. Měl dokonale vyvinutý smysl pro podrobnosti, v čemž také tkvěl úspěch jeho písní. Jen dobrý hlas a muzikantské schopnosti by mu nestačily. Ostatní napjatě poslouchali, odpočívali přitom a upíjeli čaje. Všichni již příběh o Lauriem a Pugovi znali, ale pokaždé, když jej zpěvák vyprávěl, se znovu a znovu vžívali do dobrodružství, při kterých se tajil dech. Nejpřitažlivější na nich bylo ovšem to, že byla skutečná. Přitom si ani v nejmenším nezadala se starými legendami o hrdinech a velkých bitvách, vnitřních i těch vojenských.

Když Laurie skončil, Jimmy se zasnul. "To by bylo skvělé, podívat se na Kelewan."

"To není možné," poznamenal Gardan. "A jsem rád, že to mohu říci."

Jimmy se nevzdával. "Když to šlo jednou, tak proč ne i podruhé?"

Martin se ke Gardanovi připojil. "Arutho, ty jsi byl s Pugem, když Kulgan četl Macrosův list, v němž vysvětloval, proč musela být trhlina uzavřena."

"Trhliny jsou nezvladatelné. Klenou se přes jakýsi neprostor mezi světy a snad i přes časová období. Ale něco v jejich povaze umožňuje určit, kam povedou. Jakmile je otevřena jedna, ostatní ji snad 'následují,' objevují se ve stejné oblasti. Tak nějak to říkal. Ale ta první se nasměrovat nedá. To je vše, co jsem z toho pochopil. Zbytek ti bude muset vysvětlit Kulgan nebo Pug."

Gardan Jimmymu poradil. "Zeptej se Puga. Když se budeš ptát Kulgana, dostaneš lekci."

"Takže Pug s Macrosem zavřeli tu první, aby ukončili válku?" zjišťoval Jimmy.

"A nejen to," potřásl Arutha hlavou.

Jimmy se rozhlédl po pokoji. Vycítil, že ve vzduchu je ještě další tajemství, se kterým se nechtějí svěřit. Laurie po chvíli řekl: "Podle Puga existovala v pradávných dobách jakási d'ábelsky mocná síla, kterou Tsurané nazývají Nepřítelem. Macros tvrdil, že by si to našlo cestu na oba světy, kdyby zůstala trhlina otevřená. Trhliny to prý přitahují jako magnetit železný hřebík. Bylo to stvoření úctyhodné síly, která dokáže zahubit armády a porazit mocné mágy. Tak to alespoň Pug vysvětloval."

Jimmy se zašklebil. "Tenhle Pug je asi důležitý mág, že ano?"

Laurie se zasmál. "Kdyby tě tak slyšel Kulgan. Podle něj je Pug nejmocnější mistr magie od doby, kdy Macros zemřel. A je to bratranec vévody a prince i krále."

Jimmy se zatvářil udiveně. "Je to pravda," potvrdil Laurieho slova Martin. "Náš otec Puga adoptoval do rodiny."

Martin se znovu ozval: "Jimmy, ty o čarodějích mluvíš tak, jako kdyby ses nikdy s žádným nesetkal."

"Ba jo," odporoval Jimmy. "V Krondoru je několik zaříkávačů a ti jsou pěkně podivní. Jednou byl mezi Jízlivci zloděj známý jako Šedý kocour, protože se pohyboval tak tiše jako nikdo jiný. Byl také velmi odvážný a jednou něco ukradl mágovi. Tomu se to však hrubě nelíbilo."

"Co se s ním stalo?" zeptal se Laurie.

"Teď je z něj šedivá kočka."

Čtyři posluchači chvilku seděli tiše. Pak pochopili. Gardan, Laurie i Martin vybuchli smíchy. Dokonce i Arutha se usmál a pobaveně pokyvoval hlavou.

Rozhovor hladce plynul, probírali to a hned zase ono. Poprvé od odjezdu z Krondoru se tlupa cestovatelů cítila v bezpečí.

V hlavní budově se rozezvučely zvony a dovnitř vstoupil mnich. Beze slov jim pokynul, aby šli za ním. Arutha se ujistil: "Máme vás následovat?" Mnich přisvědčil. "Abychom se setkali s opatem?" Další přikývnutí.

Arutha seskočil s pryčny a rázem zapomněl na veškerou únavu. U dveří byl první.

Opatova cela se dobře hodila pro rozjímavý duchovní život. Byla zařízena prostě, ale každého z návštěvníků udivily police s knihami. Na dosah ruky se tu nacházely tucty svazků. Opat, otec Jan, vyhlížel jako laskavý muž na prahu stáří, štíhlý a asketický. Jeho šedé vlasy a vousy ostře kontrastovaly s temnou pletí, vráscitou tak, že připomínala mistrovsky vyřezávaný mahagon. Za ním stáli dva mniši: bratr Dominik a bratr Antonín. Posledně jmenovaný byl hubený mužíček se svěšenými a shrbenými rameny a neustále šilhal po princí.

Opat se usmál. V koutcích jeho očí se objevily veselé vějířky a Aruthovi se v tu ránu vybavily kresbičky starého

dědy Mráze, bájně postavy, která dětem o slavnosti zimního slunovratu rozdávala dárky. Opat hlubokým a mladistvě znějícím hlasem promluvil: "Vítejte do Ishapova opatství, Výsosti. Čím vám mohu být nápomocen?"

Arutha rychle přednesl důležité události poslední doby.

S odvíjejícím se příběhem opatův úsměv pomalu mizel. Když princ skončil, opat prohlásil: "Výsosti, nekromancie v paláci nás velmi znepokojuje. Ale k onomu neštěstí, jež postihlo vaši princeznu, jak bychom vám mohli pomoci?"

Arutha shledal, že váhá, jako kdyby jej děs z toho, že zde pro něj radu nemají, docela ochromil. Martin vycítil bratrovu stísněnost a řekl to za něj. "Jeden ze spiklenců, ten, který se o atentát pokusil, tvrdí, že mu peklor mor předal jed připravený s pomocí tajemných sil. Nazývá tu látku Stříbrný trn."

Opat se zaklonil a v jeho očích bylo možno vyčíst soucit. "Bratře Antoníne?"

Malý mnich pokýval hlavou. "Stříbrný trn? Začnu ihned hledat v archivech, otče." Šouravým krokem kvapně opustil opatovu komnatu.

Arutha i ostatní sledovali, jak sehnutá postavička vychází ze dveří. "Kolik času na to bude potřebovat?" zeptal se princ.

Opat pokrčil rameny. "Záleží na tom. Bratr Antonín má pozoruhodnou schopnost vytahovat údaje jakoby z rukávu. Pamatuje si všechno, co četl před deseti lety. Proto také povýšil na místo vrchního archiváře, našeho Strážce moudrosti. Ale průzkum může trvat několik dní."

Arutha očividně nechápal, o čem opat mluví. Starý kněz navrhl: "Bratře Dominiku, co kdybys naše milé hosty provedl a ukázal jim, čím se zde v Sarthu zaobíráme?" S těmi slovy vstal a lehce se princem uklonil. Dominik mezitím zamířil k východu. "Pak je vezmi do věže." dodal ještě

opat a otočil se znovu k Aruthovi. "Brzy se uvidíme, Výsosti."

Princovi přátelé následovali kněze ven do hlavního sálu kláštera. Dominik ukázal na dveře. "Tudy," navedl je. Prošli brankou a pustili se po schodišti dolů. Zastavili se na odpočívadle, odkud se rozbíhaly čtyři chodby, a vydali se jednou z nich kolem řady dveří. Zatímco kráčeli, Dominik vysvětloval: "Tento kopec není stejný jako ty okolní, museli jste si toho všimnout, když jste sem jeli. Tvoří jej téměř jednolitá skála. Když do Sarthu přišli první mnichové, objevili pod pevností tyto tunely a sklepení."

"Co v nich je?" zajímal se Jimmy.

Přistoupili k bytelným vratům. Dominik vytáhl velký svazek klíčů. Jedním z nich odemkl a dveře se váhavě otočily. Jakmile vstoupili dovnitř, zase za nimi zamkl. "Původní majitel, loupeživý baron, tyto vyhloubené jeskyně používal jako sklad potravin pro případ obléhání a k hromadění kořisti. Musel se nechat ukolébat dlouholetým klidem, jinak by se vesničanům nikdy nepodařilo jej vyhladovět. Je tu dost místa pro zásoby na mnoho let. My jsme přidali další sklepy, takže je teď celý kopec provrtaný jako mravenčí hnízdo."

"A k čemu to?" podivil se Arutha.

Dominik jim pokynul a prošli dalšími, tentokrát odemčenými dveřmi. Ocitli se ve velké klenuté místnosti. Po stěnách se táhly dlouhé police a nekonečné přihrádky se tyčily i uprostřed sálu. A všechny se prohýbaly pod stovkami knih. Dominik k jedné přistoupil, vzal do ruky svazek a podal jej Aruthovi.

Arutha si knihu prohlížel. Do vazby byla vypálena nyní již vybledlá zlatá písmena. Když ji Arutha opatrně otvíral, kladla lehký odpor, jako kdyby ji nikdo již léta neměl v ruce. Na první stránce spatřil podivné klikyháky neznámého jazyka, snaživě poskládané hustě vedle sebe.

Pak zvedl knihu k nosu a přičichl k ní. Ze stránek stoupal slabý štiplavý pach.

Vrátil knihu Dominikovi. "Konzervační činidlo," odpověděl mnich na nevyslovenou otázku. "Každou knihu jsme před založením ošetřili, aby odolala zubu času." Předal knihu Lauriemu.

Zcestovalý a světzalý zpěvák prohlásil: "Nemluvíím tím jazykem, ale řekl bych, že je to keshtina. Ovšem to písmo mi není povědomé ani trochu. Nepodobá se žádnému písmu, které jsem v říši viděl."

Dominik se usmál. "Tato kniha pochází z jižní oblasti Velké Keshe, od hranic s Keshanskou konfederací. Je to zápisník lehce šíleného, ale jinak nevýznamného šlechtice z nižší kasty. Je napsán v jazyce zvaném Spodní Delki. Horní Delki je, jak se nám podařilo zjistit, tajný jazyk přístupný pouze kněžím jakéhosi podezřelého řádu."

"Kde to vlastně jsme?" zeptal se Jimmy.

"My, kdož sloužíme Ishapovi, zde shromažďujeme knihy, příručky, svitky a pergameny, dokonce i jejich fragmenty. V našem řádu máme takové pořekadlo: 'Ti ze Sarthu slouží bohu Moudrosti.' Není to daleko od pravdy. Kdykoliv někdo z našich bratří najde nějakou písemnost, pošle ji sem nebo nechá vyhotovit kopii. Ve všech místnostech pod opatstvím jsou stejné police jako zde. Všechny jsou plné, některé z nich jsou nappány knihami od podlahy ke stropu. Přesto stále hloubíme další sklepy. Od vrcholku kopce až k jeho úpatí se uvnitř nachází přes tisíc komnat. V každé je mnoho set svazků. Některé z velkých síní pojmu až několik tisíc knih. Při posledním sčítání jsme dospěli k číslu dosahujícímu půl milionu prací."

Arutha byl ohromen. Jeho vlastní knihovna, zděděná po předcích společně s trůnem v Kronodoru, obsahovala necelý tisíc spisů. "Jak dlouho se tomu věnujete?"

"Přes tři století. Mnozí členové našeho řádu jezdí po světě a kupují či opisují knihy. Některé pocházejí z dávných dob, jiné jsou v neznámých jazycích a tři mají dokonce původ na jiném světě, získali jsme je od Tsuranů z LaMutu. Máme tu magické knihy, skryté před zraky všech, kromě několika vysoce postavených kněží." Rozhlédl se po místnosti. "A přesto je toho stále tolik, čemu nerozumíme."

Gardana zajímalo: "Jak se v tom všem vyznáte?"

Dominik mu to s chutí objasnil: "Jediným úkolem některých bratrů je sepisovat a třídit tato díla, všichni pracují pod vedením bratra Antonína. Připravují knihy, jejichž obsahem jsou pouze seznamy a stručné popisy děl s údaji, kde je lze vyhledat. Neustále vytvářejí další a zastaralé zprávy nahrazují novými. V budově nad námi a ještě v jiné místnosti hluboko v podzemí jsou seřazeny výhradně tyto průvodce. Když potřebujete něco nalézt, podíváte se nejprve do nich. Knihy jsou označeny číslem sklepení – teď se nacházíme v komnatě sedmnáct – číslem police a pořadím v přihrádce. Snažíme se doplnit v seznamu ke každému svazku jméno autora, pokud je známe, dále název a také stručný přehled toho, o čem se v něm pojednává. Práce jde ale pomalu, zabere nám to ještě nejméně další století."

Aruthův obdiv k tomuto nesmírně rozsáhlému snažení ještě vzrostl. "Ale proč vlastně všechny tyto knihy sbíráte?"

Dominik odpověděl: "Za prvé pro vědění samotné. Máme i další důvod, nechám však na opatovi, aby vám jej prozradil. Pojdme, zajdeme za ním."

Jimmy vyšel ze dveří jako poslední a ještě na odchodu se ohlédl přes rameno. Opouštěl místnost s pocitem, jako by se před ním pootevřel svět, o jehož existenci zatím neměl ani tušení. Zalitoval, že nikdy nebude v jeho silách zcela

odhalit všechna tajemství, která se ve skalách pod opatstvím ukrývají. Cítil, jak jej toto vědomí tíží a sráží. Poprvé za celý život měl Jimmy dojem, že jeho dosavadní obzory byly nepatrné a za nimi se rozprostírá vesmír daleko větší a složitější.

Arutha i jeho společníci čekali na opata ve velkém sále. Na stěnách hořelo mihotavým světlem několik loučí. Po chvíli se otevřely dveře a vstoupil opat s dalšími dvěma muži. Bratra Dominika již znali, ale s druhým se doposud nesetkali. Byl to starý muž, vysoký a stále vzpřímený, jenž navzdory kutně vypadal víc jako voják než jako mnich. Tento dojem ještě umocňovalo kladivo, které mu viselo u pasu. Prošedivělé vlasy mu dopadaly až na ramena, ale stejně jako vousy byly pečlivě zastřižené. Opat jim pokynul na pozdrav a řekl: "Je čas otevřeně si promluvit."

Arutha opáčil poněkud kousavě: "To budeme rádi."

Mnich, kterého dosud nikdo nepředstavil, se vesele zazubil. "Zdědil jsi po otci břitký jazyk, Arutho."

Arutha si muže prohlédl pozorněji, protože jej jeho tón překvapil. Najednou mu všechno došlo. Nebylo divu, že tohoto muže nepoznal hned, neviděl jej již déle než deset let. "Dulanici!"

"Už ne, Arutho. Teď jsem prostě bratr Micah, ochránce víry... což znamená, že teď místo pro tvého bratrance Erlanda louskám hlavy pro Ishapa." Poklepal na kladivo za opaskem.

"Mysleli jsme, že jsi mrtvý." Vévoda Dulanic, bývalý rytíř-maršálek z Krondoru zmizel, když Guy du Bas-Tyra převzal v Krondoru vládu a stal se během posledního roku trhlinové války vicekrálem.

Muž s novým jménem Micah se zatvářil překvapeně. "Měl jsem za to, že to všichni vědí. Když Guy dosedl na krondorský trůn a Erland už byl téměř nad hrobem, bál

jsem se občanské války. Raději jsem se vzdal úřadu, než abych se buď musel postavit proti tvému otci, nebo zradit svého krále. Ani jedna z možností pro mě nebyla přijatelná. Rozhodně jsem se však se svým odchodem netajil."

Arutha mu popsal tehdejší situaci. "Když zemřel lord Barry, předpokládali jsme, že jste oba padli do rukou Guyovi. Nikdo nevěděl, co se s tebou stalo."

"Zvláštní. Barry zemřel na zástavu srdce a já jsem Guye zpravil o mém záměru vstoupit do kláštera. Ten jeho poskok Radburn byl u toho, když jsem mu podával svou rezignaci."

Martin pokývl. "To by to celkem vysvětlovalo. Jocko Radburn se utopil u břehů Keshe a Guy zmizel z Království, takže kdo nám potom mohl říci pravdu?"

Opat se ozval: "Bratr Micah se ocitl ve velkých nesnázích a Ishap jej povolal do své služby. Vyzkoušeli jsme ho a usoudili, že je to spravedlivý a zasloužilý muž. Nyní je jeho život šlechtice již jen pouhou vzpomínkou. Pozval jsem jej sem proto, že je moudrý a rozvážný a zároveň vládne vojenskou taktikou, obojí nám může pomoci pochopit síly, které se zde poslední dobou objevily."

"Dobrá. Ale co nás vlastně zajímá kromě toho, že potřebujeme najít lék pro Anitu?"

"Pro začátek by snad stačilo porozumět tomu, co ji zranilo a co se pokusilo ukrátit tvé dny," odpověděl Micah.

Arutha nasadil lehce provinilý výraz. "Samozřejmě, omluvte mou zaujatost. S nadšením si vyslechnu vše, co vnese trochu světla do toho chaosu, který mě od minulého měsíce pronásleduje."

Opat pokračoval: "Bratr Dominik vám ukázal část naší práce. Možná se zmínil, že jsme v našich sbírkách shromáždili mnoho proroctví a dalších děl věštců a

jasnovídců. Některé jsou věrohodné jako dětská nálada, tím myslím, že se jim nedá věřit ani trochu. Ale několik málo – velmi málo – z nich jsou skutečné předpovědi těch, které Isha obdařil vnitřním zrakem. Ty vidí skutečnou budoucnost. V těch nejstarších jsme našli odkazy na nebeské znamení.

"Obáváme se, že na našem světě se objevila jakási tajemná síla. Zatím nevíme, jestli je v našich silách se jí postavit, ani jak bychom to mohli provést. Jedno je však jisté: je to nemilosrdná moc a na konci bude buď sprovozena ze světa, nebo nás zničí. Osud je nezvratitelný." Ukázal nahoru a dodal: "Ve věži nad námi byla zřízena pozorovatelná. Sledujeme odtud hvězdy, planety a měsíce. Používáme k tomu několik šikovných zařízení, které pro nás sestrojili výjimeční tvůrci z Království i z Keshe. Díky nim se nám daří zaznamenávat pohyby všech nebeských těles. Mluvím o znamení. Můžete jej vidět sami. Pojd'te."

Vedl je po dlouhém schodišti nahoru do věže. Vystoupili až na střechu, kde se ocitli mezi mnoha podivnými předměty, jejichž účel nechápali. Arutha se rozhlédl a poznamenal: "Je dobře, že tomu rozumíte, otče, protože já tedy ani trochu."

"Stejně jako lidé," začal vysvětlovat opat, "mají i hvězdy a planety svou hmotnou a duchovní stránku. Víme, že kolem ostatních hvězd obíhají světy, jako je ten náš. Ověřili jsme si to i tím, že—" ukázal na Laurieho, "jeden z těch, kteří prožili nějaký čas na cizí planetě, tu dnes stojí s námi." Laurie se zatvářil překvapeně, ale opat se usmál. "Nejsme tak odtrženi od společnosti, jak to na první pohled vypadá. Něco tak výjimečného, jako jsou vaše příhody z Kelewanu, se před námi nemohlo utajit, Laurie z Tyr-Sogu." Vrátil se k původnímu tématu. "Pro nás je nyní podstatné viditelné postavení hvězd. Stálice mohou těm,

kteří sledují jejich pohyb, jejich vzájemný vztah i vztahy celých souhvězdí, odhalit mnohá tajemství. Nechápe se sice tyto jevy do důsledků, ale víme, že v časech, kdy k nám noční obloha vyšle jasné a čitelné poselství, nemůžeme my, kteří se sledováním kosmu zabýváme, tento vzkaz přehlédnout. Zůstáváme otevřeni všem zdrojům vědomostí, i těm, které jsou často zpochybňovány.

Není příliš obtížné naučit se ovládat tyto přístroje ani není složité naučit se z hvězd číst. Každý, kdo má dostatečné vzdělání, to může zvládnout. Tyto pomůcky," rozmáchlým gestem přelétl observatoř, "je snadné používat, jakmile vám to jednou někdo předvede. Nyní se, prosím, podívejte skrz tohle." Arutha zkoumal podivnou kouli, již tvořila soustava kovových mřížek. "Tento přístroj slouží k měření vzájemného pohybu hvězd a viditelných planet."

"To znamená, že jsou i neviditelné?" zeptal se Jimmy bez rozmyšlení.

"Správně," pochválil jej opat, místo aby jej pokáral za vyrušování. "Alespoň jsou takové, které nevidíme, ačkoliv kdybychom se k nim mohli přiblížit, spatřili bychom je."

Podstatnou část umění předpovědi tvoří odhad doby, kdy věštba dochází naplnění, což většinou bývá víc dílem náhody než nějaké skutečné znalosti. Existuje věhlasné proroctví šíleného mnicha Ferdinanda de la Rodeze. Podle všech dostupných záznamů se mělo vyplnit při třech různých příležitostech. Nikdo se však nedokáže dohodnout na tom, která byla ta z předpovězených."

Arutha pozoroval pomocí přístroje oblohu a opata poslouchal jen na půl ucha. Skrz otvor viděl nebe plné hvězd navzájem pospojovaných tenkými liniemi. Odhadl, že jemné předivo vláken je jakýmsi způsobem vymalováno uvnitř koule. Uprostřed zorného pole rudě žhnula pětice

hvězd. Úsečkami byly spojeny do tvaru písmene X. "Na co se to dívám? " zeptal se. Uvolnil místo Martinovi a bývalý lovec nahlédl do přístroje.

Opat odpověděl na princovu otázku. "Těm pěti hvězdám se říká Krvavé démanty."

Martin se podívil. "Ty znám, ale nikdy jsem to souhvězdí neviděl."

"A neuvidíte dřív než za dalších jedenáct tisíc let – i když je to jen odhad, na potvrzení bychom si museli počkat." Zdálo se, že jej vzdálená budoucnost nijak neděsí, naopak vypadal, jako kdyby byl ochoten čekat. "To, co máte před očima, je Plamenný kříž nebo také Ohnivý kříž. Zmiňuje se o něm jedno ze starodávných proroctví."

"Co je to za věštbu a co má společného se mnou?" chtěl vědět Arutha.

"Ta předpověď vznikla nedlouho po válkách Chaosu, je nesmírně letitá. Praví se v ní zhruba toto: 'Až na obloze zazáří Plamenný kříž a Pán Západu padne mrtev, tehdy se navrátí Moc.' V originále je to nesmírně poetická báseň, ale překladem ztratila na půvabu. Pro nás je z toho zajímavé především to, že se někdo snaží o vaši smrt proto, aby vyplnil proroctví, nebo se aspoň snaží přesvědčit ostatní, že čas naplnění se blíží. Další závažnou skutečností je, že tato věštba pochází od panthatianských hadích lidí. O těchto tvorech víme jen málo. Avšak pokaždé, když se objevili, znamenalo to jen potíže. Jsou to služebníci zla, upnuli se na cosi, co nedokážeme zatím pojmenovat, ale oni to, zdá se, mají dobře promyšlené. Rovněž je nám známo, že v proroctví je Pán Západu také nazýván Zhoubou Temnot."

"Takže Aruthu chce někdo zabít proto, že je předurčen je porazit, jestli bude naživu?" ověřoval si Martin svůj závěr.

"Tak tomu aspoň věří," přisvědčil opat.

"Ale kdo nebo co?" tázal se Arutha. "To, že někdo usiluje o mou smrt, není žádná novina. Co ještě mi můžete říci?"

"Obávám se, že je to všechno."

Laurie pokrčil rameny. "Přinejmenším to trochu vysvětluje útoky Puštíků."

"Náboženští zaslepenci," odfrkl Jimmy. Pak si uvědomil, co řekl, a otočil se k opatovi. "Promiňte, otče."

Opat si jeho poznámky nevšímal. "Je důležité vědět, že se o to budou pokoušet znovu a znovu a znovu. Neskončí to, dokud nenajdete a nezničíte původce toho všeho, toho, kdo vydal rozkaz vás zabít."

"Nu," podotkl Martin, "víme, že v tom má prsty Bratrstvo temné stezky."

"Sever," ozval se bratr Micah. Arutha i ostatní na něj tázavě pohlédli. "Odpovědi na svoje otázky najdeš na severu, Arutho. Podívej, " řekl a v jeho hlase stále zněl panovačný tón, na který byl jako vévoda zvyklý. "Na severu se rozprostírají vysoké hory, jediná překážka, která stojí obyvatelům Severních plání v cestě. Na západ od Elvandaru se tyčí Velké severní pohoří, na východě jsou Severní Střežci, Visutá pevnost a Snové hory. A uprostřed se táhne největší zátaras ze všech, Zuby světa – třináct set mil téměř neproniknutelných skalisek. Kdo ví, co se skrývá za nimi? Kdo z lidí, kromě odpadlíků a pašeráků zbraní, se vypravil na sever a vrátil se, aby nám o tom mohl vyprávět?"

Naši předkové ustanovili hraniční baronáty před dávnými věky, aby uzavřeli průsmyky ve Skalním Hradu, Severenu a Železném Průsmyku. Posádky vévody z Yabonu chrání další hlavní cesty přes hory západně od Hromových stepí. A na stepích žádný goblin ani Temný bratr nepřežije, protože nomádi tam hlídají místo nás. Stručně řečeno, o

Severních pláních nevíme zhola nic. Ale právě tam žijí pekloři a tam taky najdete řešení."

"Nebo nenajdeme nic," odtušil Arutha. "Vás možná zajímají proroctví a věštby, ale já mám starost jen o to, abych vyluštil záhadu stříbrného trnu. Dokud nebude Anita opět v bezpečí, nenechám se ničím rozptylovat."

Mnich se zatvářil znepokojeně a Arutha pokračoval: "Nepochybuji o tom, že proroctví existuje. Ani se nechci přít o to, že mě chce nějaký choromyslný blázen s tajemnými schopnostmi zabít. Ale tvrzení, že to všechno představuje nějaké obrovské nebezpečí pro Království, je odvážné. Příliš odvážné. Potřebuji důkaz."

Opat se chystal odpovědět, ale Jimmy zvolal: "Co je to?"

Oči všech se otočily do míst, kam Jimmy ukazoval. Na obzoru plápolalo modré světlo, které jasnělo s každým okamžikem, jako kdyby se k nim blížila stálice. Martin nadhodil: "Vypadá to jako padající hvězda."

Po chvíli však bylo zřejmé, že to není hvězda. Blížící se objekt v dálce vydával nepříjemný zvuk, zpočátku slabý, ale postupně sílil a sílil, dokud nezněl velmi výhruzně. Po obloze se k nim řítíl modrý požár. Náhle se přehnal nad věží a zasyčel, jako když se rozžhavené železo ponoří do vody.

Bratr Dominik vykřikl: "Z věže, rychle!"

Kapitola jedenáctá

STŘETNUTÍ

Na okamžik zaváhali.

Těsně po Dominikově varování se ozval Micahův výkřik a všichni se hnali dolů ze schodů. V půlce cesty Dominik zadrhl a lehce zavrával. "Něco se blíží."

Jakmile Arutha i ostatní doběhli do přízemí, nahrnuli se ke dveřím a vyhlédli ven. Po obloze neuvěřitelnou rychlostí přelétal velký počet žhnoucích předmětů. Záhadná světla se objevovala ze všech stran, svištěla nad nádvořím a jejich zlověstné hučení nahánělo strach. Pohybovala se stále rychleji a rychleji, po chvíli již lidské oko rozeznávalo pouze barevné šmouhy, modré, zelené, žluté a červené pruhy hněvivé záře protínaly tmu a trhaly ji na kusy.

"Co je to?" zakřičel Jimmy.

"Jakási magická hlídka," odpověděl opat. "Cítím, že prohledávají oblast pod sebou."

Vzorec pohybu se pomalu měnil. Světélkující předměty již nelétaly přímo nad hlavami přihlížejících, ale začaly se stáčet a po tangentě se odpoutávaly od původního směru.

Zároveň očividně zpomalovaly. Jejich dráhy se zužovaly a přibližovaly, takže po chvíli tvořily vysoké oblouky přímo nad opatstvím. Přitom stále snižovaly rychlost. Netrvalo dlouho a bylo možno rozeznat jejich tvar. Byly to ve skutečnosti velké koule pulsující jasným vnitřním světlem a v nich se rýsovaly zneklidňující temné obrysy. Jejich pohyb se bez ustání zvolňoval, dokud nevytvořily nad nádvořím opatství velký kruh. Jakmile se tak stalo, dvanáct zářících kotoučů se zastavilo a tiše viselo nad opaty i jejich hosty. Pak se náhle ozvalo hlasité zapraskání a mezi každým protilehlým párem vytryskly s bolestivým bzučením záblesky energie. Šest čar spojilo koule a další se rozeběhla po obvodu, takže se nyní na obloze vznášel dvanáctiúhelník.

"Co je to za divné věci?" divil se Gardan nahlas.

"Dvanáct Očí," vydechl opat v posvátné úctě, "pradávné a ďábelské kouzlo z pověstí a legend. Říká se, že žádná živá bytost nemá moc je zformovat. Je to zároveň pátrací nástroj i zbraň."

Jakmile to dořekl, koule se znovu začaly pohybovat. Nabíraly zvolna rychlost a míhaly se ve složitém vzorci. Linie se kroutily a proplétaly tak zběsile, že je lidské oko nebylo schopno sledovat. Nakonec vytvořily oslepující kompaktní hmotu. Z jejich středu vyšlehl blesk a udeřil do jakési neviditelné překážky nad střechami budov.

Dominik zaječel bolestí. Martin jej musel zachytit. Mnich si pevně tiskl ruce ke spánkům a naříkal: "Taková síla. Nemohu tomu uvěřit..." Otevřel oči, z nichž se mu řinuly slzy, a prohlásil: "Ochrana vydržela."

Otec Jan vysvětlil: "Vědomí bratra Dominika je základním kamenem magické obrany opatství. Prochází těžkou zkouškou."

Lítá energie znovu napřáhla svou paži. Od neviditelného štítu se odrazily myriády pestrobarevných jisker a

rozprostřely se jako déšť nad nádvořím. Po stranách mystické bariéry se svezly k zemi sloupce čarovné duhy a ohraničily tak očím přihlížejících jejich ohrožené útočiště. Ochrana však opět odolala. Útok přicházel jeden za druhým v zuřivém sledu. Netrvalo dlouho a Arutha i jeho druhové spatřili, že s každým úderem štít klesá o trochu níž. Dominik při každém zásahu bolestně vykřikl. A najednou vybuchl jediný bílý paprsek a pronikl skrz. Zasáhl zemi, zasyčel a čpavý zápach vehnal lidem slzy do očí.

Ve stejný okamžik bratr Dominik v Martinově náručí ztuhl a zasténal. "Přichází," zašeptal těsně předtím, než omdlel.

Martin opatrně položil mnicha na zem. Otec Jan pokýval hlavou. "Musím do sakristie. Bratře Micahu, musíš to udržet."

Micah tiše řekl: "Ať je to cokoli, prorazilo to magický štít, druhou nejsilnější ochranu našeho řádu, nejmocnější hned po štítu v hlavním chrámu. Nyní tomu musím čelit. Jsem ozbrojen a zaštítn samotným Ishape." Dokončil rituál a odpoutal od pasu válečné kladivo.

Hromové burácení otřáslu opatstvím, jako kdyby tisíc lvů naráz vydalo z hrdel divoký vzteklý řev. Začalo vysoko u zvuku skřípějících zubů a přes celou škálu uširvoucích tónů kleslo do hřmění, při němž se otřásaly základy budov. Paprsky energie se zdánlivě náhodně rozletěly po okolí, a kam dopadly, přinášely zkázu. Kameny pod jejich nápoem praskaly jako ořechy, všechno hořlavé se okamžitě vznalo a tam, kde se záblesky dotkly vody, se valila již jen oblaka páry.

Sledovali, kterak Micah opouští budovu a zaujímá postoj přímo pod rotujícím diskem. V předtuše zvedl kladivo vzhůru. V téže chvíli vyšlehl další blesk a oslepil všechny, kteří výjev sledovali ode dveří. Když prvotní bílý žár

ustoupil, viděli, že Micah stojí zpříma s kladivem nad hlavou a praskající jiskry se v kaskádách snášejí kolem něho. V tom žhnoucím pekle zářily plamínky všemi barvami spektra. Kam dopadly, hořela a kouřila samotná hlína, ale mnich zůstal nezraněn. Pak tok energie ustal a Micah bez zaváhání mrštil svým kladivem proti tajemnému nepříteli. Zbraň opustila jeho dlaň tak hbitě, že to lidské oko téměř nepostřehlo. V téže chvíli se proměnila v modrobílý plamen, tak jasný jako jeho cíl. Vzepjal se vysoko, daleko výš, než by člověk mohl dohodit, a zasáhl žhnoucí kotouč přímo do středu. Zdálo se, že se od něj odrazil a vrátil se k Micahovi. Tajemná věc na mnicha znovu zaútočila, ale ten byl již opět chráněn magickou mocí. Jakmile světelná sprcha ustala, vyhodil kladivo podruhé. Když je okamžik nato pevně sevřel v dlani, z budovy opatství bylo vidět, že se kotouč maličko zachvěl. Potřetí kladivo vylétlo vzhůru a zasáhlo nepřítele. Tentokrát následoval trhavý zvuk a disk se rozpoltil tak hlasitě, že si lidé na zemi museli zakrýt uši. Otáčející se nástroj zla se nepravidelně rozkmital a z jeho nitra se vyvalily malé cizokrajné stíny. S mokřým plesknutím dopadly na dlažbu, groteskně se zkroutily a vyvalil se z nich kouř. Noc prořízlo vysoké naříkavé zavytí a z postaviček vyšlehly plameny. Nikdo nebyl s to rozpoznat jejich skutečný tvar, ale Arutha měl dojem, že je to tak lepší, neboť v okamžiku vznícení připomínaly ze všeho nejvíc strašlivě znetvořené děti. Pak nastal klid. Déšť mihotavých barev se jako hvězdný prach snášel na opatství. Jedno světélko po druhém zamrkalo a vyhaslo, až nakonec na ztemnělém nádvoří zůstal jen starý mnich, tichý a osamělý, s magickým kladivem v napřažených pažích.

Ti, kdož se skrývali v bezpečí opatství, na sebe pohlédli. V jejich tvářích se zračil úžas. Dlouho se nikdo neozval,

trvalo hodnou chvíli, než se jejich duše zklidnily. "To bylo... neuvěřitelné," zašeptal Laurie. "Nevím, jestli najdu slova, kterými bych to mohl popsat."

Arutha se chystal promluvit, ale něco ve způsobu, jakým Jimmy a Martin nakláněli hlavy, jej zarazilo. Jimmy téměř neslyšně řekl: "Něco slyším." Všichni znehybněli a naslouchali. K jejich uším dolehl vzdálený zvuk připomínající pleskot křídel obrovitého ptáka nebo netopýra.

Jimmy vyběhl na nádvoří dřív, než jej kdokoliv stačil zastavit. Hbitě se otáčel kolem dokola a zkoumal noční oblohu do všech světových stran. Když se ohlédl přes střechu opatství, směrem na sever, něco zahlédl. Oči se mu rozšířily. "Banathe!" zvolal a rozeběhl se k starému mnichovi, který se stále ještě nehýbal. Micah vypadal jako v transu, oči měl zavřené a téměř nedýchal. Jimmy jej popadl za paži a zatřásl jím. "Podívejte!" zakřičel a mnich otevřel oči.

Micah pohlédl naznačeným směrem. K opatství se blížilo cosi, co svými mocnými, nestvůrně mohutnými křídly zakrývalo velký měsíc. Mnich bez váhání odstrčil chlapce stranou. "Uteč!"

Mnichův prudký a nepromyšlený pohyb způsobil, že Jimmy zavrával. Mezi ním a opatstvím stál nyní ochránce s kladivem a na návrat nebyl čas. Uháněl tedy přes nádvoří, kde stál vůz s pící, a zaletěl pod něj. Dvakrát se překulil a obrátil se tak, aby viděl, co se děje. Bez hnutí sledoval prostranství.

Z nebes se sneslo ztělesnění zoufalství v podobě nejděsivější noční můry. Padesát stop široká křídla lenivě pleskla o sebe a bytost přistála před mnichem. Bylo to strašlivé stvoření, dvacet stop vysoká směsice všeho odporného, co si může představit snad jen chorá mysl vybavená zrůdnou fantazií. Z prapodivných napodobenin

muřích nohou trčely černé zahnuté drápy. V místech, kde zdravý rozum předpokládal kolena, ptačí pařáty přerůstaly v cosi, co připomínalo kozí nohy. Ale tam, kde měly následovat boky, visely z lidské hrudi pouze laloky tuku, obrovské sádelnaté boule, které se třásly a přelévaly. Po celém těle stékala jakási hustá slizká tekutina a odkapávala na dlažbu nádvoří. Ze středu hrudi té věci zírala modrá, ale jinak normální tvář muže s očima rozšířenýma děsem. Zmítala se a ječela v protikladu k výsměšnému chrochtání a bučení odporného tvora. Paže mělo stvoření mohutné a silné jako paže orangutana. Celá bytost pak žhnula proměnlivou slabou září, nejprve červenou, pak oranžovou, žlutou a dále všemi barvami spektra, dokud se nevrátila znovu k červené. Po celém opatství se šířil nesnesitelný zápach, jako kdyby veškerá hniloba a sněť celého světa byla vydestilována a soustředěna do této jediné zrůdy.

Ovšem nejstrašnější ze všeho byla hlava, neboť tvůrce ve své absolutní krutosti posadil na krk tohoto příšerného monstra hlavu ženy, příliš velkou, než aby se hodila k tělu, ale jinak normální. A vrcholným nechutným žertíkem byla skutečnost, že rysy byly až do nejmenší podrobnosti vykresleny podle podoby princezny Anity. Kadeře divoce vlály do všech stran a rámovaly tvář do rudé záplavy. Avšak její výraz byl výrazem pouliční děvky, nemravné a chlípné. Oplzle si olizovala rty a koulela očima po Aruthovi. Pak se její krvavě rudé rty roztáhly v širokém úšklebku a odhalily na místě špičáků dlouhé kly.

Arutha pozoroval tu věc s odporem, v jeho nitru se vzedmula vlna hněvu a zatlačila všechny myšlenky kromě jediné: zničit tu necudnou zrůdu. "Ne!" vykřikl a tasil meč.

Gardan byl v mžiku u něj. Srazil prince k zemi a celou svou vahou mu bránil vstát. "To je právě to, co chtějí!" křičel přitom.

Martin se přidal Gardanovi na pomoc a společnými silami táhli Aruthu ode dveří. Obluda se otočila, aby si prohlédla muže za dveřmi, a nepřítomně si přitom protahovala drápy. Pak našpulila ústa jako malá holčička a chtivě se na Aruthu po očku podívala. Náhle vyplázla jazyk a podmanivě jím zakmitala. S dunivým smíchem se napřímila v celé své výšce a s pažemi zvednutými vysoko nad hlavu zavyla na hvězdy. Jediným krokem se přiblížila ke dveřím, kde čekal princ. Vtom se však zakymácela, zaječela bolestí a otočila se.

Arutha a jeho společníci se podívali za tvora a všimli si modrobílého záblesku, jenž se vracel do Micahovy dlaně. Zasadil první úder ve chvíli, kdy se příšera nechala rozptýlit. Znovu zaútočil. Plamen našel svůj cíl v obrovském břichu a vyvolal další vlnu hněvivého a bolestného řevu. Z rány se vyvalila kouřící černá krev.

Za Aruthou se ozval hlas: "Ach, můj bože!"

Laurie se zeptal bratra Antonína, který právě přiběhl z hlubokého sklepení pod opatstvím, a nyní uhranutě sledoval strašlivé stvoření: "Co je to zač?"

Na archiváři nebylo znát nic kromě zvědavosti. "Myslím, že je to vyčarovaná bytost, vytvořená s pomocí tajemných sil, možná uvařená v kádi. Mohu vám v tuctu různých děl ukázat několik odkazů na způsob jejich vzniku. Jistě, mohla by to být nějaká vzácná příšera přirozeného původu, ale to se mi zdá nanejvýš nepravděpodobné."

Martin vstal a nechal na Gardanovi, aby se postaral o Aruthu. Sňal z ramen všudypřítomný luk a rychle napjal tětivu. Pak do ní zasadil šíp. Vystřelil ve chvíli, kdy se tvor vrhl na bratra Micaha. Lučištník otevřel ústa údivem, když šíp proletěl krkem obludy bez sebemenšího účinku.

Bratr Antonín přikývl. "Ano, je to kouzlo. Všimněte si, jak je to netečné k běžným zbraním."

Tvor zaťal jednu z mohutných pěstí a ohnal se po bratru Micahovi. Starý bojovník však pouze zvedl kladivo. Rána se zastavila stopu nad napřaženou magickou zbraní a stvořením proběhlo zachvění, jako kdyby narazilo do skály. Zařvalo vzteky.

Martin se otočil k bratru Antonínovi. "Jak se to dá zabít?"

"To nevím. Každá Micahova rána ubírá moc zaklínadlu, díky němuž ta bytost vznikla. Ale zdá se, že je výsledkem ohromných magických schopností a může vydržet klidně den nebo i déle. Kdyby Micah zaváhal..."

Ale starý mnich stál pevně a neohroženě odpovídal na každý pokus o zásah výpadem a každým příšeru zraňoval. Ovšem zdálo se, že přestože jí kladivo působí bolest, její síla neslábla.

"Jak se takový tvor dělá?" zajímalo Martina. Arutha již nebojoval, Gardan však přesto stále klečel a držel mu ruku na rameni.

Antonín, jenž se nad Martinovou otázkou krátce zamyslel, odpověděl: "Jak se dělá? Nu, je to vlastně soubor..."

Tvora mezitím Micahovy výpady rozběsnily k nepřítelosti a nesmyslně tloukl po mnichovi pěstí. Unaven taktikou, jež nevedla k žádnému cíli, klesl na kolena. Zároveň zvedl paži k další ráně, přes ruku, jako kdyby kul podkovu, ale v posledním okamžiku změnil směr a udeřil do země těsně vedle ochránce.

Náraz vyvedl Micaha na zlomek vteřiny z rovnováhy a to bylo vše, co zrůda potřebovala. Vymrštila paži do strany a odhodila Micaha napříč přes nádvoří. Starý mnich ztěžka dopadl na tvrdou zem a neobratně se převalil. Zůstal omráčen ležet. Kladivo se odkutálelo stranou.

Pak se věc znovu pohnula k Aruthovi. Gardan vyskočil na nohy, tasil meč a jedním skokem se postavil před

prince, aby jej mohl bránit. Ostřílený kapitán se ocitl tváří v tvář obludě, jež se na něj potutelně usmívala. Z Anitiny znetvořené podoby se mu dělalo nevolno, přesto se jí statečně postavil. Tvor po Gardanovi rozverně chňapl jako kočka po myši.

Ze dveří vedoucích do nitra pevnosti vyběhl otec Jan. V ruce nesl dlouhou kovovou tyč se špicí ve tvaru podivného sedmihranu. Postavil se do cesty Aruthovi, který se snažil vyrazit na pomoc Gardanovi, a zvolal: "Ne! Nemůžete nic dělat!"

Něco v jeho hlase Aruthu přesvědčilo, že je marné pokoušet se příšeru zničit, a ustoupil. Opat se otočil, aby se s magickou bytostí utkal sám.

Jimmy se mezitím vyplazil zpod vozu a postavil se. Věděl, že je zbytečné vytahovat dýku. Zahlédl ležící tělo bratra Micaha a utíkal k němu, aby se podíval, jak mu je. Starý mnich byl stále v bezvědomí a Jimmy jej odtáhl do relativního bezpečí pod žebříňákem. Gardan zbytečně sekal po stvoření, které si s ním bezectně pohrávalo.

Jimmy se rozhlédl a zrak mu padl na čarovné kladivo bratra Micaha, jež se povalovalo opodál. Skočil po něm a uchopil rukojeť ještě v letu. Dopadl na břicho a okamžitě se podíval po nepříteli. Tvor si chlapce nevšímal, a tudíž nevěděl, že se mu podařilo získat zbraň. Jimmy byl překvapen, když kladivo zvedl, neboť vážilo dvakrát tolik, než očekával. Zvedl se a rozeběhl se k příšeře, která k němu byla otočená zády. Právě se natahovala po Gardanovi a Jimmy stanul pod její odpornou zadní částí pokrytou kožešinou.

Kapitána sevřela mamutí ruka a zvedla jej k rozšklebeným ústům. Otec Jan zvedl svou hůl. Z ní se vyvalily zelené a purpurové vlny a zalily tvora od hlavy k patě. Obluda se zkroutila v bolestné agónii a zmáčkla Gardana v dlani. Voják zaječel.

Martin se vrhl k Janovi. "Dost! Rozmačká Gardana!"

Opat zanechal magie a stvoření se zlostným frknutím odhodilo Gardana proti dveřím ve snaze zranit svého mučitele. Kapitánovo tělo narazilo do Martina, bratra Antonína a opata a přibilo je k zemi. Aruthovi i Lauriemu se podařilo padajícím mužům vyhnout. Princ se otočil a zjistil, že hledí do oplzlé napodobeniny Anitiny tváře. Mohutná křídla našťěstí tvorovi bránila vstoupit do budovy, ale dlouhými pažemi mohl přesto po princích šmátrat.

Martin vyskočil a pomohl na nohy otřesenému opatovi i bratru Antonínovi. Archivář s náhlou jistotou zvolal: "Ale jistě! Samozřejmě! Ta tvář v hrudi! Tam se dá zabít!"

Martin měl v okamžení šíp připravený, ale skrčená příšera cíl zakrývala. Znovu sáhla skrz dveře po Aruthovi, ale náhle s bolestným zavytím stáhla ruku a ztěžka dosedla.

Na kratičký okamžik tak odhalila tvář v hrudi a Martin napjal tětivu s tichou modlitbou: "Nechť Kilián vede můj šíp." Vystřelil. Mířil dobře. Šíp se s neochvějnou jistotou zabodl do čela choromyslné tváře uprostřed tvorovy hrudi. Oči v modrém obličejí se zvrátily k nebi a z rány skanula červená lidská krev. Tvor se zastavil uprostřed pohybu, jako když do něj udeří blesk.

Všichni sledovali ten zázrak v němém úžasu. Příšera se zachvěla a její povrch se rozzářil, neboť skryté měňavé barvy zablikaly v rychlém sledu. Pak se začala zvolna rozplývat, průsvitněla a ztrácela se v barevných kotoučích dýmu a plynů, vířících v bláznivém reji a hnaných nočním větrem. Žhnutí pomalu vyhasínalo, dokud se nádvořím znovu nerozlila černá tma.

Arutha a Laurie přistoupili ke Gardanovi. Kapitán byl při vědomí a slabým hlasem se zeptal: "Co se přihodilo?"

Oči všech se obrátily na Martina. Ten však ukázal na bratra Antonína. "Vévodova otázka mě přivedla k řešení. Ptal se, jak jsou tyto bytosti stvořené. Nečisté síly potřebují jako základ k jejich vytvoření skutečné zvíře či člověka. Ta tvář byla vším, co zbylo z ubohé nemocné duše, kterou někdo použil jako ohnisko ke vzniku té příšery. Byla to jediná smrtelná část, zranitelná obvyklými zbraněmi, a jakmile byla zabita, magie... vyprchala."

Martin se skromně bránil: "Nemohl bych vystřelit, kdyby se tak náhle nezaklonila."

"To bylo štěstí," pokýval hlavou mnich.

"Štěstí s tím mělo jen málo společného," ozval se rozesmátý Jimmy. Přistoupil ke skupince mužů s Micahovým kladivem v ruce. "Nabral jsem ji přímo do zadnice." Pak ukázal na omráčeného Micaha. "Bude v pořádku," oznámil a podával kladivo opatovi.

Arutha byl stále otřesen skutečností, že vrcholek té hrůzy korunovala Anitina tvář. Laurie se s mírným úsměvem obrátil na opata: "Otče, neměl byste nějaké víno? To byl ten nejhorší smrad, jaký jsem v životě poznal."

"Cha!" vyhrkl Jimmy rozhořčeně. "Měl jsi to zkusit z mého konce!"

Arutha pozoroval východ slunce nad Calastiovými horami. Stoupající sluneční kotouč měl barvu krve a ozařoval prvními paprsky opatství. Několik hodin po odražení temných sil se útočiště Ishopových mnichů vrátilo k zdánlivému klidu a řádu, ale Arutha cítil v nitru pouze zmatek. Ať již za stvůrami usilujícími o jeho život stálo cokoliv, bylo to mocnější všeho, s čím se dosud v životě setkal. Přestože jej otec Nathan a Nejvyšší knězka Lims-Kragmy varovali, nečekal, že bude jeho nepřítel tak schopný a silný. V touze nalézt lék pro Anitu se dopustil neopatrnosti a to neměl ve zvyku. Dokázal být smělý a

statečný, pokud bylo potřeba, a díky tomu vybojoval několik vítězství, ale poslední dobou smělost ustoupila a namísto ní se dostala do popředí tvrdohlavost a vznětlivost. Arutha poznal cizí a zvláštní pocit, takový, jaký neměl od útlého dětství. Pochyboval. Byl tak opatrný při vymýšlení svého plánu, a přesto Murmandamus buď předpokládal každý jeho krok, nebo byl schopen reagovat s neuvěřitelnou rychlostí.

Arutha se probral ze zamyšlení a pohlédl na Jimmyho, jenž k němu přistoupil. Chlapec potřásl hlavou. "Jen to dokazuje, co jste vždycky říkal."

Navzdory obavám, jež se Aruthovi honily hlavou, jej chlapcův tón pobavil. "A co vlastně?"

"Nezáleží na tom, jak obezřetný si myslíš, že jsi, něco může přijít a tumáš čerte kropáč. Pak si říkáš, 'To je to, co jsem zapomněl vzít v potaz.' Po bitvě je každý generálem, říkával starý Rychlý Alvarny."

Arutha se v duchu podivil, že mu snad chlapec čte myšlenky. Jimmy pokračoval: "Ishapiané tu sedí, brumljají si v duchu modlitby a jsou přesvědčeni až do morku kostí, že vytvořili skutečnou magickou pevnost – 'nic nemůže proniknout naším čarovným štítem,'" zapitvořil se. "Potom se objeví ty světelné koule a jedna létající příšera a hle! 'To jsme nepředpokládali' Brebentí o tom, co měli nebo neměli udělat, už hodinu. Nu, já si myslím, že se tu brzy vynoří něco silnějšího." Jimmy se opřel o kamennou zeď a zahleděl se na skály kolem. Za hradbami opatství se z mlhy a stínů pomalu vynořovalo údolí. Slunce stoupalo po své každodenní pouti oblohou. "Starý Antonín mi prozradil, že kouzla, která nám připravila včerejší podívanou, potřebují nějaký čas na přípravu, takže si na chvíli od magie můžeme odpočinout. Budou ve své pevnosti bezpeční... dokud nepřijde něco, co jejich obranou zase trochu otřese."

"Ty jsi vlastně tak trochu filosof," usmál se Arutha jemně. Jimmy pokrčil rameny.

"Jen se bojím čurat si do vlastních kalhot a vy byste si měl taky dát pozor. Ty nemrtvé zrůdy v Krondoru byly dost zlé, ale včera v noci... nevím, jak se na to díváte vy, ale já bych zvažoval, jestli by nebylo lepší odstěhovat se do Keshe a změnit si jméno."

Arutha se smutně usmál, protože Jimmy jej přinutil uvědomit si skutečnost, které se až dosud vyhýbal. "Abych byl upřímný, bojím se stejně jako ty, Jimmy."

Jimmy vypadal překvapeně, když princovo doznání slyšel. "Opravdu?"

"Opravdu. Podívej, jenom šílenec by se nebál, kdyby stál tváří v tvář tomu, čemu my, a všemu, co možná ještě přijde. Ale nezáleží na tom, jestli máš strach, nebo ne, ale na tom, jak se chováš. Můj otec mi kdysi řekl, že hrdina je ten, kdo se prostě bojí tolik, že u něj zvítězí zdravý rozum a on uteče, a pak se s tím snaží nějak žít."

Jimmy se rozesmál a jeho obličej na chvíli prozářilo chlapecké veselí. Na okamžik vypadal na svůj věk; jako kluk, ne jako předčasně dospělý. "To je také pravda. Já si nejráději splním své úkoly, tak rychle, jak je to jen možné, a jdu za zábavou. Tohle utrpení pro velkou věc je dobré tak pro ságy a pověsti."

Arutha pokýval hlavou. "Aha, takže je v tobě opravdu kus filosofa." Změnil téma. "Včera v noci jsi jednal rychle a statečně. Kdybys tu obludu neodlákával, aby ji Martin mohl zabít..."

"Tak bychom byli na cestě zpátky do Krondoru s vašimi kostmi, kdyby je ovšem nesežrala," dokončil Jimmy větu za prince s ironickým úšklebkem.

"Nezdá se, že by tě ta vyhlídka příliš potěšila."

Jimmyho úsměv se roztáhl ještě víc. "To tedy ne, jen co je pravda. Jste jeden z mála, kdo z mého okolí za něco

stojí. Tohle je podle všech měřítek veselá banda, i když jsou časy zlé. Mám-li říct, co si opravdu myslím, docela se bavím."

"Máš zvláštní smysl pro zábavu."

Jimmy zavrtěl hlavou. "Ne tak docela. I když se člověk bojí až k zbláznění, může si to užívat. O tom je vlastně zlodějina, pokud to chcete vědět. Vloupat se uprostřed noci k někomu do domu a nevědět, zda jsou vzhůru a číhají na vás s mečem nebo s kyjem, aby vám rozmázli mozek po podlaze ve chvíli, kdy tam strčíte hlavu. Nechat se honit po ulicích městskou hlídkou. Není to legrace, ale je to zábava, jestli mi rozumíte. Každopádně je to vzrušení. A navíc, kolik lidí může prohlásit, že zachránili prince z Krondoru život tím, že rýpli démona do zadku?"

Arutha se rozchechtal z plných plic. "Ať se propadnu, ale tohle je první věc, která mě rozesmála od... od svatby." Položil Jimmymu dlaň na rameno. "Za dnešní den si zasloužíš odměnu, panoši Jamesi. Co bys chtěl?"

Jimmyho tvář se stáhla, když chlapec předstíral, že usilovně přemýšlí. "Co mě tak jmenovat vévodou z Krondoru?"

Arutha zůstal stát jako opařený. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říci, ale zase je zavřel. Od zbrojnice se k nim blížil Martin. Když spatřil Aruthu s tak podivným výrazem v obličeji, zeptal se: "Co tě trápí?"

Arutha ukázal na Jimmyho. "Chce být vévodou v Krondoru."

Martin se hurónsky rozesmál. Jakmile se uklidnil, Jimmy se nevinně otázel: "A proč ne? Dulanic je tady, takže víme, že jeho odchod nebyl předstíraný. Volney ten úřad nechce a komu jinému byste ho chtěl dát? Jsem bystrý a prokázal jsem vám pár služeb."

Martinův smích se znovu rozezvučel naplno, ale Arutha prohlásil: "Za to jsi už odměnu dostal." Princ si nebyl zcela

jist, zda se má bavit, nebo hněvat. "Podívej, ty nestoudníku. Mohl bych snad přemýšlet o tom, že by ti Lyam mohl přenechat nějaký nevýznamný – velmi nevýznamný – baronát, až dosáhneš plnoletosti, což je tak za tři roky. Prozatím ti musí stačit, že se staneš starším panošem na mém dvoře."

Martin kroutil hlavou. "Udělá z nich pouliční gang."

"Nu," pokrčil Jimmy rameny, "aspoň si vychutnám, jak se bude ta prasečí držka Jerome tvářit, až od vás deLacy dostane příkaz o mém povýšení."

Martin se přestal smát a vážně pronesl: "Myslel jsem, že budete chtít vědět, že Gardan bude v pořádku a bratr Micah také. Dominik se už vzpamatoval."

"A co opat a bratr Antonín?"

"Opat je někde pryč a dělá to, co opati většinou dělávají, když je jejich opatství znesvěceno. A bratr Antonín se vrátil k hledání Stříbrného trnu. Říkal, že bude v knihovně šedesát sedm, pokud s ním budeš chtít mluvit."

Arutha se krátce zamyslel. "Půjdu jej najít. Chci vědět, co objevil." Byl již na odchodu, ale ještě se zastavil a otočil se. "Jimmy, co kdybys mému bratrovi vysvětlil, proč bych tě měl jmenovat druhým nejdůležitějším vévodou v Království?"

S těmi slovy Arutha zmizel uvnitř pevnosti, aby našel hlavního archiváře. Martin se obrátil k Jimmymu a chlapec se na něj široce zazubil.

Arutha vstoupil do rozlehlé komnaty zatuchlé věkem a čpící slabým zápachem konzervačních činidel. Pod blikající lucernou si bratr Antonín četl v prastarém svazku. Aniž by se podíval, kdo přichází, prohlásil: "Je to, jak jsem si myslel. Věděl jsem, že to tu bude." Posadil se. "To stvoření bylo podobné tomu, jež bylo zničeno, když byl před třemi sty lety napaden chrám Tith-Onanky v Elarialu.

Podle těchto zdrojů je jisté, že za tím tehdy byli panthatianští hadí kněží."

Arutha se zeptal: "Kdo jsou ti Panthatiané, bratře? Slyšel jsem o nich jen pohádky, kterými se straší malé děti."

Starý mnich pokrčil rameny. "Po pravdě řečeno o nich mnoho nevíme. Většinu rozumných bytostí na Midkemii jistým způsobem chápeme. Dokonce i peklomory, Bratrstvo temné stezky, kteří mají některé rysy společné s lidmi. Jistě víte, že mají velmi nesmlouvavé mravní zásady, i když podle našich měřítek naprosto odlišné. Ale Panthatiané..." Zavřel knihu. "Nikdo neví, kde Panthatie leží. Na kopiích map, jež po sobě zanechal Macros a které nám poslal Kulgan z Hvězdna, nic takového není. Tito kněží vládou magií, která se nepodobá ničemu, co známe. Jsou to obávaní nepřatelé všeho lidstva, ačkoliv několikrát v minulosti měli s pár lidmi něco společného. Jedna věc je však jistá, jsou to nesmírně zlí tvorové. Pokud slouží Murmandamovi, znamená to, že Murmandamus představuje nebezpečí pro všechno dobré. A zároveň z toho můžeme vyvodit, že je třeba se jej obávat."

Aruthův hlas zněl neradostně. "Pak tedy nevíme o mnoho víc, než nám prozradil Smějící se Jack."

"Správně," souhlasil mnich. "Ale nikdy nesnižujte váhu toho, že mluvil pravdu. Je stejně důležité vědět, co věci nejsou, jako vědět, co jsou."

Arutha potřásl hlavou. "Objevil jste v tom všem zmatku něco o Stříbrném trnu?"

"Ve skutečnosti ano. Chystal jsem se vás o tom zpravit hned, jak dočtu tuto pasáž. Obávám se však, že nám to příliš nepomůže." Když to Arutha slyšel, srdce se mu téměř zastavilo, ale pokynul mnichovi, ať pokračuje. "Důvod, proč jsem si na Stříbrný trn nemohl vzpomenout, je, že toto jméno je překladem jiného, o němž jsem již dříve slyšel." Otevřel knihu ležící opodál. "Toto je deník

Geoffrey, syna z Caradocu, mnicha ze silbanského kláštera západně od Yabonu – téhož, v němž byl vychován váš bratr Martin, ačkoliv Geoffrey v něm žil o několik století dříve. Byl to tak trochu botanik a trávil volný čas sepisováním a tříděním veškerého místního rostlinstva. Zde jsem našel vodítko. Přečtu vám to. 'Rostlina, jež se zove Jarabina podle elfů, je rovněž známa lidem z kopců jako Jiskřící trn. Předpokládány jsou u ní magické účinky, je-li postupováno při destilaci esencí dle náležitého receptu, ač tento recept není obecně znám, neb vyžaduje mystický obřad jakýsi, jenž lidé nejsou s to vykonati. Je nesmírně vzácná a toliko nemnoho mužů ji spatřilo na vlastní oči. Já sám jsem rostlinu nikdy neobjevil, avšak svědectví těch, s nimiž jsem o rostlině hovořil a jimiž mi popsána podrobně byla, jsou nanejvýše věrohodná.' Mnich zavřel knihu.

"To je vše?" otázal se sklesle Arutha. "Doufal jsem v lék, nebo alespoň náznak, jak bychom jej mohli nalézt."

"Ale stopu přeci máme," zamrkal starý mnich. "Geoffrey, který dal spíše na klevety, než aby se věnoval skutečné botanice, se zmiňuje o jménu Jarabina jako o elfím názvu rostliny. To je očividně zkomolenina slova iarbena, jež v jazyce elfů vyjadřuje stříbrný trn! Což znamená, že pokud někdo ví, jaké jsou magické účinky a jak se příznaků zbavit, pak jsou to Zaříkávači z Elvandarů."

Arutha chvíli mlčel, ale pak se ozval: "Děkuji, bratře Antoníne. Modlil jsem se, aby mé hledání skončilo zde, ale aspoň jsi mi nechal naději."

Starý mnich rozvážně opáčil: "Vždy existuje naděje, Arutho conDoine. Předpokládám, že v té vřavě vám opat nestihl říci pravý důvod našeho počínání." Rozmáchlým gestem ukázal na řady polic obtěžkaných knihami. "Jediným pravým důvodem, proč zde shromažďujeme takové hory písemností, je naděje. Je mnoho věšteb a zlých

znamení, ale jedna z předpovědí mluví o konci všeho, co známe. Tvrdí, že až všechno pohltí síly temna, jediné, co zbyde, je 'to, čím byl Sarth.' I kdyby se proroctví splnilo, doufáme, že uchráníme semínka vědění pro ty, kteří přijdou po nás. Pracujeme pro ten den a modlíme se, aby nikdy nenastal."

Aruthu taková pokora udivila. Tiše poděkoval za mnichovu snahu. "Jste velmi laskavý, bratře Antoníne."

"Člověk rád pomůže, když je to možné."

"Děkuji." Arutha vyšel z knihovny. Stoupal po schodišti vzhůru na denní světlo a v duchu znovu probíral vše, co mu mnich řekl. Než došel na nádvoří, měl všechno promyšlené. Laurie a Dominik se mezitím připojili k Jimmymu s Martinem. Bratr Dominik se již z otřesu zotavil, ale stále byl bledý a vypadal vyčerpaně.

Laurie prince pozdravil a ohlásil mu: "Gardan bude do zítřka jako rybička."

"To je dobře, protože odjíždíme ze Sarthu za úsvitu."

"Co máš v plánu?" zajímal se Martin.

"Posadím Gardana na první loď do Krondoru a my budeme pokračovat v cestě."

"Pokračovat kam?" nechápal Laurie.

"Do Elvandarů."

Martin se usmál. "Bude hezké znovu navštívit Elvandar."

Jimmy si povzdechl a Arutha si toho všiml. "Co se děje?"

"Jen jsem si vzpomněl na kuchaře v paláci a kostnaté koňské hřbety."

Princ jej utěšoval. "Nemusíš na ně myslet příliš dlouho. Vracíš se do Krondoru s Gardanem."

"A to si mám nechat ujít všechnu legraci?"

Laurie mrkl na Martina. "Ten hoch má opravdu pokroucený smysl pro humor."

Jimmy chtěl něco říci, ale Dominik se ozval první. "Výsosti, jestli mohu cestovat s vaším kapitánem, rád bych se k němu připojil. Jedu také do Krondoru."

"Zajisté, ale co vaše služba?"

"Převezme ji za mě někdo jiný. Nebudu schopen ještě nějaký čas plnit své povinnosti a my nemáme čas. Není to žádná hanba ani potupa, je to prostě nutné."

"Jsem přesvědčen, že Jimmy a Gardan vaši společnost uvítají."

"Počkat..." začal Jimmy.

Arutha si však chlapce nevšímal. "Co vás nutí do Krondoru?" zeptal se mnicha.

"Pouze to, že leží na cestě do Hvězdna. Otec Jan se domnívá, že je třeba zpravit Puga a ostatní mágy o tom, co se přihodilo a co z toho vyplývá. Provozují magii mocnější, než je ta naše."

"To zní rozumně. Potřebujeme všechny spojence, kteří se k nám budou ochotni připojit. Měl jsem na to přijít sám. Přidám vám nějaké další zprávy, pokud dovolíte. A přikážu Gardanovi, aby vás do Hvězdna doprovodil."

"To je od vás velmi laskavé."

Jimmy se neustále snažil o vyslyšení. Nehodlal připustit, že by měl být poslán zpět do Krondoru. Arutha však jeho protestů nedbal a obrátil se na Laurieho. "Vezmi našeho mladého budoucího vévodu dolů do města a najdi loď. Zítra vás najdeme. Také se poohlédni po čerstvých koních a vyhni se potížím."

Arutha odkráčel s Dominikem a Martinem směrem ke kasárnám a zanechal Laurieho a Jimmyho na nádvoří. Jimmy se ještě pořád pokoušel prosadit svou a opakoval: "... ale..."

Laurie poplácal Jimmyho po rameni a žertem prohlásil: "Pojďte, Vaše Milosti. Vydáme se na cestu. Podaří-li se

nám všechno vyřídít rychle, můžeme se podívat po nějakém hostinci, kde se hraje."

V Jimmyho očích se rozsvítily malé čertovské plamínky. "Hraje?" zeptal se pro jistotu.

"Vždyť víš, třeba pashawa nebo oko bere. Skořápky nebo kamínky. Hazard."

"Ach," vydechl chlapec. "Budeš mi muset ukázat, jak na to."

Otočil se ke stájím a Laurie mu uštědřil kopanec do pozadí. "Ukázat jak!" zvolal. "Nejsem nějaký vidlák z venkova. Mám takový dojem, že bych hned napoprvé přišel o celý měsíc."

Jimmy se rozběhl a se smíchem se otočil. "Za pokus to stálo!"

Arutha vstoupil do zšeřelé místnosti. Podíval se na postavu spočívající na lůžku a otázal se: "Poslal jste pro mě?"

Micah se zvedl a opřel se o zed'. "Ano. Slyšel jsem, že odjíždíte. Děkuji vám, že jste přišel." Pokynul Aruthovi, aby se posadil na pelest. "Potřebuji se trochu vyspat, ale za týden už budu v pořádku. Arutho, váš otec a já jsme byli jako chlapci přátelé. Caldric právě tehdy vymyslel, že by mladí panoši měli být vychováváni na dvoře, tak jako je tomu dnes. Byli jsme pěkná cháska. Brucal z Yabonu byl starším panošem a honil nás ostošest. V těch dobách jsme bývali nerozluční přátelé, váš otec, já a Guy du Bas-Tyra." Při zmínce o Guyovi se Arutha zamračil, ale neřekl nic. "Rád se vychloubám tím, že jsme tehdy byli páteří Království. Dnes jste jí vy. Borric vás a Lyama dobře vychoval, i Martin mu dělá čest. Já nyní sloužím Ishopovi, ale Království stále nosím v srdci, synu. Jen jsem vám chtěl říci, že se za vás modlím."

Arutha sklonil hlavu. "Děkuji vám, můj lorde Dulanici."

Micah se opřel o podušku a nadzvedl se. "Už ne. Jsem nyní prostým mnichem. Mimochodem, kdo nyní vládne vašim jménem?"

"Lyam setrvá v Krondoru, dokud se nevrátím. Volney zastává místo kancléře."

Micah se zasmál, což mu způsobilo nemalou bolest. "Volney! U Ishapa! Ten to musí nenávidět."

"Taky že ano," přitakal Arutha s úsměvem.

"Chcete, aby ho Lyam jmenoval vévodou?"

"Nevím. Ať se brání, jak chce, je to nejschopnější úředník, kterého mám. Během trhlinové války jsme ztratili mnoho dobrých mužů." Arutha nasadil svůj křivý poloúsměv. "Jimmy mi navrhl, abych vévodou z Krondoru jmenoval jeho."

"Neberte ho na lehkou váhu, Arutho. Cvičte jej, dokud to půjde. Naložte mu tolik odpovědnosti, až se pod ní bude prohýbat, a pak mu ještě přidejte. Vychovejte ho dobře a pak to zvažte. Je výjimečný."

Arutha se na Micaha pátravě zadíval. "Proč to všechno, Micahu? Proč se tolik zajímáte o věci, které jste nechal za sebou?"

"Protože jsem i přes své pokání domýšlivý stařík a hříšník. Jsem stále pyšný na to, jak si mé město vede. A protože jste syn svého otce."

Arutha dlouho mlčel a pak si dovolil otázku. "Vy a otec jste si byli blízcí, že ano?"

"Velmi. Pouze Guy byl Borricovi dražší než já."

"Guy!" Arutha nemohl uvěřit svým uším. Nechápal, jak by mohl otcův nepřítel ze všech nejnenáviděnější být kdysi jeho přítelem. "Jak je to možné?"

Micah Aruthu chvíli upřeně pozoroval. "Myslel jsem, že vám otec všechno pověděl, než skončil." Odmlčel se. "Zřejmě ne." Povzdychl si. "My, kteří jsme byli přátelé Guye i Borrice, jsme přísahali. Zavázali jsme se, že nikdy

nevyzradíme příčinu konce jednoho z nejhlubších přátelství a důvod, proč se Guy rozhodl oblékat až do konce svých dnů černou barvu, díky níž si vysloužil přezdívku Černý Guy."

Arutha poznamenal: "Otec se jednou zmínil, že to byl akt osobní odvahy, ale jinak pro Guye neměl dobrého slova."

"Nemohl. A já také nemohu, protože dokud mě Guy nezbaví závazku mlčenlivosti nebo se neprokáže, že je mrtev, nepromluví. Ale mohu říci tolik, že před tím rozkolem byli jako bratři. Ať už běhali za děvčaty, hádali se nebo válčili, vždy stačilo zavolat a přišli tomu druhému na pomoc."

Ted' ale jděte spát, Arutho. Musíte brzy vstávat a potřebujete si odpočinout. Nemáte času nazbyt, abyste tu jen tak posedával a dumal nad spory dávno pohřbenými. Musíte najít lék pro Anitu..." Oči starého muže se zamlžily a Arutha si uvědomil, že pro svůj vlastní žal zapomněl na skutečnost, že Micah byl odjakživa členem Erlandova dvora. Znal Anitu od malička. Byla pro něj jako vnučka.

Micah těžce polkl. "Ta prokletá žebra. Zhluboka se nadechnu a oči mi slzí, jako kdybych jedl syrovou cibuli." Dlouze si vzdechl. "Držel jsem ji v náručí, když jí kněží Bílé Sung žehnali, ani ne hodinu po jejím narození." Zahleděl se kamsi do dáli. Pak odvrátil tvář a zaprosil: "Zachraňte ji, Arutho."

"Najdu lék."

Micah promluvil tiše, aby nebylo poznat, že pláče. "Jděte v míru, Arutho. Necht' vás Ishap ochrání."

Arutha stiskl starému Micahovi ruku a opustil místnost. Procházel hlavní halou, když jej zastavil jiný mnich. Němě princí naznačil, aby jej následoval. Odvedl ho do opatova obydlí, kde již čekal opat s bratrem Antonínem.

"Je dobře, že jste si našel čas a navštívil Micaha, Výsosti," prohlásil opat na uvítanou.

Aruthu jeho slova vylekala. "Micah se přece uzdraví, nebo ne?"

"Dá-li Ishap. Je starý na takový počin."

Bratra Antonína ta poznámka rozdurdila a podrážděně odfrkl. Opat si toho zvuku nevšímal a pokračoval: "Přemýšleli jsme nad problémem, který je třeba vyřešit." Postrčil k Aruthovi malou truhlici. Princ natáhl ruku a zvedl ji ze stolu.

Truhlička byla na první pohled starodávná, umně vyřezávaná a časem vyhlazená jako oblázek na pláži. Když ji princ otevřel, spatřil malý talisman spočívající na sametovém polštářku. Bylo to bronzové kladívko, zmenšenina toho, které nosil Micah u pasu. Malou dírkou v topůrku byl provlečen kožený řemínek. "Co je to?"

Anthony podal vysvětlení. "Jistě jste si položil otázku, jak je možné, že vás váš nepřítel vystopuje, kdy se mu zachce. Je to pravděpodobně proto, že vás odhalí jakási síla, nejspíš magie toho hadího kněze. Používá kouzlo nebo zaklínadlo. Tento talisman je odkazem našich dávných předků. Byl zhotoven v nejstarším známém svatostánku naší víry, v ishapianském klášteře v Lengu. Je to nejmocnější pozůstatek, který vlastníme. Skryje vás před všemi kouzly, která vás mají vypátrat. Pro každého, kdo by vás chtěl sledovat pomocí magie, prostě zmizíte z dohledu. Nemáme žádnou ochranu proti zvědavým očím běžných slídilů, ale pokud budete opatrný a zamaskujete se, snad se dostanete do Elvandaru bez překážek. Nikdy však talisman neodkládejte, jinak vás hledací kouzlo v okamžiku dostihne. Díky kladívku se také stanete odolný vůči útokům podobným tomu včerejšímu. Takové stvoření vám nebude moci ublížit. Vaši přátelé však budou zranitelní, jich se moc talismanu nedotýká."

Arutha si pověsil řemínek s amuletem na krk. "Děkuji vám."

Opat vstal. "Ishap vás ochraňuj, Výsosti. Pamatujte, že zde v Sarthu vždy naleznete útočiště."

Arutha znovu poděkoval a zanechal opata s bratrem Antonínem o samotě. Vrátil se do své komnaty. Balil si věci do cestovního vaku a celou dobu přemýšlel o všem, co se dozvěděl. Nakonec zaplašil všechny pochybnosti. Znovu se rozhodl, že Anitu zachrání.

Kapitola dvanáctá

NA SEVER

Po silnici uháněl osamělý muž na koni.

Arutha se otočil, když je na blížícího se jezdce Martin upozornil. Laurie bez váhání tasil meč. Martin se však rozesmál. Princ z Krondoru prohlásil: "Jestli je to ten, kdo myslím, uříznu mu uši."

Martin pokýval hlavou. "Pak si rovnou můžeš nabrousit nůž, bratře. Podívej se, jak mu vlají lokty."

Netrvalo dlouho a Martinova předpověď se splnila do písmene. Jimmy přitáhl koni uzdu a zastavil. Na rtech mu hrál šťastný úsměv. Arutha se nikterak nesnažil skrýt svou nelibost a obrátil se na Laurieho. "Myslel jsem, že jsi říkal, že je zaručeně na palubě lodi do Krondoru spolu s Gardanem a Dominikem."

Laurie se na prince zahleděl s výrazem naprosté bezmoci. "To také byl, přísahám."

Jimmy se rozhlížel po třech cestovatelích. "Nikdo mi neřekne ahoj?"

Martin se snažil tvářit vážně, ale jeho elfí neproniknutelnost podstupovala v té chvíli těžkou zkoušku.

Jimmy vypadal bezelstně jako dychtivé štěně, což byla póza stejně falešná jako většina jeho ostatních. Arutha se ze všech sil pokoušel zachovat přísný výraz. Laurie skryl smích tím, že předstíral záchvat kašle a zakryl si ústa dlaní.

Princ vrtěl hlavou a díval se do země. Konečně vzhlédl a odměřeně se ozval: "Tak dobrá, co si vymyslíš tentokrát?"

Jimmy se nenechal odradit. "Především jsem přísahal; pro vás to možná nic neznamena, ale přesto je to přísaha a svazuje nás, 'dokud nebude kočka stažená z kůže.' A také je tu taková maličkost."

"A to?" zajímalo Aruthu.

"Od chvíle, kdy jste opustili Sarth, vás někdo sledoval."

Arutha se v sedle zaklonil, vylekal jej jak chlapcův nedbalý tón, tak i samotný obsah sdělení. "Jak si můžeš být tak jist?"

"Za prvé jsem toho muže znal. Je to jistý obchodník z Hledieny jménem Havram, ve skutečnosti je to pašerák, kterého zaměstnávali Jízlivci. Od doby, kdy se Spravedlivý muž dozvěděl o tom, že Puštíci pronikli do jejich řad, byl nezvěstný. Byl v hostinci, když jsme s Gardanem a Dominikem čekali na loď. Vstoupil jsem na palubu s tím dobrým kapitánem a mnichem a proklouzl jsem zpátky na břeh těsně předtím, než zvedli kotvu. Za druhé toho muže neobklopoval obvyklý doprovod, který si pokaždé platil, když se věnoval obchodu. Za normálních podmínek je to hlasitý a společenský člověk, který hodně dá na vnější dojem, když si hraje na kupce, ale v Sarthu se halil do hluboké kápě a skrýval se v temných koutech. Na takovém místě by si nedovolil vypadnout ze své role, aniž by jej k tomu netlačila tíha okolností. Sledoval vás z hostince, dokud nebylo zřejmé, kam máte namířeno. Ale nejdůležitější ze všeho je, že byl častým společníkem Smějícího se Jacka a Zlatohlávka."

Martin si vzpomněl. "Havram! To je ten muž, který podle Smějícího se Jacka naverboval jeho a Zlatohlávka k Puštíkům."

"Budou se spoléhat na špehy a vyzvědače, když teď nemohou využívat magie k tomu, aby tě našli," dodal Laurie. "Dává to smysl. Měli v Sarthu někoho, kdo na nás čekal, až se vrátíme z opatství."

"Viděl tě odjíždět?" zeptal se princ.

"Ne," zasmál se Jimmy. "Ale já jsem ho viděl odcházet." Všichni tři se na chlapce tázavě podívali a chlapec podal vysvětlení. "Postaral jsem se o něj."

"Co že jsi udělal?"

Jimmy zářil spokojeností se sebou samým. "Dokonce i v tak malém městě, jako je Sarth, existuje podsvětí, pokud víte, kde ho hledat. Využil jsem své pověsti Jízlivce z Krondoru, nechal jsem se poznat a navázal dobré vztahy. Jistí lidé, kteří si přáli zůstat neodhaleni, se dozvěděli, že vím, co jsou zač. Souhlasili s tím, že výměnou za službu se o nich nezmíním městske posádce. Vzhledem k tomu, že se domnívali, že se stále těším výsadnímu postavení mezi Jízlivci, rozhodli se nehodit mě do zálivu, zvláště když jsem podpořil nabídku malým měščem zlata, který jsem měl náhodou s sebou. Prozradil jsem jim, že ani jediný občan Západního království nebude postrádat jistého kupce, který právě odpočívá v hostinci. Pochopili mě. Náš milý nepravý obchodník je teď nejspíš na lodi obchodníků s otroky na cestě přes Durbin do Keshe a poznává krásy veslování."

Laurie udiveně zakroutil hlavou. "Ten hoch je kručas. Zdá se, že se ve světě neztratí."

Arutha odevzdaně vzdychl. "Myslím, že jsem opět tvým dlužníkem, Jimmy."

Jimmy však měl v rukávu další eso: "Podél pobřeží táhne malá karavana, je asi hodinu cesty za námi. Když pojedeme pomalu, dostihne nás někdy kolem slunce

západu. Můžeme se nechat najmout jako strážci a pokračovat s vozy a několika dalšími žoldáky. Murmandamus hledá tři jezdce, kteří vyjeli ze Sarthu, ne cestující kupce."

Princ se musel smát. "Co bych si bez tebe počal?" Než stihl chlapec odpovědět, rychle dodal: "Ale neříkej nic o vévodství v Krondoru." Obrátil svého koně. "A neříkej mi, kde jsi přišel k tomu koni."

Řízením osudu anebo působením ishapianského talismanu se Arutha a jeho tři společníci dostali do Ylithu bez jakýchkoli potíží. Jimmyho předpoklad, že je kupci brzy dohoní, se ukázal správný. Byla to sice jen maličká a chudá karavana, sestávající z pěti vozů, které chránili dva nájemní vojáci. Jakmile se kupec, jenž byl za průvod zodpovědný, ujistil, že nejsou zločinci, s radostí je přijal jako doprovod. Za cenu několika jídel získal čtyři ochránce navíc.

Dva týdny se plahočili po cestě, aniž by cokoliv narušilo její poklidný a jednotvárný průběh. Potkávali pouze obchodníky, kupce a karavany všech velikostí doprovázené žoldnéři, táhnoucí oběma směry po pobřeží mezi Hledienem a Sarthem. Arutha byl spokojen. Nebylo pravděpodobné, že by je mezi tolika hrdiny na cestě nějaký špion odhalil.

Konečně krátce před soumrakem spatřili v dáli světla Ylithu. Arutha jel vpředu s dvěma ochránci kupce Janova. Zpomalil, aby jej mohl dostihnout přední vůz, a když se ocitl na jeho úrovni, oznámil: "Před námi je Ylith, Janove."

První povoz přešel a zavalitý obchodník s hedvábím a drahými látkami z Krondoru vesele zamával. Aruthovi se hned zpočátku ulevilo, když zjistil, že Janov je výbušný a elánem kypící muž, neboť díky tomu nikdy nevěnoval pozornost tomu, co říkají druzí. Aruthova narychlo

vymyšlená pohádka tudíž obstála. Pokud mohl princ soudit, Janov jej nikdy předtím neviděl.

Martin dohonil Aruthu jako první. Jeho místo bylo vzadu za posledním vozem. "Ylith," prohodil Arutha ledabyly a patami popohnal svého koně.

Jimmy a Laurie měli hlídat karavanu z boku, přejeli tedy cestu a Martin poznamenal: "Brzy se téhle výpravy zbavíme a poohlédneme se po nových koních. Tihle si potřebují odpočinout."

Laurie se ušklíbl. "Těším se, až budu od Janova co nejdál. Za celou cestu nezavřel pusu."

Jimmy pokýval hlavou s předstíraným soucitem. "A nikoho nepustil ke slovu, když se kolem ohně vyprávěly příběhy."

Laurie na Jimmyho upřel zlobný pohled. Arutha se vložil do počínající hádky. "Tak dost. Budeme se chovat jako skupina poutníků. Jestli baron Talanque zjistí, že jsem zde, bude z toho státní záležitost. Budou se konat oslavy, turnaje, lovy, recepce a každý mezi Velkým severním pohořím a Keshí bude vědět, že jsem v Ylithu. Talanque je dobrák, ale rád si zahýří."

Jimmy se zasmál. "To není sám." Výskl a pobídl svého koně. Arutha, Martin i Laurie byli chvíli zmateni, ale pak se v jejich duších rozlila úleva, že se konečně dostali do Ylithu, a vyrazili za chlapcem.

Arutha se přehnal kolem předního povozu a zavolal na rozloučenou: "Dobré obchody, mistře Janove!" Kupec za nimi hleděl, jako kdyby zešíleli. Za jejich služby jim měl podle dobrého zvyku vyplatit malý obnos.

Když se přiblížili k městským branám, zpomalili, protože cestu zatarasila početná karavana a před branou čekalo ještě několik dalších poutníků, až se průchod uvolní. Jimmy zastavil za károu vrchovatě naloženou slámou a otočil se čelem ke svým druhům. Rozpustile se smál,

radoval se z přítomného okamžiku jako malé dítě. Beze slova se zařadili do zástupu a sledovali, jak vojáci pouštějí vozy do města. V časech míru strážci pouze zběžně prohlíželi ty, kteří do sídla přicházeli.

Jimmy se rozhlédl kolem. Ylith byl první velké město na jejich cestě z Krondoru a živý rytmus mu připomněl domov. Cítil se dobře. Pak nedaleko brány zahlédl osamělou sedící postavu pozorující každého, kdo procházel kolem. Podle vlněného plédu a krátkých kožených kalhot to byl nepochybně hadatský horal. Vlasy mu spadaly přes ramena, ale válečnický chochol měl vyčesaný vysoko. Nad očima měl uvázaný srolovalný šátek. Na kolenou mu spočívaly dva dřevěné štíty, chránící ostré břity dlouhého úzkého meče a kratšího meče, jaký nosili jeho lidé. Nejzajímavější však byla jeho tvář. Kolem očí od čela až k lícům kostem a na bradě pod rty měl kůži namalovanou na bílo. Nepokrytě sledoval prince, když jej míjel, potom zvolna vstal. Jimmy a Martin jeli za Aruthou s Lauriem a všimli si toho.

Jimmy se nečekaně nahlas zasmál, jako kdyby Martin řekl nějaký vtip, a protáhl se. Přitom se po očku ohlédl. Horal pomalu procházel branou za nimi a cestou zastrkoval za opasek své dvě zbraně.

Martin se zeptal: "Ten Hadati?" Jimmy přikývl a vévoda pochvalně poznamenal: "Máš dobré oči. Sleduje nás?"

"Ano. Setřeseme ho?"

Martin zavrtěl hlavou. "Vypořádáme se s ním, až se někde zabydlíme. Jestli to ovšem bude potřeba."

Pokračovali dál po úzkých městských ulicích. Ze všech stran se na ně valily známky blahobytu. Obchody zářily do večerního šera, aby kupci lépe přilákali pozdní zákazníky na haldy všemožného zboží, kupící se na pultech.

Dokonce i v tuto časnou noční hodinu bylo všude plno rozjařených flamendrů. Do města se každodenně vracely

karavany i lodě a ochránci i námořníci vyráželi do ulic, aby si za své zlato koupili tolik radosti, kolik jen mohou. Proti čtyřem poutníkům se po ulici motala tlupa neurvale vyhlížejících bojovníků, kteří se očividně snažili překonat všechny rekordy v množství vypitého alkoholu. Smáli se a povykovali a jeden z nich narazil do Laurieho koně. Nasadil hněvivý výraz a vykřikl: "Hej ty! Dávej pozor, kam tu bestii vedeš. Nebo tě snad mám naučit, jak se máš chovat?" Předstíral, že se chystá tasit meč, k velkému pobavení svých kumpánů. Laurie se rozesmál společně s nimi, zatímco Martin, Arutha a Jimmy pozorně sledovali, jak se situace vyvine.

"Promiň, příteli," smál se zpěvák. Ten muž se napůl usmál a napůl zašklebil a znovu naznačil, že vytáhne svou zbraň.

Další ze skupiny žoldnéřů jej hrubě odstrčil na stranu a řekl, "Jdi se napít." Muž se na Laurieho podíval. "Pořád ještě neumíš jezdit líp než zpívat, Laurie?"

Laurie byl v mžiku na zemi a bouřlivě toho muže objal. "Roalde, ty zatracený tchoři!"

Plácali se radostně po zádech a pak jej Laurie představil svým společníkům. "Tenhle ničema je Roald, můj přítel už od dětství a nejednou kumpán na cestách. Jeho otec měl usedlost vedle naší."

Muž se zasmál. "A naši otcové nás vyhnali z domu ve stejný den."

Laurie jej seznámil s Martinem a Jimmym, ale když přišla řada na Aruthu, použil domluvené jméno Arthur. "Těší mě, že poznávám tvé přátele, Laurie," prohlásil žoldnéř.

Arutha se rychle rozhlédl kolem. "Překážíme tu. Měli bychom si najít ubytování."

Roald mávl rukou, aby jej následovali. "Bydlím o ulici dál. Ten hostinec je celkem civilizovaný."

Jimmy pobídl koně, ale nespouštěl ze zpěvákova kamaráda oči. Zkušeným zrakem jej hodnotil. Vše na něm ukazovalo na zkušeného vojáka, takového, který si na živobytí vydělává mečem dost dlouhým na to, aby se dožil svého věku. Jimmy si všiml, že se Martin ohlíží, a zajímalo ho, jestli je jim Hadati stále v patách.

Hostinec se jmenoval *Seveřan* a na to, že byl situován tak blízko přístavu, to bylo slušné místo. Malý čeledín se zvedl od svého ubohého jídla a převzal koně. Roald mu přikázal, "Postarej se o ně dobře, chlapče." Bylo patrné, že jej hoch zná. Martin mu hodil stříbrnou minci.

Jimmy čeledína sledoval, jak chytá peníz za letu, a když mu předával opratě, prostrčil palec pravé ruky mezi ukazovákem a prostředníkem tak, aby si toho chlapec všiml. Vyměnili si krátké pohledy a čeledín krátce přikývl.

Když byli uvnitř, Roald zamával na obsluhující dívku a ukázal ke stolu v rohu, nedaleko dveřím do stáje a stranou od největší vřavy. Odtáhl židli, a než se posadil, sundal si těžké kožené rukavice. Pak promluvil tak hlasitě, aby to slyšeli ti, kdo seděli kolem stolu. "Laurie, kdy jsme se naposledy viděli? Před šesti lety? Přidal ses tehdy k laMutské hlídce, abys našel Tsurany a měl o čem zpívat. Teď jsi tu s..." ukázal na Jimmyho, "...tímhle zlodějíčkem."

Jimmy se zašklebil. "Znamení?"

"Znamení," přitakal Roald. Ostatní vyhlíželi zmateně a Roald jim to vysvětlil. "Tenhle hošan Jimmy dal čeledínovi na vědomí, že je zloděj z jiného města. Tamten to poví místním a ti dají od jeho věcí ruce pryč. Dodrží dohodu a jejich laskavost se jim vrátí. Je to tak?"

Jimmy souhlasil. "Správně. Řekl jsem jim tak, že nebudu... pracovat v jejich rajonu bez svolení. Pomáhá to udržovat dobré vztahy."

Arutha se tiše zeptal: "Jak jsi to věděl?"

"Nejsem zločinec, ale nejsem ani svatý. Za celá ta léta jsem vystřídal mnoho společností. Většinou jsem ale prostý válečník. Ještě před rokem jsem byl žoldnéřem u yabonských dobrovolných oddílů. Bojoval jsem za krále a za vlast za stříbrňák denně a všechno, co najdu." Oči se mu lehce zatahly a zahleděl se kamsi do dálky. "Strávil jsem na frontě sedm let. Z chlapců, kteří do toho šli s naším kapitánem ten první rok, přežil jen jeden z pěti. Každou zimu jsme se stáhli do LaMutu a náš kapitán se vydal verbovat další. A každé jaro jsme se vraceli do boje v menším počtu." Sklopil zrak k pivu na stole. "Bojoval jsem proti banditům a zločincům, uprchlíkům všeho druhu. Sloužil jsem na moři na válečné lodi a lovil jsem piráty. Bylo nás méně než třicet, když jsme stáli ve Studené průrvě a bránili se dvěma stovkám goblinů celé tři dny, než se Brianovi, pánu ze Skalního Hradu, uráčilo přijít a vysekat nás odtud. Ale nikdy jsem si nepomyslel, že se dožiju dne, kdy ti zatracení Tsurané odtáhnou. Ne," řekl tiše, "jsem rád, že hlídám tyhle mrňavé karavany, které nestojí za povšimnutí ani tomu nejhladovějšímu vydědenci v celém Království. Teď se už zabývám jen tím, jak neusnout nudou." Žoldněř se usmál. "Ze všech mých přátel jsi byl ten nejlepší, Laurie. Svěřil bych ti vlastní život, i když ženu ani peníze ne. Napijeme se na staré časy a pak si začneme lhát, co říkáš?"

Aruthovi se otevřenost bojovníka líbila. Obsluha donesla další rundu a Roald ji přes Laurieho protesty zaplatil. "Zrovna dneska jsem přijel s velkou rozvrzanou karavanou ze Svobodných měst. Mám pusy zalepenou měsíc starým prachem a zlato se mi stejně dříve či později rozkutálí. Tak proč ne právě teď?"

Martin se zasmál a přikývl. "Ale jen tu první, příteli Roalde. Ty další budou na nás."

Jimmymu se stále honilo v hlavě něco jiného. "Viděl jsi tu někde hadatského horala?"

Roald máchl rukou. "Je jich tu spousta. Má to být někdo určitý?"

"Zelenočerný pléd a bíle pomalovaný obličej," odpověděl Martin.

Roald se zamyslel. "Zelená a černá jsou barvy nejsevernějšího klanu, nevím kterého. Ale ta bílá kresba..." Vyměnili si s Lauriem pohledy.

Martin byl netrpělivý. "Co?"

Byl to Laurie, kdo se ujal slova. "Krevní msta."

Roald jej doplnil: "Osobní poslání. Záležitost cti klanu nebo něco takového. Jsou v těchhle věcech stejně posedlí jako ti zpropadení Tsurané z LaMutu. Možná musí potrestat křivdu nebo zaplatit dluh za svou vesnici, ale ať je to cokoliv, jenom blázen by se postavil do cesty Hadatimu na stezce krevní msty. Většinou s mečem neváhají."

Roald dopil svůj nápoj a Arutha navrhl: "Co kdyby ses k nám připojil na večeři?"

Bojovník roztáhl rty v úsměvu. "Moc rád, mám hlad jako vlk."

Objednali si a zakrátko měli jídlo na stole. Rozhovor se stočil na historky z dob, kdy byli Laurie s Roaldem odloučení. Roald zaujatě naslouchal Laurieho vyprávění o příhodách z trhlinové války, ačkoliv minstrel vynechal své spojení s královskou rodinou a nezmínil se ani o tom, že si bude brát královu sestru. Žoldněř hltal každé jeho slovo a ústa měl přitom dokořán. "Nikdy jsem nepotkal zpěváka, který by neměl sklony k přehánění, ale ty jsi ten největší prášil, jakého znám, Laurie. Tvůj příběh je ale tak zvláštní, že by to mohla být pravda. Je to neuvěřitelné."

Laurie se zatvářil dotčeně. "Já a přehánět?"

Ještě ani nedojedli, když k jejich stolu přistoupil hostinský a obrátil se na Laurieho. "Vidím, že jsi zpěvák." Laurie s sebou nosil svou loutnu již ze zvyku. "Poctíš náš dům svými písněmi?"

Arutha se chystal něco namítnout, ale Laurie mu to nedovolil. "Samozřejmě." Pohlédl na Aruthu a řekl: "Můžeme odejít později, Arthure. V Yabonu je zvykem, že i když zpěvák za jídlo zaplatí, zazpívá, je-li o to požádán. Pro strýčka příhodu. Když to udělám, mohu pak zpívat a jíst, i když jsem bez peněz." Přešel k pódiu v rohu místnosti, kousek od vstupních dveří, a posadil se na stoličku. Naladil loutnu, aby každá ze strun měla správný tón, a spustil. Na úvod zahrál lidovou písničku, známou po celém Království všem, kteří chodili do hospod a pivnic. U posluchačů byla nesmírně oblíbená. Melodie byla příjemná, ale slova protivně sentimentální.

Arutha zavrtěl hlavou. "To je strašné."

Ostatní se zasmáli. "To je pravda," souhlasil Roald, "ale oni to mají rádi," ukázal na dav.

Jimmy se přidal: "Laurie hraje to, co je lidem srozumitelné, nejen to, co je dobré. Živí se tím."

Laurie dohrál a sklidil mohutný potlesk. Jakmile odezněl, sáhl do strun znovu. Byla to sprostá monotónní odrhovačka, kterou zpívali námořníci ze všech přístavů kolem Hořkého moře. Vyprávěla o pletkách opilého plavčíka s mořskou vílou. Skupinka mořeplavců, kteří se nedávno vrátili z plavby, se přidala a tleskala do rytmu. Jeden z nich vytáhl malou dřevěnou flétničku a pískal na ni promyšlený doprovod. Nálada v hostinci zhrubla a Laurie přešel plynne k další oplzlé písničce o tom, čím se zabývá kapitánova žena, když je muž na moři. Námořníci zajásali a ten s píšťalou začal tancovat před barem.

Veselí nabíralo spád, když se otevřely dveře a dovnitř vstoupili tři muži. Jimmy je sledoval, jak se pomalu prodírají lokálem a povzdechl si: "Ach jo, potíže."

Martin se podíval směrem, kterým chlapec hleděl. "Ty je znáš?"

"Ne, ale znám ten typ. Začne si ten velký vpředu."

Chlapík, o němž byla řeč, byl na první pohled vůdcem skupinky. Byl to vysoký rudovousý bojovník, žoldněř s mohutnou hrudí, který většinu svého svalstva nechal přeměnit na tuk. Měl dvě dýky, ale jinak byl neozbrojen. Kožená vesta mu sotva stačila zakrýt obrovské panděro. Jeho dva společníci vyhlíželi jako rváči. Jeden byl vyzbrojen mnoha různými kudlami, od stiletu až po velkou dýku. Druhému visel u pasu velký lovecký nůž.

Rudovous vedl své druhy směrem k Aruthovu stolu a cestou vykřikoval sprostáry. Každého, kdo se mu postavil do cesty, hrubě odstrčil. Jeho chování však nebylo tak docela nepřátelské, s několika muži, které zjevně znal, neotesaně žertoval. Zanedlouho stanul před Aruthou a jeho doprovodem. Zrakem přelétl čtyři sedící muže a zvolna roztáhl rty v nepříjemném úsměvu. "Sedíte u mého stolu." Podle přízvuku pocházel z některého z jižních Svobodných měst.

Naklonil se dopředu a pěstmi se opřel o stůl mezi talíři se zbytky jídel. "Jste cizinci. Odpouštím vám." Jimmymu klesla čelist a instinktivně se odtáhl, neboť silákův dech prozrazoval, že strávil den pitím, a jeho zuby byly prohnílé skrz naskrz. "Kdybyste byli Ylithané, věděli byste, že když je Dlouhán ve městě, sedává každou noc u svého stolu u Seveřana. Odejděte a nechám vás žít." S těmi slovy zvrátil hlavu dozadu a rozchechtal se.

Jimmy byl první na nohou a omlouval se: "Nevěděli jsme, pane." Slabě se usmál a ostatní se po sobě podívali. Arutha naznačil, že si přeje zmizet a vyhnout se tak

nesnázím. Jimmy předstíral, že jej tlustý zápasník vyděsil k smrti. "Najdeme si jiný stůl."

Muž zvaný Dlouhán chňapl po Jimmyho paži nad loktem. "To je hezoučký chlapec, co říkáte?" Zazubil se a otočil se na své kumpány. "Možná je to děvče převlečené za kluka, je tak pěkný." Znovu zaduněl jeho hřmotný smích a tentokrát jeho slova patřila Roaldovi. "Ten hošík je tvůj přítel? Nebo je to mazlíček?"

Jimmy obrátil oči v sloup. "Přál bych si, abys to nikdy nevypustil z úst."

Arutha se natáhl přes stůl a položil tlustřochovi ruku na rameno. "Nech toho chlapce běžet."

Dlouhán se volnou rukou napřáhl a jejím hřbetem zasáhl prince do hrudi. Arutha odletěl dozadu.

Roald s Martinem na sebe odevzdaně pohlédli. Jimmy rychle zvedl pravou nohu, aby dosáhl na dýku ukrytou v botě. Než se kdokoliv stačil pohnout, špička Jimmyho kudly lechtala Dlouhána na žebrech. "Myslím, že by sis měl sám najít jiný stůl, kamaráde."

Obrovský muž sklopil oči k Jimmymu, který mu nesahal ani po bradu, a potom na dýku. Chrochtavě se zasmál. "Jsi legrační, drobečku." Prázdnou rukou švihl dozadu s neočekávanou rychlostí a sevřel Jimmyho zápěstí. Bez větší námahy dýku odklonil.

Jimmymu vyvstal na čele pot, ze všech sil se snažil rudovousému muži vykroutit. Laurie v rohu zpíval dál a nevšiml si, co se u stolu jeho přátel děje. Hosté z princova okolí začali vyklízet prostor, byli zvyklí na podobné potyčky. V přístavní hospodě to nebylo nic neobvyklého. Arutha seděl na podlaze, stále byl otřesen z první rány. Jakmile se vzpamatoval, sáhl dolů a rozepjal pochvu, aby měl rapír připravený.

Roald kývl na Martina a oba pomalu vstali. Dávali přitom jasně najevo, že se nechystají tasit zbraně. Roald

prohlásil: "Podívej, příteli, nechceme nikomu ublížit. Kdybychom věděli, že je to tvůj stůl, drželi bychom se od něj dál. Posadíme se jinam. Nech toho chlapce jít."

Muž znovu zaklonil hlavu a smál se. "Cha! Myslím, že si ho nechám. Znáám jednoho queganského kupce a ten mi za tak hezkého kluka dá bez rozmýšlení sto zlatých." Nato se zaškaredil a rozhlédl se kolem stolu. Zrak mu padl na Roalda. "Ty si běž. Ten kluk se omluví, že šťouchal Dlouhána do žeber, a já ho možná pustím. Nebo možná půjde k tlustému Quegánci."

Arutha zvolna vstal. Nebylo snadné odhadnout, zda chce Dlouhán vyvolat skutečný souboj, ale poté, co byl princ udeřen, nehodlal mu ponechat výhodu rozmýšlení. Místní tlustý ocha očividně znali, a jestli se chtěl jenom kočkovat a Arutha by tasil zbraň první, mohlo by mu to vysloužit jejich hněv. Dlouhánovi společníci roztržku obezřetně sledovali.

Roald opět mrkl na Martina a zvedl svůj korbek, jako kdyby chtěl dopít. Náhle sebou trhl a stříkl Dlouhánovi obsah poháru do obličeje. Zlomek vteřiny poté se ohnal dozadu a srazil prázdným korbelem chlapíka s noží. Hubený muž zvrátil oči a sesul se na podlahu. Třetího rozptýlil Roaldův nečekaný výpad a nevšiml si vévodovy pěsti, která jej uspala dřív, než stačil přeletět stůl za sebou. V tu chvíli se moudřejší návštěvníci hostince začali sbírat a hrnout k východu. Laurie přestal hrát a postavil se na stoličku, aby viděl, co způsobilo ten náhlý rozruch.

Jeden z výčepníků, jehož nezajímalo, kdo má bitku na svědomí, přeskočil nálevní pult a vrhl se na prvního z účastníků. Náhodou to byl právě Martin. Břicháč stále drtil Jimmyho zápěstí a přitom si otíral pivo z tváře. Laurie opatrně odložil loutnu, rozběhl se a přeletěl vzdálenost mezi pódiem a stolem za Dlouhánem. Pověsil se na

rudovousého rváče, omotal mu paže kolem krku a začal jej rdousit.

Dlouhán se při nárazu zpěvákova těla zakymácel, ale znovu nabyl rovnováhy. Laurie se ho držel jako klíště. Tlust'och si jej však nevšímal a poulil oči na Roalda, jenž stál připraven k boji. "Neměl jsi na Dlouhána lít pivo. Teď vidím rudě."

Jimmy již bledl bolestí z pevného stisku. Laurie zvolal: "Pomozte mi někdo! Ten chlap nemá krk, ale kládu!"

Arutha se vyškrábal na nohy právě ve chvíli, kdy Roald vlepil Dlouhánovi políček. Mohutný muž nevěřicně zamrkal, pak popadl Jimmyho a surově jím hodil po Roaldovi. Žoldnér byl odmrštěn dozadu na Aruthu a všichni tři se svalili v jednom chumlu. Druhou rukou sáhl Dlouhán za sebe a uchopil Laurieho za tuniku. Přehodil zpěváka přes hlavu a praštil jím o stůl. Noha stolu nejbliž k Jimmymu se zlomila a Laurie se skutálel na Roalda a Aruthu, kteří se znovu pokoušeli vstát.

Martin se potýkal s výčepním a zakončil svou část tím, že jej hodil zpět za pípu. Pak se ohlédl, chňapl Dlouhána za rameno a otočil jej čelem k sobě. Rudovousému muži se rozzářily oči, když před sebou spatřil soupeře hodného pozornosti. Martin byl vyšší, ale do Dlouhánovy hmotnosti mu mnoho chybělo. Tlustý rváč vyrazil radostný bojovný pokřik a vrhl se na Martina. V okamžení se oba ocitli v zápasnickém postavení, jednou rukou se navzájem drželi za krkem a druhou svírali protivníkovu zápěstí. Dlouho se jen kymáceli dopředu a dozadu, teprve po chvíli se o maličko pohnuli. Oba se pokoušeli získat lepší pozici.

Laurie se posadil a protřepal si hlavu. "To není lidské." Pojednou si uvědomil, že sedí na Roaldovi a Aruthovi a odvalil se stranou.

Jimmy se vyhrabal na nohy, ale stále trochu vrávorál. Laurie se na chlapce přísně zahleděl. "Co jsi to zkoušel s

tím žabikuchem?" zeptal se malého zloděje. "Chtěl jsi nás zabít?"

Jimmy se hněvivě podíval na dva velké muže, propletené a strkající se sem a tam. "Nikdo o mně nebude takhle mluvit. Nejsem žádná děvka pro potěšení."

Laurie prohlásil: "Nesmíš si to brát tak osobně." Začal se zvedat. "Chce si jen hrát." Kolena se mu podlomila a on se musel zachytit chlapce. "Aspoň myslím."

Dlouhán nyní vydával zvláštní chrochtavé zvuky. Vévoda zůstával potichu. Oba se snažili ze všech sil. Náhle se Martin naklonil dopředu a získal tak díky své výšce výhodu. Roztržka, která ještě před okamžikem hrozila vyústit v krveprolití, se změnila na celkem přátelské pasování, i když poněkud hrubšího rázu. Dlouhán se odtáhl, ale Martin jednoduše sledoval jeho pohyb, uvolnil sevření na krku, soupeřovo zápěstí však nepustil. Pak se jediným mrštným skokem ocitl tlust'ochovi v zádech a paži mu držel bolestivě zkroucenou. Rudovous se šklebil, ale Martin mu zvedal ruku stále výš, a nutil jej tak do kleku.

Laurie pomohl Roaldovi vstát a žoldněř zatřepal hlavou, jako kdyby si chtěl urovnat myšlenky, rozházené při několikanásobném pádu. Když se mu před očima vyjasnilo, zadíval se na souboj. "To asi není zrovna pohodlné," nadhodil.

Jimmy přitakal. "Proto se mu asi žene krev do hlavy." Provokatér měl tvář nachově fialovou a oči mu lezly z důlků.

Roald chtěl pronést další poznámku, když tu koutkem oka zahlédl cosi, co jej přinutilo otočit se k Aruthovi. Jimmy a Laurie jeho pohled sledovali a ztuhli úlekem.

Arutha si všiml, že na něj ti tři zírají a otočil se. Ke stolu se blížila postava zahalená v černém plášti. Tajemný muž využil toho, že byli všichni zaujati zápasem a prodral se až k Aruthovi. Nyní stál za princem a ve zvednuté pravé ruce

měl dýku. Jeho oči hleděly přímo dopředu a rty se mu neslyšně pohybovaly.

Aruthova ruka vystřelila a vyrazila mu nůž z prstů, ale zrak přitom nespouštěl z postavy za černým útočníkem. Hadatský válečník, kterého Jimmy s Martinem viděli u brány, se chystal k další ráně. Tiše napadl vraha zezadu a zachránil tak principi život. Umírající zákeřný nepřítel se sesul k zemi a Hadati rychle vytáhl svůj úzký meč z jeho zad. "Pojďte, jsou tu další."

Jimmy zběžně prohlédl mrtvého muže a zvedl ebonitového pouštíka na řetízku. Arutha se otočil k Martinovi a sykl: "Martine! Puštíci! Skoncuji to."

Martin na svého bratra kývl a trhl Dlouhánovi s paží tak silně, že mu málem vykloubil rameno. Tlustŕochova kolena se konečně dotkla země. Vzhlédl ke svému přemožiteli a odevzdaně zavřel oči, když viděl vévodovu zvednutou pravou ruku. Martin však úder v půli cesty zastavil a pokrčil rameny. "K čemu vlastně?" otázal se sám sebe a prudce do Dlouhána strčil.

Mohutný muž padl tváří na zem, ale hned se posadil a třel si bolavé rameno. "Cha!" vyrazil hlasitě. "Někdy se zastav, velký lovče. Pěkně jsi to Dlouhánovi nandal, u všech bohů!"

Spěchali ke stájím. Čeledín téměř omdlel, když spatřil, jak se k němu ženou ozbrojení muži. Arutha na něj křikl: "Kde jsou naše koně?" Chlapec ukázal k zadní části stáje.

Martin podotkl: "Dnes v noci nevydrží dlouho běžet."

Arutha zbystřil jiná zvířata, čerstvá a nakrmená. "Čí jsou tihle?"

Hoch odpověděl: "Mého pána, pane. Ale mají být prodáni příští týden v aukci."

Arutha dal svým společníkům pokyn, aby osedlali odpočínuté koně. Čeledínovi vyhrkly slzy. "Prosím pane, nezabíjejte mě."

Arutha jej uklidňoval: "Nechceme tě zabít, hochu."

Klučík se přikrčil a couval pryč, zatímco se princovi muži chystali na cestu. Hadati sundal z háku sedlo, které podle všeho patřilo hostinskému, a osedlal šestého koně. Arutha nasedl a hodil chlapci měšec. "Tumáš, řekni svému mistrovi, ať prodá naše koně a rozděl vyrovná z toho, co je v tom váčku. Něco si nech od cesty."

Když byli všichni připraveni vyrazit, Arutha dal povel a vyjel jako první. Zamířil přes dvůr k otevřeným vratům a pustil se dolů úzkou uličkou. K smrti při hospodské rvačce nedocházelo často. Mohli je pronásledovat, záleželo pouze na tom, který důstojník městské hlídky má právě službu. Arutha se rozhodl, že nic neponechá náhodě, a tak se družina řítila k západní bráně.

Městští strážci sotva zvedli hlavy, když se kolem nich prohnalo šest jezdců a vydalo se po silnici k Svobodným městům. Poplach se neozval.

Cválali po prašné cestě, dokud světla Ylithu v dálce nevybledla. Teprve potom přikázal Arutha zastavit.

Pohlédl na Hadatiho. "Musíme si promluvit."

Seskočili s koní a Martin je vedl k malé mýtině nedaleko silnice. Jimmy začal koně otírat hrstí slámy a Arutha položil první otázku. "Kdo jsi?"

"Jsem Baru, zvaný Hadobijec," odpověděl Hadati.

Laurie uznale prohodil: "To je jméno mocných. Aby si je zasloužil, musel zabít okřídleného ještěra, wyverna."

Arutha se otočil po Martinovi, který obdivně sklonil hlavu. "Ulovit draka vyžaduje odvahu, sílu paží a štěstí." Wyverni byli nejbližší příbuzní draků, rozdíl byl především ve velikosti. Postavit se wyvernovi znamenalo čelit zuřivosti, drápům, rychlosti a tesákům tvora, který měl v kohoutku dobrých dvanáct stop.

Hadati se poprvé za celou dobu usmál. "Jsi lovec, jak tvůj luk vypovídá, vévodo Martine." Při těch slovech Roald strnul. "Většinou je to otázka štěstí."

Roald na Martina nevěřičně zíral. "Vévoda Martin..." Pak se obrátil na Aruthu a vykoktal: "Pak vy musíte být..."

Hadati dokončil větu za něj. "Je to princ Arutha, syn lorda Borrice a bratr našeho krále. Ty jsi to nevěděl?"

Roald se otřeseně posadil a tiše, ale důrazně vrtěl hlavou. Podíval se na Laurieho. "To je poprvé, kdy jsi mi řekl *pouze část příběhu*."

Laurie se usmál. "Je to dlouhá historie a ještě podivnější než ta, kterou jsem ti vyprávěl." Pak se opět věnoval Baruovi. "Vidím, že jsi severan, ale nevím, ze kterého klanu."

Hadati vzal cíp svého plédu mezi palec a ukazováček. "Tohle značí, že jsem z Ordwinsonovy rodiny z klanu ze Železných hor. Mí lidé žijí nedaleko místa, které nazýváte Blankytným jezerem."

"Jsi na stezce krevní msty?"

Baru ukázal na svinutý šátek, který měl ovázaný kolem čela, a kývl. "Jsem na výpravě. Jsem Hledač."

Roald řekl: "Je to svým způsobem světec... ach, Výsosti."

Laurie to vysvětlil blíž. "Je to zasvěcený válečník. Na šátku jsou jména všech jeho předchůdců. Nenajde klid, dokud své poslání nedokončí. Přísahal, že vykoná krevní mstu, nebo zemře."

"Jak to, že mě znáš?" zajímalo Aruthu.

"Viděl jsem tě na mírovém jednání s Tsurany na konci války. Na ty dny můj klan nikdy nezapomene." Zadíval se do ohně. "Když nás král povolal do boje, postavili jsme se Tsuranům a potýkali jsme se s nimi devět let. Byl to silný nepřítel, jejich muži neváhali zemřít pro čest a slávu, znali své místo v Kole osudu. Byl to spravedlivý boj."

Na jaře posledního roku války přišli Tsurané v hojném počtu. Tři dny a dvě noci jsme stáli na bitevním poli a rozsévali v jejich řadách smrt. Na sklonku třetího dne nás, kteří jsme přišli z Železných hor, obklíčili. Všichni bojovníci z klanu ze Železných hor se ocitli v úzkých. Pobili by nás do posledního, ale lord Borric si naštěstí všiml, že jsme v ohrožení. Kdyby se nám tvůj otec nevydal na pomoc, naše jména by nebyla ničím víc než šeptem ve věčejším větru."

Arutha si vzpomněl, že Lyamův dopis o otcově skonu obsahoval zmínku o hadatských horalech. "A co má smrt mého otce společného se mnou?"

Baru pokrčil rameny. "Nevím. Hledal jsem u brány znamení. Mnoho lidí tamtudy projde a já jim kladl otázky. Pátrám po náznacích, které mi pomohou splnit můj slib. Pak jsem uviděl vás. Napadlo mě, že by mohlo být zajímavé zjistit, proč se princ z Krondoru ukázal v jednom ze svých vlastních měst převlečený za obyčejného žoldnéře. Na nějakou dobu bych se tím zabavil, protože odpovědi na mé otázky přicházejí pomalu. Potom se objevil ten vrah a já jsem nemohl jen tak stát a dívat se na tvou smrt. Tvůj otec zachránil všechny muže mého lidu. Já jsem zachránil tebe. Snad jsem tím částečně splatil dluh. Kdo ví, jak se Kolo otočí příště?"

Arutha se zamyslel. "V hostinci jsi říkal, že jsou tam další."

"Ten muž, který se tě pokusil zabít, tě sledoval do hospody, chvíli tě pozoroval a pak se vrátil na ulici. Tam promluvil s chlapcem z ulice, dal mu peníze a hoch odběhl. Uviděl ty tři, kteří s vámi pak bojovali, a zastavil je. Neslyšel jsem, o čem se domlouvali, ale mezi řečí ukázal k hostinci a ti tři vešli dovnitř."

Arutha podotkl: "Takže ten souboj byl nahaný."

Ozval se Jimmy, jenž právě dokončil hřebelcování: "Spíš znal Dlouhánovu povahu a pro případ, že by měl namířeno jinam, zajistil, aby se dozvěděl, že u jeho stolu sedí banda cizinců."

"Možná nás chtěl rozptýlit, dokud nedorazí posily. Pak se mu zdálo, že je to příliš velká příležitost, než aby ji promarnil," uvažoval Laurie nahlas.

Arutha tak docela nesouhlasil. "Kdybys tam nebyl, Baru, tak by se mu to nezdálo."

Hadati se rozhodl považovat to za poděkování. "Nic mi nedlužíš, princí. Jak jsem řekl, možná jsem to já, kdo splácí dluh."

Roald se vložil do hovoru. "Dobrá, zdá se, že jste si všechno vyjasnili. Já jedu do Ylithu."

Arutha s Lauriem se po sobě podívali. Minstrel promluvil: "Roalde, starý brachu, myslím, že bys měl své plány změnit."

"Cože?"

"Nu, jestli si někdo všiml, že jsi byl s princem, což je pravděpodobné, protože v hospodě bylo třicet nebo čtyřicet lidí, když bitka začala, ti, kteří ho hledají, by se tě na něj mohli vyptávat."

Roald vzdorovitě prohlásil: "Jen ať si to zkusí!"

Martin mu přátelsky domlouval: "To bych neřikal ani žertem. Už jsem kdysi měl co do činění s peklomory a musím přiznat, že nejsou právě něžní."

Roald rozšířil oči. "Bratrstvo temné stezky?"

Martin přisvědčil a Laurie pokračoval v nátlaku. "Kromě toho, jsi teď přece bez pána."

"A tak to taky zůstane."

Arutha to zkusil s přísností: "Odvážil by ses říci 'ne' svému princí?"

"Nechci se vás nijak dotknout, Výsosti, ale jsem svobodný muž a nejsem ve vašich službách. Neporušil jsem zákon, takže nade mnou nemáte žádnou moc."

"Podívej," snažil se Laurie dál, "je zřejmé, že ti vrahové se nebudou párat s nikým, kdo s námi má něco společného. A i když jsi tvrdý chlapík, viděl jsem, co dokážou, a já osobně bych nechtěl, aby mě dostali samotného." Roald však vypadal nezlomně.

Martin konečně kápl na správnou notu. "Samozřejmě budeš za svou službu náležitě odměněn."

Roald viditelně ožil. "Kolik?"

Arutha odpověděl: "Když s námi zůstaneš, dokud nesplníme své poslání, zaplatím ti... sto zlatých dukátů."

Roald nabídku bez váhání přijal. "Ujednáno!" I pro zkušeného strážce karavan znamenal tento obnos čtyři měsíce strávené za každého počasí na prašných cestách.

Arutha pak obrátil svou pozornost zpět k Baruovi. "Mluvil jsi o tom, že potřebuješ něco zjistit. Můžeme ti být nějak nápomocni?"

"Možná. Hledám jednoho z těch, které nazýváte Bratrstvem temné stezky."

Martin se letmo ohlédl na Aruthu a povytáhl obočí. "Co máš s peklomory?"

"Pátrám po velkém peklomorovi z yabonských kopců, který nosí cop, takhle –" ukázal ohon nahoře na hlavě – "a má na každé tváři tři jizvy. Zjistil jsem, že je na nějaké černé výpravě na jihu. Doufal jsem, že se od poutníků něco dozvím, protože takový jako on se od jižních peklomorů dost liší."

Arutha po krátkém rozmýšlení prohlásil: "Jestli nemá jazyk, tak je to ten, který nás napadl cestou do Sarthu."

"To je on," přikývl Baru. "Ten němý peklomor se jmenuje Murad. Je vůdcem klanu Havranů, nepřátel mých soukmenovců na život a na smrt již od počátku věků."

Dokonce i jeho vlastní lidé se ho bojí. Tři jizvy na obou tvářích vypovídají o tom, že se spolčil s temnými silami, ale pověsti o tom nic víc neříkají. Už léta ho nikdo nespatriil, od té doby, kdy ještě před trhlinovou válkou podnikaly tlupy peklomorů z močálů nájezdy na Yabon.

On je příčinou toho, že jsem se vydal na krvavou výpravu. Před dvěma měsíci se po dlouhé době objevil. Vedl skupinu černě oděných válečníků přes jednu z našich vesnic. Neměl k tomu žádný důvod, ale přesto se zastavil na tak dlouho, aby ji vypálil a pobil všechny kromě jednoho malého pasáčka, který mi ho popsal. Byla to má vesnice." S téměř odevzdaným povzdechem pokračoval: "Jestli byl u Sarthu, musím se tam vydat. Ten peklomor už žil příliš dlouho."

Arutha kývl bradou na Laurieho a ten promluvil: "Nu, Baru, popravdě řečeno, když zůstaneš s námi, tak si tě nejspíš najde sám." Baru se na prince tázavě podíval a Arutha mu pověděl všechno o Murmandamovi a jeho služebnících i o pátrání po léku pro Anitu.

Když skončil, Hadati se usmál. V jeho výrazu však nebylo nic veselého. "Pak se tedy hlásím do služby, Výsosti, jestli mě přijmeš. Osud nás svedl dohromady a já dostanu jeho hlavu dřív než on tvoji."

"Skvělé," odpověděl Arutha. "Jsi vítán, neboť nás čeká dlouhá a nebezpečná cesta."

Martin ztuhl a v témže okamžiku Baru vyskočil a rozběhl se mezi stromy za vévodou. Martin si přiložil prst na ústa a zvedl ruku, aby byli všichni zticha. Než se ostatní stačili pohnout, zmizel v lese pouhých pár kroků za horalem. Všichni se chystali za nimi, ale Arutha jim němým gestem přikázal zůstat na místě. Jakmile znehybněli, uslyšeli ve tmě to, co vzbudilo v Martinovi a Baruovi ostražitost. Nocí se rozléhalo dunění kopyt. Po silnici z Ylithu se blížili jezdci.

Uběhlo několik dlouhých minut, než zvuk utichl v dálce na jihovýchodě. O chvílku později se z šera vynořili Martin a Baru. Martin zašeptal: "Jezdci, tucet nebo víc, uháněli po silnici, jako kdyby je honili démoni."

"Měli černou zbroj?" otázal se nehlučně Arutha.

"Ne, byli to lidé. Ve tmě sice nebyli moc vidět, ale přesto odhaduji, že to byla pěkně ostrá cháska," odpověděl vévoda.

"Puštíci si mohli najmout další vrahouny, jestli potřebovali. V Ylithu je to snadné," poznamenal Laurie.

Jimmy přitakal. "Možná jen jeden nebo dva z nich byli Puštíci, ale najaté nože jsou stejně ostré jako vlastní."

Baru Martina doplnil: "Mířili ke Svobodným městům."

"Vrátí se," podotkl Roald. Arutha se otočil za hlasem, ale žoldnéřovu tvář ve slabém měsíčním svitu sotva viděl. "Tvůj baron Talanque nechal na každé páté míli po cestě postavit nové celnice. Dnes odpoledne jsem tamtudy procházel s karavanou. Zdá se, že se poslední dobou hodně pašuje zboží z Natalu. Od stráží se dozvědí, že tamtudy nikdo nejel, a obrátí se zpátky."

"Potom rychle pryč," rozkázal Arutha. "Otázka však je, jak se dostaneme do Elvandaru. Měl jsem v úmyslu jet po silnici do Yabonu a pak se stočit na západ."

Roald nesouhlasil. "Od Ylithu na sever můžeme potkat někoho, kdo si tě pamatuje z války, Výsosti. Obzvlášť kolem LaMutu. Kdybych měl všech pět pohromadě, přišel bych na to za chvíli taky."

"Tak kudy?" domáhal se princ odpovědi.

Martin navrhl: "Mohli bychom jet odsud přímo na západ, vzít to Jižním průsmykem a potom podél západního úpatí Šedých věží přes Zelené Srdce. Je to nebezpečné, ale..."

Arutha mu skočil do řeči. "Ale goblini a trolové jsou viditelní nepřátelé. Je rozhodnuto. Kupředu!"

Nasedli na koně a vyrazili. Martin jel v čele. Pomalu se proplétali temným a tichým lesem směrem na západ. Arutha se snažil potlačit svůj hněv, který se mu dmul v hrudi. Klidná cesta ze Sarthu do Ylithu jej ukolébala a on na chvíli zapomněl na protivenství, která mu chystal jeho sok. Léčka v hostinci a pronásledování jej však naštěstí vytrhlo z otupělosti. Murmandamus a jeho služebníci sice nemohli používat magii, aby jej vypátrali, ale stále měli rozestřenou síť špehů a přísluhovačů, a Arutha se do ní málem chytil.

Jimmy se kolébal na svém koni jako poslední a neustále se ohlížel. Doufal, že se pronásledovatelé neobjeví. Zanedlouho nechali cestu daleko za sebou. Chlapec se přestal otáčet a upnul zrak na Roaldova a Laurieho záda, jediné dva světlé body, které byly v neproniknutelné tmě vidět.

Kapitola třináctá

HVĚZDNO

Vítr načechrával vodu do bílé pěny.

Gardan hleděl ke vzdálenému pobřeží Hvězdna a v duchu si přál, aby mohl jet do akademie na koni. Bohužel však univerzita stála na ostrově. Musel se tedy odevzdat osudu a doufat, že bárka, na níž se budou plavit, přirazí ke břehu tou správnou stranou nahoru. V minulosti již přežil několik cest po moři, ale navzdory tomu, že strávil celý život v přístavním městě, vodu nenáviděl. Nikdy by to však nepřipustil nahlas.

Z Krondoru se vydali lodí. Zamířili podél pobřeží na jih, dokud nedopluli k úžině mezi Hořkým mořem a Jezerem snů, které nebylo tak docela jezerem, protože voda v něm byla slaná. V Shamatě si vzali koně a pokračovali proti proudu řeky Dawlin až k jejímu začátku, jímž bylo Velké hvězdné jezero. Nyní čekali, až přívoz přirazí k molu. Lod'ku poháněli bidlem dva muži v prostých tunikách a kalhotách, podle vzhledu místní rolníci. Jakmile bude člun u břehu, Gardan, bratr Dominik, Kasumi a šest tsuranských

vojáků do něj nastoupí a loďka se vydá na cestu. Od Hvězdného ostrova je dělila asi míle.

Gardan se při poryvu nezvykle chladného větru zachvěl. Bylo jaro, ale ani v pozdním odpolední nebyl vzduch prohrátý slunečními paprsky, jak by člověk v tuto roční dobu očekával. "Já jsem uprchlík z teplých krajín, ne ty, kapitáne," zachechtal se Kasumi.

Gardanův hlas zněl vážně. "Ne, je sice chladno, ale je tu i něco jiného. Od princova odjezdu mám zlou předtuchu." Bratr Dominik neřekl nic, ale jeho výraz napovídal, že sdílí tentýž pocit.

Kasumi přikývl. Zůstal v Krondoru, aby hlídal krále, a když v paláci dostali Aruthův vzkaz, přijal Lyamův návrh, aby doprovodil Gardana a ishapianského mnicha do Hvězda. Kromě touhy znovu spatřit Puga jej k tomu však přiměla i další skutečnost. Z Lyamových slov bylo patrné, že pokládá mnichův bezpečný příjezd do akademie za životně důležitý.

Bárka se přiblížila k mělčině a jeden z převozníků vystoupil a uvázal ji ke břehu. "Musíme jet dvakrát, abychom přepravili i koně, pane," oznámil.

Kasumi, jenž družině velel, prohlásil: "Dobrá." Ukázal na pět svých mužů a přikázal: "Tihle pojedou první. My počkáme."

Gardan na to, že vojáci dostali přednost, neřekl nic; ani v nejmenším netoužil podrývat Kasumiho autoritu. Pět Tsuranů nastoupilo do člunu i s koňmi a beze slova se rozkročili, aby mohli vyrovnávat kymácení vratkého přívozu. Z jejich tváří se nedalo vyčíst, co si o takovém způsobu cestování myslí.

Loďka se pohnula směrem k protějšímu břehu a Gardan ji v tichosti sledoval. Pak se zahleděl za ni. Až na několik nepatrných známek osídlení na vzdáleném ostrově vypadaly břehy Velkého hvězdného jezera opuštěně. Proč,

divil se v duchu Gardan, si někdo vybral k životu takovou samotu? Pověsti tvrdily, že z nebe spadla hvězda a vytvořila zdejší jezero. Ale ať už byl jeho původ jakýkoli, na jeho březích se lidé nikdy neusadili.

Jediný tsuranský strážce, který s nimi zůstal na souši, něco pronesl v mateřském jazyce a ukázal k severovýchodu. Kasumi se podíval za jeho rukou. Gardan s Dominikem se také otočili. Na obzoru se před postupující nocí vznášelo několik okřídlených postav. Lehce klouzaly vzduchem a rychle se blížily. "Co je to?" zajímal se Kasumi. "Jsou to ti největší ptáci, jaké jsem na vašem světě až dosud spatřil. Jsou téměř tak velcí jako člověk."

Gardan přimhouřil oči, aby lépe viděl. Vtom Dominik vykřikl: "Pro milost Ishapovu! Všichni zpátky na břeh!"

Převozníci se otočili, byli od břehu již pořádný kus, i když se loďka pohybovala pomalu. Jakmile si všimli, že Gardan i ostatní tasili zbraně, rychle se začali odstrkovat dlouhými bidly směrem k nim. Létaající bytosti se nyní střemhlav snášeli k družině na pevné zemi. Jeden z bárkařů vykřikl strachy a začal se hlasitě modlit za Dalaovu ochranu.

Bizarní nazí tvorové se podobali lidem, mužům. Měli modrou kůži a mohutný trup. Ramenní a prsní svaly se jim napínaly, když mávali obrovskými netopýřími křídly. Jejich hlavy vypadaly jako holé opičí lebky a všichni švihali dlouhými chápavými ocasy. Gardan počítal: byl jich rovný tucet. Vydávali nepřírozně vysoký pískot, ze kterého bolely uši.

Gardanův kůň se splášil a kapitán se jen tak tak stačil vyhnout vysunutým drápům jednoho z polétavců. Za ním se ozval výkřik a Gardan koutkem oka zahlédl, jak stvoření zvedlo do vzduchu převozníka. Mocným máchnutím rozepjatých křídel se vzneslo a s opovržlivým jekotem

roztrhlo muži hrdlo. Pak jej pustilo a nad bárkařem zalitým vlastní krví se zavřela voda.

Gardan ťal po jedné z oblud, která se jej pokusila uchvátit stejným způsobem. Ostřím ji zasáhl přímo do tváře, ale ona se jen stáhla jediným pohybem perutí. V místech, kde se mělo objevit zranění, nebylo vidět vůbec nic. Tvor se zašklebil, potřásl hlavou a vrhl se na kapitána znovu. Gardan spadl na záda a veškerou pozornost soustředil na ostré spáry. Lidské prsty zakončené dlouhými ostrými drápy zaskřípěly o ocel jeho meče. Ostřílený voják v duchu zaklel, že jeho kůň nestojí dost blízko, aby si mohl sáhnout pro štít.

"Co je to za zrůdy?" zakřičel Kasumi, když se přívoz dostal téměř ke břehu a Tsurané vyskákali ven.

Dominikův hlas se ozval odněkud za ním. "Jsou to bytosti stvořené s pomocí temných sil ze základních živlů. Naše zbraně jsou k ničemu."

Tsurany tato skutečnost zřejmě nerušila a dál na ně útočili jako na kteréhokoliv jiného nepřítele. Ani na okamžik nezaváhali. I když jejich zásahy tvorům neublížily, rozhodně jim působily bolest. Zuřivý útok je na okamžik zastrašil, stáhli se a chvíli se vznášeli v uctivé vzdálenosti.

Gardan se otočil a zjistil, že Kasumi a Dominik stojí nedaleko. Oba měli štíty a byli připraveni se bránit. Vtom polétavci znovu udeřili. Jeden z vojáků vykřikl a Gardan jej viděl padnout k zemi.

Kasumi se díky svému meči, štítu a rychlosti vyhnul náletu dvou okřídlených tvorů a navíc získal dobrou pozici pro okamžitý protiútok. Ale kapitán, který měl přehled o všem, co se kolem dělo, věděl, že nemají naději na přežití. Bylo pouze otázkou času, kdy je neustálé útoky unaví a zpomalí jejich reakce. Stvoření nevykazovala žádné

známky únavy. Napadala muže se stejnou prudkostí jako na začátku.

Dominik se ohnal svým palcátem a létající obluda vypískla bolesti. Zbraně sice nedokázaly protnout čáry chráněnou kůži, ale aspoň mohly lámat kosti. Stvoření se zamotalo do vlastních křídel, a ač se zoufale snažilo udržet ve vzduchu, pomaloučku se v kruzích snášelo k zemi. Podle toho, jak se mu třepetala jedna z perutí, bylo zřejmé, že mu Dominik zlomil klíční kost.

I dalšímu náletu se Gardan vyhnul a odskočil stranou. Za dvěma útočícími tvory spatřil, jak se zraněná bytost dotkla země. Jakmile došlo ke styku s půdou, tvor vydal ohlušující kvílivý zvuk a vybuchl ve spršce drobných zářících hvězdiček. Potom následoval záblesk, který Gardana ve večerním šeru téměř oslepil a polétavec zmizel. Zanechal po sobě pouze kouřící stopu. Dominik zařval: "Jsou to stvoření vzduchu! Nevydrží dotek země!"

Gardan zakroužil svým mečem a strašlivou silou zasáhl tvora po pravici. Úder byl tak mocný, že jej srazil dolů. Zrůda se dotkla země pouze letmo, ale i tak byl její osud zpečetěn. Stejně jako ta první se rozprskla v oblak jisker. V posledním okamžiku však ještě stihla sáhnout nad sebe a zachytit ocas svého spolubojovníka. Ten byl rovněž zneškodněn.

Kasumi se otočil kolem dokola a zjistil, že tři z jeho šesti mužů jsou mrtví. Nad hlavami se nyní vznášelo devět křídlatých stvoření. Stále se vrhali na zbývající vojáky, ale v jejich přístupu se začala projevovat jistá obezřetnost. Jedno se zaměřilo na Dominika, který stál pevně rozkročený a očekával výpad. Avšak namísto toho, aby se obluda vrhla na mnicha přímo a zvedla jej do vzduchu, začala ho tlouci křídly ve snaze povalit jej. Gardan k polétavci přiskočil zezadu. Dával přitom dobrý pozor, aby se vyhnul nabroušeným drápům. Vymrštil se dopředu a

pevně obtočil paže kolem tvorových nohou. Meč mu přitom málem vypadl z prstů. Přitiskl se obličejem k obnaženým stehnům a žaludek se mu obrátil. Zápach té bytosti připomínal něco velmi dlouho mrtvého a pohřbeného. Díky své váze, znásobené ještě dlouhým skokem, se mu podařilo protivníka stáhnout k zemi. Přestože ječel a zběsile mával křídly, ztratil rovnováhu a Gardan zvítězil. Stejně jako ti předtím se proměnil v rej jisker.

Gardan se odvalil stranou. Na pažích a hrudi cítil palčivou bolest. Všude, kde se dotýkal tvora v okamžiku jeho zničení, mu naskočily ošklivé puchýře a popáleniny. Rostoucí naděje však myšlenky na utrpení zaplašila. Na břehu nyní stálo sedm mužů – Gardan, Kasumi, Dominik, tři vojáci a převozník mávající dlouhým bidlem. Polétavců bylo osm.

Nějakou dobu jim útočníci kroužili jen tak nad hlavami a drželi se mimo dosah jejich zbraní. Pak se začali jeden po druhém odklánět z původní dráhy a znovu se chystali k náletu. V téže chvíli se o kousek dál na pláži zatetelil vzduch a jakoby zešedl. Gardan se v duchu pomodlil k Tithovi, aby to nebyl další protivník. Jeden navíc by jistě zvrátil poměr sil a muži by neměli šanci.

V jemném mihotavém světle se na písku objevil muž oblečený v prosté černé tunice a kalhotách. Gardan s Kasumim v něm okamžitě poznali Puga a varovně na něj vykřikli. Mág vyrovnaně přehlížel situaci. Jeden z tvorů zahlédl neozbrojený cíl, vítězoslavně zapištěl a snesl se k němu.

Pug se ani nepohnul, ani se nesnažil bránit. Střemhlav se řítící bytost se k němu přiblížila asi na deset stop a narazila do neviditelného štítu se stejným účinkem, jako kdyby tam stála kamenná zeď. Bezmocně se sesypala na zem a zmizela v záblesku světla.

Vzduch naplnil vyděšený jekot, zbylí polétavci pochopili, že před nimi stojí sok mnohem silnější než oni. Bylo jim jasné, že mágovi neublíží, ani kdyby se snažili sebevíc. Sedm okřídlených tvorů se jakoby na povel otočilo a zamířilo na sever.

Pug zvedl ruce, zamával jimi a na dlaních se mu roztančily malé modré plamínky. Nasměroval je za prchajícími bytostmi a mírným pohybem je vyslal vpřed. Ohníčky se spojily v jedinou modrou kouli, která se za nimi rozletěla. V mžiku je dohonila, ač plachtili, co mohli, nad vodami řeky Dawlin. Zahalila je modrým pulsujícím světlem a k uším ohromených poutníků se donesl plačtivý křik. Pak se podivné bytosti ve spirálách začaly snášet dolů, dokud se nedotkly vodní hladiny. Proměnily se v zelený plamen, který zakrátko přelily vlnky.

Gardan sledoval Puga, jenž přicházel k vyčerpaným vojákům. V mágově vzezření bylo cosi neobvykle pochmurného a v jeho očích se zračila nadlidská moc. Gardan předtím nikdy nic takového neviděl. Náhle se však Pug uvolnil a tajemný výraz zmizel. Jeho tvář nyní vypadala mladě a chlapecky, i když mu bylo již dvacet šest let. S přívětivým úsměvem je pozdravil: "Vítejte ve Hvězdnu, milí páni."

Hřejivý oheň ozařoval místnost útulným světlem. Gardan a Dominik odpočívali ve velkých ušácích před krbem. Kasumi podle tsuranského zvyku seděl na zemi na polštáři.

Kulgan obvazoval kapitánovy popáleniny a motal se kolem něj jako matka kolem zaostalého děcka. Ti dva se znali z Crydee dost dobře na to, aby si Kulgan mohl dovolit ostrý tón. "Jak jsi mohl být tak hloupý a chytat tu věc za nohy – každý ví, že dotýkat se bytosti stvořené z některého z živlů je holý nesmysl. Návrat do výchozího stavu provází uvolnění energie, většinou žáru a světla."

Gardan, jehož mágovo hubování již unavovalo, prohlásil: "Nu, nevěděl jsem to. Kasumi, ty ano? Dominiku?"

Kasumi se rozesmál, když Dominik odpověděl: "Abych řekl pravdu, věděl."

"Ty mi vůbec nepomáháš, mnichu," brumlal si Gardan pod vousy. "Kulgane, jestli jsi hotov, nemohli bychom se najíst? Už hodinu tady cítím vůni horkého jídla a začínám z toho šilhat."

Pug se se smíchem opřel o vyhrátou zeď vedle velkého krbu. "Kapitáne, spíš je to tak deset minut."

Seděli v komnatě v přízemí velké rozestavěné budovy. Kasumi nadhodil: "Jsem rád, že mi král dovolil navštívit vaši akademii, Pugu."

"Já také," přidal se bratr Dominik. "Přestože jsme v Sarthu vděční za kopie prací, které jste nám až dosud poslali, nemáme ještě stále zcela jasno ohledně vašich záměrů. Potěšilo by nás, kdybychom věděli víc."

Pug odpověděl: "S radostí přijmu každého, kdo přichází s láskou k vědě, bratře Dominiku. Možná jednoho dne budeme od vás žádat totéž a navštívíme vaši věhlasnou knihovnu."

Kulganovi se štěstím zatočila hlava. "Raději to od vás žádám už teď, bratře Dominiku."

"Budete vítáni, kdykoliv se vám to bude hodit," usmál se mnich.

"Na toho si dejte pozor," hodil Gardan bradou po Kulganovi. "Jak se vám jednou ztratí v podzemí, nikdy ho už nenajdete. Jde po knihách jako medvěd po medu."

Do sálu vstoupila úchvatná žena s tmavohnědými vlasy a velkýma temnýma očima. Za ní kráčeli dva sloužící a všichni tři nesli mísy vrchovatě naložené jídlem. Žena položila svůj náklad na dlouhý stůl v protějším konci místnosti a obrátila se k přítomným mužům, "Prosím, je čas k večeři."

Pug ji mnichovi představil: "Bratře Dominiku, toto je má žena Katala."

Mnich se uctivě uklonil. "Má paní."

Přivětivě se na něj usmála a řekla: "Říkejte mi, prosím, Katalo. Jsme zde zvyklí na neformální oslovení."

Dominik znovu sklonil hlavu a zamířil k nabídnuté židli. Vtom se otevřely dveře a mnich se k nim otočil. Poprvé od chvíle, kdy jej kapitán poznal, se přestal ovládat. Čelist mu klesla a natáhl krk dopředu jako husa. Do místnosti vběhl William se zeleným šupinatým Fantusem v patách.

"Ishapova dobrota! To je ohnivý dráček?"

William utíkal k otci a objal jej. Ostražitě pozoroval nové hosty. Kulgan se ujal vysvětlení: "Toto je Fantus, pán usedlosti. My ostatní tu žijeme jen díky jeho laskavosti. Trpí nás tu, ale zdá se, že Williamovu společnost snáší nejlépe." Dráček stočil pohled na Kulgana a chvíli na něj upřeně zíral, jako kdyby do puntíku souhlasil. Pak jeho velké červené oči objevily plný stůl a přestal si mága všímat.

Pug se podíval na synka. "Williame, pozdrav Kasumiho."

William se s úsměvem lehce uklonil. Promluvil tsuransky a Kasumi mu se smíchem odpověděl.

Dominik vypadal zaujatě. Pug si toho všiml. "Můj syn mluví plynule jazykem Království i tsuransky. Se ženou s ním procvičujeme obě řeči, protože mnohá z mých děl jsou v tsuranštině. Je to také jedna z hlavních potíží, jež mám se zaváděním vyšší stezky na Midkemii. Většina z toho, co dělám, je výsledkem způsobu mého myšlení a magie myslím v tsuranštině. William pro mě bude jednoho dne znamenat velkou pomoc, s jeho přispěním jistě přijdu na to, jak praktikovat magii v královském jazyce, abych pak mohl své zkušenosti předávat těm, kteří tu žijí."

Katala vstoupila do hovoru: "Pánové, stydne vám jídlo."

"A má žena u stolu nedovoluje debaty o magii," doplnil Pug.

Kulgan si odfrkl a Katala přisvědčila: "Kdybych nebyla přisná, tihle dva by nesnědli ani sousto."

Gardan se navzdory bolesti hbitě zvedl a vydal se ke stolu. "Mně není třeba říkat dvakrát." Usadil se a jeden ze sloužících mu ihned začal nakládat na talíř.

Večeře probíhala v příjemném ovzduší, mluvilo se o běžných maličkostech, jako kdyby hrůzy uplynulého dne odešly zároveň se slunečním světlem. Nikdo se ani slůvkem nezmnínil o tom, co Gardana, Dominika a Kasumiho do Hvězdna přivedlo. Aruthovo poslán, Murmandamova hrozba i zlověstné události v opatství, všechno bylo pro tento okamžik zapomenuto. Na krátkou chvíli neexistovaly žádné rozpory. Na hodinku byl svět příjemným místem plným starých i nových přátel, těšících se ze vzájemné blízkosti.

Potom jim William popřál dobrou noc. Dominika ohromilo, jak je chlapec podobný své matce, ačkoliv se choval a mluvil jako přesná napodobenina otce. Fantus dojedl zbytky – ovšem v množství normální porce – z Williamova talíře a vykolébal se za chlapcem.

"Stále se mi nechce věřit vlastním očím, že tu máte dráčka," prohlásil Dominik, jakmile se za nimi zavřely dveře.

"Je to odjakživa Kulganův miláček," opáčil Gardan.

Kulgan, jenž si právě zapaloval dýmku, se bránil: "Cha! To už není pravda. Ten chlapec se s Fantusem spřátelil hned první den a od té doby jsou naprosto nerozluční."

Katala poznamenala: "Na těch dvou je něco neobvyklého. Někdy si myslím, že jeden druhému rozumí."

Dominik částečně souhlasil. "Paní Katalo, na tomto místě není mnoho věcí, které by se nevymykaly běžným

pořádkům. Soustřed'ují se zde mágové, pak tahle budova, všechno je tu výjimečné."

Pug vstal a vedl ostatní k pohodlným křeslům rozestaveným kolem krbu. "Ale chápejte, že na Kelewanu, kde jsem studoval ve Shromáždění, je vše, co zde vidíte u zrodu, dávno zavedené a dá se říci starobylé. Bratrstvo mágů je tam obecně přijímaná skutečnost, stejně jako výměna znalostí a jejich šíření."

Kulgan spokojeně zabafal. "Tak by to také mělo být."

Pug dané téma uzavřel. "O vývoji akademie v Hvězdnu si můžeme popovídat zítra, provedu vás naší pospolitostí. Dnes v noci si přečtu vzkazy od Aruthy a opata. Vím o všem, co přimělo Aruthu opustit Krondor, Gardane. Co se stalo mezi tím a Sarthem?"

Kapitána se již začala zmocňovat dřímota, ale probral se a rychle převyprávěl všechny události, jež se přihodily po cestě z Krondoru do Sarthu. Bratr Dominik mlčel, dokud Gardan neskončil; nebylo nic, co by k příběhu mohl doplnit. Pak přišla řada na mnicha a on podrobně popsal průběh tajemného útoku na opatství. Když domluvil, Pug a Kulgan mu položili několik otázek, ale jinak se nevyjádřili.

Po dlouhé chvíli Pug prohlásil: "Zprávy, které přinášíte, jsou velmi závažné. Přesto, je pozdě a já si myslím, že na ostrově žijí lidé, s nimiž bychom měli celou záležitost probrat. Navrhuji, aby se tito unavení a potlučení pánové odebrali do svých komnat. K naléhavým otázkám se vrátíme časně ráno."

Gardan přemáhal zívnutí a jen kývl. Kulgan doprovodil Kasumiho, bratra Dominika i kapitána a popřál všem hezké sny.

Pug s Katalou v jídelně osaměli. Pug vstal od vyhrátého krbu a přešel k oknu. Díval se na odraz malého měsíce na vodní hladině. Po obloze se hnaly těžké mraky a co chvíli

měsíček zakryly. Katala se postavila za svého muže a objala jej kolem pasu.

"Ty jejich novinky tě znepokojují, drahý." Bylo to konstatování, nikoli otázka.

"Vidíš do mne jako vždycky." Otočil se, aniž by se vyprostil z jejího sevření, a přitáhl ji k sobě blíž. Zabořil tvář do jejích voňavých vlasů a pak ji políbil na tvář. "Doufal jsem, že strávíme život stavěním akademie a výchovou dětí a o nic jiného že se nebudeme muset starat."

Katala se na Puga usmála a oči jí zářily nekonečnou láskou ke svému manželovi. "Mezi Thurily máme přísloví: 'Život je řada nesnází. Žít znamená překonávat je.'" Pug povytáhl koutky rtů. "Je to pravda," trvala na svém Katala. "Co si myslíš o tom, co Kasumi a ti druzí vyprávěli?"

"Nevím." Pohládl ji po hnědých vlasech. "Poslední dobou mám pocit, že mě něco uvnitř hryže. Myslím, že jsou to jen obavy nad pomalým postupem stavby, ale vím, že je to něco víc. Zdá se mi mnoho snů."

"Já vím, Pugu. Viděla jsem tě bojovat ze spaní. Ještě jsi mi o svých snech nic neřekl."

Pohlédl na ni. "Nechtěl jsem tě děsit, lásko. Domníval jsem se, že jsou to jen duchové vzpomínek na nelehké časy. Ale teď... já... nejsem si jistý. Jeden se mi často vrací, posledních pár týdnů každou noc. Křičí na mě hlas na nějakém tmavém místě. Volá mě, žádá o pomoc, prosí a nařiká."

Katala mlčela. Věděla, že jí muž všechno poví, až bude připraven podělit se o své pocity. Konečně promluvil: "Já ten hlas znám, Katalo. Už jsem ho slyšel, v nejtěžším okamžiku, v dobách, kdy se na nás valily potíže ze všech stran. Když výsledek trhlínové války visel na vlásku, když osud dvou světů spočíval na mých bedrech. Je to Macros. Slyším jeho hlas."

Katala se zachvěla a pevně se ke svému muži přitiskla. Jméno Macrose Černého dobře znala. Jeho knihovna posloužila jako základ pro výuku ve vznikající akademii. Byl to bájný a nesmírně mocný čaroděj. Nesledoval vyšší stezku jako Pug, ani nižší jako Kulgan, ovládal jiné umění. Žil tak dlouho, že to vypadalo jako věčnost, a viděl do budoucnosti. Zasahoval do trhlinové války od samého počátku, hrál s lidskými životy jakousi kosmickou hru, jejíž pravidla a účel znal pouze on sám. Zbavil Midkemii trhliny, magického mostu mezi dvěma světy, z nichž jeden byl Pugovým domovem a v druhém se narodila Katala. Položila hlavu Pugovi na prsa. Dobře chápala, proč je Pug znepokojen. Macros byl mrtev.

Gardan, Kasumi a Dominik stáli na prostranství před stavbou a obdivovali postupující práce. Řemeslníci najatí v Shamatě na sebe vršili jednu vrstvu opracovaných kamenů za druhou a vysoké zdi akademie rostly k nebesům. Pug s Kulganem prohlíželi opodál nejnovější plány, nakreslené mistrem stavitelem odpovědným za konstrukci. Kulgan pokynul hostům, aby se k nim připojili. "Tohle je pro nás velmi důležité, takže s námi, prosím, mějte strpení," omlouval se tělnatý mág. "Začali jsme se stavbou teprve před několika měsíci a nechceme práci přerušit."

Gardan ohromeně kroutil hlavou. "Bude to ohromná budova."

"Pět a dvacet poschodí vysoká s několika vyššími věžemi pro sledování oblohy."

Dominik se tvářil zaujatě. "To je neuvěřitelné. Takový dům pojme tisíce lidí."

Kulganovi blikaly v očích veselé jiskřičky. "Podle toho, co mi Pug povídal, bude to pouhá část toho, co existuje ve Městě mágů na tom druhém světě. Tam srostlo celé město do jediné gigantické budovy. Až za několik let dokončíme

svou práci, stále budeme mít pouhou dvacetinu jejich díla. Je tu však prostor pro další růst. Jednoho dne třeba pokryje akademie celý Hvězdný ostrov."

Mistr stavitel odešel po své práci a Pug se přidal k úvodní Kulganově omluvě: "Promiňte mi zdržení, ale musel jsem učinit jistá rozhodnutí. Teď se můžeme vrátit k obhlídce."

Prošli podél stěny a zabočili za roh. Ocitli se na místě, kde byla rozseta skupinka domečků. Vypadalo to tam jako v malé vesnici. Mezi chatkami se hemžili muži i ženy v rozličných úborech, královských i keshanských. Uprostřed si hrálo několik dětí, mimo jiné i William. Dominik se rozhlédl a spatřil Fantuse, který se vyhříval na sluníčku u dveří nedaleko od návsi. Děcka se zuřivě snažila trefit do hadrového míče a kopnout jej do sudu. Hra na první pohled poněkud postrádala pravidla.

Dominik se rozesmál, když to viděl. "Hrával jsem jako malý kluk tutéž hru každý šestý den."

Pug se usmál. "I já. Hodně z toho, co zamýšlíme, ještě není hotovo, takže děti mají práci jen tu a tam. Nezdá se, že by jim to vadilo."

"Co je to za místo?" zajímalo Dominika.

"Prozatím je to domov naší mladé společnosti. Křídlo, kde má komnaty Kulgan a moje rodina, a několik dalších učeben jsou jediné části akademie, které je možno již využívat. Byl to první dokončený úsek, i když stavba v dalších poschodích stále pokračuje. Bydlí tu ti, kteří se přijeli do Hvězdna učít a sloužit v akademii. Až bude hlavní budova v provozu, přestěhují se." Pokynul jim, aby jej následovali, a vydal se k největší budově ve vesnici. William zanechal hry a pověsil se otci na paty. Pug položil synkovi ruku na rameno. "Jak ti dnes jde učení?"

Chlapec protáhl obličej. "Moc dobře ne. Pro dnešek jsem to vzdal. Nic mi nejde tak, jak by mělo."

Pug zvažněl, ale Kulgan rozverně plácl Williama po zádech a postrčil jej zpět k hřišti. "Utíkej, hochu. Neměj strach, tvůj otec byl stejně tvrdohlavý, když byl ještě mým studentem. Všechno má svůj čas."

Pug se ušklíbl. "Tvrdohlavý?"

Kulgan povytáhl obočí. "Nu, snad by bylo přesnější říct nechápavý."

Pug otevřel dveře s povzdechem. "Kulgan si ze mě do smrti nepřestane utahovat."

Budova se ukázala být prázdnou skořápkou. Jediným vnitřním vybavením byl mohutný stůl táhnoucí se po celé její délce. Kromě něj se v domě nacházel pouze krb. Vysoký strop byl podepřen dřevěnými krokviemi, z nichž visely na řetězech lucerny a propůjčovaly místnosti jasné a příjemné světlo.

Pug odsunul židli na jednom konci a pokynul i ostatním, aby zaujali místa.

Dominik měl z plápolajícího ohně radost. Přestože bylo pozdní jaro, dny byly stále chladné. Obrátil se na Kulgana s otázkou: "Kdo jsou ty ženy a děti kolem?"

Kulgan vyňal z kapsy dýmku a začal ji plnit tabákem. "Ty děti jsou synové a dcery těch, kteří k nám přišli. Máme v plánu zajistit pro ně výuku. Pug se čas od času zmiňuje o tom, že jednoho dne by měla do školy chodit všechna děcka v Království, ale já se obávám, že se myšlenka všeobecného vzdělání neujme. Ženy jsou buď manželky mágů, nebo mágové sami, i když mágům ženského pohlaví se většinou říká čarodějnice."

Dominik vypadal znepokojeně. "Čarodějnice?"

Kulgan si zapálil dýmku plamínkem, jenž mu vyšlehl z ukazováčku, a vyfoukl obláček kouře. "Na jméně přece nezáleží. Provozují magii. Nechápu, proč obyvatelstvo v mnoha koutech naší země toleruje muže, kteří se zabývají

čáry, ale jakmile se projeví tatáž schopnost u ženy, společnost ji vyžene ze svého středu."

Dominik namítl: "Ale má se přece za to, že čarodějnice získávají svou moc službami temným silám."

Kulgan mávl ledabyle rukou. "Nesmysl. To jsou pověry, omluvte mou upřímnost. Zdroj jejich síly není o nic temnější než ten váš. A navíc jsou obvykle mnohem laskavější než někteří z nadšených služebníků nejednoho chrámu."

Dominik přikývl: "To je pravda, ale nezapomeňte, že mluvíte o uznávaných členech zákonitých řádů."

Kulgan se zpříma zadíval Dominikovi do očí. "Promiňte mi mou poznámku, ale navzdory vaší dobré pověsti, která hovoří o Ishapianech jako o lidech světaznalých a snášenlivějších než ostatní svatí muži, mi vaše tvrzení připadá vhodné tak pro omezeného vesničana."

Snažíte se snad říct, že pokud žena slouží v chrámu, je svatá, a když se její moc projeví v chatrči v lesích, je to čarodějka? Co když má prostě do kláštera tak daleko, že ani neví, že existuje? Ani můj starý přítel otec Tully by nespokl tak dogmatický blud. Vás nezajímá otázka dobra nebo zla, mluvíte jen o tom, kdo je v lepším cechu."

Dominik se usmál. "Vy se tedy snažíte vybudovat lepší cech?"

Kulgan vypustil další oblak dýmu. "V jistém smyslu ano. Hlavní důvod našeho počínání však tkví v něčem jiném. Snažíme se zde sjednotit a zaznamenat co nejvíce magických tradic a učení."

Dominik sklonil hlavu. "Promiňte mi mé nepříjemné otázky, ale jedním z mých úkolů bylo odhalit vaše pohnutky pro vystavění takového díla. Král je mocný spojenec a náš chrám měl obavy, že by se za vašimi skutky mohlo skrývat něco jiného. Bylo rozhodnuto, že když mám možnost se sem vypravit..."

"Mohli byste napadnout naše počínání a poslechnout si, jak se budeme bránit," dokončil za něj větu Pug.

Kasumi se do toho vložil: "Znám Puga již dlouho a vždy jednal čestně."

Dominik však pokračoval: "Kdybych měl sebemenší pochybnost, nic bych vám neřekl. Je naprosto zřejmé, že vaše úmysly jsou čisté. Jen..."

Pug s Kulganem promluvili zároveň. "Jen co?"

"Chápu, že víc než cokoliv jiného se snažíte založit společenství učenců. To je samo o sobě chvalitebné. Ale nebudete zde navěky. Jednoho dne by se akademie mohla stát v nepovolaných rukách mocnou zbraní."

Pug mnichovi odporoval: "Věřte mi, podnikáme všechny kroky pro to, aby se tak nestalo."

Dominik na něj upřel zrak. "Věřím vám."

Nato se Pugův výraz změnil, jako kdyby něco zaslechl. "Přicházejí," oznámil přítomným.

Kulgan jej zaujatě pozoroval. "Gamina?" zeptal se šeptem.

Pug přisvědčil a Kulgan si spokojeně oddechl. "Spojení bylo lepší než kdykoliv předtím. Zdokonaluje se s každým dnem," řekl pochvalně mladý mág.

Ostatním pak krátký rozhovor osvětlil. "V noci jsem si přečetl dopisy, které jste přivezli, a povolal jsem někoho, o kom se domnívám, že by nám mohl pomoci. Přichází s ním ale ještě někdo."

Kulgan se ujal slova. "Ten někdo je... schopen vysílat myšlenky a přijímat je s pozoruhodnou přesností. Jsou velmi srozumitelné. V současné době je jediná, u koho jsme takovou vlastnost objevili. Pug vyprávěl o podobných schopnostech, využívaných na Kelewanu během výcviku, ale vyžadovalo to dlouhou přípravu jak učitele, tak i toho, kdo měl myšlenky zachytit."

Pug pokračoval: "Je to jako dotek vědomí, používaný některými kněžími, ale zde není nutný tělesný dotek, dokonce nezáleží ani na vzdálenosti, jak se zdá. Navíc nehrozí nebezpečí, že pronikající vědomí uvízne ve zkoumané mysli. Gamina je vzácný talent." Na Dominika to učinilo silný dojem. Pug mezitím hovořil dál. "Dotýká se vědomí a je to, jako kdyby mluvila. Doufáme, že jednou toto nespoutané nadání prozkoumáme a najdeme způsob, jak učit ostatní."

Kulgan vstal. "Slyším je." Obrátil se k přítomným. "Prosim, pánové, Gamina je velmi plachá a zranitelná. Zažila hrozné věci. Pamatujte na to a buďte k ní laskaví."

Poté Kulgan otevřel dveře a do rozlehlé místnosti vstoupili dva lidé: staříček muž s řídkými prameny bílých vlasů, které mu spadaly na ramena a vypadaly jako chomáčky nadýchané bavlny. Ruku měl položenou na rameni své průvodkyně. Kráčel shrbený a pod červenou kutnou se rýsovalo drobné znetvoření. Podle mléčně zakalených očí hledících strnule přímo před sebe bylo zřejmé, že je stařec slepý.

Ovšem pozornost všech okamžitě upoutala dívka. Bylo jí asi sedm let, na sobě měla podomácku tkanou tuniku a pevně svírala ruku na svém rameni. Měla obrovské modré oči, které zářily v bledém jemném obličejí jako dva akvamaríny, a vlasy téměř stejně bílé jako stařec, pouze s nepatrným nádechem do zlatova. Kasumi, Dominik i Gardan se nemohli ubránit pocitu, že je to nejkrásnější dítě, jaké v životě spatřili. Z rysů mladičké dívky bylo možno vyčíst, že jednou vyroste v nádhernou ženu.

Kulgan zavedl starého muže k židli hned vedle své vlastní. Děvčátko se neposadilo, zůstalo stát za kmetem. Obě dlaně mu položila na ramena, jako kdyby se bála ztratit fyzický kontakt. Na tři neznámé cizince pohlížela s

výrazem divokého zvířete zahnaného do kouta. Ani na okamžik se nepokusila svou nedůvěru zakrýt.

Pug muže představil: "To je Rogen."

Slepý muž se naklonil dopředu. "S kým mám tu čest?" Jeho tvář byla i přes pokročilý věk živá, vstřícná a usměvavá. V naprostém protikladu k dívce se očividně těšil z toho, že pozná nové lidi.

Pug Rogena seznámil se třemi muži, kteří seděli naproti němu a Kulganovi. Slepčův úsměv se ještě více rozšířil. "Těší mě, že vás poznávám, milí páni."

Poté Pug řekl: "A to je Gamina."

Dominik i ostatní téměř poskočili úlekem, když se uvnitř jejich hlav ozval dívčí hlas. *Ahoj.*

Ústa té holčičky se ani nepohnula. Stála bez hnutí a její velikánské oči se na ně soustředěně upíraly.

Gardan se zeptal: "To mluvila ona?"

Kulgan přisvědčil. "Vědomím. Neumí hovořit jinak."

Rogen jemně popleskal děvčátko po paži. "Gamina se s tímto darem narodila. Svým tichým pláčem však málem přivedla svou matku k šílenství." Starcova tvář se zasmušila. "Gaminina matka a otec byli vesničany ukamenováni k smrti za to, že přivedli na svět démona. Ubozí pověřčiví lidé. Dítě se báli zabít, aby na sebe nevzalo svou "skutečnou" podobu a nepobilo je do posledního. Tak ji nechali opuštěnou v lese. Nebyly jí ještě ani tři roky."

Gamina se na muže zadívala svými pronikavými očima. Stařec k ní obrátil tvář, jako kdyby ji viděl, a řekl: "Ano, tehdy jsem tě našel."

Pak znovu promluvil ke všem přítomným. "Žil jsem v lese, v opuštěné lovecké chatrči, kterou jsem objevil. Také mě vypověděli z rodné vesnice, ale to bylo dávno předtím. Předpověděl jsem smrt jednoho mlynáře a oni mě z ní obvinili. Vysloužil jsem si tak doživotní vyhnanství."

Pug se ozval: "Rogen má vyvinutý vnitřní zrak, snad je to náhrada za oči. Je od narození slepý."

Rogen se vřele usmál a poklepal holčičce na ruku. "My dva jsme si v mnohém podobní. Vždycky jsem měl strach, co s ní bude, až zemřu." Přerušil svou řeč a znovu se obrátil k dívence, kterou jeho slova rozrušila. Roztřásla se a oči se jí naplnily slzami. "Ale no tak," pokáral ji něžně. "Já taky, všichni musí. I když doufám, že to nebude příliš brzy," dodal s přidušeným smíchem. Potom se vrátil ke svému příběhu. "Přišli jsme z malé vesnice nedaleko Saladoru. Když se k nám donesla zpráva o tomto podivuhodném místě, vydali jsme se na cestu. Trvalo nám šest měsíců, než jsme se sem dobelhali, hlavně proto, že jsem tak starý. Zde jsme našli lidi, kteří jsou jako my a pohlížejí na nás jako na zdroj poznání, nikoli zdroj strachu. Jsme doma."

Dominik potřásl hlavou. Nemohl uvěřit, že ten stařík a dítě ušli stovky mil. Byl pohnutý až k slzám. "Už začínám chápat i další příčiny, které vás vedly k založení akademie. Je tu víc takových, jako jsou tihle dva?"

Pug odpověděl: "Ne tolik, kolik bych si přál. Někteří ze zavedených mágů se k nám odmítli připojit. Jiní se nás bojí. Nechtějí odhalit své schopnosti. Ostatní prostě zatím netuší, že existujeme. Ale pár z nich nás vyhledalo, jako tady Rogen. Dnes zde žije téměř padesát mágů."

"To je sakra hodně," pokývl uznale Gardan.

Kasumi jej však zchladil. "Ve Shromáždění byly dva tisíce Ctihodných."

Pug přisvědčil. "A skoro stejný počet mágů nižší stezky. Navíc jen každý pátý z těch, kteří začali s výcvikem, obdržel na konci černou kutnu, odznak vyšších mágů. Podmínky přípravy byly daleko tvrdší, než hodláme zavést zde."

Dominik měl otázku. "Co se stalo s těmi, kteří ve studiu neuspěli, Pugu?"

"Byli zabiti," odpověděl Pug nevýrazně.

Dominik poznal, že by Pug v tomto tématu nerad pokračoval. Dívčinou tváří probleskl stín strachu a Rogen ji uklidňoval. "Ale no tak, tady ti nikdo neublíží. Mluvil o velmi vzdáleném místě. Jednoho dne z tebe bude velká učitelka."

Napětí zmizelo a holčička se zatetelila pýchou. Nade vši pochybnost starému muži naprosto důvěřovala.

Poté se Pug na Rogena obrátil s prosbou. "Rogene, děje se něco, čemu by nám tvá schopnost mohla pomoci porozumět. Smím tě požádat o pomoc?"

"Je to důležité?"

"Kdyby nebylo, neprosil bych tě o to. Princezna Anita je upoutána na lože a je ve velkém nebezpečí. Prince Aruthu bez ustání ohrožuje jakýsi neznámý nepřítel."

Gardanovi a Dominikovi se zdálo, že Pugova slova dívku znepokojila. Rogen naklonil hlavu a chvíli naslouchal. Poté řekl: "Já vím, že je to nebezpečné, ale dlužíme Pugovi hodně. On a Kulgan jsou pro lidi jako my jedinou nadějí." Oba jmenovaní muži zrozpačitěli, ale neřekli nic. "Kromě toho je Arutha králův bratr, a byl to jejich otec, kdo nám všem daroval tenhle nádherný ostrov. Jak by se asi lidé cítili, kdyby věděli, že jsem mohl pomoci, a odmítl?"

Pug zašeptal Dominikovi: "Rogenův vnitřní zrak je... jiný než všechny, o kterých jsem slyšel. Váš řád zná do jisté míry tajemství proroctví." Dominik přikývl. "On vidí... možnosti, nedokážu to lépe popsat. Co se může stát. Zdá se, že to odčerpává velké množství jeho energie, a i když je houževnatější, než vypadá, přesto je již dost starý. Je jednodušší, když na něj mluví pouze jeden člověk. Vy rozumíte nejlépe povaze magie, jež hraje v celém případě velkou roli, tak si myslím, že byste mu měl vypovědět

všechno, co víte." Dominik souhlasil. Pug promluvil nahlas: "Prosím všechny ostatní, aby zůstali úplně potichu."

Rogen se natáhl přes stůl a vzal mnichovy dlaně do svých. Dominika překvapila síla ukrývající se stále v roztřesených starých prstech. Ač Dominik sám nebyl schopen předpovídat budoucnost, byl s příslušným postupem dobře obeznámen. Mnohokrát jej již viděl předvádět bratry ze svého řádu. Očistil svou mysl a pustil se do vyprávění celého příběhu. Začal u Jimmyho prvního nočního setkání s Pouštíkem na střeše kupcova domu a skončil u Aruthova odjezdu ze Sarthu. Rogen mlčel a Gamina se ani nepohnula. Když Dominik došel ve svém tichém monologu až k věštbě a nazval Aruthu 'Zhoubou temnoty,' starcovy rty se zachvěly a neslyšně se pohnuly.

Nálada v místnosti potemněla, zatímco mnich mluvil. Dokonce i oheň zdánlivě pohasl. Gardan se přistihl, jak se zimomřivě objímá.

Dominik dokončil příběh, ale Rogen stisk svých rukou nepovolil. Nedovolil mnichovi, aby se odtáhl. Zvedl hlavu a krk se mu lehce prohnul dozadu, jako by naslouchal vzdáleným hlasům. Ústa se mu otvírala a zavírala, avšak žádný zvuk z nich nevyšel. Teprve po chvíli se mu z hrdla vydrala první slova, tak tichá a nezřetelná, že jim nebylo rozumět. Znenadání však promluvil jasně a pevně. "Vidím přítomnost... bytosti. Vidím město, mocnou baštu mnoha věží obehnanou vysokými zdmi. Na hradbách stojí hrdý muž, odhodlaný bránit je až do konce. Ted'... je město v obležení. Je přemoženo a věže hoří jasným plamenem... Je to umírající město. Kruté nepřátelské hordy se ženou po ulicích a zdi kolem nich se bortí. Ti, kteří bojují, jsou nelítostně zatlačeni a stahují se do pevnosti. Nepřátelé plení a znásilňují... nejsou to jen lidé. Vidím ty, kteří krácejí po Temné stezce, a jejich přísluhovače gobliny.

Zaplavují ulice a z jejich zbraní kane krev. Vidím zvláštní žebříky, po nichž šplhají na vysoké hradby, a tajemné světelné mosty. Ted' hoří, všechno hoří; všechno je v jednom plameni... je po všem."

Následoval okamžik ticha, ale pak Rogen pokračoval: "Vidím dav shromážděný na pláni, s podivnými prapory vlajícími ve větru. Černě oděné postavy sedí mlčky na hřbetech koní a na štítech i tabardech se klikatí pokroucené erby. Nad nimi stojí peklor... V očích starého muže se objevily slzy. "Je... krásný... Je... je to ďábel. Má znamení draka. Stojí na kopci a pod ním pochodují vojska a zpívají bojovné písně. Zubožení lidští otroci táhnou obrovské obléhací stroje."

Znovu se rozhostil klid. Potom: "Vidím jiné město. Představa je rozmazaná a chvěje se, neboť jeho osud není tak jistý. Jeho hradby jsou rozbořeny a ulice potřísněny krví. Slunce skrývá svou tvář za černá mračna... a město křičí v mukách. Muži a ženy jdou v nekonečných řadách, svázaní řetězy. Jsou... bičováni stvořeními, která je trýzní a ponižují. Vedou je na rozlehlé náměstí, kde hledí na svého pokořitele. Na hoře... hoře z lidských těl je vztyčen trůn. Na něm sedí... ten krásný, ten zlý. Po jeho boku stojí druhý, černá kutna halí jeho podobu. A za nimi je něco dalšího... nevidím to, ale je to skutečné, existuje to, je to... temné... Je to nehmotné, nemá to tělo, není tam tak docela, ale... je to tam také. Dotýká se to tvora na trůnu." Rogen bolestivě sevřel Dominikovy ruce. "Počkat..." řekl a zaváhal. Ruce se mu začaly chvět a potom zbědovaným hlasem vzlykl a vykřikl: "Bohové, slitujte se! Vidí mě! Ono mě to vidí!" Brada starého muže se neovladatelně třásla. Gamina se tiskla k jeho ramenům, oči rozšířené hrůzou. Nečekaně se Rogenovy rty roztáhly do děsivého šklebu a on zasténal, byl to zvuk vypovídající o čirém a

nepoznaném utrpení a beznaději. Jeho tělo se napjalo a znehybnělo.

Bez varování v myslích všech přítomných vybuchla palčivá bolest, jako kdyby jejich mozky proklálo dobřela rozžhavené kopí. Gamina neslyšně křičela.

Gardan se chytil za hlavu a téměř omdlel pod náporom ochromující agonie. Dominikova tvář zpopelavěla a on se skácel do křesla, když mu první úder křiku projel vědomím, jako kdyby jej srazil mocný palcát. Kasumi pevně tiskl víčka k sobě a ze všech sil se pokoušel vstát. Kulganovi vypadla dýmka ze rtů a dlaněmi si sevřel spánky. Pug se vrávoravě postavil a musel použít veškerou svou magickou moc, aby se ubránil bolesti, jež mu rvala smysly. Silou vůle zaplašil čerň, která jej hrozila pohltnout, a vztáhl po holčičce ruku. "Gamino!" zaskřípěl.

Dívčín duševní jekot však neutichal a ona zuřivě škubala za starcovu tuniku, jako kdyby jej tímto nesmyslným běsněním mohla vytrhnout z náruče hrůzy, kterou prožíval. Obrovské oči nepřítomně poulila na svého ochránce a bezhlasným nepřítomným řevem přiváděla všechny kolem na hranici šílenství. Pug sebral svou magickou sílu a na kratičký okamžik zastavil proud nesnesitelné bolesti a děsu, který dívka vysílala do mozků přítomných lidí.

Gardanova hlava těžce dopadla na desku stolu stejně jako Kasumiho. Kulgan se vzepjal a omráčen padl naznak do židle. Kromě Puga a Gaminy zůstal při vědomí pouze Dominik. Něco uvnitř něj jej nutilo dosáhnout na dívku bez ohledu na to, že mu všechny smysly napovídaly uniknout před trýznivými mukami, kterými jej obdařovala.

Dívčín primitivní strach Puga téměř srazil na kolena, ale přinutil se vydržet. Vyslovil zaklínadlo a dívka padla k zemi. Jakmile bolest pominula, zachytil ji, ale zavrávoravěl a sesul se do židle za sebou. Objímal její bezvládné tělo a strnule hleděl před sebe.

Dominik měl pocit, že mu shoří hlava, ale překonal jej a díky tomu se udržel při vědomí. Starý muž byl stále ztuhlý, ležel prohnutý přes židli a rty se mu slabě chvěly. Dominikovi se podařilo vpomenout si na uzdravující kouzlo. Použil jej, aby zmírnil starcovo utrpení. Konečně se Rogen uvolnil a poddal se náruči svého křesla. Tvář měl však pořád staženou bolestí a děsem a ochraptělým šepem vyřázel slova, jimž mnich nerozuměl. Pak upadl do mdlob.

Pug s mnichem si vyměnili zmatené pohledy. Dominik cítil, jak se jej zmocňuje slabost, a dříve než omdlel, se v duchu podivil, proč se mág náhle zatvářil tak vyděšeně.

Gardan rázoval po místnosti, kde předešlé noci večeřeli. Kulgan seděl u krbu, a když už to nemohl snést, obořil se na něj: "Jestli se neposadíš, vyšlapeš nám tady propast."

Kasumi mlčky spočíval na podušce vedle mága. Gardan klesl na kamennou zem vedle Tsurana a povzdechl si: "Tohle pekelné čekání!" Dominik a Pug se s pomocí několika dalších léčitelů starali o Rogena. Stařec se potácel na hranici mezi životem a smrtí od chvíle, kdy jej přinesli z velkého domu ve vesnici. Gaminin duševní ryk zasáhl všechny v okruhu jedné míle, ačkoliv ti vzdálenější jej nepocítili tak bolestně. Přesto několik lidí pohybujících se kolem vesnice upadlo na delší dobu do bezvědomí. Když křik utichl, všichni, kteří zůstali při sobě, se běželi podívat, co se přihodilo. Přihřítli se do poradní budovy a našli tam všechny zbavené smyslů.

Katala se tam dostala mezi prvními a nařídila, aby byli všichni přeneseni do jejích komnat, kde dohlížela na jejich stav. Kromě Rogena se do jednoho probrali po několika hodinách, ale starý muž nikoliv. Událost se odehrála uprostřed dopoledne a nyní bylo po večeři.

Gardan udeřil pěstí do rozevřené dlaně a roztrpčeně zvolal: "Zatraceně! Nikdy jsem na takové věci nebyl. Jsem

voják. Tyhle magické obludy a bezejmenné síly... Království za nepřitele z masa a kostí!"

"Vím velmi dobře, co umíš provést s nepřitelem z masa a kostí," ozval se Kasumi. Kulgana to zaujalo a Kasumi pokračoval: "V prvních letech války jsme se kapitán a já ocitli na protilehlých stranách při obléhání hradu Crydee. Až když jsme si dlouho po válce vyprávěli své příběhy, zjistil jsem, že byl pobočníkem prince Aruthy a několikrát sám vedl útok."

Dveře se rozletěly, dovnitř vstoupil vysoký muž a sňal si šedý plášť. Měl plnovous a obličej ošlehaný větrem. Vypadal jako lovec nebo dřevař. Zvolna se usmál a pravil: "Odejdu jen na pár dní a podívejme, kdo se tu ukáže."

Gardanova tvář se roztáhla v širokém úsměvu. Vstal a napřáhl pravici. "Meechame!"

Potřásli si rukama a muž jménem Meecham Gardana pozdravil: "Rád tě zase vidím, kapitáne." Kasumi se s ním rovněž přivítal, neboť byli staří známí. Meecham byl svobodným mužem a vlastnil nevelké pozemky, poskytoval však své služby už dlouhá léta Kulganovi a za tu dobu se mezi nimi vyvinulo přátelství.

Kulgan se ho zeptal: "Měl jsi štěstí?"

Lesník se nepřítomně poškrábal na dlouhé jizvě, která se mu táhla přes levou líci a zavrtěl hlavou. "Ne. Samí podvodníci"

Kulgan vysvětlil ostatním: "Doslechli jsme se o skupince potulných věštců a cikánů, kteří se utábořili několik dní odsud směrem k Landrethu. Poslal jsem Meechama za nimi, aby zjistil, jestli mezi nimi není nějaký skutečný talent."

"Byl tam jeden takový," ozval se Meecham znovu. "Možná byl opravdu z těch, koho hledáme, ale jakmile jsem prozradil, odkud jsem, stáhl se a přestal mluvit."

Možná se tu ukáže sám." Rozhlédl se po jídelně. "Řekne mi někdo, co se tu děje?"

Právě když Kulgan končil s výčtem nejnovějších zpráv a událostí, otevřely se dveře. Dovnitř vstoupil William a vedl za ruku Gaminu, takže muži svou debatu přerušili. Chráněnka starého slepce byla ještě bledší než ráno. Podívala se na Kulgana, Kasumiho a Gardana a její hlas pronikl do jejich vědomí. *Mrzí mě, že jsem vám způsobila tolik bolesti. Bála jsem se.*

Kulgan k ní pomalu natáhl paže a dívka mu ostýchavě dovolila, aby si ji posadil do rozložitého klína. Něžně ji objal a řekl: "To nic, děvčátko. Rozumíme ti."

Ostatní se chlácholivě usmívali a ona se trochu uklidnila. Pak přitápal do místnosti Fantus. William se po něm ohlédl a prohlásil: "Fantus má hlad."

Meecham se ušklíbl. "Ta potvůrka má hlad pořád."

Ne, přišla myšlenka. On říkal, že má hlad. Nikdo si na něj dnes nevzpomněl s krmením. Slyšela jsem to.

Kulgan ji od sebe trochu oddálil tak, aby na ni viděl. "Co tím myslíš?"

Říkal Williamovi, že má hlad. Právě teď. Slyšela jsem ho.

Kulgan obrátil udivený obličej na Williama. "Williame, ty slyšíš Fantuse?"

William se na Kulgana překvapeně podíval. "Jistě. Ty ne?"

Mluví spolu pořád.

Kulgan ožil. "To je úžasné! Neměl jsem tušení. Není divu, že jste si vy dva tak blízcí. Williame, jak dlouho už umíš s Fantusem takhle mluvit?"

Chlapec pokrčil rameny. "Odjakživa, co si pamatuju. Fantus si se mnou vždycky povídal."

"A ty je slyšíš, jak spolu mluví?" Gamina přikývla. "Ty s Fantusem také umíš mluvit?"

Ne. Ale slyším ho, když si povídá s Williamem. Myslí legračně. Je to těžké.

Gardan byl rozhovorem očarován. Slyšel Gaminin hlas ve své hlavě, jako kdyby poslouchal. Podle dívčích poznámek k Rogenovi, které mu dnes ráno zůstaly utajeny, usoudil, že dítě je schopno hovořit, ke komu chce.

William se otočil k dráčkovi. "No *dobře!*" odsekl dopáleně. "Raději půjdu do kuchyně a něco mu přinesu," oznámil Kulganovi. "Může tu Gamina zůstat?"

Kulgan dívku jemně stiskl a ona se uvelebila v jeho náručí. "Samozřejmě."

William vyběhl z komnaty a Fantus spěchal za ním, poháněla jej vyhlídka na potravu, a tak klusal i přes svou nesmírnou lenost poměrně rychle. Když byli pryč, Kulgan se zeptal: "Gamino, umí William mluvit i s jinými tvory kromě Fantuse?"

Nevím. Zeptám se.

Užasle zírali, jak holčička naklonila hlavu na stranu, jako kdyby naslouchala. Po chvíli přikývla. *Říká, že jenom někdy. Většina zvířat není moc zajímavá. Myslí jenom na jídlo a na ostatní zvířata.*

Kulgan se tvářil, jako kdyby dostal dáreček. "To je skvělé! Takový talent! Nikdy jsme neslyšeli o případu, že by člověk přímo mluvil se zvířaty. Několika mágům se sice v minulosti podařilo vypěstovat si takovou schopnost, ale nikdy ne tak dobře. Musíme to pořádně prozkoumat."

Gamině přeběhl po tváři výraz očekávání. Posadila se a otočila se ke dveřím. O chvíli později vstoupil Pug s Dominikem. Oba vypadali unaveně, ale v jejich očích nebyla bolest, které se Kulgan i všichni ostatní obávali.

Než se stihl kdokoliv zeptat, Pug řekl: "Stále žije, ale je velmi postižen." Všiml si Gamině na Kulganově klíně. Zdálo se, že bez lidského tepla nemůže být. "Je ti lépe?" usmál se na ni. Opětovala mu slabý úsměv a přisvědčila.

Pak mezi ní a Pugem proběhl neslyšný rozhovor a Pug odpověděl: "Myslím, že se zotaví. Katala u něj zůstane. Bratr Dominik nám nesmírně pomohl, je v léčení zběhlý. Ale Rogen je hodně starý, Gamino, a i když se neuzdraví, musíš to chápat a být silná."

Gamině se v koutcích očí objevily slzičky, ale lehounce přikývla. Pug přišel blíž a sedl si na židli. Mnich následoval jeho příkladu. Pug si teprve nyní všiml Meechama a pozdravili se. V rychlosti jej seznámil s Dominikem. Pak se znovu obrátil na Gaminu. "Gamino, myslím, že bys nám mohla hodně pomoci. Chtěla bys?"

Jak?

"Podle všeho, co vím, se nic takového jako dnes ještě nikdy nestalo. Musím vědět, proč ses o Rogena tolik bála." V Pugově hlase byly znát hluboké obavy. Snažil se je skrýt, aby děvče nevyděsil, ale nepodařilo se mu to zcela.

Gamina vypadala vystrašeně. Zavrtěla hlavou a něco Pugovi soukromě sdělila. Pug odpověděl: "Ať to bylo cokoliv, mohlo to Rogena změnit. Potýkáme se s něčím, čemu nerozumíme. Musíme se dozvědět všechno."

Gamina se kousla do spodního rtu. Gardan byl dívčinou odvahou dojat. Podle toho mála, co slyšel o jejím osudu, musel být strašlivý. Nedokázal si představit, že by vyrůstal mezi podezíravými a pověřivými hlupáky a slyšel každou jejich myšlenku. Divil se, že z toho nezešílela. To, že těmto mužům důvěřovala, hraničilo s hrdinstvím. Rogenova добрota a láska musela být bezmezná, jestli dokázala vyvážit bolest, kterou zakusila. Gardan si pomyslel, že pokud si někdo zaslouží přízvisko 'svatý', které chrámy příležitostně udělovaly svým hrdinům a mučedníkům, pak je to Rogen.

Pug si s Gaminou vyměnili dalších několik vět. Konečně Pug navrhl: "Mluv tak, aby mohli slyšet všichni. Ti muži jsou všichni tví přátelé, dítě, a potřebují se dozvědět

pravdu, aby mohli Rogena a ostatní ochránit před další bolestí."

Gamina přitakala. *Byla jsem s Rogenem.*

"Co tím myslíš?" nechápal Pug.

Když použil vnitřní zrak, šla jsem s ním.

"Jak se ti to podařilo?" otázal se Kulgan.

Někdy, když někdo na něco myslí nebo něco vidí, tak vidím nebo slyším, co to je. Je to těžké, když přitom nemyslí na mě. Nejlíp mi to jde s Rogenem. Vidím to, co vidí on, tady, ve své hlavě.

Kulgan jemně odstrčil holčičku od sebe, aby se jí mohl podívat do velikánských očí. "Ty chceš říct, že vidíš Rogenovy představy?" Děvče přikývlo. "A co sny?"

Někdy.

Kulgan ji k sobě přivinul. "Ty jsi tak báječné dítě! Dva zázraky v jeden den! Děkuji ti, zázračná holčičko!"

Gamina se usmála. Byl to první projev štěstí, jaký u ní kdo kdy spatřil. Pug se na svého bývalého učitele tázavě zahleděl. "Tvůj syn umí mluvit se zvířaty," ohromil ho Kulgan. Pugovi klesla čelist a tlustý mág pokračoval: "Ale to teď není důležité. Gamino, co Rogen viděl a co mu tak ublížilo?"

Gamina se zachvěla a Kulgan ji objal pevněji. *Bylo to zlé. Viděl hořící město a oškliví tvorové tam honili lidi.*

Pug se zeptal: "Znáš to město? Je to některé z míst, které jste s Rogenem navštívili?"

Gamina zavrtěla hlavou a oči přitom měla jako dva veliké talíře. *Ne, bylo to prostě město.*

"Co dál?" naléhal Pug jemně.

Dívka se roztřásla. *Viděl něco... muže?* Její myšlenky doprovázel pocit naprostého zmatku, jako kdyby se potýkala s pojmy a představami, které tak docela nechápala. *Ten 'muž?' viděl Rogena.*

Dominic se tiše podívil: "Jak by nějaká vize mohla vycítit pozorovatele? Vize je něco, co se prorokovi zjevuje jako možná budoucnost. Co by mohlo rozpoznat magický pohled přes hráze času a pravděpodobnosti?"

Pug jen přikývl. "Gamino, co ten 'muž' Rogenovi udělal?"

On? Ono? se to po něm vztáhlo a ublížilo mu. On? řekl nějaká slova.

Do místnosti vešla Katala a dítě k ní tázavě vzhledlo. Katala jim sdělila poslední novinky. "Rogen usnul. Je to obyčejný hluboký spánek. Teď už si myslím, že se uzdraví." Postavila se za křeslo, v němž seděli Kulgan s Gaminou a opřela se o opěradlo. Pak se natáhla a vzala něžně dívku za bradu. "Měla bys jít do postýlky, dítě."

Pug zaprotestoval: "Ještě chvíli." Katala poznala, že je manžel zaujat čímsi závažným, a souhlasila. Pug pokračoval: "Těsně předtím, než omdlel, vyslovil Rogen větu. Musím nutně vědět, kde ji slyšel. Myslím, že slyšel toho muže, tu zlou věc, použít ta slova. Je to moc důležité. Zajímá mě, co přesně ten ošklivý muž pronesl. Vzpomeneš si na ta slova, Gamino?"

Děvčátko přitisklo hlavu Kulganovi na prsa a stroze kývlo. Očividně je děsila pouhá vzpomínka na záhadný vzkaz. Pug se chlácholivě zeptal: "Řekneš nám je?"

Ne. Ale můžu vám to ukázat.

"Jak?" zajímal se Pug.

Můžu vám ukázat, co Rogen viděl, odpověděla. Prostě můžu.

"Nám všem?" chtěl vědět Kulgan. Znovu přisvědčila. Drobná dívka se narovnala a zhluboka se nadechla, jako by sama sebe přesvědčovala. Pak zavřela oči a vzala je na temné místo.

Nad hlavou letěla černá oblaka. Mrazivý vítr je hnál k městu. Schylovalo se k bouři. Masivní brány ležely v

troskách, neboť obléhací stroje již dokončily svou práci. Všude kolem se povalovaly obrovské třísky a kusy oceli. Kam oko dohlédlo, se šířil oheň a město umíralo. Stvoření lidská i jiná vraždila ty, kteří se skrývali ve sklepeních a na půdách, a po ulicích tekly potoky krve. Na hlavním tržišti se kupila hora těl dvacet stop vysoká. Zohavené mrtvoly podpíraly podstavec z tmavého dřeva a na něm se tyčil trůn. Na trůnu seděl peklor s překrásnou tváří a přehlížel zkázu, již jeho stoupenci vnesli na toto místo. Po jeho boku stála postava zahalená v černém šatu. Široké rukávce ji zakrývaly natolik, že nebylo možno poznat, co je zač.

Ale pozornost Pugovu i všech ostatních přitahovalo cosi za oběma tvory, přítomnost temnoty, jakási neviditelná věc, kterou však jasně cítili. Schovávala se vzadu a byla skutečným zdrojem síly dvou vůdců. Stvoření v černém hávu natáhlo ruku, na něco ukazovalo, a objevila se končetina pokrytá zelenými šupinami. Pak se záhadná bytost v pozadí s pozorovateli spojila a odhalila se jim. Věděla, že je sledována, a odpověděla vlnou hněvu a pohrdání. Vztáhla svou moc přes propast času i prostoru a promluvila. Její poselství obsahovalo nenávist a hlubokou beznaděj.

Všichni v místnosti se od dívčiny představy odtrhli. Dominik, Kulgan, Gardan a Meecham vypadali rozrušení, mrazilo je z hrozby, již jim Gamina zprostředkovala. Přitom si dobře uvědomovali, že zahlédli pouhý stín toho, co musel zažít Rogen.

Ale Kasumi, Katala a Pug byli otřeseni. Když dítě skončilo, po Katalině tváři se koulely hořké slzy, a dokonce i Kasumi ztratil svou neproniknutelnou tsuranskou masku. Tvář měl zsinatou a brada se mu třásla. Puga se však prožitek dotkl nejvíc. Ztěžka dosedl na

podlahu a sklonil hlavu. Na chvilku se uzavřel okolnímu světu.

Kulgan se vyplašeně rozhlížel kolem sebe. Zdálo se, že Gaminu víc vyděsila reakce přátel než samotné vyvolání představy. Katala vycítila dívčinu úzkost, zvedla ji do náruče a pevně ji k sobě přivinula. Dominik promluvil jako první. "Co se to děje?"

Pug vzhlédl a jeho obličej byl náhle ztrhaný a unavený víc než kdy dříve, jako kdyby na jeho ramenou opět spočívala tíha dvou světů. Konečně se ozval, ale hovořil pomalu a ochraptěle. "Když se Rogen po dlouhé době oprostil od bolesti, jeho poslední slova zněla: 'TEMNO, TEMNO.' To je to, co viděl za oběma postavami. A Temno, jež Rogen spatřil, proneslo tyto věty: 'Vetřelče, kdokoliv jsi a kdekoliv se nacházíš, věz, že můj čas se blíží. Můj služebník již připravuje cestu. Třes se, neb já přicházím. Jaká byla minulost, bude i budoucnost na věky věků. Ochutnej mou moc.' Pak se 'TO' zvedlo, dotklo se Rogen a způsobilo tu příšernou bolest a děs."

Kulgan stále nedokázal pochopit to, čeho byl svědkem. "Jak je to možné?"

Pug tiše a nešťastně odpověděl: "Já nevím, starý příteli, já nevím. Ale dodává to nový rozměr záhadě, kdo stojí za útoky na Aruthu a kdo usiluje o jeho život. Tato černá síla je zodpovědná za tajemné bytosti a zlé čáry, se kterými se střetáváme."

Pug zabořil tvář do dlaní. Když po chvíli znovu vzhlédl, Gamina se tulila ke Katala a všechny oči v sále se upíraly na něj.

Dominik potřásl hlavou. "Je tu ale ještě další otázka." Podíval se na Katalu a Kasumiho. "Co je to za jazyk? Slyšel jsem ta neznámá slova stejně dobře jako vy, slyšel jsem i Rogenův křik, ale nerozuměl jsem ani zbla."

Byl to Kasumi, kdo konečně vyjasnil i poslední záhadu.
"Ta slova byla... starobylá, je to jazyk, kterým se mluví jen
v chrámech. Rozuměl jsem jen trochu. Ale ta slova byla
tsuranská."

Kapitola čtrnáctá

ELVANDAR

Les byl tichý.

Nad hlavou se proplétaly mohutné větve, starší, než si kdokoliv pamatoval, a stínily slunce. Pod nimi se mezi kmeny rozlévalo rozptýlené nazelenalé světlo. Ozařovalo klikatou, téměř neznatelnou stezku i hluboké rokle, které se táhly podél ní.

Projížděli elfím lesem již déle než dvě hodiny. Chýlilo se k polednímu a zatím nespatriili jedinou známku, že by zde byli nějací elfové. Martin očekával, že je někdo zastaví krátce poté, co překročili řeku Crydee, ale dosud na nikoho nenarazili.

Baru pobídl koně a připojil se k Martinovi a Aruthovi. "Myslím, že nás někdo sleduje," řekl Hadati tiše.

Martin přisvědčil. "Už nějakou dobu. Před chvílí jsem něco zahlédl."

"Jestli nás pozorují elfové, tak proč se neukážou?" otázal se Jimmy.

"Nemusejí to být elfové," podotkl Martin. "Nebudeme v bezpečí, dokud se nedostaneme do Elvandaru. Buďte opatrní."

Jeli dalších pár minut a pak utichlo i štěbetání ptáků. Vypadalo to, jako kdyby les zadržel dech. Martin a Arutha popohnali na úzké pěšině své oře. Náhle ticho prořízl rámus, v němž se ozývaly jednotlivé výkřiky. Kolem Baruovy hlavy prosvíštl kámen a po něm následovala sprška oblázků a klacků. Zpoza stromů a keřů vyskočily tucty malých chlupatých postaviček, které divoce křičely a metaly po jezdcích drobné nálože.

Arutha vyrazil kupředu a snažil se ovládnout svého vyplašeného koně. Ostatní učinili totéž. Řítili se mezi stromy a vyhýbali se větvím a trnů. Před nimi stálo na cestě několik tvorečků, velkých asi jako šestileté děti. Když viděli ženoucí se skupinu, zaječeli hrůzou a uskakovali na všechny strany. Arutha jednoho z nich oddělil od ostatních a hnál jej před sebou. Zakrátko se stvoření ocitlo v úzkých. Před ním se rozpínala hluboká stráž. Otočilo se a bázně hledělo na prince.

Arutha měl v ruce meč ve chvíli, kdy přitáhl uzdu a zastavil. Byl připraven zaútočit. Když ale uviděl maličkou postavu, která couvala, kam až mohla, a jakmile se ocitla na samém kraji srázu, roztřásla se strachy, vztek a bojovná nálada z něj vyprchaly. Tvor se vůbec nesnažil bránit.

Princ si jej zaujatě prohlížel. Tvář podobnou lidské zdobily měkké hnědé oči, malý nosík a široká ústa. Rty měl stažené dozadu, jako kdyby vrčel, a odhaloval poměrně ostré zuby, ale v očích se mu zračil čirý děs a po chlupatých lících mu kanuly veliké slzy. Tělem připomínal malou opici.

Kolem Aruthy náhle vypukla vřava a malí tvorové jej obklíčili. Dupali a skákali jako diví a pronikavé pištění a kvílení trhalo uši, ale Arutha věděl, že je to plané

zastrašování. V jejich postojích nebylo nic skutečně výhružného. Několik nejodvážnějších sice předstíralo útok, když se k nim však otočil čelem, se zděšeným jekem zbaběle prchli.

Mezi stromy se objevili Aruthovi společníci, což vyvolalo mezi pidižvíky další vlnu nářků. Baru zastavil vedle prince a sdělil mu: "Jakmile jsi zaútočil, utekli za tebou."

Jezdci si všimli, že horda tvorečků zanechala směšných zběsilostí a v jejich výrazech se projevily obavy. Švitořivě si mezi sebou povídali a jejich dorozumívání vzdáleně připomínalo lidskou řeč.

Arutha schoval svůj meč do pochvy. "Neublízíme vám."

Halas utichl, jako kdyby principi rozuměli. Ten, který uvízl v pasti, jej ostražitě sledoval.

Jimmy se zeptal: "Co jsou zač?"

"Nevím," odpověděl Martin. "Lovil jsem v těchto lesích od dětství, ale nikdy jsem nic podobného neviděl."

"Jsou to gwali, Martine Dlouhý Luku."

Muži se otočili a zraky jim padly na skupinku pěti elfů. Jeden z tvorů k nim přiběhl a postavil se před ně. Zvedl ruku a ukázal na muže na koních. Zpěvavým hlasem žaloval: "Caline, člověkové přijít. Ublížit Ralala. Udělej neublížit."

Martin seskočil na zem. "Buď zdrav, Caline!" Objali se a pak se vévoda pozdravil i s ostatními elfy. Poté je přivedl ke svým druhům a řekl: "Caline, mého bratra si pamatuješ?"

"Zdravím tě, principi z Krondoru."

"I já tebe, elfí principi." Podíval se stranou po shromážděných gwali. "Zachránil jsi nás před přesilou."

Calin se usmál. "To sotva. Vyhlížíte jako schopná družina." Přistoupil k Aruthovi. "Není to právě včera, co jsme spolu mluvili naposledy. Co tě přivádí do našich lesů,

Arutha, s tak zvláštním doprovodem? Kde jsou tví strážci a vlající prapory?"

"To je dlouhý příběh, Caline. Rád bych jej vyprávěl před tvou matkou a Tomasem."

Calin souhlasil. Pro elfy byla trpělivost způsobem života.

Jakmile napětí opadlo, gwali zahnaná do kouta se prokmitla kolem a zamíchala se mezi příslušníky svého druhu, kteří nyní stáli opodál. Několik z nich ji začalo prohlížet, upravovali jí srst a poplácávali ji po ramenou, aby ji po přestálém nebezpečí utišili. Když zjistili, že se jí nic nestalo, uklidnili se a pozorovali rozprávějící elfy i lidi. Martin se obrátil na Calina s otázkou. "Caline, co je to za tvory?"

Calin se zasmál a kolem koutků světlých modrých očí se mu zavlnily veselé vrásky. Stál vedle Aruthy a byl téměř stejně vysoký, ale dokonce ještě hubenější než kostnatý princ. "Jak jsem řekl, jsou to gwali. Tenhle lumpík se jmenuje Apalla." Jemně poplácal mrňouska, který s ním předtím mluvil, po hlavě. "Je něco jako jejich vůdce, ačkoliv pochybuji, že si na něco takového hrají. Nejspíš je jen upovídanější než ostatní." Pak přelétl zrakem Aruthovu družinu. "Kdo jsou tito muži?"

Arutha je postupně představil a Calin nakonec pronesl: "Vítejte v Elvandaru."

"Kdo jsou vlastně gwali?" zajímalo Roalda.

Calin odpověděl: "Když na ně ukážu, bude to ten nejlepší popis, jaký vám můžu dát. Dříve s námi žili, ale nyní se ukázali poprvé za celou generaci. Jsou velmi prostí a naprosto bezelstní. I ve skupinách jsou plaší a cizincům se obvykle vyhýbají. Když je něco vyděsí, utíkají, dokud se neocitnou v koutě. Potom předstírají útok. Ale nenechte se zmást jejich velkými zuby; louskají s nimi ořechy a krunýře brouků." Sklonil se k Apallovi. "Proč jste chtěli postrašit tyhle muže?"

Gwali vzrušeně poskočil. "Powula dělat malý gwali." Zazubil se. "Ona ne hýbat. My báli, že člověkové zranit Powula a malý gwali."

"Chrání svá mlád'ata," pochopil Calin lámanou řeč. "Kdybyste Powule a maličkému opravdu chtěli ublížit, asi by se na vás odvážili zaútočit. Kdyby nerodila, nikdy byste je nespatriili." Apalovi pak řekl: "Už je to v pořádku. Tihle muži jsou přátelé. Powule ani jejímu miminku nic neudělají."

Když to gwali uslyšeli, vystoupili ze svých úkrytů za stromy a začali se pomalu trousit blíž. Zakrátko se jim vrátila kuráž natolik, že se jali cizince s neskryvanou zvědavostí zkoumat. Tahali je za šaty, značně odlišné od elfích zelených tunik a hnědých kalhot, a prohlíželi si jejich zbraně. Arutha vydržel jejich zájem asi minutu a poté prohlásil: "Měli bychom se brzy vypravit na dvůr tvé matky, Caline. Pokud tví přátelé skončili..."

"Prosím," ozval se Jimmy s nakrčeným nosem, zatímco odstrkoval gwaliho, visícího na větvi před jeho obličejem. "Copak se nikdy nekoupou?"

"Bohužel ne," zašklebil se Calin a otočil se k malým tvorům. "Tak dost, musíme jít." Gwali jeho příkaz dobrosrdečně přijali a kvapně zmizeli mezi stromy. Zůstal pouze Apalla, který vypadal odvážněji než jeho druhové. "Klidně by tím strávili celý den, kdybyste jim to dovolili, ale nevádí jim, když je odeženete. Půjdem." Sklopil znovu oči k Apalovi. "Jdeme do Elvandaru. Postarejte se o Powulu. Přijďte, když budete chtít."

Gwali se vesele zašklebil, živě přikývl a odskotačil za svými bratry. Zanedlouho po nich nebylo ani vidu ani slechu.

Calin počkal, až Martin s Aruthou nasednou. "Do Elvandaru je to pouze půl dne cesty." S těmi slovy se společně s ostatními elfy rozběhl. Kromě Martina všechny

překvapilo jejich tempo. Pro koně nebylo obtížné jim stačit, ale jen málokterý člověk by dokázal běžet tak rychle půl dne.

Po nějaké době se Arutha připojil vedle Calina, který ukrajoval vzdálenost k elfímu sídlu dlouhými vyrovnanými skoky. "Odkud ti tvorové pocházejí?"

Calin zavolal: "To nikdo neví, Arutho. Je to legrační cháska. Snad přišli odněkud ze severu, nejspíš zpoza velkých hor. Ukáží se tu, zůstanou rok nebo dva a pak zase zmizí. Někdy jim říkáme malí lesní skřítki. Dokonce ani naši stopaři je nedokážou sledovat. Naposledy sem zavítali asi před padesáti lety a předtím před dvěma sty." Calin se ani nezadýchal a dál pokračoval po lesní pěšině.

"Jak se vede Tomasovi?" zeptal se Martin.

"Princ-choť se má dobře."

"A co dítě?"

"Také tak. Je zdravé a silné, je to hezké děcko, i když možná bude trochu odlišné. Má ojedinělý původ."

"A královna?"

"Mateřství jí svědčí," odpověděl její nejstarší syn s úsměvem.

Nato se odmlčeli, protože pro Aruthu nebylo snadné pokračovat v rozhovoru a přitom se vyhýbat pokrouceným větvím. Calinovi to zřejmě nečinilo potíže. Rychle postupovali dopředu a s každou minutou byli blíže Elvandar a splněným nadějím... nebo ztraceným.

Po nějaké době se ocitli u cíle. V jednom okamžiku se proplétali hustým lesem a v příštím stanuli na prostorné mýtině. Kromě Martina spatřili všichni muži Elvandar poprvé.

Nad okolní les se vysoko tyčily obrovité stromy. V odpoledním světle jejich vrchní listoví zářilo ve zlatých slunečních paprscích nespočtem barev. I na dálku bylo možno rozeznat obrysy postav procházejících se po

klenutých mostech a cestách mezi jednotlivými kmeny. Několik nesmírně mohutných stromů bylo vsutku neobvyklých, se stříbrnými, zlatými, a dokonce i bílými lesklými listy. Jak se stíny prodlužovaly, zdálo se, že jiskří vlastním slabounkým svitem. V Elvandaru nikdy nebyla doopravdy tma.

Vydali se přes paseku a Arutha zaslechl obdivné poznámky svých souputníků.

Roald vydechl: "Kdybych jen věděl... museli byste mě uvázat řetězem, abyste mi zabránili jet s vámi."

Laurie přitakal: "Kvůli tomuhle stojí za to strávit pár týdnů v močálech."

I Baru se přidal: "Je to ještě velkolepější, než se zpívá v baladách."

Arutha čekal, že se i Jimmy přidá se svou troškou. Jindy výřečný chlapec však mlčel a princ se po něm ohlédl. Jimmy jel v němém úžasu a očima se vpíjel do nádhery tohoto místa, tak nepodobného všemu, co až dosud spatřil. Prostořeký mladík konečně poznal něco, co se vymykalo jeho zkušenostem a naplnilo jej posvátnou úctou.

Dospěli k vnější hranici stromového města a k jejich uším ze všech stran dolehly tlumené zvuky čilého ruchu. Z druhé strany mýtiny se blížila skupina lovců, kteří nesli velkého jelena. Mířili s ním mimo obvod sídla, aby jej stáhli a naporcovali. Volné prostranství opodál bylo vyhrazeno právě takovým účelům.

Konečně stanuli pod stromy a zastavili. Calin přikázal svým průvodcům, aby se postarali o koně, a vedl Aruthovu družinu nahoru po točitém schodišti vytesaném do kmene největšího dubu, jaký kdy princ i ostatní muži viděli. Vyšli na plošinu, kde pracovalo několik elfů na výrobě luků a šípů. Jeden z nich se s Martinem pozdravil a vévoda jej stručně požádal, zda by mohl využít jejich štedrosti. Zbrojír mu s úsměvem podal náruč umně vyřezaných střel.

Martin poděkoval v elfím jazyce a ihned je uschoval do svého téměř prázdného toulce. Poté pokračovali v cestě.

Calin kráčel v čele družiny k dalším schodům a na další plošinu. Tam se k nim obrátil a doporučil: "Odtud to možná pro vás nebude lehké. Držte se uprostřed stezek a prostranství a nedívejte se dolů, jestli je vám to nepříjemné. Někteří lidé se výšek bojí." Poslední větu pronesl tak, jako kdyby pro něj byla tato skutečnost nepochopitelná.

Pustili se po schodišti. Zde již potkávali více elfů spěchajících za svými povinnostmi. Mnozí byli oděni jako Calin v prostých oděvech lesních barev, ale jiní měli na sobě dlouhé pestrobarevné šaty ušité z drahých látek nebo jásamé tuniky a kalhoty. Ženy byly všechny překrásné, i když jejich půvab byl podle lidských měřítek poněkud zvláštní. Většina mužů vyhlížela mladě, asi v Calinově věku. Martin však znal pravdu. Někteří z elfů, které potkávali, byli mladí, bylo jim tak dvacet třicet let, zatímco druhým, kteří nevypadali o nic starší, mohlo být až několik set let. I Calinovi, jenž se zdál být mladší než Martin, táhlo na druhou stovku roků. Když byl vévoda malý, učil jej loveckému umění.

Postupovali po chodnících téměř dvacet stop širokých, táhnoucích se podél ohromných opracovaných větví, dokud se neocitli u kruhu kmenů. Mezi stromy největšími ze všech se rozkládala široká plošina. Dosahovala v průměru více než šedesáti stop. Laurieho napadlo, zda by si při dešti jedna jediná kapka dokázala najít cestu na královské čelo skrz hustý baldachýn olistěných haluzí. Byli na královnině dvoře.

Zamířili přes dřevěnou konstrukci k vyvýšenému pódiu, na němž byly posazeny dva trůny. Na nepatrně vyšším seděla elfí žena, jejíž nadpozemskou krásu ještě umocňovala aureola klidu a vyrovnanosti. Tváří s

vyklenutým obočím a jemně cizelovaným nosem vévodily bleděmodré oči. Její vlasy byly rudozlaté se zlatými pramínky – jako Calinovy – a budily dojem, že jsou obarvené sluncem. Na hlavě neměla korunu, pouze jednoduchou zlatou čelenku, jež držela její bohaté kadeře z čela. Nebylo pochyb, že před nimi sedí Aglaranna, královna elfů.

Na trůnu po její levici seděl muž. Byl urostlý a statný, dokonce o dva palce převyšoval Martina. Vlasy měl světlé jako mořský písek a jeho tvář vyhlížela mladě, ačkoliv v jeho pohledu byla vepsána jakási starobylá zkušenost. Usmál se, když viděl Aruthovu družinu přicházet, a to jeho obličej ještě více omladilo. Podobal se elfům, avšak byly zde patrné jisté rozdíly. Jeho očím scházel ten lehký šedavý nádech a obočí netvořilo tak výrazný oblouk jako u elfů. Neměl tak vystouplé lícní kosti a jeho brada byla spíš hranatá. Uši odkryté díky zlaté čelence byly mírně zašpičatělé a vysoko posazené, avšak ne tolik jako u ostatních příslušníků elfího národa. A především měl daleko mohutnější hrud' a širší ramena.

Calin se před nimi uklonil: "Matko královno, principi vojvodo, hosté nás poctili svou návštěvou."

Oba vládci Elvandarů vstali a přistoupili k příchozím, aby se s nimi pozdravili. Martinovi se od královny i od Tomase dostalo vřelého přijetí a ostatní byli uvítáni zdvořile a srdečně. Tomas se zadíval na Aruthu. "Výsosti, buďte vítáni."

Arutha opáčil: "Děkuji Jejímu Veličenstvu a Jeho Výsosti."

Kolem trůnů seděli v kruhu další elfové. Arutha mezi nimi poznal starého rádce Tathara, pamatoval si jej z návštěvy v Crydee před mnoha lety. Rychle proběhlo vzájemné představování. Potom královna pokynula, aby vstali, a všichni se odebrali do přijímacích prostor

připojených k hlavnímu dvoru. Tam se uvolněně posadili a služebnictvo začalo podávat jídlo a rozlévat víno. Aglaranna prohlásila: "Jsme šťastni, že se shledáváme se starými přáteli—" pokývla na Martina a Aruthu – "a je nám ctí uvítat nové," pokynula ostatním. "Přesto se nestává často, aby nás lidé navštěvovali bez příčiny. Jaká je ta tvá, princ z Krondoru?"

Arutha po celou dobu pozdního oběda vyprávěl svůj příběh. Od začátku až do konce elfové pozorně naslouchali a dbali, aby jim neuniklo jediné slovo. Když Arutha vyprávění uzavřel, královna se obrátila ke svému rádcí: "Tathare?"

Starý moudrý muž přisvědčil: "Výprava bez naděje."

Arutha se vylekal: "Říkáte, že o stříbrném trnu nic nevíte?"

"Ne," odpověděla královna. "Výprava bez naděje je pověst, kterou si náš národ předává z pokolení na pokolení. Známe rostlinu iarbena. Víme o jejích účincích. O tom všem vypráví legenda o Výpravě bez naděje. Tathare, prosím, vysvětli to blíž."

Starý elf, první, u něhož Jimmy a ostatní našli známky pokročilejšího věku – mělké vrásky kolem očí a vlasy tak světlé, že byly téměř bílé – se ujal slova. "Podle pověsti žil kdysi v Elvandaru princ a ten se zasnoubil. Jeho vyvolené se dvořil peklomoří válečník, ona jej však odmítala. Ze vzteku ji otrávil douškem šťávy z iarbenu a ona upadla do spánku, z něhož není probuzení. Princ se vydal na Výpravu bez naděje. Hledal lék, iarbenu – stříbrný trn. Jeho moc může uzdravovat i zabíjet. Ale iarbena roste pouze na jediném místě, v Pekraelinu, ve vaší řeči to znamená Černé jezero. Je to posvátná oblast peklomorů, místo, kde vyvěrá tajemná síla a kam nesmí vkročit noha elfa. Pověst dále praví, že elfí princ kroužil kolem Pekraelinu tak dlouho, že kolem něj vyšlapal hluboký kaňon. Protože nesměl na

půdu Pekraelinu vstoupit a odmítl se vrátit bez léku pro svou lásku, chodí tam prý dodnes."

Arutha rozhodně promluvil: "Já však nejsem elf. Půjdu do Pekraelinu, pokud mi ukážete cestu."

Tomas se rozhlédl po tvářích přítomných. "Navedeme tě na stezku směřující do Pekraelinu, Arutho," řekl. "Ale ne dřív, než si odpočineš a vyslechněš naše rady. Nyní vám ukážeme komnaty, v nichž si můžete oddechnout a vyspat se. Vzbudíme vás k večernímu jídlu."

Po jeho slovech se elfové zvedli a zanechali Calina, Tomase a královnu s Aruthovou družinou o samotě. Martin se otázel: "Jak se daří vašemu synovi?"

Tomas roztáhl rty do širokého úsměvu a pokynul jim, aby jej následovali. Vedl je po mostě chráněném hlavní větví do pokoje uvnitř obrovského javoru, kde v kolébce spalo dítě. Podle vzhledu bylo staré asi šest měsíců. Tvrdě dřímalo a zřejmě se mu něco zdálo, neboť ze spaní zatínalo malé pěstičky. Martin se naklonil nad postýlku a prohlížel si je. Pochopil, co měl Calin na mysli, když říkal, že jeho původ je výjimečný. Miminko mělo spíš lidské rysy než elfí. Jeho ouška byla posazená jen trochu výš a nechyběly jim lalůčky, což byl jev u elfů nevídaný. Mělo kulatý obličejík jako normální buclaté děcko, přesto však v jeho konturách bylo cosi ostrého. Zjevně se vydařilo spíš po otci než po matce. Aglaranna natáhla ruku a něžně se jej dotkla.

Martin se šeptem zeptal: "Jaké jste mu dali jméno?"

Královna stejně tiše odvětila: "Calis." Martin přikývl. V elfím jazyce to značilo 'dítě zelení' a odkazovalo na život a růst. Bylo to příznivé a šťastné jméno.

Nechali dítě spát a Martin i ostatní se odebrali do vykázaných komnat. V nich našli připraveny dřevěné necky s teplou vodou a rozestlaná lůžka. Rychle se vykoukali a uložili se do postelí. Jen Aruthovi se spánek

vyhýbal. Jeho mysl těkala mezi Anitou odpočívající v nehybném strnutí, obklopenou neproniknutelnou hrází Pugova kouzla, a stříbřitou rostlinkou rašící na břehu Černého jezera.

Martin seděl sám ve výšinách Elvandarů a vychutnával první večer, který mohl po roce strávit na tomto místě. Ani v hradu Crydee se necítil tolik doma jako zde, protože v Elvandarů vyrůstal a hrával si tu s elfími dětmi, jako kdyby byl jedním z nich.

Tiché elfí kroky jej přiměly otočit se. "Galaine," vyhrkl radostně, když spatřil mladého Calinova bratrance. Byl to Martinův nejstarší přítel. Vyskočil na nohy a objali se. "Čekal jsem, že tě uvidím dřív."

"Právě jsem se vrátil z hlídky u severní hranice našich lesů," omlouval se Galain. "Děje se tam něco moc podivného. Slyšel jsem, že bys do tamních záhad mohl vnést trochu světla."

"Nanejvýš tak poblikávající plamínek malé svíčky," pokrčil Martin rameny. "Ale není pochyb o tom, že jsou ve hře zlomyslné síly."

Rychle Galainovi vypověděl o nedávných událostech a mladý elf smutně pokýval. "To je strašlivé, Martine." Vypadal, že jej Anitino neštěstí upřímně rmoutí. "A tvůj bratr?" Otázka obsahovala po elfím způsobu mnoho jemných odstínů a každý z nich vyjadřoval zájem a obavy o různá hlediska Aruthovy přetěžké zkoušky.

"Zatím se drží. Někdy se mu daří odsunout všechny myšlenky stranou, jindy zase nechybí mnoho, aby se pod jejich tíhou zhroutil. Nechápu, jak si dokáže uchovat zdravý rozum. Miloval ji z celého srdce." Zahleděl se do prázdna.

"Ty ses nikdy neoženil, Martine. Proč?"

Martin pomalu zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem nepotkal tu pravou."

"Ty jsi smutný."

"Arutha je složitý člověk, ale je to můj bratr. Pamatuji si na něj, když byl ještě malý. I tehdy bylo těžké přiblížit se k němu. Snad je to tím, že mu matka umřela v raném věku. Udrzuje si od všeho odstup. Ale přes veškerou houževnatost a nepoddajnost je velmi citlivý a nedá mnoho práce ublížit mu."

"Jste si hodně podobní."

"To je právě ono," souhlasil Martin.

Galain vedle Martina chvíli jen tak mlčky stál. "Uděláme, co bude v našich silách."

"Musíme jít do Pekraelinu."

Mladý princův bratranec se zachvěl, což bylo i na nezkušeného elfa velmi neobvyklé. "To je nemilosrdné místo, Martine. Název Černé jezero nemá nic společného s barvou vody. Je to studnice šílenství. Peklomoři tam chodí snít sny o moci. Leží na Temné stezce."

"Bylo to místo Valherů?"

Galain němě přitakal.

"Tomas?" V otázce opět zaznělo množství náznaků. Galain s Tomaselem si byli velmi blízcí, elf svého nynějšího vůdce následoval již v trhlinové válce.

"Nepůjde s vámi. Má novorozeného syna. Calis bude malý jen krátkou dobu, za pár let vyrostе. Otec by měl tento čas strávit s miminkem. A navíc je tu nebezpečí." Nemusel pokračovat, Martin rozuměl. Byl v Elvandaru té noci, kdy Tomase skoro pohltil choromyslný duch Valheru, který se v něm ukrýval. Martina to tehdy téměř stálo život. Ještě nějakou chvíli potrvá, než se bude Tomas cítit natolik silný, aby se postavil čelem k vlastnímu odkazu a znovu probudil hrůzu, jež nyní dřímala uvnitř. Na území Valherů by se odvážil vstoupit jedině v okamžiku

nejvážnějšího ohrožení, a i tak by se jistě dlouho rozmýšlel.

Martin zkroutil tvář v typickém křivém poloúsměvu. "Pak se budeme muset vydat na cestu sami, my slabí smrtelníci skrovných schopností."

Galain mu úsměv oplatil. "O tvých schopnostech se dá říci ledacos, ale rozhodně ne, že jsou skrovné." Pak zvažněl. "Přesto uděláte nejlíp, když se před odchodem poradíte se Zaříkávači. V Pekraelinu vládnu temné síly a magie je nad sílu i odvahu."

Martin kývl. "Uděláme to. Už brzy." Podíval se stranou, kde se k nim blížil elf s Aruthou a jeho doprovodem. "Myslím, že právě teď. Přijdeš?"

"Nemám své místo v radě starších. Kromě toho jsem celý den nejedl. Potřebuji si odpočinout. Zastav se na kus řeči, budeš-li chtít."

"Určitě."

Martin spěchal připojit se k Aruthovi. Následovali elfa, který je zavedl zpět do poradního spolku. Když se všichni usadili před Aglarannou a Tomasem, královna se ozvala: "Tathare, promluv jménem Zaříkávačů; prozrad', jakou radu máš pro prince Aruthu."

Tathar vystoupil do středu kruhu. "Posledních několik obrátů prostředního měsíce se dějí prapodivné věci. Očekávali jsme, že peklomoři a goblini se vydají na jih zpět do svých domovů, odkud je vyhnala trhlinová válka. Avšak nestalo se. Naši stopaři na severu sledovali mnoho tlup goblinů, táhnoucích přes Velké severní pohoří na Severní pláně. Peklomoři vyzvědači se objevili nezvykle blízko našich hranic.

Gwali k nám zavítali s tím, že se jim místo, na němž doposud žili, již nadále nelíbí. Někdy je těžké jim porozumět, ale víme, že přišli ze severu.

To, co jsi nám řekl, princí Arutho, nám působí hluboké obavy. Předně proto, že sdílíme tvou bolest. Ale i proto, že úkazy, o nichž jsi hovořil, vypovídají o rozpínání mocného zla s dlouhými prsty a hustou sítí přísluhovačů. Ale především kvůli našim vlastním starověkým dějinám.

V dávných dobách, předtím, než jsme vyhnali peklomory z našich lesů za to, že se vydali po Temné stezce moci, byl elfí národ jednotný. Ti z nás, kteří žili v lesích daleko od našich pánů, Valherů, nebyli otráveni sny o moci tolik jako ti druzí. Ty, kdož přebývali v jejich blízkosti, sny o moci svedly na nesprávnou cestu. Stali se z nich peklomoři." Upřel zrak na královnu a na Tomase a oni oba přikývli. "Existuje však skutečnost, o níž se nemluví, a tou je příčina rozdělení elfů a peklomorů, kteří byli kdysi naší krve. Až do dnešního dne jsme ji žádnému člověku neprozradili.

Za temných časů válek Chaosu nastalo na Midkemii mnoho změn. Z elfího národa povstaly čtyři nové." Martin se dychtivě naklonil dopředu. Ač znal elfy lépe než kterýkoliv jiný člověk, toto mu zůstalo utajeno. Až dodnes byl přesvědčen, že peklomoři a elfové jsou jediné dvě odnože téže rasy. "Ti nejmoudřejší a nejmocnější, převážně Zaříkavači a učenci, byli eldarové. Schraňovali a hlídali vše, co jejich vládci naloupili při svých výpravách napříč vesmírem, tajemství magie, ztracená umění, jednotlivé střípky i netušená bohatství. Právě oni byli první, kdo započali s tvořením Elvandarů; díky svým znalostem mu propůjčili magický rozměr. Zmizeli během válek Chaosu, neboť patřili mezi přední služebníky našich pánů. Má se za to, že právě proto, že jim byli tak blízcí, vymřeli zároveň s nimi. O elfech a Bratrstvu temné stezky, o eledorech a peklomorech, jak je nazýváme v našem jazyce, něco víte. Je tu však ještě další příbuzný druh, rudomoři, což znamená 'ti zvrácení' nebo 'ti šílení'. V průběhu válek Chaosu se změnili, stal se z nich národ

choromyslných krutých válečníků. Nějakou dobu byli elfové a peklomoři jedno a totéž a válčili s nepřítelny Rudomory. I potom, když už byli peklomoři z Elvandaru vypovězeni, zůstali jejich zapřísáhlými nepřáteli. Neradi mluvíme o těch dnech, mějte na paměti, že i když používáme názvy eledor, peklomor a rudomor, všichni jsme příslušníky téhož druhu a bude tomu tak navěky. Pravda je taková, že někteří z našich bratrů si prostě jen zvolili temný způsob žití."

Martin byl ohromen. Podle všeho, co o elfí kultuře věděl, se vždy domníval, tak jako ostatní lidé, že peklomoři náležejí k jiné rase, příbuzné elfům, ale přesto odlišné. Nyní s úžasem pochopil, proč elfové bývají tak zamlklí, je-li řeč o jejich vzájemném vztahu s peklomory. Nahlíželi na ně jako na bytosti stejné, jako jsou oni sami. Poznání Martina udeřilo jako blesk z čistého nebe. Elfové truchlili pro své odrodilé bratry, kteří se vydali na Temnou stezku.

Tathar pokračoval: "Jedna z našich pověstí vypráví o době, kdy byla na severu svedena poslední velká bitva a vojska peklomorů a jejich služebníků goblinů konečně Rudomory rozdrtila. Peklomoři běsnili a vyhubili naše zvrácené bratrance do posledního. Vraždili starce, ženy i právě narozené děti, jen aby nemohli znovu povstat a vypořádat se se svrchovaností peklomorů. Je to ten nejčernější úsek našich dějin, nesmazatelná hanba, jež dopadla na hlavy nás všech, když jedna skupina našeho lidu vyhladila druhou.

Vás se však týká následující: v srdci peklomořích hord se tehdy zrodila tlupa zvaná Černí vrazi, byli to válečníci, kteří se vzdali smrtelnosti a stali se zrůdami s jediným zájmem – zabít pro svého pána. Jakmile zemřou, znovu vstanou a dál plní mistrovy příkazy. A jakmile jednou vstanou z mrtvých, nemůžete je zastavit ničím než kouzly, tím, že je naprosto rozmetáte, nebo jim vyříznete srdce z

těla. Ti, kteří se vám postavili na cestě do Sarthu, byli Černí vrazi, principi Arutho.

Již před touto všeničící bitvou zašli peklomoři na Temné stezce dost daleko, ale cosi je přinutilo ponořit se ještě hlouběji do hrůzné studnice kruté síly, přivést na svět Černé vrahy a vyhladit celý národ. Stali se nástrojem nepřítelů, vůdce, který se snažil povolát zpět ztracené Valhery a vrátit jim nadvládu nad světy. Byl to on, kdo shromáždil peklomory pod svým praporem a dal vzniknout tomu ztělesnění ohavnosti, podlým Černým vrahům. Ale v této poslední bitvě byl smrtelně raněn a s jeho odchodem zanikl i peklomoří národ. Jeho pobočníci se sešli k poradě, aby vybrali nástupce. Nedohodli se a vrhli se jeden na druhého. Od těch dob se peklomoři chovají jako goblini – žijí v klanech, rodinách, vesnicích, nejsou však schopni sjednotit se na dlouho pod velením jednoho vůdce. Obléhání pevnosti v Carsu před padesáti lety byla směšná potyčka v porovnání s tím, co peklomoři dokázali za vlády tohoto netvora. Byl jedinečný. Byl přesvědčivý a úlisný, měl neuvěřitelnou schopnost naklonit si všechny na svou stranu. On jediný měl moc vytvořit z tlup peklomorů národ.

Vůdce se jmenoval Murmandamus."

Arutha vyhrkl: "Je možné, že by se vrátil?"

"Všechno je možné, principi Arutho, tak to aspoň připadá někomu, kdo žil tak dlouho jako já," pokýval Tathar vážně hlavou. "Snad ten, který by chtěl znovu peklomory sjednotit, použil pro svůj účel starobylé jméno a myslí si, že se mu tak lépe podaří svolat Temné bratry pod svou zástavu.

Je tu však ještě záležitost s hadím knězem. Panthatiané jsou tak opovrhovaní, že dokonce i peklomoři je vraždí na potkání. Skutečnost, že jeden z nich slouží tomu Murmandamovi vypovídá o chmurném spolčení zla. Je to

pro nás varování. Možná čelíme silám daleko mocnějším, než si umíme představit. Pokud národy Severu povstanou, nastane pro nás pro všechny čas zkoušky, těžší, než jsme podstoupili, když naši zemi ohrozili mimozemci."

Baru vstal a po hadatském zvyku tak naznačil, že si přeje promluvit. Tathar na něj pokývl a horal řekl: "O tradicích peklorů můj lid neví mnoho, ale Temní bratři jsou našimi úhlavními nepřáteli. Mohu vám však sdělit jedno: Murad je velký válečník, možná nejslavnější ze všech, a v jeho moci je rozkazovat mnoha stům bojovníků. To, že slouží po boku Černých vrahů, svědčí o Murmandamově nesmírném vlivu. Murad by sloužil pouze tomu, koho se bojí. A ten, kdo dokáže zastrašit Murada, musí být opravdu děsivý."

Arutha lehce popuzeným tónem prohlásil: "To jsou všechno dohady, jak správně děli Ishapiané. Já se nyní musím soustředit jen na to, abych našel stříbrný trn." Avšak už když ta slova vypouštěl z úst, věděl, že nemá pravdu. Existovalo příliš mnoho náznaků, že je hrozba ze severu skutečná. Nebyli svědky žádného ukvapeného nájezdu goblinů na pohraniční usedlost. Před nimi vyvstala možnost invaze rozsáhlejší a ničivější, než byl vpád Tsuranů. V tomto světle se jeho nechut' naslouchat čemukoliv, co se netýkalo léku pro Anitu, ukázala být tím, čím doopravdy byla: posedlostí.

"V tom nemusí být rozdíl, Veličenstvo," pravila mírným hlasem Aglaranna. "Zdá se, že jsme odhalili šílencovu touhu shromáždit peklorory a jejich přísluhovače i spojence pod jeho velení. Aby se tak stalo, musí se naplnit proroctví. Není pro něj jiné cesty než zbavit se Zhouby temnot. A co udělal? Přinutil tě vydat se na jediné místo, kde má jistotu, že tě najde."

Jimmy se strnule napřímil a oči měl široce otevřené. "Čeká na tebe!" vykřikl a zapomněl přitom na dvorskou etiketu. "Je u toho Černého jezera!"

Laurie s Roaldem mu svorně položili ruce na ramena v uklidňujícím gestu. Jimmy se opět posadil a zatvářil se zahanbeně.

Tathar se nevesele pousmál. "Když to slyšíme z úst mládí... Společně jsme dlouho rozvažovali a podle našeho nejlepšího úsudku je to přesně tak, principi Arutho. Od té doby, kdy ti dali Ishapiané talisman, je Murmandamus nucen hledat jiné prostředky, jak tě najít. Jinak mu hrozí, že se jeho spolčení rozpadne. Peklomoři jsou do jisté míry jako ostatní – musí pěstovat obilí a chovat stáda. Bude-li Murmandamus otálet s vyplněním předpovědi příliš dlouho, mohli by mu utéci. Ovšem zůstanou mu ti, kteří složili zlověstnou přísahu, jako například Černí vrahové. Jeho vyzvědači mu určitě poslali zprávu, že jsi odjel ze Sarthu, a vsadil bych se, že od svých pomocníků z Krondoru se již dávno dozvěděl, že ses vydal hledat lék pro Anitu. Ano, ví, že pátráš po stříbrném trnu. A on sám nebo jeden z jeho pobočníků, třeba Murad, na tebe bude čekat v Pekraelinu."

Arutha s Martinem se po sobě podívali. Vévoda pokrčil rameny. "Nikdy jsem si nemyslel, že to bude snadné."

Arutha si dlouze změřil královnu, Tomase i Tathara. "Děkuji vám za vaše moudrá slova. Ale pojedeme do Pekraelinu."

Arutha vzhlédl, když uslyšel Martina přicházet. "Starosti?" zeptal se starší bratr.

"Jen... jsem trochu přemýšlel," odpověděl princ.

Martin se posadil vedle něj na kraj plošiny nedaleko komůrek, ve kterých byli ubytováni. V noci zářil Elvandar vlastním nevtíravým fosforeskujícím světlem, jež halilo

elfí město do tajemného závoje jemné magie. "O čem jsi uvažoval?"

"O tom, že jsem se možná nechal zaslepit obavami o Anitu a zapomněl jsem na své povinnosti."

Martin zavrtěl hlavou. "Pochybnosti? Nu, alespoň ses konečně otevřel. Poslouchej, Arutho, pochyboval jsem o této výpravě od samého začátku. Ale když dovolíš nejistotě, aby tě ovlivnila, nikdy nic nedokončíš. Musíš se prostě rozhodnout a jednat."

"A když se rozhodnu špatně?"

"Tak ses rozhodl špatně."

Arutha sklonil hlavu a opřel čelo o dřevěné zábradlí. "Potíž je s cenou. Když jsem se zmýlil jako kluk, prohrál jsem hru. Nyní bych mohl ztratit zemi."

"Snad, ale stále to nic nemění na tom, že musíš učinit rozhodnutí podle svého nejlepšího svědomí a pak jít za svým cílem."

"Vymyká se mi to z rukou. Napadlo mě, jestli by nebylo lepší vrátit se do Yabonu a poslat do hor Vandrosovo vojsko."

"Těžko říci. Jsou místa, kam se šest lidí dostane, ale armáda jen s obtížemi, nebo vůbec ne."

Arutha se hoře usmál. "Není jich mnoho."

Martin mu úsměv vrátil téměř jako zrcadlo. "To je pravda, přesto však existují. Podle toho, co mi o Pekraelinu vyprávěl Galain, bude důležitější pohybovat se kradmo a tiše. Ne vždy je síla to hlavní. Co kdybys tam přitáhl s Vandrosovou armádou a zjistil, že Pekraelin leží za takovou pěknou cestou, jako byla ta do opatství v Sarthu? Vzpomínáš si, co o ní s posvátným strachem řekl Gardan? Že by ji ubránilo půl tuctu babiček s košťaty. Zaručuji ti, že Murmandamus bude mít tam nahoře víc než jen půl tuctu stařenek. A navíc, i kdybys s Murmandamovými hordami bojoval a porazil je na hlavu, kde bys vzal právo

nařídít jedinému vojákovi, aby za Anitu položil život? Ne; tuhle hru hraješ ty a Murmandamus. V sázce je hodně, ale je to pořád hra. Pokud si Murmandamus myslí, že tě vyláká do Pekraelinu, stále máme šanci, že se nám podaří připlížit se tam a získat stříbrný trn."

Arutha se na bratra podíval s novou nadějí. "Máme?" zeptal se, ačkoliv znal odpověď předem.

"Samozřejmě. Dokud past nespustíme, nezaklapne. Taková je povaha pastí. Nebudou-li vědět, že už jsme uvnitř, možná se dostaneme ven." Chvilku mlčky hleděl k severu. "Je to tak blízko. Nahoře v těch kopcích, ne dál než týden cesty. Tak strašně blízko." Zasmál se na Aruthu. "Byla by to ostuda, dostat se tak blízko a vzdát se."

Arutha kroutil hlavou. "Jsi blázen."

"Možná," souhlasil Martin. "Ale uznej, je to přece tak blízko."

Arutha se musel smát. "No dobrá. Odjíždíme zítra."

Příštího rána se vydalo šest jezdců s požehnáním elfí královny i Tomase na cestu. Calin, Galain a dva další elfové běželi vedle nich. Když jim královnino sídlo zmizelo z dohledu, mezi stromy se to zahemžilo gwali. "Caline!" křičeli.

Elfí princ přikázal zastavit a zubící se gwaliové seskákali z větví. "Kam člověkové jít, Caline?"

"Apallo, vedeme je na severní cestu. Mají namířeno do Pekraelinu."

Gwali se zatvářil znepokojeně a prudce vrtěl svou chlupatou hlavičkou. "Nejít, člověkové. Zlé místo. Malou Olnoli spapat zlá věc."

"Jaká zlá věc?" zajímal se Calin, ale gwali se zděšeným jekem utekl dřív, než ho elfí princ stačil zadržet.

Jimmy rozvážně pokýval hlavou. "To není právě šťastné rozloučení."

Calin se obrátil ke Galainovi. "Galaine, vrať se a najdi Apallu. Zkus, jestli se ti z něj nepodaří dostat kloudnou odpověď."

Galain nic nenamítal. "Zjistím, co tím myslel, a doženu vás." Mávl na dva běžce a odspěchal za malým tvorem. Arutha pokynul ostatním a pokračovali v cestě.

Tři dny je elfové provázeli k hranici svých lesů, táhnoucí se podél úpatí Velkého severního pohoří. V poledne čtvrtého dne dorazili k malému potůčku. Na druhém břehu spatřili cestu vedoucí zalesněnou oblastí ke kaňonu. Calin jim oznámil: "Tady končí naše území."

Martin nadhodil: "A co Galain, co myslíš?"

"Možná že nevyzkoumal nic podstatného, možná mu trvalo den nebo dva, než Apallu našel. Gwali není lehké vypátrat, když se rozhodnou zůstat v skrytu. Jestli ho cestou zpátky potkáme, pošleme ho za vámi. Dostihne vás, pokud dřív nepřekročíte předěl Pekraelinu."

"Kde to bude?"

"Držte se téhle pěšiny asi dva dny, dokud nenarazíte na malé údolí. Přejděte je a na jeho severním konci uvidíte vodopád. Odtud vede chodník. Dostanete se po něm na plošinu v blízkosti horní části vodopádů. Sledujte řeku proti proudu až k jejímu zdroji. U jezera najdete další stezku nahoru, zase na sever. Je to jediná cesta do Pekraelinu. Pak se před vámi otevře hluboká rokle, která obklopuje jezero kolem dokola. Pověst praví, že jsou to stopy truchlícího elfího prince, který tam chodí tak dlouho, že vyšlapal kolem vody propast. Jmenuje se Stopy beznaděje. Zde se nachází jediný přístup do Pekraelinu, most, jež postavili peklomoři. Když přejdete přes tu lávku, budete na místě. Tam najdete stříbrný trn. Je to rostlina se světlými stříbrozelenými trojlaločnými listy a s plody, jako má cesmína, jenže červenými. Určitě ji hned poznáte, protože její název ji dokonale popisuje; trny mají stříbrnou

barvu. Kdyby nic jiného, přineste alespoň hrst těch bobulí. Roste blízko u jezera. Ted' běžte a necht' vás bohové ochraňují."

Spěšně se rozžehnali a šest jezdců se vydalo na sever. Martin a Baru jeli v čele, Arutha s Lauriem za nimi a zástup uzavírali Jimmy a Roald. Než zahnuli za zatáčku, Jimmy se ohlížel, dokud elfy neztratil z očí. Pak se v sedle narovnal a hleděl přímo dopředu. Věděl, že nyní jsou odkázáni již jen sami na sebe, bez spojenců a bez útočiště. V duchu se pomodlil k Banathovi a zhluboka se nadechl.

Kapitola patnáctá

NÁVRAT

Pug upřeně zíral do ohně.

Malá otevřená kamínka vrhala na stěny a strop jeho pracovny tančící odlesky. Přejel si rukou přes tvář, cítil, jak únava prostupuje celým jeho tělem. Nepolevil ve svém úsilí od Rogenova vidění, spal a jedl pouze tehdy, když ho k tomu Katala přinutila. Nyní pozorně zavřel zatím poslední z Macrosových mnoha knih; pročítal je důkladně jednu po druhé už celý týden. Od setkání se záhadou ze slepcovy předpovědi pátral po sebemenším útržku vědomostí, jenž by ji mohl pomoci rozřešit. Na tomto světě byl kromě něj pouze jeden mág, který věděl o všem, co se týkalo Kelewanu, a to byl Macros Černý. Ať byla temná přítomnost ve vizi, čím chtěla, mluvila jazykem, který by rozpoznalo necelých pět tisíc lidí na Midkemii – Pug, Katala, Laurie, Kasumi a jeho tsuranská posádka v LaMutu a pár stovek bývalých zajatců roztroušených podél Vzdáleného pobřeží. A z nich jediný Pug dokázal plně pochopit význam slov, které jim Gamina zopakovala, neboť tento jazyk byl vzdáleným a dávno mrtvým

předchůdcem dnešní tsuranštiny. Pug se proto vrhl do marného hledání v Macrosově knihovně a pokoušel se zjistit, co za temnou sílu se jim zjevilo.

Ze stovek svazků, které Macros Pugovi a Kulganovi odkázal, byla roztříděna a popsána pouze třetina. Macros jim skrze svého goblinovi podobného pomocníka poskytl soupis všech titulů. V některých případech to byla velká pomoc, protože obsah knihy byl zřejmý již podle samotného názvu. V jiných případech však byl k ničemu, dokud si člověk dílo neprostudoval. Jen příruček s názvem Magie tam bylo dvaasedmdesát a tucet dalších skupin knih s podobným názvem. Pug se ve svém pátrání po užitečných údajích uzavřel s těmito neznámými díly a procházel je pečlivě od začátku až do konce. Teď seděl s knihou na kolenou a uvnitř něj rostla jistota. Již věděl, co musí učinit.

Opatrně odložil knihu na psací stůl a vyšel ze studovny. Sešel dolů po schodech do chodby, která spojovala zatím všechny využitelné místnosti v budově akademie. Práce na vyšších poschodích byly zastaveny pro déšť, jenž nyní Hvězdno sužoval. Otvorem ve zdi zavanul ledový průvan, Pug si přitáhl černou kutnu úžeji k tělu a vstoupil do jídelny, sloužící v těchto dnech jako společná denní komnata.

Katala vzhledla od svého vyšívání. Hověla si u krbu v jednom z těch pohodlných ušáků, které zaplňovaly polovinu místnosti. Bratr Dominik s Kulganem byli zabráni do rozhovoru a zavalitý mág přitom potahoval ze své věčně zapálené dýmky. Kasumi sledoval Williama s Gaminou, kteří seděli v rohu u malého stolku a hráli šachy. Jejich dětské tvářičky byly napjaté soustředěním; zápolili nejen se soupeřem, ale tak trochu i se svými čerstvě nabytými znalostmi. Williama tato hra nikterak nenadchla, dokud o ni dívka neprojevila zájem. Ale když jej poprvé

porazila, vzbudilo to v něm soutěživého ducha, dosud omezeného pouze na hřiště a bojovnou hru s míčem. Pug si pomyslel, že pokud mu to čas dovolí, bude muset lépe probádat jejich nadání. Pokud čas dovolí...

Objevil se Meecham s konvicí vína v ruce a nabídl Pugovi pohár. Pug mu poděkoval a posadil se vedle své ženy. Katala nadhodila: "Večeře bude až za hodinu. Čekala jsem, že zase budu muset jít a přivléct tě."

"Dokončil jsem svou práci a rozhodl jsem se, že se před jídlem trochu uvolním."

Katala přikývla. "Dobře. Moc se přepínáš, Pugu. Učíš ostatní, dohlížíš na stavbu tohoto kolosu a teď ses ještě navíc začal zamykat v pracovně. Nemáš na nás vůbec čas."

Pug se na ni unaveně usmál: "Peskuješ mě?"

"To je neodvolatelné ženské právo," opáčila a oplátila mu úsměv. Katala Puga nikdy nepeskovala. Když se jednomu z nich něco nelíbilo, otevřeně to přiznal a společně se nesrovnalost pokusili rychle vyřešit, ať už kompromisem nebo prostě tím, že se s nepoddajností svého druhu smířili.

Pug se rozhlédl. "Kde je Gardan?"

Kulgan vyprskl: "Pcha! Tak tady to vidíš. Kdyby ses nazavíral ve své věži, pamatoval by sis, že dnes odjel do Shamaty, aby poslal po vojenském kurýrovi dopisy Lyamovi. Vráť se za týden."

"Jel sám?"

Kulgan se pohodlně opřel. "Předpověděl jsem počasí. Déšť potrvá ještě tři dny. Většina řemeslníků se raději vrátí domů na krátkou návštěvu, než aby tři dny zbůhdarma posedávali ve svých přístřešcích. Gardan se svezl s nimi. Co jsi, k čertu, v té své věži posledních pár dní dělal? Už týden jsi skoro nepromluvil."

Pug přelétl zrakem všechny přítomné. Katala se zdála být zaujatá svou výšivkou, ale dobře věděl, že napjatě čeká na

jeho odpověď. Děti se plně věnovaly hře. Kulgan a Dominik na něj hleděli se zájmem. "Četl jsem Macrosovy práce, hledal jsem něco, co by nám mohlo poskytnout vodítko. A vy?"

"Dominik a já jsme se radili s ostatními ve vesnici. Podařilo se nám dojít k jistým závěrům."

"A to?"

"Teď, když se Rogen uzdravuje, byl nám schopen dopodrobna vyprávět, co ve své vizi viděl. Někteří z našich nadanějších mladých studentů se vrhli na řešení tohoto oříšku." Pug rozpoznal v hlase staršího mága směsici pobavení a pýchy. "To, co má v úmyslu napadnout Království a Midkemii, má omezenou moc. Předpokládejme, že je to, jak se obáváš, nějaká zlověsná bytost, která sem nějakým způsobem pronikla během války trhlinou z Kelewanu. Má slabé stránky a bojí se plně projevit."

"Pokračuj, prosím," požádal Pug a zaujetí na okamžik zaplašilo jeho únavu.

"Vycházejme z toho, že ta věc pochází z Kasumiho domovské planety, a nehledejme zatím žádné neobvyklé vysvětlení pro skutečnost, že to použilo starobylé tsuranské nářečí. Na rozdíl od Kasumiho bývalých spojenců však nepřišla s otevřeným útokem a místo toho se snaží využít ostatních jako svých nástrojů. Řekněme, že se sem dostala trhlinou. Trhlina je už rok zavřená, což znamená, že je tu už nejméně rok, ale možná také jedenáct let, a shromažďuje služebníky, jako například ty panthatianské kněze. Pak se pokusí upevnit své postavení a použije k tomu peklomora, toho 'krásného', jak jej popsal Rogen. Čeho se musíme skutečně obávat, je temná bytost za tímto hezkým peklomore a ostatními. To je hlavní původce krvavého zla."

A teď, jestli je tohle všechno pravda, se snaží prosadit lstí a úskoky, ne přímou silou. A proč? Bud' je příliš slabá, než aby jednala, a musí zaměstnávat jiné, nebo čeká na příležitost, kdy bude moci odhalit svou pravou tvář a vystoupit do popředí."

"To ale přesto znamená, že musíme vypátrat skutečnou podstatu a povahu téhle bytosti, té síly."

"Správně. Ale také jsme uvažovali možnost, že to, čemu čelíme, nepochází z Kelewanu."

Pug jej přerušil. "Neztrácej s tím čas, Kulgane. Musíme se držet předpokladu, že před námi stojí záhada, která je z Kelewanu. To nám alespoň poskytuje způsob, jak k tomu přistupovat. Jestli je Murmandamus prostě jen nějaký peklomoří čarodějný král, který se vyšplhal k moci vlastními silami a jen náhodou mluví dávno mrtvou tsuranštinou, je v naší moci se s ním vypořádat. Ale invaze temných sil z Kelewanu... na tom musíme stavět."

Kulgan si hlasitě povzdechl a zapálil si vyhaslou dýmku. "Přál bych si, abychom měli víc času a lepší představu, kudy se ubírat. Přál bych si, abychom mohli prozkoumat některá hlediska tohoto jevu, aniž bychom se vystavili ohrožení. Přál bych si sto dalších věcí, ale ze všeho nejvíc bych chtěl jedno jediné pojednání od spolehlivého svědka něčeho takového."

"Existuje místo, kde by se takové dílo mohlo ukrývat."

Dominik vyhrkl: "Kde? Rád vás doprovodím a je mi jedno, jestli je to nebezpečné."

Kulgan se hořce zasmál. "To pochybuji, milý bratře. Můj bývalý žák mluví o místě na jiném světě." Stroze se na Puga zadíval. "Knihovna Shromáždění."

Kasumi nevěřil vlastním uším. "Shromáždění?"

Pug si všiml, že Katala ztuhla. "Je to možná jediné místo, kde najdeme odpovědi, které nám pomohou v nadcházející bitvě," řekl tiše.

Katala nezvedla oči od práce. Pečlivě ovládaným hlasem poznamenala: "Je dobře, že je trhlina uzavřená a není možné ji znovu otevřít. Byla by to moc velká náhoda. Byl by v sázce tvůj život. Vzpomeň si přece, že tvé postavení Ctihodného bylo zpochybněno ještě před útokem na císaře. Teď není pochyb o tom, že jsi byl prohlášen za zločince. Ne, jsem ráda, že není cesty zpět."

Pug seděl strnule. "Je cesta."

V tom okamžiku Kataliny oči zahořely a nesmlouvavě prohlásila. "Ne! Nesmíš se vrátit!"

Kulgana zajímala praktičtější stránka věci. "Jak by mohla existovat cesta zpátky?"

"Když jsem studoval ve Shromáždění," vysvětloval Pug, "dostal jsem závěrečný úkol. Stál jsem na Věži zkoušky a viděl jsem svým vnitřním zrakem Cizince, potulnou hvězdu, která ohrožovala Kelewan. Byl to Macros, kdo v poslední chvíli zasáhl a zachránil planetu. Macros byl znovu na Kelewanu toho dne, kdy jsem téměř zničil Velký císařský stadion. Měl jsem to celou dobu přímo před očima, ale pochopil jsem až tento týden."

"Macros mohl cestovat mezi světy, jak se mu zachtělo!" zvolal Kulgan a v jeho obličeji se zračil úžas. "Macros věděl, jak sestrojít ovladatelné trhliny!"

"A já jsem jej objevil. V jedné z jeho knih je přesný návod."

Katala zašeptala: "Nesmíš jít."

Natáhl se k ní a vzal její zatřáté pěsti s bílými klouby do dlaní. "Musím." Otočil se na Kulgana a Dominika. "Znám způsob, jak se vrátit do Shromáždění, a musím jej využít. Jestli je Murmandamus služebníkem nějaké temné kelewanské síly, nebo má jen odlákat naši pozornost, než se tato síla projeví sama, byli bychom beznadějně ztraceni. Pokud máme najít postup, jak se s takovou mocí vypořádat, musíme ji nejprve pojmenovat, obnažit její

jádro. A proto musím na Kelewan." Zadíval se na svou ženu a pak na Kulgana. "Vrátím se do říše Tsuranuanni."

Meecham se vzpamatoval první. "Dobrá. Kdy se vydáme na cestu?"

Pug se podívil. "My? Musím jít sám."

Vysoký muž oponoval: "Nemůžeš jít sám." Řekl to takovým tónem, jako kdyby to považoval za naprosté šílenství. "Kdy vyrazíme?"

Pug upřel na Meechama tmavé oči. "Neumíš jazyk. Jsi na Tsurana moc vysoký."

"Budu tvůj otrok. Častokrát jsi přece povídal, že jsou tam midkemianští otroci." Z jeho hlasu bylo patrné, že hádku považuje za skončenou. Podíval se z Kataly na Kulgana a dodal: "Nebyl by tu už nikdy klid, kdyby se ti něco stalo."

William k nim přiběhl s Gaminou v patách. "Tatínku, prosím, vezmi Meechama s sebou."

Prosím.

Pug odevzdaně zvedl ruce. "No dobrá. Vymyslíme nějakou šarádu."

Kulgan poznamenal: "Cítím se o něco líp, ale je to jen relativní a neznamená to, že bys měl můj souhlas."

"Tvoje připomínky jsou zbytečné."

Dominik se ozval: "Když už je o tom řeč, tak bych vám chtěl znovu nabídnout doprovod."

"Vaše nabídka zazněla ještě dřív, než jste věděl, kam půjdu. Jednoho Midkemiana s sebou můžu vzít, ale dva už by byli příliš."

"Mohl bych vám být užitečný," odporoval Pugovi Dominik. "Znám léčitelské umění a umím provozovat svůj druh magie. A taky mám silné ruce a dovedu se ohánět kyjem."

Pug mnicha upřeně pozoroval. "Jste jen o málo vyšší než já. Mohl byste vypadat jako Tsuran, ale je tu pořád ta potíž s řečí."

"V Ishapově řádu máme magické prostředky k učení jazyků. Zatímco budete připravovat svá zaklínadla k otevření trhliny, mohu tsuranštinu zvládnout a podpořit i Meechamovo učení. Pokud mi paní Katala a hrabě Kasumi pomohou?"

William se nabídl: "Já vám mohu pomoci. Mluvíím tsuransky."

Katala nevypadala nadšeně, ale souhlasila. Kasumi přikývl. "Nezůstanu stranou." V jeho tváři se však zračilo znepokojení.

Kulgan podotkl: "Kasumi, z nás všech, co jsme tady, jsem si myslel, že se budeš chtít vrátit nejvíc. Zatím ale mlčíš."

"Když byla poslední trhlina uzavřena, můj život na Kelewanu skončil. Jsem teď hrabě z LaMutu. Můj svazek s říší Tsuranuanni je už jen vzpomínkou. I kdybych měl možnost se vrátit, neudělal bych to. Přisahal jsem králi věrnost. Ale," obrátil se na Puga, "předáš, prosím, mé vzkazy otci a bratrovi? Nevědí ani, jestli jsem naživu, natož že se mi skvěle daří."

"Samozřejmě. Je to jen správné." Pak požádal Katalu: "Lásko, mohla bys ušít dvoje šaty, jaké nosí kněží z řádu Hantukana?" Přisvědčila. Pug vysvětlil ostatním: "To je řád misionářů; jeho členy je často vidět, jak cestují po celé zemi. Když se za ně budeme vydávat, nebudeme přitahovat nežádoucí pozornost. Meecham může být náš žebrající otrok."

Kulgan zavrtěl hlavou. "Pořád se mi ten nápad moc nezamlouvá. Nejsem z toho šťastný."

Meecham se na něj podíval. "Jsi šťastný, když máš starosti."

Pug se tomu zasmál. Katala svého muže objala a přitiskla se k němu. Také nebyla šťastná.

Katala zvedla kutnu a řekla: "Zkus si to."

Pug shledal, že mu padne jako ulitá. Katala pečlivě vybrala látky, které nejvíc připomínaly ty, z nichž se šily šaty na Kelewanu.

Pug se denně scházel s ostatními obyvateli Hvězdna a rozděloval úkoly na dobu své nepřítomnosti – a pro případ, o němž se nemluvalo, ale všichni jej měli na paměti, totiž že by se nevrátil. Dominik se od Kasumiho a Williama učil tsuransky a pomáhal Meechamovi se zvládnutím cizího jazyka. Kulgan studoval Macrosova pojednání o trhlínách, aby mohl být Pugovi nápomocen s otevřením průchodu na Kelewan.

Kulgan vstoupil do Pugova soukromého obydlí právě ve chvíli, kdy Katala prohlížela svou ruční práci. "V tom zmrzneš," poznamenal.

Katala jej vyvedla z omylu. "Můj domovský svět je horký, Kulgane. Takovéhle lehké šaty se tam nosí zcela běžně."

"Ženy také?" Když přitakala, zachechtal se: "Příjemně necudné," a přitáhl si židli.

Do pokoje vběhli William s Gaminou. Holčička se úplně změnila od chvíle, kdy začalo být jisté, že se Rogen uzdraví. Stala se Williamovou nerozlučnou společnicí; hráli si, soutěžili a hádali se, jako kdyby byli bratr a sestra. Katala ji ubytovala v jejich rodině, vyčlenila jí pokojík hned vedle Williamova.

Chlapec vykřikl: "Meecham jde!" Radostně se rozhiňhal a zatočil se kolem dokola. Gamina se také hlasitě zasmála a napodobila jeho piruetu. Kulgan s Pugem si vyměnili tázavé pohledy, neboť to byl první slyšitelný zvuk, který kdy dítě vydalo. Meecham se objevil ve dveřích a k dětskému smíchu se připojil řehot dospělých. Statný leník měl na sobě krátkou tuniku, z níž mu čouhaly dlouhé

chlupaté nohy, a rozpačitě přešlapoval v napodobenině tsuranských sandálů.

Rozhlédl se po místnosti. "Co je tady k smíchu?"

Kulgan vyprskl. "Tak jsem si zvykl na ty tvé silné lovecké kalhoty, že jsem si ani nedokázal představit, jak vypadáš."

Pug se přidal: "Vypadáš jen o maličko jinak, než jsem čekal," a snažil se potlačit smích, který se mu dral z hrdla.

Meecham znechuceně kroutil hlavou. "Skončili jste? Kdy vyrazíme?"

Pug odpověděl: "Zítř ráno, hned po úsvitu." Veškerý smích v komnatě náhle odumřel.

Mlčky čekali rozestavení kolem návrší na severním konci Hvězdného ostrova, na kterém se košatil jediný strom. Déšť ustal, ale vál chladný vlhký vítr s příslibem další přeháňky. Většina příslušníků pospolitosti přišla Puga, Dominika a Meechama vyprovodit před dalekou a zároveň tak krátkou cestou. Katala stála vedle Kulgana a rukama svírala Williamova útlá ramínka. Gamina se tulila k její sukni a vypadala rozrušeně i trochu vyděšeně.

Pug opodál v osamění studoval svitek, který si připravil. Meecham s Dominikem vyčkávali nedaleko a chvěli se zimou. Kasumi na ně bez ustání chrlil kašdickou podrobnost o Kelewanu a tsuranském způsobu života, na kterou si vzpomněl a která by pro ně mohla být důležitá. Připomínal si další a další detaily, o nichž si již myslel, že se mu dávno vykouřily z hlavy. Leník držel cestovní vak, do nějž Pug zabalil obvyklé náležitosti potulných kněží. Kromě nich se však uvnitř nacházelo i několik předmětů, které by se kelewanskému duchovnímu jen málokdy dostaly do rukou: kovové zbraně a mince. Podle tamních měřítek představovaly nesmírné bohatství.

Kulgan postoupil na místo, které Pug vyznačil. Nesl dřevěnou hůl pro tento účel ji pro ně zhotovil řezbář z vesnice. Zarazil ji hluboko do země, pak vzal od pomocníka další a umístil ji několik stop od té první. Ustoupil a Pug začal nahlas předčítat ze svitku.

Mezi berlami se vytvořilo světelné pole a barvy duhy tančily nahoru a dolů. Ozval se praskavý zvuk a vzduch začal být cítit jako po úderu blesku, ostrý a štiplavý.

Světlo se počalo rozpínat a měnilo odstín, barvy se míhaly od jednoho konce spektra na druhý stále rychleji, dokud se neobjevila bílá záře. Byla stále jasnější a pronikavější, až nebylo možno se na ni dívat přímo. Pugův hlas se stále nesl nad hlavami přihlížejících. Pak mezi dvěma tyčemi zaduněla hlasitá rána, připomínající burácení hromu, a za ní následoval krátký silný poryv větru, jako kdyby byl vzduch náhle vcucnut do prostoru, na nějž se zaměřilo Pugovo zaklínadlo.

Pug odložil svitek a podíval se, co stvořil. Mezi vztyčenými holemi se chvěl šedý obdélník 'nicoty'. Pug pokynul Dominikovi a prohlásil: "Projdu první. Trhlina je nasměrována do stinné zahrady za mým starým panstvím, ale mohla se vynořit kdoví kde."

Kdyby se prostředí, v němž se za okamžik ocitne, ukázalo nepřátelské, musel by obejít kůl a vstoupit do trhliny znovu ze stejné strany. Zjevil by se zpět na Midkemii, jako kdyby proskočil obručí. Pokud se mu to podaří.

Obrátil se a usmál se na Katalu a Williama. Synek se rozčileně zavrtěl, ale Katala mu chláholivě sevřela paže a chlapec se uklidnil. Jeho matka s kamennou tváří kývla.

Pug vstoupil do trhliny a zmizel. Shromážděný zástup hlasitě zašuměl, protože jen několik málo lidí vědělo, co se stane. Následující okamžiky se nekonečně vlekly. Diváci neuvěřitelného skutku mimoděk zadržovali dech.

Náhle se Pug ukázal na druhé straně trhliny a z hrdel přihlížejících se vydral úlevný oddych. Mág se vrátil k ostatním a oznámil jim: "Trhlina se otevřela přesně tam, kde jsem čekal. Macrosovo zaklínadlo bylo bez chybičky." Vzal Katalu za ruce. "Je to hned vedle odrážejícího jezírka v meditační zahradě."

Katala bojovala se slzami, které se jí hrnuly do očí. Kolem toho rybníčku pěstovala květiny a ráda sedávala na kamenné lavici, z níž byl výhled na klidnou vodní hladinu. Avšak doby, kdy bývala paní velké usedlosti, byly ty tam. Přikývla na srozuměnou a Pug ji k sobě přivinul. Pak se sklonil a objal svého syna. Jak tak před ním klečel, Gamina nečekaně rozpráhla paže a pověsila se mu kolem krku. Dávej na sebe pozor.

Něžně ji k sobě přitiskl. "Budu, maličká."

Pak kývl na Dominika a Meechama, aby jej následovali, a prošel trhlinou. Jeho průvodci zaváhali jen na zlomek vteřiny a pak vstoupili za ním do šedého meziprostoru.

Ostatní tam ještě dlouhé minuty stáli a dívali se do místa, kde zmizeli jejich tři přátelé. Začalo znovu mrholit, nikdo se však neměl k odchodu. Déšť zesílil a Kulgan se konečně vytrhl ze zamyšlení. "Ti z vás, kteří zde mají hlídku, zůstanou. Ostatní zpátky do práce." Dav se pomalu pohnul. Nikdo neměl Kulganovi za zlé, že použil ostrý tón. Všichni sdíleli jeho starost.

Yagu, vrchní zahradník na Netohově panství nedaleko města Počátku, se otočil a spatřil, jak po cestičce od meditační zahrady přicházejí tři cizinci. Dva z nich byli kněží Hantukamy, dárce požehnaného zdraví, ačkoliv oba byli na kněze dost vysocí. Za nimi kráčel jejich žebravý otrok, barbarský obr zajatý v nedávné válce. Yagu se zachvěl, protože byl ošklivý, po levé tváři se mu táhla dlouhá klikatá jizva. Ve světě válečníků se Yagu vymykal.

Byl to citlivý muž, jenž dával přednost svým kytíčkám a rostlinkám před společností mužů, kteří se holedbali pouze svou ctí a válečnými úspěchy. Přesto si byl vědom povinnosti ke svému pánovi a vydal se třem neznámým lidem naproti.

Když jej zpozorovali, zastavili se. Yagu se uklonil první, protože započal rozhovor – byl to běžný postup, dokud se nevyjasní, kdo má vyšší postavení. "Vítejte, ctění kněží. Jméno toho, kdo se odvážil přerušit vaše kroky, je Yagu, zahradník."

Pug a Dominik se také uklonili. Meecham postával vzadu, podle zvyku si jej nevšímal. Pug řekl: "Zdravím tě, Yagu. Pro dva ponížené kněze Hantukamy není tvá přítomnost nikterak rušivá. Daří se ti dobře?"

Yagu odpověděl: "Ano, velmi dobře." Tím bylo formální uvítání cizinců u konce. Zahradník zaujal hrdý postoj, zkřížil paže a vypjal prsa. "Co přivádí Hantukamovy kněze do domu mého mistra?"

Pug spustil připravenou řeč. "Cestujeme ze Seranu do Města Plání. Procházeli jsme kolem, spatřili toto panství a doufali, že si zde budeme moci vyprosit trochu jídla pro chudé misionáře. Je to možné?" Pug věděl, že není v Yagově pravomoci to rozhodnout, ale rozhodl se udělat šlachovitému zahradníkovi radost.

Sadař si chvilku hladil bradu. "Je vám povoleno žebrať, avšak nemohu vám slíbit, že něco dostanete. Pojd'te, ukážu vám, kde je kuchyň."

Po cestě k budově se Pug zeptal: "Mohu se otázat, kdo přebývá v tomto nádherném domě?"

V Yagově tváři se odrážela pýcha nad pochvalou jeho pána. "Je to panství Netohy, zvaného 'Ten, jenž povýšil rychle.'"

Pug předstíral nezájem, ale v duchu se radoval, že jeho bývalý sluha je stále vlastníkem usedlosti. "Snad," zkusil

Pug, "by od nás nebylo příliš smělé vzdát čest tak vznešené osobě."

Yagu se zamračil. Jeho pán byl velmi zaměstnaný, ale také si nezřídka dokázal najít pro takovéto tuláky čas. Nebyl by rád, kdyby zjistil, že je zahradník odehnan, i když byli jen o málo víc než žebráci, jejich řád nebyl bohatý a slavný jako služebníci Chochocanovi nebo Juranovi. "Zeptám se. Možná pro vás bude mít můj mistr pár slov. Jestli ne, snad vám dá alespoň najíst."

Zahradník zamířil ke dveřím, o nichž Pug věděl, že vedou do kuchyně. Odpolední slunce se jim opíralo do zad, když čekali na zahradníka, který zmizel uvnitř. Dům tvořil zvláštní propletenec navzájem spojených budov. Pug jej nechal postavit před necelými dvěma lety. Započal tak svým způsobem převrat v tsuranské architektuře, ačkoliv nyní pochyboval, že by se tímto směrem místní stavitelství ubíralo i nadále. Tsurané byli velmi citliví na obraty v politice.

Dveře se odsunuly a vyšla z nich žena s Yagem v patách. Pug se uklonil dřív, než stihla zahlédnout jeho tvář. Byla to Almorella, bývalá otrokyně, které Pug daroval svobodu. Nyní byla vdána za Netohu. Bývala to Katalina nejbližší přítelkyně.

Pug se stále ještě v hlubokém předklonu zeptal: "Daří se vám dobře, paní?"

Když Almorella uslyšela jeho hlas, vyrazilo jí to dech. Musela se přidržet zárubně. "Já... mám se dobře." Oči měla rozšířené úžasem a chystala se vyslovit jeho tsuranské jméno.

Pug zavrtěl jemně hlavou. "Seznámil jsem se kdysi s vaším ctěným manželem. Doufal jsem, že by si mohl najít chvílku pro starého známého."

Almorella ze sebe téměř neslyšně vypravila: "Můj muž má vždycky čas na... staré přátele."

Pozvala je dál a zavřela za sebou dveře. Yagu zůstal stát venku ohromen chováním své paní. Ale když mu zmizeli z dohledu, pokrčil rameny a vrátil se ke svým milovaným květinám. Kdo kdy pochopí boháče?

Almorella je vedla rychle a mlčky skrz kuchyň. Ze všech sil se snažila zachovat klid, ale stěží se jí dařilo zakrýt roztřesené ruce, když mījela vylekané otroky. Ti si však jejího vzrušení nevšimli, měli oči jen pro Meechama, největšího barbarského otroka, jakého kdy v životě spatřili. Byl to skutečný obr mezi obry.

Došli k Pugově bývalé pracovně. Almorella odsunula dveře a zašeptala: "Přivedu manžela."

Vstoupili dovnitř a posadili se, Meecham ovšem poněkud neohrabaně, na polštáře rozprostřené po podlaze. Pug se rozhlížel po místnosti a zjistil, že se tu nic nezměnilo. Měl zvláštní pocit, jako kdyby se nacházel na dvou místech současně. Così uvnitř jej přesvědčovalo, že kdyby otevřel dveře, našel by v zahradě Katalu s Williamem. Ale na sobě měl šafránově zbarvenou tuniku kněze Hantukamova, nikoli černou kutnu Ctihodného. A strašlivá síla hrozila ovládnout oba světy, s nimiž byl jeho osud svázán zřejmě navždy. Od chvíle, kdy začal pátrat po způsobu návratu na Kelewan, cítil vzadu v hlavě jemné ponoukání. Věděl, že jeho podvědomí pracuje, zabývá se daným problémem, tak jako již mnohokrát předtím, zatímco jeho pozornost se věnovala něčemu jinému. To, co se přihodilo na Midkemii, mu bylo vzdáleně povědomé a bylo mu jasné, že brzy přijde na to, co jej k tomuto pocitu vede.

Dveře se rozletěly, vešel muž a za ním Almorella. Zavřela za sebou a muž se poklonil až k zemi. "Prokazujete mému domu poctu, Ctihodný."

"Čest tvému domu, Netoho. Jak se ti daří?"

"Dobře, Ctihodný. Čím vám mohu sloužit?"

"Posad' se a pověz mi o Říši." Netoha bez váhání usedl.

"Ještě panuje Ichindar ve Svatém městě?"

"Nebeská záře stále vládne Říši."

"A co Vojevůdce?"

"Almecho, kterého jste znal jako Vojevůdce, se zachoval jako čestný muž a vzal si život poté, co jste jej zahanbil na císařských hrách. Bílou a zlatou nyní obléká jeho synovec Axantucar. Je z rodiny Oaxatucanů, jedné z těch, jež získala mnoho ze smrti ostatních, když... bylo porušeno příměří. Všichni, kdo měli právoplatnější nárok, byli zabiti, a mnoho z těch, jejichž oprávnění postoupit na místo bývalého Vojevůdce bylo stejně platné, bylo... odstraněno. Strana sváru má stále Nejvyšší radu pevně v rukou."

Pug uvažoval. Jestli byla Strana sváru stále nejmocnější, nebyla velká pravděpodobnost, že by našel v Nejvyšší radě někoho, kdo by mu byl ochoten naslouchat. Velká hra však pokračovala. Tento strašný a zdánlivě nekonečný boj o moc mu skýtal naději, že nalezne spojení.

"A Shromáždění?"

"Poslal jsem ty věci, jak jste rozkázal, Ctihodný. Ostatní jsem podle vašich pokynů spálil. Dostalo se mi pouze stručného poděkování od Ctihodného Hochopepy, nic víc."

"Co se povídá na tržišti?"

"Neslyšel jsem vaše jméno vyslovit už mnoho měsíců. Ale těsně po vašem odchodu se říkalo, že jste se pokusil vlákat Nebeskou záři do léčky a ztratil tak svou čest. Byl jste prohlášen za zločince a jako první vypovězen ze Shromáždění a zbaven černé róby. Vaše slova již nadále nejsou jako zákon. Kdokoliv by vám pomáhal, ten se vystavuje nebezpečí, že propadne životem svým i životy své rodiny a svého klanu."

Pug vstal. "Nebudeme se tu zdržovat, starý příteli. Nechci ohrozit vaše životy, ani životy příslušníků vašeho klanu."

Netoha šel otevřít dveře a cestou pravil: "Znám vás lépe než druzí. Nikdy byste neudělal to, z čeho vás obvinili, Ctihodný."

"Podle rozhodnutí Shromáždění už nejsem Ctihodný."

"Pak se skláním před dobrým člověkem, kterým jste, Milambere," použil Netoha Pugovo tsuranské jméno. "Dal jste nám hodně. Jméno Netohy z Chichimecha je vepsáno na sveticích Hunzanova klanu. Mí synové budou díky vaší štědrosti vyrůstat ve slávě."

"Synové?"

Almorella si poklepala na břicho. "O příští sklizni. Kněz, který umí léčit, si myslí, že to budou dvojčata."

"Katala bude mít dvojnásobnou radost. Předně proto, že se sestře jejího srdce vede dobře, a také proto, že budeš matkou."

Almorelle zvlhly oči dojetím. "Katala se má hezky? A co chlapec?"

"Má žena i syn jsou v pořádku, mám vám vyřídit, že vás mají rádi."

"Pozdravujte je od nás a řekněte, že na ně také myslíme s láskou. Modlila jsem se, abychom se mohli jednoho dne znovu sejít."

"Možná se tak stane. Ne moc brzy, ale jednou... Netoho, je vzorec neporušený?"

"Ano, Milambere. Všechno zůstalo při starém. Je to stále váš domov."

Pug vstal a pokynul ostatním, aby šli za ním. "Možná jej budu potřebovat pro spěšný návrat do své země. Pokud zazní gong ohlašující můj příchod dvakrát, ať všichni okamžitě opustí dům, protože za mnou se mohou objevit další, kteří by vám ublížili. Doufám, že k tomu nedojde."

"Jak si přejete, Milambere."

Vyšli z komnaty a zamířili k vzorcovému sálu. Pug pokračoval v udělování pokynů: "V zahradě u jezírka je

cesta k mému návratu domů. Přeji si, aby zůstala neporušená, dokud ji nezavřu."

"Rozumím. Nařídím správci, aby tam nikoho nepouštěl."

U vstupu do vzorcového sálu se Almorella zeptala: "Kam chcete jít, Milambere?"

"To vám nepovím, protože to, co nevíte, vás nikdo nemůže přinutit prozradit. Už tak jste v nebezpečí jen proto, že jsem pod vaší střechou. Nechci vás vystavit dalšímu."

Bez dalších řečí Pug postrčil Dominika a Meechama do dveří a zavřel za sebou. Vyňal z váčku u pasu svitek a položil jej doprostřed velkého mozaikového vyobrazení tří delfínů. Byl zalepen černým voskem s otiskem pečetního prstenu Ctihodného. "Posílám příteli vzkaz. S tímhle symbolem se ho neodvážím dotknout nikdo nepovolaný." Zavřel na okamžik oči a svitek se vypařil.

Pug potom pohybem ruky Dominikovi i Meechamovi naznačil, aby si stoupili na vzor vedle něj. "Všichni Ctihodní v Říši mají ve svém domě vlastní vzorec. Každý je jedinečný, a pokud si jej mág pamatuje přesně, může se na něj sám přenést nebo poslat nějaký předmět. V několika případech mu může sloužit jako vzorec i jiné místo, musí je však znát do nejmenších podrobností, jako já třeba kuchyni v Crydee, kde jsem pracoval jako chlapec. Je zvykem přát si, aby na místě, kam míříme, zazněl gong, ale tentokrát jej, myslím, raději vynecháme. Pojd'me." Rozpřáhl ruce a objal oba muže. Znovu zavřel oči a zamumlal zaklínadlo. Vzduch se zachvěl a sál kolem nich se změnil.

Dominik zakoktal: "Co...?" Pak si všiml, že se přenesli na jiné místo. Podíval se dolů a pod nohama uviděl jiný vzorec připomínající ornamentální červenožluté květy.

Pug vysvětlil: "Ten, kdo tu žije, je bratrem jednoho z mých starých učitelů, který zde tento vzor umístil. Ten

Ctihodný sem často přicházel. Doufám, že bychom tu stále mohli najít přátele."

Pug přešel ke dveřím a maličko je pootevřel. Opatrně vykoukl ven a rozhlédl se na obě strany chodby. Dominik přistoupil k němu. "Jak daleko jsme cestovali?"

"Přes osm set mil."

"Obdivuhodné," vydechl Dominik tiše.

Pug je rychle vedl do jiné komnaty, do níž pronikalo oknem odpolední světlo a vrhalo na dveře stín jediného muže nacházejícího se uvnitř. Pug bez zaklepání vstoupil.

Za psací deskou seděl starý pán a jeho kdysi statné tělo bylo shrbeno věkem. Mžoural na pergamen před sebou a jeho rty se neslyšně pohybovaly. Na sobě měl tmavomodrý šat, jednoduchý, ale umně střižený. Pug zůstal stát mezi dveřmi jako opařený. Pamatoval si toho muže navzdory věku vzpřímeného a čilého. Poslední rok si zřejmě vybral svou daň.

Muž vzhlédl k vetřelcům. Otevřel překvapením ústa. "Milambere!"

Pug pokynul svým společníkům a zavřel za nimi. "Čest tvému domu, lorde Shinzawai."

Kamatsu, pán Shinzawaiů, nevstal k pozdravu. Upřeně hleděl na bývalého otroka, který povýšil do stavu Ctihodného, a promluvil: "Jsi z nařízení Shromáždění prohlášen za zrádce a ztratil jsi svou čest. Propadl jsi životem, a budeš-li nalezen, přijdeš o hlavu." Jeho tón byl chladný a tvářil se nepřátelsky.

Pug byl zaražený. Ze všech jeho spojenců při přípravě spiknutí, které vedlo k ukončení trhlinové války, byl Kamatsu ten nejoddanější. Kasumi, jeho syn, byl pověřen předáním císařovy zprávy králi Rodricovi.

"Čím jsem si zasloužil tvé pohrdání, Kamatsu?" chtěl vědět Pug.

"Měl jsem syna mezi těmi, které jsme ztratili, když ses pokusil svou zradou pokořit Nebeskou záři."

"Tvůj syn stále žije, Kamatsu. Dělá svému otci čest a posílá vřelé pozdravy." Pug Kamatsuovi podal list od Kasumiho. Stařec do něj dlouhou dobu zíral a každé písmeno přečetl snad desetkrát. Když konečně zvedl hlavu, po vrásčitých tvářích mu stékaly slané slzy. Nijak se je nepokoušel zastírat. "Může to všechno být pravda?" zašeptal.

"Je to pravda. Můj král nemá s úskokem při mírovém jednání nic společného. Ani já v něm nemám prsty. Je to na dlouhé vysvětlování, nejprve si vyslechni zprávy o svém synovi. Nejenže je živ a zdrav, ale má v mé zemi vysoké postavení. Náš král neměl v úmyslu se na bývalých nepřátelích mstít. Daroval svobodu všem, kteří mu přísahali věrnost. Kasumi i všichni ostatní jsou volní a slouží v jeho vojsku."

"Všichni?" podivil se nevěřicně Kamatsu.

"Čtyři tisíce mužů z Kelewanu jsou nyní vojáky královských armád. Jsou považováni za nejoddanější služebníky krále. Dělalí svým rodinám čest. Když byl život krále Lyama ohrožen, tvůj syn a jeho muži dostali za úkol zajistit jeho bezpečí." V Kamatsuových očích zazářila hrdost. "Tsurané žijí ve městě zvaném LaMut a bojují statečně proti našim protivníkům. Tvůj syn byl jmenován hrabětem tohoto města, je to významný titul rovnající se postavení lorda rodiny, bližší válečnému vůdci klanu. Oženil se s Megan, dcerou vlivného kupce z Rillanonu, a jednoho dne budeš dědečkem."

Starý muž vypadal, jako by se mu vracela životní síla. "Vyprávěj mi o něm," požádal Puga. Začali rozmlouvat o Kasumim, o jeho osudu za poslední rok. Mluvili o jeho povýšení do šlechtického stavu, o jeho setkání s Megan těsně před Lyamovou korunovací a jejich rychlém

zasnoubení a sňatku. Povídali si téměř půl hodiny a na tu dobu byla naléhavost Pugova poslání zapomenuta.

Když skončili, Pug se zeptal: "A co Hokanu? Kasumi se na svého bratra ptal."

"Mému mladšímu synovi se daří také výborně. Hlídlá severní hranici před nájezdy Thünů."

"Pak Shinzawaiové šíří svou slávu na dvou světech," usmál se Pug. "Mezi všemi tsuranskými rodinami jedině Shinzawaiové se mohou pyšnit takovým tvrzením."

Kamatsu přisvědčil. "Je to zvláštní věc." Pak jeho hlas zvažněl. "Co zapříčinilo tvůj návrat, Milambere? Jistě jsi nepřišel jen proto, abys zmírnil bolest starého muže."

Pug představil své druhy a pak prozradil pravý účel své návštěvy. "Temná síla povstala na mém světě a proti mé zemi, Kamatsu. Zahlédli jsme pouze část její moci a snažíme se poznat její podstatu."

Kamatsu se zarazil. "Ale co to má co společného s tvým pobytem zde? Proč ses vrátil?"

"Ve svém vidění se jeden z našich věštců střetl s touto tajemnou silou a byl osloven ve starodávném chrámovém jazyce." Vyložil Kamatsuovi vše o Murmandamovi a zlověstné bytosti za peklomore.

"Jak je to možné?"

"To je právě to, proč jsem se odvážil vrátit. Doufám, že v knihovně Shromáždění najdu odpověď."

Kamatsu potřásl hlavou. "V sázce je hodně. V Nejvyšší radě panuje jisté napětí, větší, než je pro Velkou hru obvyklé. Mám tušení, že stojíme na pokraji zásadního převratu. Ten nový Vojevůdce se zdá být ještě posedlejší ovládnutím národů, než byl jeho strýc."

Pug okamžitě pochopil tsuranskou řeč náznaků. "Mluvíš o konečném střetu mezi Vojevůdcem a císařem?"

Stařec s těžkým povzdechem přisvědčil. "Obávám se, že se rozpoutá občanská válka. Kdyby jen Ichindar

postupoval se stejnou jistotou, s jakou ukončil trhlinovou válku, odvál by Axantucara jako listí ve větru. Většina klanů a rodin stále považuje císaře za svrchovanou autoritu a jen málo lidí důvěřuje novému Vojevůdci. Ale císař hodně ztratil tvář. Kvůli tomu, že donutil pět největších klanů zasednout k mírovému jednání jen proto, aby byl zrazen, přišel o značnou část morálního vlivu. Axantucar má nyní volnou ruku. Myslím, že se Vojevůdce snaží spojit dva úřady. Zlatý proužek mu nestačí. Řekl bych, že touží obléknout zlato Nebeské záře."

"Ve Velké hře rady je všechno možné," podotkl Pug. "Ale všichni jsme byli při mírových rozhovorech zrazeni." Pověděl Kamatsuovi o posledním vzkazu Macrose Černého, připomněl mu starobylé učení o útocích Nepřítele a nezapomněl se zmínit o Macrosových obavách, že trhlina by mohla tuto děsivou moc přitahovat.

"Taková dvojakost ukazuje, že císař nebyl o nic větší blázen než ostatní, ale přesto to neomlouvá jeho chybu. Přesto by mu tento příběh mohl získat o něco větší podporu Nejvyšší rady – pokud má taková podpora vůbec nějakou váhu."

"Ty myslíš, že Vojevůdce je připraven jednat?"

"Každým okamžikem. Vyřadil ze hry Shromáždění tím, že jeho vlastní magové-mazlíci zpochybnili jeho nezávislost. Ctihodní nyní debatují o vlastním osudu. Hochopepa a můj bratr Fumita se nyní do Velké hry vůbec neodvažují vstoupit. Z politického hlediska je to stejné, jako kdyby Shromáždění neexistovalo."

"Pak hledej spojení v Nejvyšší radě. Řekni jim toto: nějakým způsobem se oba světy opět propojili a tentokrát je poutem jakási tajemná zlá síla tsuranského původu. Blíží se ke Království. Je to moc vymykající se lidskému chápání a pravděpodobně se chystá vyzvat samotná božstva. Nemohu ti říci, jak jsem k tomu dospěl, ale cítím

jistotu. Padne-li Království, padne i Midkemie; a jestli zahyne Midkemie, Kelewan ji bude následovat."

Kamatsu, lord Shinzawaiů a bývalý válečný vůdce kanazawaiského klanu, vypadal znepokojeně. Tiše se podívil: "Je to možné?"

Pugův výraz naznačoval, že věří tomu, co tvrdí. "Může se stát, že budu zajat nebo zabit. Pokud ano, musím mít v Nejvyšší radě spojence, kteří tento případ přednesou Nebeské záři. Nebojím se o svůj život, Kamatsu. Bojím se o osud dvou světů. Jestli zklamou, Ctihodní Hochopepa nebo Shimone se musí vrátit na mou planetu se všemi znalostmi o těchto temných silách, které se jim podaří nashromáždit. Pomůžeš mi?"

Kamatsu vstal. "Zajisté. I kdybys mi nedonesl vzkazy od Kasumiho, i kdybych o tvých slovech pochyboval, jedině blázen by neodložil staré spory a nenaslouchal tvému varování. Hned se vydám rychlou lodí po řece dolů do Svatého města. Kam máš namířeno ty?"

"Budu hledat pomoc i jinde. Uspěji-li, předstoupím před Shromáždění. Nikdo nezískal černý šat, aniž by se naučil naslouchat a teprve potom jednat. Ne, skutečné nebezpečí mi hrozí pouze od Vojevůdce. Když o mně neuslyšíš tři dny, zachovej se tak, jako kdybych padl do jeho rukou. Budu buď mrtvý, nebo zajatý. Pak bude řada na tobě. Jedině mlčení nahrává tomu Murmandamovi. V tomto nesmíš selhat."

"Neměj strach, Milambere."

Pug, kdysi známý jako Milamber, největší z tsuranuanských Ctihodných, se zvedl a uklonil se. Musíme jít. Čest tvému domu, lorde Shinzawai."

Kamatsu se poklonil níž, než mu jeho postavení přikazovalo. "Čest tvému domu, Ctihodný."

Pouliční obchodníci pokřikovali na kolemjdoucí a slunce pražilo. Tržiště v Počátku se hemžilo lidmi. Pug a jeho společníci zaujali místa vyhrazená na náměstí pro žebráky s povolením žádat milodary a potulné kněze. Po tři rána vstávali od ochranné zdi táhnoucí se kolem náměstí a trávil den kázáním každému, kdo byl ochoten zastavit se a naslouchat. Meecham procházel mezi malými hloučky s žebráckou miskou v ruce. Východně od Svatého města Kentosani se nacházel jeden jediný chrám Hantukamův – v Yankoře, daleko od Počátku. Nebylo tedy nebezpečí, že by je za tu krátkou dobu, na kterou hodlali ve městě zůstat, odhalil jiný potulný kněz. Řád nebyl nijak početný a jeho členové se toulali po celé zemi. Mnoho Hantukamových služebníků nevidělo své bratry celá léta.

Pug dokončil ranní promluvu a vrátil se k Dominikovi. Mnich právě udílel rady matce zraněného děvčátka. Pokud se prý bude držet jeho pokynů, zlomená noha se jí zahojí za několik dní. Žena nemohla dát víc než vřelá slova díků, ale Dominikův milý úsměv naznačoval, že to stačí. Meecham se k nim připojil a ukázal jim několik malých drahokamů a tenoučkých kovových plátků, které v Říši sloužily jako platidlo. "Člověk by z toho mohl být docela slušně živ."

"Vyděsils je tak, že ti dali celé jmění," podotkl Pug.

Rozruch v davu je všechny přiměl otočit hlavy. Sledovali skupinu jezdců na koních. Byli oděni do zelené zbroje, kterou Pug znal z doslechu. Byla odznakem domu Hoxakova. Byli to členové Strany sváru. Meecham poznamenal: "Zdá se, že se jim jízda zalíbila."

"Jako Tsuranům z LaMutu," zašeptal Pug. "Mám dojem, že jakmile se jednou zbaví strachu z koní, zblázní se do nich. S Kasumim to bylo stejné. Když vylezl na koně, bylo skoro nemožné ho dostat dolů." Bylo zřejmé, že lidé v Říši

si na krásná zvířata zvykli a kavalerie našla své místo v arzenálu tsuranských zbraní.

Když koně zmizeli za rohem, ozval se za nimi další hluk. Před nimi stanul zavalitý muž v černé kutně. Holá lebka se mu v poledním slunci leskla jako zrcadlo. Všude kolem se obyvatelé města ukláněli a klidili se stranou, aby náhodou nevstoupili vznešenému Ctihodnému do cesty. Pug a jeho přátelé se také poklonili.

Mág přikázal: "Vy tři půjdete se mnou.

Pug předstíral rozechvění. "Jak si přejete, Ctihodný." Pospíchali, aby s ním udrželi krok.

Černě oblečený mág směřoval přímo k nejbližší budově, obchodu s výrobky z kůže. Vešel dovnitř a oznámil majiteli: "Potřebuji tuto budovu. Můžeš se vrátit za hodinu."

Kupec se bez váhání ohnul v pase. "Jak si přejete, Ctihodný," a svolal všechny učně, aby je co nejrychleji vystrkal na ulici. Za minutu byla budova až na Puga a jeho doprovod prázdná.

Pug a Hochopepa se objali a tělnatý mág prohlásil: "Milambere, jsi blázen, že ses vracel. Když jsem obdržel tvou zprávu, nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Proč jsi riskoval a posílal jej přes vzorec a proč tohle setkání uprostřed města?"

Pug letmo pokynul hlavou. "Meechame, hlídej okno." Hochopepovi pak odpověděl: "Není snad pod svícnem největší tma? Dostáváš vzkazy přes vzorec často a koho by napadlo zpovídat tě proto, že se bavíš s obyčejnými kněžími?" Obrátil se a představil své společníky.

Hochopepa shodil věci z lavice a posadil se. "Mám asi tisíc otázek. Jak se ti podařilo najít cestu zpátky? Mágové, kteří přísluňují Vojevůdci, se pokoušeli znovu najít tvůj svět, protože Nebeská záře, necht' ho bohové ochraňují, je pevně rozhodnut pomstít se za zradu při mírovém jednání.

A jak jsi dokázal zničit původní trhlinu? A přežít?" Viděl, jak se Pug tou záplavou otázek baví, a raději skončil: "Ale hlavně – proč ses vrátil?"

Pug se přestal usmívat. "Na mém světě se vynořila jakási tajemná síla pocházející z Tsuranuanni, ďábelská zlá bytost, která ovládá černou magii. Pátrám po vědomostech, protože je z Kelewanu." Hochopepa na něj tázavě hleděl. "Na mé planetě se dějí podivné věci a to jsem použil to nejmírnější vyjádření, Hocho. Doufám, že tu narazím na nějakou stopu, že pro to najdu vysvětlení. Je to děsuplná záhada." Podrobně vyprávěl celou historii. Začal u důvodů, které vedly Macrose ke zradě, zmínil se o snaze prince Aruthy a skončil u vlastního výkladu Rogenova vidění.

Hochopepa chvíli mlčel a pak zavrtěl hlavou. "To je divné, na Kelewanu o ničem takovém nevíme – alespoň já jsem o takové bytosti nikdy neslyšel. Jednou z výhod naší společnosti je, že dva tisíce let spolupráce těch, co nosí černé hávy, zbavily tento svět velkého počtu takových hrozeb. V našich dějinách se mluví o vládcích-démonech, o čarodějných králích, o temných duchách a zlověstných bytostech, ale všichni byli poraženi spojením našich sil ve Shromáždění."

Meecham se od okna ozval: "Vypadá to, že jste jednoho přehlédli."

Hochopepu zarazilo, že na něj promluvil obyčejný člověk, aniž by byl tázán, ale pak se zachechtal. "Možná, nebo pro to snad existuje jiné vysvětlení. Nevím. Ale," otočil se znovu na Puga, "vždycky ses zasazoval o dobro společnosti v Říši a já nepochybuji, že to, co říkáš, je pravda. Budu ti dělat vyzvědače, zajistím ti bezpečný přístup do knihovny a pomůžu ti s hledáním. Měj však na paměti, že Shromáždění je rezerváno vnitřní politikou. Není v žádném případě jisté, zda budou hlasovat pro to, abys zůstal naživu. Musím se vrátit a ovlivnit je. Možná to

potrvá několik dní, než budu moci otevřeně přednést záležitost týkající se tvého dalšího osudu.

"Ale mám dojem, že bych mohl uspět. Je tu příliš mnoho nezodpovězených otázek. Svolám zasedání tak brzy, jak jen to bude možné, a vrátím se pro tebe, až předložím tvůj případ k posouzení. Jedině blázen by nevěnoval pozornost tvé výstraze, i kdyby to, co napadlo tvou zemi nepocházelo z Kelewanu. Přinejhorším dostaneš na čestné slovo svolení použít knihovnu a odejít; přinejlepším bys snad mohl být znovu přijat. Budeš však muset ospravedlnit své činy."

"To mohu a chci, Hocho."

Hochopepa se zvedl z lavice a postavil se před svého starého přítele. "Možná se jednoho dne naše národy usmíří, Milambere. Kdyby se podařilo vyhojit staré rány, měly by z toho prospěch oba světy. Já například bych hrozně rád navštívil tu akademii, kterou buduješ, a setkal se s tím jasnovidcem i s tím dítětem, co mluví vědomím."

"Chtěl bych se s tebou podělit o spoustu věcí, Hocho. Ovladatelné trhliny jsou pouhou desetinou toho, co stojí vážně za řeč. Ale o tom později. Teď jdi."

Pug se chystal vyprovodit Hochopepu ke dveřím, když tu koutkem oka zahlédl něco, co zaujalo jeho pozornost. Meecham stál u výlohy ztuhle a nepřírozeně. Dominik zaujatě naslouchal rozhovoru obou mágů, takže si nevšiml změny v Meechamově postoji. Pug si jej okamžik prohlížel a náhle vykřikl: "Zaklínadlo!"

Vyrazil k oknu a dotkl se Meechama. Vysoký muž se nehýbal. Za ním na ulici Pug spatřil vojáky valící se k budově. Než se stihl vzpamatovat a ustavit ochranné kouzlo, dveře s ohlušujícím praskotem vybuchly. Mohutná vlna srazila všechny uvnitř na podlahu a na chvíličku je omráčila.

Pugovi se točila hlava. Pokusil se vstát, ale v uších mu zvonilo a všechno se mu rozpíjelo před očima. Vrávoravě

se vyškrábal na nohy. Vtom něco vletělo rozbitými dveřmi do obchodu. Byl to kulatý objekt velikosti lidské pěsti. Pug se opět snažil vyslovit ochranné zaklínadlo, ale koule k němu vyslala oslepující oranžové světlo. Pug měl pocit, že mu hoří oči, a pevně stiskl víčka k sobě. Tím však přerušil vzorec zaříkadla. Začal znovu, ale objekt v tom okamžiku vydal vysoký houkavý pískot, který mu zdánlivě vysával všechnu sílu. Slyšel někoho spadnout na zem, ale nedokázal určit, zda Hochopepa nebo Dominik zkoušeli vstát a nepodařilo se jim to, nebo jestli se skácel Meecham. Bojoval ze všech sil proti magii otáčejícího se kotouče, ale vzhledem k tomu, že byl zmatený a vyvedený z rovnováhy, jeho umění mu bylo k ničemu. Klopýtal ke dveřím ve snaze uniknout dosahu té příšerné ječící věci, protože věděl, že jakmile se vymaní z její ochromující moci, snadno své přátele zachrání. Magie nepřátel však byla příliš pohotová a příliš silná. Na prahu obchodu se zhroutil. Padl na kolena a zamrkal. Ať už to zapříčinil výbuch nebo magická koule, viděl rozmazaně a dvojmo. Dokázal však ještě rozpoznat muže blížící se k němu přes náměstí. Měli na sobě stejnokroje Vojevůdcových Císařských bělášek, jeho osobní čestné stráž. Nořil se již do prázdnoty bezvědomí, když si všiml, že jejich velitel je oblečen do černého hávu. Z dálky k němu mezi zvoněním dolehl mágův hlas: "Svažte je!"

Kapitola šestnáctá

PEKRAELIN

V údolí se válely mlhy.

Arutha vydal pokyn zastavit. Jimmy se snažil prohlédnout mléčný opar před nimi. Vedle jejich chodníčku, po němž se blížili k Pekraelinu, duněl mohutný vodopád. Nacházeli se nyní skutečně ve Velkém severním pohoří, v oblasti rozkládající se mezi elfími lesy a Severními pláněmi. Pekraelin ležel vysoko v horách, na skalnatém holém místě těsně pod hřebenem. Čekali, dokud Martin neprozkoumá průsmyk vpředu. Od chvíle, kdy opustili elfí průvodce, se pohybovali za nepřátelskou linií. Byli na válečné výpravě a byli odkázáni jen sami na sebe. Mohli sice důvěřovat Aruthově talismanu, který je chránil před Murmandamovými pátracími kouzly, ale nebylo pochyb, že jejich protivník ví, že se brzy v Pekraelinu objeví. Rovněž si nedělali marné naděje, že by je nespatriili jeho nohsledi, bylo pouze otázkou kdy.

Martin se vrátil a gestem jim naznačil, že cesta před nimi je volná, pak ale znovu zvedl ruku, aby se nehýbali. Proběhl kolem nich a zamířil zpět po stezce, kterou přijeli.

Když míjel Barua a Roalda, pokynul, aby jej následovali. Seskočili s koní a Laurie s Jimmym vzali jejich uzdy. Arutha se ohlédl, zvědavý, co Martin zpozoroval, zatímco Jimmy stále hleděl dopředu.

Zakrátko se Martin i druzí dva vrátili, ale za nimi volným krokem přicházela další postava. Arutha si oddechl, když zjistil, že je to elf Galain.

Tísňivá a pochmurná povaha jejich posláním způsobila, že i když mluvili, pak jen tlumeným šepem, aby je ozvěna slov neprozradila. Arutha elfa pozdravil: "Mysleli jsme, že se již neukážeš."

Galain odpověděl: "Vojvoda mě za vámi poslal se zprávou jen několik hodin poté, co jste odjeli. Našli jsme Apallu a ten malý gwali nám řekl dvě důležité věci. Za prvé, blízko jezera žije jakýsi lýtý netvor, gwaliové ho však popsali dost nejasně. Tomas doporučuje, abyste byli opatrní. Za druhé, do Pekraelinu vede i jiná cesta. Zdálo se mu, že je to dost významná skutečnost, takže mě vyslal, abych se s vámi o ni podělil." Galain se usmál. "Kromě toho jsem se domníval, že by mohlo být užitečné podívat se, jestli vás někdo nesleduje."

"A sleduje?"

Galain přisvědčil. "Dva peklomoři stopaři překročili vaši pěšinu necelou míli od hranic. Značili vaši cestu a jeden určitě běžel napřed, aby varoval své kumpány, že se blížíte k Pekraelinu. Připojil bych se k vám dřív, ale musel jsem se ujistit, že nikdo neunikl a nepředal zprávu o vašem příchodu. Už je to v pořádku." Martin kývl. Věděl, že elf je oba zabil tiše a nečekaně a nedal jim možnost vyhlásit poplach. "Po dalších není ani známky."

Martin se zeptal: "Vrátíš se?"

"Tomas mi důvěřuje. Nemá velký smysl vracet se z takové dálky. Mohu cestovat s vámi. Jen nesmím překročit

Stopy beznaděje, ale dokud nedojdeme k branám Pekraelinu, luk navíc se může hodit."

"Vítej," usmál se Arutha.

Martin nasedl a Galain beze slova vyběhl napřed hledat cestu. Rychle se drápali vzhůru. Kolem vodopádu byla navzdory časnému létu zima. V těchto výškách nebylo krupobití, a dokonce sníh ničím nezvyklým ani v nejteplejších měsících, a do nich zbývalo ještě několik týdnů. Noci byly chladné a vlhké, ačkoliv ne tolik, jak se obávali, protože byli odkázáni na studené táboření. Elfové je vybavili potravou – sušeným masem, tvrdými sušenkami z ořechové mouky a sušeným ovocem. Bylo to výživné, ale žádné potěšení z jídla neměli.

Chodník se vinul podél útesu, dokud nevyústil na vysoko položenou louku, z níž byl výhled do údolí. Pod nimi se v odpoledním slunci třpytilo stříbrné jezero, jemně se vlnilo a jediné zvuky, které doléhaly k jejich uším, byly zpěv ptáků a šumění větru. Jimmy se rozhlédl kolem. "Jak... jak může být tak krásný den, když nás nečeká nic než potíže?"

Roald jej poučil: "Řeknu ti o vojančení jednu věc: máš-li nasazovat život, nemá žádný smysl být u toho mokrá, promrzlá a hladový, pokud to není tak docela nezbytné. Užívej si slunce, chlapče. Je to dar."

Napojili koně a po příjemném, ale krátkém odpočinku pokračovali dál. Stezku severně od jezera, o které Calin mluvil, našli snadno, byla však strmá a obtížná.

Schylovalo se k večeru, když se Galain vrátil se zprávou o slibné jeskyni, v níž by mohli v bezpečí rozdělat malý oheň. "Nadvakrát se stáčí a kouř v ní stoupá nahoru skrz pukliny, které ho odvedou pryč. Martine, když hned vyrazíme, mohli bychom mít čas něco na březích jezera ulovit."

Arutha svolil, ale měl připomínky: "Nezdržujte se dlouho. Dejte signál, až se budete vracet, třeba krkavčí

křik, který tak dobře umíš, Martine. Jinak vás přivítají hroty mečů."

Martin krátce přitakal a předal otěže svého koně Jimmymu. "Nejpozději dvě hodiny po západu slunce," řekl a společně s Galainem se rozběhli zpátky po cestě k jezeru.

Roald a Baru vyrazili v čele a po pěti minutách objevili jeskyni, o níž se zmínil Galain. Byla široká a prázdná, s plochou podlahou. Jimmy prozkoumal zadní část a přišel na to, že se asi po stu stopách zužuje, takže případní návštěvníci by museli vstoupit ústím. Laurie a Baru nasbírali dřevo a rozžehli první ohýnek za posledních několik dní. Jimmy s Aruthou se usadili k nim a čekali na Martina a Galaina.

Martin s Galainem leželi a vyčkávali. Z keřů nasbíraných v jiné části lesa si vytvořili přirozeně vyhlízející skrýš, přes kterou dobře viděli. Byli si jisti, že zahlédnou každé zvíře, jež se přijde k jezeru napít, aniž by byli sami spatřeni. Asi hodinu se v naprosté mlčenlivosti ukrývali po větru od jezera, dokud se od skalní stěny neozval dusot kopyt.

Oba nasadili šípy do tětiny, ale jinak zůstali potichu. Na louku přijel seshora po chodníku tucet jezdců v černých šatech. Každý z nich měl na hlavě onu podivnou dračí přilbu, jakou viděli v Sarthu, a neustále se rozhlíželi. Bylo zřejmé, že něco – nebo někoho – hledají. Pak se za nimi objevil Murad. Na tváři měl navíc jednu jizvu, kterou mu Arutha způsobil svým mečem na cestě do Sarthu.

Černí vrazi zastavili a napojili koně. Zůstali přitom v sedlech. Murad se zdál být uvolněný, ale ostražitý. Tichých deset minut nechali zvířata pít.

Když byli koně napojeni, otočili se a vyrazili po stezce, kterou před nimi kráčel Arutha s doprovodem. Když zmizeli z dohledu, Martin zašeptal: "Museli se sem dostat někudy mezi Yabonem a Kamennou horou, aby se vyhnuli

vaším lesům. Tathar se nemýlil, když předpokládal, že na nás budou čekat v Pekraelinu.

Galain podotkl: "Jen málo věcí na světě mi vadí, ale tihle Černí vrazi mezi ně patří."

"Tos na to přišel teprve teď?"

"Vy lidé se často necháte vyvést z rovnováhy zbytečně." Galain se podíval směrem, kterým se před chvílí vydali jezdci.

Martin nadhodil: "Zanedlouho dohoní Aruthu a ostatní. Jestli tenhle Murad umí stopovat, najdou jeskyni."

Galain vstal. "Doufejme, že Hadati odvedl svou práci dobře. Jestli ne, alespoň je napadneme zezadu."

Martin se zasmušile pousmál. "To těm v jeskyni určitě vylepší náladu. Třináct proti pěti a jen jedna cesta ven."

Bez dalších řečí si hodili luky přes záda a rozběhli se po horské pěšině za peklomory."

"Slyším jezdce," oznámil Baru. Jimmy okamžitě zadusil oheň hlinou, kterou s sebou nesli pro případ potřeby. Jedině tak bylo možno uhasit plameny rychle a bez kouře. Pak se Laurie dotkl Jimmyho paže a pokynul mu, aby šel s ním k zadní stěně jeskyně a pomohl utišit koně. Roald, Baru a Arutha se plížili k místu, odkud mohli, jak doufali, vidět na ústí jeskyně, aniž by se sami vystavili nebezpečí, že je zahlédnou nevítaní hosté.

Večerní světlo působilo poté, co vyhasla jasná záře plamenů, ponuře a neproniknutelně, ale jakmile jejich oči šeru přivykly, spatřili muži ze svého úkrytu skupinu jezdců, míjejících vchod. Ten úplně vzadu přitáhl uzdu chvíličku předtím, než ostatní vyplnili jeho němý rozkaz a zastavili. Rozhlédl se, jako kdyby cítil něčí přítomnost. Arutha prsty sevřel talisman a v duchu se modlil, aby chování peklomora způsobila pouhá opatrnost, nikoli skutečnost, že o svých protivnících ví.

Mrak zakrývající malý měsíc, jediný, který té noci svítil na obloze, odplul a scéna před jeskyní se poněkud vyjasnila. Baru ztuhl, když uviděl Murada, neboť teprve nyní mohl jeho tvář jasně poznat. Sáhl po svém meči, Arutha mu však sevřel zápěstí. Princ sykl horalovi do ucha: "Ještě ne!"

Baru se chvěl nedočkavostí, neboť si uvědomoval, že se mu naskytla příležitost pomstít smrt svých blízkých a dovést krevní mstu do vítězného konce. Hořel touhou vrhnout se na peklo mora bez zřetele na to, že by tak riskoval vlastní život. Nebyl však sám, musel brát ohled na své společníky.

Pak vzal Roald Hadatiho za krkem a přitiskl líc těsně k jeho. Mohl mu tak šeptat do ucha, aniž by ani ti, kteří stáli těsně vedle, slyšeli jediný zvuk. "Kdyby se na tebe sesypal tucet jeho nohsledů a zabili tě dřív, než by ses k Muradovi dostal, jakou čest bys přinesl památce tvé vesnice?"

Baruův meč sklouzl nehlučně zpět do pochvy.

V naprosté tichosti sledovali Murada přehlížejícího okolí. Oči mu padly na vchod do jeskyně. Zíral dovnitř a Arutha na sobě chvíli cítil jeho pohled. Pak se dali znovu do pohybu. Zanedlouho byli pryč.

Arutha se plížil k východu, tam se vyklonil a zkoumal, jestli se jezdci nevracejí. Náhle se za jeho zády ozval hlas: "Myslel jsem, že vás odsud vyhnal medvěd."

Arutha se otočil jako na obrtlíku, srdce mu splašeně tlouklo a ruku měl na jilci rapíru. Před ním stál Martin s Galainem. Uschoval zbraň a vyčítal jim: "Mohl jsem vás zabít."

Z hloubi jeskyně se vynořili ostatní a Galain prohlásil: "Určitě by se tu porozhlédli, ale zdálo se, že někam pospíchají. Mohlo by se vyplatit vyrazit za nimi. Budu je sledovat a označím cestu."

Arutha se zeptal: "Co když tudy půjde další tlupa peklomorů? Nenajdou tvé značky?"

"Jen Martin pozná moje znamení. Žádný horský peklomor nedokáže stopovat jako elf." Sebral svůj luk a klusal za jezdci.

Zmizel ve tmě a Laurie zapochyboval: "A co když ti Temní bratři přišli z jižních lesů?"

Galainův hlas zazněl kousek od nich: "Pak bych se měl bát stejně jako vy."

Když byl Galain bezpečně z doslechu, Martin se ustaraně ušklíbl: "Přál bych si, aby jen žertoval."

Galain utíkal zpátky po kamenitém chodníku a mával, aby jeho přátelé zamířili k remízku nalevo od cesty. Okamžitě jeho příkazu uposlechli, spěchali ke skupině stromů a seskákali z koní. Zavedli zvířata do lesíka tak hluboko, jak to bylo možné. Galain zašeptal: "Hlídka." On, Martin a Arutha uháněli zpět k okraji remízku, odkud mohli pozorovat každého, kdo se blížil po cestě.

Několik minut se nekonečně vleklo; pak se na pěšině vynořil tucet jezdců, tlupa sestávající z peklomorů i lidí. Peklomoři měli na sobě šedé pláštěnky a bez nejmenších pochyb to byli obyvatelé jižních lesů. Projeli kolem tří skrytých mužů bez zastávky, a když se ztratili za zatáčkou, Martin rozzuřeně zasyčel: "Pod Murmandamovým praporem se teď už shlukují i odpadlíci." Téměř si odplívl. "Je málo těch, které bych s radostí zabil, ale lidé, co slouží peklomorům pro hrstku zlata, jsou mezi nimi."

Vrátili se k ostatním a Galain řekl Aruthovi. "Asi mají odsud mají u cesty ležení. Jsou chytří, kolem tábora není snadné projít a museli bychom tu nechat koně. Druhá možnost je přehnat se přímo přes ně."

"Jak daleko je k jezeru?" zajímalo Aruthu.

"Jenom pár mil. Ale až budeme za ležením, ocitneme se nad hranicí dřevin a není tam žádný pořádný úkryt, nanejvýš se můžeme skrčit za skálou. Bude to zdlouhavá cesta a raději bych ji podnikl v noci. Určitě jsou kolem slídilové a na cestě k mostu bude plno strážců."

"A co ten druhý vstup, o němž mluvili gwaliové?"

"Jestli jsme jim správně porozuměli, tak byste museli sestoupit dolů do Stop beznaděje. Tam je někde jeskyně nebo puklina, která vede skrze skálu na povrch náhorní plošiny u jezera."

Arutha uvažoval. "Necháme koně zde."

Laurie se nevýrazně usmál. "Stejně dobře bychom mohli koně pustit a nechat je běžet, kam se jim zachce. Mrtví je nebudeme potřebovat."

Roald se na něj obořil: "Můj starý kapitán se s vojáky, kteří před bitvou pořád mluvili o smrti, vůbec nemazal."

"Dost!" přerušil je Arutha. Postoupil o dva kroky a pak se k nim otočil. "Toho jsem se obával celou dobu. Dostal jsem se až sem a neustoupím, ale... jestli chcete, můžete se vrátit. Máte poslední příležitost. Nebudu vám to mít za zlé." Podíval se na Laurieho, pak na Jimmyho, Barua i na Roalda. Odpovědí mu bylo ticho.

Arutha přelétal zrakem jejich obličeje a pak stroze přikývl. "Výborně. Uvažte koně a odlehčete svým vakům. Půjdeme pěšky."

Peklomor pozoroval cestu pod sebou, dobře osvětlenou velkým a středním měsícem. Malý měsíc právě vycházel. Dřepěl na skalním výběžku, ukrytý za velkým balvanem. Našel si místo tak dobře, že jej nebylo možno z cesty zahlédnout.

Martin a Galain namířili na peklomorova záda a Jimmy se protáhl kolem výběžku. Pokusí se projít kolem nepovšimnutí, ale kdyby se peklomor otočil nesprávným směrem, Martin s elfem jej hodlali zabít dřív, než vyhlásí

poplach. Jimmy vyrazil jako první, neboť bylo pravděpodobné, že natropí nejméně hluku. Po něm šel Baru, pohyboval se mezi skalami s jistotou rozeného horala. Laurie i Roald postupovali dopředu nesmírně pomalu a Martin se v duchu ptal sám sebe, jestli vydrží mířit na cíl celý týden, než ti dva projdou. Pak se plížil Arutha, lehký vánek spolehlivě pohltil zvuk nepatrného zaváhání, když mu bota sklouzla do prohlubně. Pokračoval dál a zakrátko se připojil k ostatním mimo dosah hlídky. Během několika vteřin se objevil i Martin a za ním Galain. Elf prošel kolem nich a postavil se znovu do čela.

Baru naznačil, že půjde druhý, a Arutha souhlasně kývl. Chvilinku po něm následovali Laurie a Roald. Jimmy těsně předtím, než se vydal za nimi, přiložil tvář k Martinově a Aruthově líci a zašeptal: "Až budeme odsud pryč, první věc, kterou udělám, bude, že si zařvu tak, že se mi z toho rozskočí hlava."

Martin jej dobrosrdečně plácl po zádech, aby už šel. Arutha se na Martina podíval a neslyšně pohnul rty: "Já také." Pak se princ pustil dolů vyschlým korytem. Martin se ještě ohlédl a vyrazil za ním.

V tichosti leželi v dolíku u cesty a před peklomory projíždějícími kolem je chránil jen nízký skalnatý výčnělek. Téměř nedýchali a ani se nepohnuli. Jezdci zpomalili. Arutha i ostatní zažívali dlouhé mučivé okamžiky v obavách před vyzrazením. Každíčký nerv v jejich těle křičel touhou po činu a každíčký sval požadoval pohyb. Jezdci pokračovali v obhlídce. S úlevným oddechem, který neměl daleko ke vzlyku, se Arutha odvalil a zjistil, že chodník je volný. Kývl na Galaina a přikázal tak vrátit se na cestu. Elf se znovu plížil napřed a ostatní pomalu vstali a následovali jej.

Na hřebenech vál mrazivý noční vítr. Arutha se posadil a opřel se o skálu. Sledoval Martinovu napřaženou paži, ukazující na něco před nimi. Galain objímal protější stěnu převisu, pod níž se krčili. Překročili hřeben východně od stezky, čímž se zdánlivě odchýlili od původního směru, ale pokud se chtěli vyhnout husté síti hlídek, neměli jinou možnost. Nyní se před nimi otevíral hluboký kaňon, v jehož středu se vypínala náhorní planina s malým jezerem. Po levé straně se pěšina stáčela podél okraje propasti a mífila dál do hor, kde o něco výš mizela za vrcholkem. Všechny tři měsíce jasně ozařovaly krajinu.

V místě, kde se chodník přibližoval okraji kaňonu, stála dvojice kamenných věžiček. Další pár se nacházel na plošině na protější straně průrvy. Mezi nimi se pohupoval provazový most. Na všech čtyřech mohutných sloupech plály louče, jejichž plameny se pod nápory ledového vichru prudce zmítaly. Podle pohybu na mostě i na věžích bylo zřejmé, že celá oblast je pod dohledem. Arutha se znovu opřel zády o chladný kámen. "Pekraelin."

Galain přisvědčil: "Opravdu. Zdá se, že mají obavu, že sem přitáhnete s vojskem."

Martin na něj mrknul. "Taky nás to napadlo."

Arutha se obrátil na Martina. "Měl jsi pravdu, když jsi mi připomněl silnici do Sarthu. Tady to není o nic lepší. Ztratili bychom tisíc mužů, pokud bychom chtěli přejít, ovšem za předpokladu, že bychom se dostali tak daleko. Na mostě, v zástupu...? Byla by to jatka."

Martin se zeptal: "Vidíš ten temný obrys za jezerem?"

"Nějaká budova," přikývl Galain. Vypadal ohromeně. "Je neobvyklé vidět tuto budovu...jakoukoliv budovu na území Valherů, i když oni byli schopni všeho. Je to místo síly. Museli to postavit Valheru, ačkoliv jsem nikdy nic takového neviděl."

"Kde najdu stříbrný trn?" chtěl vědět Arutha.

Galain odpověděl: "Většina pověstí říká, že potřebuje vodu, takže roste na břehu jezera. Nic bližšího."

Martina zajímala jiná otázka. "Jak se tam dostaneme?"

Galain jim pokynul a všichni tři opustili vyhlídku a vrátili se k ostatním. Elf poklekl a nabral hrst země. "Jsme tady a před námi je most. Někde dole v propasti je malá jeskyně nebo průrva, dost velká na to, aby jí prošel gwalí, takže si myslím, že se jí budete moct protáhnout. Mohl by to být komín, kterým se lze vyšplhat nahoru, nebo třeba propojené jeskyně. Ale Apalla zdůrazňoval, že on a jeho lidé strávili na této plošině nějaký čas. Nezůstali zde kvůli té 'zlé věci', ale pamatoval si tolik, aby Tomas s Calinem uvěřili, že tu opravdu byl.

Na protější straně útesu jsem zahlédl rozpraskaný povrch, takže půjdeme kolem kaňonu, dokud nebudeme mít tu černou budovu mezi sebou a mostem. Tam najdete začátek cesty dolů. I kdyby po několika stopách pěšina zmizela, můžete se spustit po provazech. Já je pak vytáhnu a ukryji."

Jimmy poznamenal: "To bude opravdu šikovné, až se budeme chtít šplhat nahoru."

Galain měl připravenou odpověď. "Zítřka o západu slunce je spustím. Nechám je viset do svítání a pak je zase schovám. Další noc zrovna tak. Myslím, že se mi podaří najít skrýš v nějaké puklině. Možná že budu muset pelášit do křoví, ale určitě se nenechám nachytat žádným peklomorem." Jeho hlas nezněl příliš přesvědčivě. "Kdybyste potřebovali provazy dřív, prostě zavolejte," dodal s úsměvem.

Martin pohlédl na Aruthu. "Dokud nevědí, že jsme tady, máme naději. Pořád se dívají k jihu, myslí, že jsme někde mezi Elvandarem a Pekraelinem. Dokud se neprozradíme..."

Arutha se zamyslel. "Je to dobrý plán, nic lepšího mě nenapadá. Jdeme."

Rychle, protože se potřebovali dostat na dno propasti před východem slunce, se plížili mezi skalami a mířili k nejvzdálenějšímu konci kaňonu.

Jimmy se tiskl ke skalní stěně v místě, kam most vrhal stín. Nacházel se asi sto padesát stop pod okrajem, ale přesto by jej mohli shora zahlédnout. Úzká černá trhlina zvala do své náruče kousek od něj. Jimmy otočil hlavu na Laurieho a zašeptal: "Samozřejmě musí být přímo pod mostem."

"Doufejme, že se nebudou obtěžovat podívat se dolů."

Předali zprávu dozadu a Jimmy vlezl do otvoru. Prvních deset stop se musel plazit, ale pak se chodba rozšířila v jeskyni. Otočil se a požádal: "Podejte mi louči a křesadlo."

Vzal obojí do rukou, když vtom se za ním něco pohnulo. Varovně sykl a v mžiku měl v ruce dýku. Slabé světlo, které sem vnikalo zvenčí bylo spíš na škodu než k užitku, neboť díky němu se jeskyně utápěla v inkoustové tmě. Jimmy zavřel oči a spolehl se na ostatní smysly. Ustoupil zpátky k průchodu a v duchu se pomodlil k bohu zlodějů.

Před sebou uslyšel škrábavý zvuk, jako kdyby zaskřípaly drápy o kámen, a pomalé těžké funění. Vzpomněl si na gwali a na jejich vyprávění o "zlé věci," která snědla jednoho z jejich tlupy.

Zvuk se ozval znovu, tentokrát mnohem blíž, a Jimmy horoucně zatoužil po světle. Odsunul se doprava a zaslechl Laurieho tázavě vyslovit jeho jméno. Chlapec zašeptal: "Je tu nějaké zvíře."

Laurie něco řekl mužům za sebou a pak se začal plazit ven, aby uvolnil cestu. K chlapci se donesla slabá slova, zřejmě Roaldova: "Martin jde za tebou."

Jimmy sevřel nůž pevněji v dlani a pomyslel si, ano, když se jedná o boj se zvířaty, tak bych poslal Martina. Čekal, že mohutný vévoda skočí každým okamžikem do jeskyně za ním, a divil se, proč mu to trvá tak dlouho.

Pak opět cosi zašelestilo a tentokrát to mířilo k chlapci. Odskočil a instinktivně se začal drápat nahoru po stěně. Ucítil, jak se cosi dotklo jeho lýtko, a uslyšel cvaknutí čelistí. Jimmy se ve vzduchu otočil, využil svých vrozených akrobatických schopností a schoulil se, aby se po dopadu odvalil stranou. Dopadl však na cosi, co nebyla skála. Bez váhání se rozmáchl a bodl dýkou. Cítil, jak se její špička do něčeho zanořila. Dokončil kotoul a spadl ze hřbetu tvora, který zafrkal a zasyčel způsobem připomínajícím hada nebo ještěra. Chlapec se zkroutil, a jakmile se zvedl na nohy, vytáhl nůž z masa. Stvoření sebou mrsklo téměř stejně hbitě jako Jimmy, jenž opět naslepo uskočil. Praštil se přitom do hlavy o nízký strop.

Napůl omráčen ztěžka narazil do stěny jeskyně v témže okamžiku, jako se vymrštil jeho protivník. Znovu minul jen o vlasek. Jimmy, jehož smysly nebyly s to vnímat naplno, máchl v obraně rukou a zjistil, že se jeho paže omotala kolem krku té příšery. Jako pověstný jezdec na tygrovi nemohl uvolnit sevření, protože dokud se pevně držel, zvíře na něj nemohlo dosáhnout. Jimmy si dřepel na zadek a nechal se vláčet kolem dokola po jeskyni. Přitom neustále vrážel svou dýku do kožnatého povrchu netvorova těla. Nemohl se však příliš rozpřahovat, takže jeho rány nebyly nikterak účinné. Zvíře sebou házelo a tlouklo Jimmym o kamenné stěny. Chlapec krvácel z mnoha odřenin a cítil, jak se jej zmocňuje zoufalství, protože příšera se zdála nabývat na zuřivosti a svým zběsilým třeštěním mu trhala ruku z ramene. Po Jimmyho tvářích tekly slzy strachu a pološilený hrůzou bušil do tajemného zvířete. "Martine," napůl vykřikl a napůl vzlykl. Kde je?

Jimmy s náhlou jistotou poznal, že štěstí, s nímž se tolik chlubíval, se od něj tentokrát odvrátilo. Poprvé, co si pamatoval, zakoušel bezmoc. Z této situace mu nemohla pomoci žádná výmluva ani sebelépe vymyšlená lest. Zvedl se mu žaludek, tak strašně se bál o svůj život. Nebylo to žádné vzrušené rozechvění, jaké zažil, když jej honili po zlodějské silnici, ale děsivá omračující ospalost, zachtělo se mu schoulit se do klubíčka a ukončit své trápení.

Tvor se nepřestával zmítat a dál Jimmym tloukl o chladný kámen. Pojednou však znehybněl. Jimmy do něj ještě chvíli bodal, dokud se nad ním nezval hlas: "Je mrtvý."

Stále omámený malý zloděj otevřel oči a uviděl Martina, který se nad ním tyčil v celé své výšce. Baru a Roald stáli za ním, žoldněř měl v ruce zapálenou louči. Vedle chlapce ležel podivný ještěřovitý tvor. Byl sedm stop dlouhý a připomínal leguána s ostny na hřbetě a krokodýlí tlamou. Z místa mezi lebkou a krkem mu trčel Martinův lovecký nůž. Vévoda poklekl vedle Jimmyho. "Jsi v pořádku?"

Jimmy se odtáhl co nejdál od nehybného tvora, pořád byl strnulý hrůzou. Když jeho ochablé smysly pochopily, na co se ho Martin ptá, a uvědomil si, že je naživu, prudce zavrtěl hlavou. "Ne, nejsem v pořádku." Otřel si slzami smáčené líce a znovu řekl: "Ne, zatraceně, nejsem." Znovu se rozplakal a stále dokola opakoval: "Zatraceně, myslel jsem, že..."

Arutha prolezl těsnou chodbou jako poslední a rychle ohodnotil nastalou situaci. Přistoupil k chlapci, který se bezmocně opíral o skalní stěnu a jemuž se po tvářích řinuly potoky slz. Něžně mu položil ruku na rameno a utěšoval ho: "Už je po všem. Už je to dobré."

Jimmy roztřeseným hlasem, v němž se mísil strach s hněvem, ze sebe vypravil: "Myslel jsem, že mě to dostalo. Do háje, v životě jsem se tolik nebál."

Martin prohlásil: "Jestli tě mělo konečně něco vylekat, Jimmy, pak se k tomu tahle potvora báječně hodí. Podívej se na ty čelisti."

Jimmy se zachvěl. Arutha mu domlouval: "Všichni se něčeho bojíme, Jimmy. Ty jsi prostě jen po dlouhé době potkal něco, co tě opravdu vyděsilo."

Jimmy přikývl. "Doufám, že to tu někde nemá většího bratříčka."

Arutha se zeptal: "Utrpěl jsi nějaké zranění?"

Chlapec se rychle prohlédl. "Jen modřiny." Pak bolestivě zamrkal. "Spoustu modřin."

Baru se ozval: "Skalní had. Je obrovský. Zasloužíš si uznání, vévodo Martine, když jsi ho zabil takovým nožem."

Za světla budil tvor úctu, ale nebylo to nic v porovnání s představou, kterou si o něm Jimmy vytvořil ve tmě. "Tohle je ta 'zlá věc'?"

Martin přisvědčil. "Nejspíš ano. I tobě připadal příšerný, a jen si pomysli, jak na něj asi museli pohlížet tři stopy vysokí gwaliové." Zvedl louči, kterou mu Roald podal zřejmě ve chvíli, kdy do jeskyně vstoupil Arutha. "Pojďme se podívat, kde to vlastně jsme."

Nacházeli se v úzké, ale vysoké sluji, podle vzhledu nejspíš vápencové. Podlaha se směrem dál od vchodu mírně zvedala.

Jimmy vypadal potlučeně a i roztrhaný oděv vypovídal o prožité zkoušce, přesto však vzal Martinovi louč z ruky a prohlásil: "Pořád jsem ještě odborník na lezení do míst, kam mě nikdo nezval."

Rychle se pohybovali soustavou propojených skalních dutin, z nichž každá se prostírala o něco výš než ta předchozí. Navazující jeskyně vypadaly podivně a celá družina měla pocit zvláštního neklidu. Náhorní plošina byla dostatečně rozlehlá na to, aby jejím nitrem mohli

cestovat nějaký čas, aniž by příliš stoupali. Ale Jimmy se po nějaké době ozval: "Postupujeme ve spirále. Přísahal bych, že teď jsme někde nad místem, kde Martin zabil toho skalního hada."

Pokračovali dál, dokud se neocitli ve slepé uličce. Jimmy se rozhlédl a ukázal nahoru. Asi tři stopy nad jejich hlavami se otevíral úzký otvor. "Komín," oznámil Jimmy. "Nahoru se šplhá tak, že se opíráte zády o jednu stěnu a chodídl o druhou."

"Co když se rozšíří příliš?" strchoval se Laurie.

"Pak se obvykle sleze dolů. Rychlost výstupu je na vás. Doporučuji postupovat pomalu."

Martin podotkl: "Když se nahoru dostanou gwaliové, pak bychom to měli svést taky."

Roald se ušklíbl. "'sím Vaši Milost za prominutí, ale myslíš si, že se dokážeš taky mihnout mezi stromy jako oni, aby tě nikdo ani okem nezahlédl?"

Martin si kousavé poznámky nevšímal a věnoval se chlapci. "Jimmy?"

"Ano, půjdu první. Nechci předčasně skončit s tímhle světem jen proto, že se jeden z vás pustí a spadne na mě. Stůjte stranou, dokud na vás nezavolám."

S Martinovou pomocí se Jimmy obratně dostal do komína. Byl správně široký, přesně na to, aby měl člověk dost místa k pohybu. Pro Martina a Barua bude možná trochu těsný, ale protáhnou se, pomyslel si chlapec cestou. Netrvalo dlouho a ocitl se nahoře, asi třicet stop nad spodní jeskyní. Shledal, že se nachází v další sluji. Bez světla nedokázal odhadnout její velikost, ale podle slabé ozvěny svého dechu usoudil, že je dost prostorná. Slezl o kousek dolů, aby mohl zavolat na ostatní, a pak se znovu vyškrábal na rovnou zem.

Když se v díře objevila první hlava, Roaldova, Jimmy zapálil louči. Zanedlouho byli všichni nahoře. Jeskyně byla

obrovská, napříč měřila dobře dvě stě stop. Strop se klenul asi ve výšce pětadvaceti stop. Ze země čněly stalagmity různých rozměrů a tvarů, některé se dokonce spojovaly se stalaktity visícími nad nimi a tvořily tak vápencové pilíře. Krápníková sluj připomínala kamenný les. V dálce bylo vidět několik dalších jeskyní a chodeb.

Martin se rozhlédl kolem sebe. "Jak vysoko jsme podle tvého názoru vylezli, Jimmy?"

"Ne víc než sedmdesát stop. Nejsme ani v polovině cesty."

"Kudy teď?" zeptal se Arutha bezradně.

Jimmy odpověděl: "Nemáme jinou možnost než vyzkoušet průchody jeden po druhém."

Vybral jeden z mnoha východů a zamířil k němu.

Po několika hodinách průzkumu se Jimmy otočil na Laurieho. "Jsme na povrchu."

Poslali o tom zprávu dozadu a Arutha se protáhl kolem zpěváka, aby se podíval. Nad chlapcovou hlavou byl úzký průlez, spíš jen trhlina. Arutha spatřil denní světlo, jež po tak dlouhé době strávené ve spoře osvětlených podzemních chodbách téměř oslepovalo. Jimmy pokývl a lezl dál, dokud svým tělem nezastínil blankytný jas.

Když se vrátil, řekl: "Ústí pod skalním převisem. Jsme asi sto yardů od zdi té černé budovy, která je nejbliž k mostu. Je veliká a má dvě poschodí."

"Jsou tam strážé?"

"Žádné jsem neviděl."

Arutha chvíli uvažoval a pak rozhodl: "Počkáme do setmění. Jimmy, mohl bys zůstat blízko u povrchu a poslouchat?"

"Je tam římsa," přisvědčil chlapec a začal se znovu škrábat nahoru.

Arutha se posadil a ostatní následovali jeho příkladu. Čekali na tmu.

Jimmy napínal a uvolňoval svaly, aby předešel křečím. Na planině vládlo hrobové ticho, až na ojedinělé zvuky, jež sem přivál vítr. Nejčastěji slyšel útržky slov nebo dusot bot, které přicházely od mostu. Jednou měl dojem, že zaslechl podivný hluboký zvuk z černého domu, ale nebyl si jistý. Slunce se sklánělo za obzor, ale obloha byla stále světlá. Bylo určitě dvě hodiny po čase k pozdní večeři, ale v této nadmořské výšce, tak daleko na severu, a navíc krátce před letním slunovratem slunce zapadalo mnohem později než v Krondoru. Jimmy si připomněl, že v minulosti častokrát kvůli práci vynechal jídlo, ale kupodivu to žaludku nezabránilo v hlasitém kručení.

Konečně se dostatečně setmělo. Jimmy se z toho upřímně radoval a i ostatní očividně sdíleli jeho pocity. Něco je na tomto místě přivádělo do stavu vzteklého pobouření. Dokonce i Martin několikrát polohlasně proklínal 'to zpropadené čekání'. Dělo se tu něco zvláštního, jakoby ze země vyvěralo 'cosi', co ovlivňovalo jejich pocity a nepozorovaně měnilo jejich postoje. Jimmy věděl, že se nebude cítit v bezpečí, dokud nenechá Pekraelin daleko za zády a vzpomínky na něj nevyblednou.

Jimmy vyšplhal vzhůru a dával pozor. Po chvíli se z otvoru vynořila Martinova hlava. Vévoda se postavil a za ním vylezli i další. Podle dohody se rozdělili do tří dvojic: Baru s Lauriem, Roald s Martinem a Jimmy s princem. Budou na břehu jezera pátrat po rostlině, a jakmile ji najdou, vrátí se do průrvy a počkají dole na ostatní.

Arutha a Jimmy byli vysláni směrem k vysoké černé budově. Domluvili se na tom, že začnou hledat nejprve za ní. Pripadalo jim rozumné poohlédnout se nejprve po strážích, než se začnou potloukat kolem starobylého

odkazu Valherů. Nebylo možné odhadnout, jaký k němu mají peklo-moři vztah. Mohli jej chovat v téže bojácné úctě jako elfové a neodvažovat se do stavení vstoupit, nebo se mu mohli vyhýbat – s výjimkou nějakých oslav – pokud je považovali za kapli, nebo mohli být uvnitř v hojném počtu. Nikdo nemohl říci, která z variant je ta pravá.

Jimmy klouzal neslyšně tmou, přitočil se k budově a přitiskl se k rohu. Kameny byly podivně hladké. Jimmy po nich přešel prsty a zjistil, že mají podobnou strukturu jako mramor. Arutha čekal se zbraní v ruce, zatímco Jimmy se rychle plížil kolem dokola. "Nikdo v dohledu," zašeptal, "jsou jen na mostě."

"A uvnitř?" sykl Arutha.

Jimmy odpověděl: "Nevím. Je to velký dům, ale má jen jedny dveře. Mám se podívat?" Doufal, že princ řekne ne.

"Ano."

Jimmy vedl Aruthu podél zdi za roh, kde se ocitli před jediným vchodem do rozlehlé budovy. Nad ním se lesklo půlkruhové okno, z něhož se linula slabá záře. Jimmy naznačil Aruthovi, ať mu udělá stoličku, a mladý zloděj se natáhl k římsě nad dveřmi. Chytil se rukama, vyšvihl se na ni a nahlédl oknem do útrob domu.

Rozhlížel se po vnitřním prostoru. Pod ním, za dveřmi, se rozprostírala jakási předsíň s podlahou z kamenných desek. Za ní byly otevřené dvoukřídlé dveře a dál už jen čern. Jimmy si všiml na zdi pod oknem něčeho zvláštního. Uhlazený kámen, který jej před chvílí tak zaujal, tvořil pouze vrchní vrstvu průčelí.

Jimmy seskočil dolů. "Přes okno není nic vidět."

"Nic?"

"Vede tam chodba do tmy, to je vše; po strážích ani památky."

"Začneme hledat kolem jezera, ale pořád tu budovu hlídej."

Jimmy souhlasil a oba zamířili dolů ke břehu. Podivné stavení v něm probudilo jeho svrbění, kterému říkal 'něco není v pořádku'. Zaplašil však všechny pocity, které by jej mohly rozptylovat, a soustředil se pouze na hledání.

Dlouhé hodiny pročesávali oblast kolem vody. Našli jen několik málo druhů bahenních a vodních bylin, na planině téměř nic nerostlo. V dálce se několikrát ozval slabý šelest, o němž Arutha předpokládal, že jej způsobila některá z dvojic jejich přátel.

Když začalo nebe šednout, Jimmy Aruthu upozornil na nadcházející svítání. Princ se znechuceně podrobil a doprovodil chlapce zpět k převisu. Laurie i Baru již byli uvnitř a Martin s Roaldem se k nim připojili o několik minut později. Všichni svorně hlásili, že stříbrný trn nenašli.

Arutha na to neřekl nic, jen se pomalu otočil k ostatním zády. Zaťal pěsti a zaklonil hlavu, jako kdyby utrpěl těžký otřes. Všechny zraky byly obráceny na něj a sledovaly, jak tam stojí a zírá do tmy. Slabé světlo shora ozařovalo princův profil a jeho přátelé spatřili na potemnělých tvářích slzy. Náhle se otočil čelem ke svým společníkům. Chraplavým hlasem zašeptal: "Musí tu být." Hleděl postupně na každého z nich a oni v jeho očích poznali onu nezměrnou hloubku upřímného citu, bolest z nepřekonatelné ztráty a sdíleli obavy zároveň s ním. Viděli utrpení a pomalé umírání. Jestliže nenajdou stříbrný trn tady, pak Anitě není pomoci.

Martin chápal bratrovu bolest a vnímal ji jako svou vlastní, ale nejen to. V srdci stále choval živou vzpomínku na otce v jeho odloučenosti v dobách, kdy byl Arutha ještě příliš malý, než aby si to uvědomoval. Borric nesmírně truchlil nad ztrátou své milované Kateřiny. Lovec vychovaný mezi elfy cítil, jak se mu stahuje hrud', když si představil svého bratra, jak znovu jako otec prožívá

osamělé noci před krbem, vedle prázdného křesla, pouze s podobiznou na zdi, na niž nepřestává upínat zrak. Ze tří bratrů pouze Martin zahlédl nesnesitelnou hořkost, která pronásledovala jeho otce každým dnem až do úplného konce. Jestliže Anita zemře, Aruthovo srdce i radost zemřou s ní. Martin se odmítl podrobit pohlcující beznaději a zašeptal: "Někde tu určitě bude."

Jimmy se připojil: "Je tu místo, kde jsme ještě nehledali."

Arutha pochopil: "Uvnitř té budovy."

"Pak musíme udělat jednu jedinou věc," prohlásil Martin pevně.

Jimmy s údivem uslyšel sám sebe říkat: "Jeden z nás musí dovnitř trochu se tam porozhlédnout," a okamžitě mu bylo jasné, že se za to bude nenávidět.

Kapitola sedmnáctá

VOJEVŮDCE

Kobka páchla shnilou slámou.

Pug se pohnul a zjistil, že má ruce připoutané ke zdi pomocí řemenů z needří usně. Kůže z netečného a tupého šestinohého tsuranského zvířete byla vydělána tak, že byla téměř stejně pevná jako ocel, a byla pevně zapuštěna do kamenné zdi. Puga bolela hlava po střetnutí se zvláštní světelnou koulí rušící magii. Znepokojovala jej však ještě jiná skutečnost. Snažil se zahnat duševní otupělost a pohlédl na pouta. Začal v paměti skládat zaklínadlo, které mělo rozpustit úvazy na nehmotný plyn, když tu náhle pocítil nesprávnost. Nedokázal to popsat jinak než *nesprávnost*. Jeho magie neúčinkovala. Pug se opřel o stěnu a uvědomil si, že celu zahaluje jakési kouzlo, jež v zárodku maří jakýkoliv pokus o jinou magii. Samozřejmě, pomyslel si. Jak jinak udržet mága v žaláři?

Rozhlédl se po místnosti. Byla to tmavá díra, do níž pronikalo jediné světlo maličkým zamřížovaným otvorem vysoko nade dveřmi. Něco malého a mrštného zašelestilo ve slámě u Pugových nohou. Vykopl a titěrný narušitel se

zapištěním odpelášil. Zdi byly vlhké, takže usoudil, že on a jeho společníci se nacházejí v podzemí. Nedokázal odhadnout, jak dlouho tu už byli ani kde by mohli být. Mohli je zavléct na jakékoliv místo na Kelewanu.

Meecham a Dominik byli přivázáni ke zdi naproti Pugovi a po jeho pravici visel v poutech Hochopepa. Pug ihned pochopil, že Říše se ocitla na ostří nože, jestliže se Vojevůdce odváží pokořit i Hochopepu. Zajmout vypovězeného odpadlíka byla jedna věc, ovšem uvěznit Ctihodného, to bylo něco zcela jiného. Podle práva měl být Ctihodný vůči Vojevůdcovým rozhodnutím imunní. Kromě císaře se mohl jedině Ctihodný vzepřít Vojevůdcovu nařízení. Kamatsu měl pravdu. Vojevůdce chystal již brzy nějaký zásadní útok či převrat ve Velké hře Rady, neboť Hochopepovo zjetí ukazovalo na pohrdání všemi protivníky.

Meecham zasténal a pomalu vzhlédl. "Moje hlava," zamumlal. Když zjistil, že je připoután, zkusmo zatahal za řemeny. "Nu," podíval se tázavě na Puga, "co teď?"

Pug mu pohled oplatil. "Počkáme."

Bylo to dlouhé čekání, možná tři čtyři hodiny. Konečně se někdo objevil. Dveře se bez jakéhokoliv varování rozletěly a vstoupil černě oděný mág. Za ním kráčel voják v císařské bílé. Hochopepa vyštěkl: "Ergorane! Zešílel jsi? Okamžitě mě odvaž!"

Mág pokynul vojákově, aby uvolnil Pugovi pouta. Hochopepovi řekl: "Dělám to, co dělám, pro Říši. Spráhl ses s našimi nepřáteli, tlust'ochu. Přednesu Shromáždění zprávu o tvé zradě hned, jak potrestám tohoto podvodného mága."

Pug byl vy vlečen ven a mág jménem Ergoran mu oznámil: "Milambere, svým představením na císařských hrách minulý rok sis vysloužil uznání – dost na to, abychom zajistili, že kolem sebe nerozpoutáš další takový

humbuk." Dva vojáci mu připevnili na zápěstí vzácné a drahé kovové náramky. "Magická opatření v tomto vězení ruší veškerou magii přicházející zevnitř. Až se octneš mimo žalář, nahradí je tyto kroužky." Naznačil dvěma strážným, aby se Puga chopili, a třetí jej postrkoval zezadu.

Pug věděl, že nemá smysl ztrácet s Ergoranem čas. Ze všech mágů, kterým se přezdívalo Vojevůdcovi mazlíčci, byl tento nejzuřivější. Patřil k těm několika málo Ctihodným, kteří věřili, že Shromáždění by se mělo stát prodlouženou paží výkonného vládnoucího uskupení v Říši – Nejvyšší rady. Ti, kdož jej znali, byli dokonce přesvědčeni, že Ergoranovým konečným cílem je dosáhnout toho, aby Shromáždění převzalo moc Nejvyšší rady. Tradovalo se, že zatímco navenek vládl horkokrevný Almecho, za jeho rozhodnutí stál přechasto Ergoran, byl to právě on, kdo prý určoval politiku Strany sváru.

Pug po dlouhých schodech vyšel do ostrého slunečního svitu. Po temnotě v cele byl na okamžik oslepen. Táhlí jej přes nádvoří nějaké obrovské budovy a jeho oči si pomalu zvykaly. Byl veden po širokém schodišti, a zatímco se plahočil nahoru, ohlédl se přes rameno. Zaznamenal dost významných prvků v okolní krajině, aby věděl, kde se ocitl. Viděl řeku Gagajin, která pramenila v horách zvaných Vysoká stěna a klikatila se až k městu Jamar, kde vtékala do moře. Byla to hlavní severojižní tepna v říšských centrálních provinciích. Pug byl zavléčen do samotného Svatého města, do Kentosani, hlavního města říše Tsuranuanni. A podle přítomnosti tuctů bíle oděných a ozbrojených strážců poznal, že je ve Vojevůdcově paláci.

Postrkovali jej dlouhou chodbou, dokud se nedostali do hlavního sálu. Kamenné stěny zde končily a před ním se odsunuly pevné pomalované dveře z kůže a dřeva. Vojevůdce se rozhodl vyslyšet vězně ve své osobní poradní komnatě.

Nedaleko středu místnosti stál další mág a čekal na příkazy svého pána, který seděl a četl jakýsi svitek. Tohoto mága, Elgahara, znal Pug jen letmo. Věděl však, že zde se pomoci nedovolá, ani pro Hochopepu, protože Elgahar byl Ergoranův bratr. Magické nadání v jejich rodině zapustilo své kořeny hluboko. Elgahar odjakživa následoval příkladu svého bratra a v otázkách politiky tomu nebylo jinak.

Muž sedící na kupě podušek byl středního věku a na sobě měl bílý háv, jehož výstřih a rukávy lemoval zlatý proužek. Pug si vzpomněl na Almecha, Vojevůdcova předchůdce, a uvědomil si, že tento muž, Axantucar, co se týče vzhledu, je naprostým opakem svého strýce. Zatímco Almecho byl zavalitý silný muž s býčím krkem a pohyby rozeného válečníka, tento připomínal spíš učence či učitele. Byl hubený jako lunt, jako nějaký odříkavý poustevník a jeho rysy nebylo možno popsat jinak než slovem jemné. Potom zvedl hlavu a Pug si konečně všiml podobnosti. Tento Tsuran měl v očích týž šílený hlad po moci jako jeho strýc.

Vojevůdce beze spěchu odložil svitek a vstal. "Milambere, máš odvahu, ne-li přímo drzost, když ses vrátil. Samozřejmě budeš popraven, ale než tě necháme pověsit, rádi bychom znali odpověď na jednu otázku: Proč ses vracel?"

"Na mém světě roste síla, tajemná d'ábelská bytost, která se snaží vystoupit na povrch a zničit mou planetu."

Vojevůdce se zatvářil zaujatě a pokynul, aby Pug pokračoval. Pug vypověděl vše, co mu bylo známo, bez přikrašlování a zveličování. "S pomocí magických prostředků jsem zjistil, že tato věc pochází z Kelewanu; osudy obou světů se spolu jakýmsi způsobem znovu propojily."

Když skončil, Vojevůdce promluvil: "Vymyslel sis zajímavou pohádku." Ergoran vypadal, že jej Pugův příběh nepřesvědčil, ale Elgahar byl upřímně znepokojen.

Vojevůdce hovořil dál: "Milambere, je to vskutku škoda, že jsi byl od nás při té zradě odtržen. Kdybys zůstal, mohli jsme pro tebe najít místo vypravěče. Ohromná temná síla, zrozená v jakýchsi zapomenutých zákoutích naší Říše. Ach, jak dojemný příběh." Pak se jeho úsměv vytratil a on se naklonil dopředu. Loket si opřel o koleno a upřel na Puga oči. "Tak teď pravdu. Ta podlá noční můra, kterou jsi mě chtěl vystrašit, není nic než ubohý pokus odvrátit mou pozornost od tvých skutečných záměrů. Strana Modrých kol a její spojenci jsou v Nejvyšší radě na pokraji zhroutení. Proto ses vrátil, neboť ti, kteří tě dříve považovali za spojence, jsou zoufalí, vědí, že Strana sváru zanedlouho získá naprostou převahu a že to již nemohou zvrátit. Ty a ten tlouštík jste se znovu přidali k těm, kteří v průběhu invaze na tvůj domovský svět zaprodali Partnerství pro válku. Bojíte se nového řádu, jenž přináším a představuji. Za několik dní vyhlásím rozpad Nejvyšší rady a tím překazím vaše plány. Nevím, co jste si připravili, ale dostanu z tebe pravdu po dobrém, či po zlém. A přinutím tě prozradit jména těch, kteří se proti nám spikli.

A získáme od tebe tajemství návratu. Jakmile budu mít Říši pevně v rukou, vrátíme se na tvůj svět a rychle dokončíme to, co mělo být vykonáno již za vlády mého strýce."

Pugův pohled přelétal z jedné tváře na druhou. Uvědomoval si krutou pravdu. Setkal se a hovořil kdysi s Rodricem, šíleným králem. Vojevůdce nebyl tolik choromyslný jako tehdy král, ale nebylo pochyb, že není zcela přičetný. A za ním stál někdo, kdo neprozrazoval příliš, ale přesto dost na to, aby Pug pochopil. Ergoran byl hnací silou, již bylo třeba se obávat, on byl ten nepochybný génius, jenž měl na svědomí nadvládu Strany sváru. On by

se stal skutečným vládcem říše Tsuranuanni, a jednoho dne snad i veřejně.

Přiběhl posel, uklonil se před Vojevůdcem a podával mu pergamen. Vojevůdce jej spěšně přečetl a pak prohlásil: "Musím jít do Rady. Uvědomte inkvizitora, že požaduji jeho služby na čtvrtou noční hodinu. Strážé, odveďte tohoto lháře zpět do cely." Strážní se Puga chopili a vlekli jej za řetězy. Vojevůdce mu ještě připomněl: "Uvažuj o tom, Milambere. Možná zemřeš pomalu a bolestivě, ale zemřeš. Volba je na tobě. V každém případě z tebe pravdu dostaneme."

Pug pozoroval Dominika, jak upadá do transu. Pug svým společníkům vypověděl o Vojevůdcově odezvě. Hochopepa nějakou dobu zuřil a posléze propadl zamlklosti. Jako všem ostatním, kteří nosili černý háv, připadalo zavalitému mágovi naprosto nepřipustné, aby jej kdokoliv pomíjel. S uvězněním se téměř nebyl schopen vyrovnat. Meecham toho jako obvykle mnoho nenamluvil a mnich rovněž nevypadal příliš rozrušeně. Rozhovor, který mezi nimi proběhl, byl krátký a odevzdaný.

Dominik se krátce nato začal věnovat svým cvičením, která Puga okouzlovala. Posadil se a začal rozjímat a nyní se oddal jakémusi vytržení. Pug v tichosti přemýšlel o mnichových duševních schopnostech. Dospěl k závěru, že ani v této smrduté cele bez naděje na útěk, se není třeba podvolit strachu a dovolit mu nechat ze sebe učinit primitivní vyděšené ubožáky. Pug se v duchu vrátil do dob, kdy trávil dětství v Crydee. Vzpomněl si na pocit marnosti při Kulganových a Tullyho hodinách, během nichž se snažil ovládnout magii, o které o mnoho let později zjistil, že se pro něj nehodí. Škoda, pomyslel si. Během doby strávené v Hvězdnu objevil mnoho věcí, jež jej přesvědčily o tom, že nižší magie je na Midkemii daleko rozvinutější

než na Kelewanu. Bylo to způsobeno nejspíš tím, že to byla jediná magie, která si na Midkemii našla své místo.

Pug si jen tak zkusmo vybavil zaklínadlo, které ho Kulgan učil, jedno z těch, které nikdy nezvládl úplně. Hm, podivil se, kouzla nižší stezky tu nic nerušila. Začal bojovat s podivnou překážkou uvnitř své mysli a celkem se u toho bavil. Jako chlapec se této zkušenosti bál, protože byla předzvěstí neúspěchu. Nyní však věděl, že to prostě bylo dáno uzpůsobením jeho vědomí pro vyšší stezku, která ovládnutí nižší magie popírala. Přesto jej účinky protimagických opatření donutily věnovat se tomu problému pečlivěji. Zavřel oči a představil si jedno ze zaklínadel, která nesčíselněkrát zkoušel, a pokaždé tehdy selhal. Vzorec v jeho mysli se vzpíral požadavkům nižší magie, ale když jej přepracoval podle svého obvyklého zaměření, nějak se vzepřelo ochranným štítům, odchýlilo se a... Pug se posadil a široce otevřel oči. Téměř na to přišel! Na kratičký okamžik skoro pochopil. Potlačil své vzrušení, znovu zavřel oči, sklonil hlavu a soustředil se. Kdyby se mu jen podařilo vrátit se k tomu bodu, onomu zlomečku vteřiny, kdy se dotkl poznání... chvíle, která pominula stejně rychle, jako se objevila. V této zatuchlé špinavé kobce stanul na pokraji jednoho z největších objevů v dějinách tsuranské magie. Kdyby jen dokázal znovu uchopit...

Dveře do žaláře se otevřely. Pug vzhlédl, stejně jako Hochopepa a Meecham. Dominik setrval nadále v transu. Dovnitř vstoupil Elgahar a přikázal vojákovi, aby za ním zavřel. Pug vstal a protahoval si ztuhlé nohy, které mu promrzly na chladné kamenné podlaze poházené slámou, když přemítal o svém dětství.

"To, co jsi řekl, je znepokojivé," prohlásil černě oděný mág.

"To by také mělo být, je to totiž pravda."

"Možná, ale možná také ne, i kdybys tomu ty sám věřil. Chci slyšet všechno."

Pug mágovi pokynul, aby se posadil, ale ten odmítavě zavrtěl hlavou. Pug pokrčil rameny, znovu se uvelebil na tvrdé zemi a pustil se do vyprávění. "Když došel k místu, kde popisoval Rogenovo vidění, Elgahar vypadal nesmírně zaujatě a přerušil Puga mnoha otázkami. Potom Pug pokračoval, a když skončil, Elgahar potřásl hlavou. "Pověz mi, Milambere, je na tvém světě mnoho těch, kteří by porozuměli větám, jež slyšel ten věstec ve své představě?"

"Ne. Jen já a snad dva další by je dokázali přeložit a pouze Tsurané z LaMutu by byli schopni odhadnout, že je to starobylá tsuranština z Vyšších chrámů."

"Pak je tu děsivá možnost. Musím vědět, jestli jsi o ní uvažoval."

"A o čem?"

Elgahar se naklonil k Pugovi a pošeptal mu do ucha jediné slovo. Pug zbledl a zavřel oči. Ještě na Midkemii jeho mysl započala se spřádáním poznatků, které měl k dispozici. Podvědomě celou dobu věděl, jaká je odpověď. S dlouhým těžkým povzdechem přisvědčil. "Ano. Celou dobu jsem se bránil připustit tuto možnost, ale myslím na ni dnem i nocí."

Hochopepa byl zvědavý: "O čem to mluvíte?"

Pug se na něj nevesele usmál. "Ne, starý příteli. Nemohu ti to zatím prozradit. Přeji si, aby Elgahar zvážil sám, co vyvodil z mého vyprávění, aniž bychom jej ty nebo já ovlivňovali. Je to něco, co jej musí přimět znovu přehodnotit svou oddanost."

"Snad. Ale i když to udělám, nemusí to nutně změnit naše současné postavení."

Hochopepa vybuchl vzteky. "Jak můžeš něco takového říct! Na jakých okolnostech záleží ve světě

Vojevůdcových zločinů? Dospěl jsi snad už tak daleko, že se veškerá tvoje svobodná vůle poddala tvému bratrovi?"

Elgahar na to odvětil: "Hochopepo, ze všech, kteří oblékají černou róbu, bys měl ty nejlépe pochopit, co se děje, protože jsi to byl ty a Fumita, kdo hráli ve Velké hře po boku strany Modrých kol celá léta." Měl na mysli úlohu obou mágů, kterou sehráli, když pomáhali císaři ukončit Trhlinovou válku. "Poprvé v dějinách Říše se císař ocitl v jedinečném postavení. Po zradě na mírovém jednání je stále nejvyšším vládcem, ale zároveň ztratil tvář. Nemůže tedy využít svého vlivu a svou moc již nevyužije nikdy. Pět válečných vůdců pěti klanů při tom neslýchaném úskoku zemřelo, všichni, kteří měli největší naději stát se novým Vojevůdcem. Mnoho rodin přišlo kvůli jejich smrti o pozice v Nejvyšší radě. Kdyby se znovu pokusil poroučet klanům, odmítli by ho."

"Mluvíš o královraždě," vydechl Pug.

"Nebylo by to poprvé, Milambere. Ovšem tentokrát by se rozpoutala občanská válka, protože není dědice. Nebeská záře je ještě mladý a neplodil dosud syna, pouze tři dcery. Vojevůdce touží po stabilitě Říše, nechce svrhnout dynastii vládnoucí déle než dva tisíce let. K současnému Vojevůdci necítím ani lásku, ani nenávist. Ale císař musí pochopit, že jeho vliv je pouze duchovního rázu, a musí svou výkonnou moc předat Vojevůdci. Pak nastane pro Tsuranuanni opět doba rozkvětu."

Hochopepa se hořce zasmál. "To, že věříš takové pitomosti, svědčí jen o tom, že nemáš dobrý přehled o Shromáždění."

Elgahar si jeho útočné poznámky nevšímal. "Jakmile se vnitřní řád Říše ustálí, pak se můžeme postavit hrozbě, o níž jsi vyprávěl. I kdybys měl pravdu a můj odhad se ukázal správný, mohlo by trvat léta, než se s tím budeme muset vypořádat na Kelewanu. Budeme mít dost času na

přípravu. Musíš si uvědomit, že jsme ve Shromáždění dosáhli nových vrcholů, o nichž se našim předchůdcům ani nesnilo. Co pro ně bylo děsivé, může se nám jevit jen jako nepříjemnost."

"Mýlíš se ve své nadutosti, Elgahare. Všichni se mýlí. Hocho a já jsme o tom už mnohokrát rozmlouvali. Tvůj předpoklad, že jste se dostali dál než vaši předchůdci, je chybný. Dokonce se jim ani nerovnáte. Mezi pracemi Macrose Černého jsem našel svazky, v nichž jsou popsány síly, které za tisíciletí existence Shromáždění nikdo neodhalil."

Elgahar se zatvářil zmateně a dlouhou chvíli mlčel. "Možná," přikývl pak zamyšleně a zamířil ke dveřím. "Dosáhl jsi jednoho, Milambere. Přesvědčil jsi mě, že je důležité nechat tě žít déle, než by si Vojevůdce přál. Vládněš znalostmi, které od tebe musíme bezpodmínečně získat. A co se týče toho ostatního, já... potřebuji si to promyslet."

Pug naléhal: "Ano, Elgahare, přemýšlej o tom. Měj na paměti jedno slovo, to, které jsi mi pošeptal."

Elgahar vypadal, jako by chtěl něco dodat, pak ale zabušil na dveře. Strážce okamžitě otevřel. Když byl Elgahar pryč, Hochopepa prohlásil: "Je šílený."

"Ne," nesouhlasil Pug. "Není šílený, jen věří tomu, co mu bratr říká. Každý, kdo se podívá do Axantucarových a Ergoranových očí a přitom si myslí, že mohou a chtějí Říši prospět, je blázen, naivní idealista, ale není šílený. Ergoran je tím, koho se musíme skutečně obávat."

Znovu se rozhostilo ticho a Pug začal opět přemítat o tom, co mu Elgahar pošeptal. Tato možnost byla však příliš děsivá, než aby se jí dokázal zaobírat dlouho. Raději se vrátil k pokusům o vyvolání onoho okamžiku, kdy se poprvé v životě přiblížil zvládnutí nižší magie.

Čas plynul. Pug nevěděl, jak dlouho se věnoval pokusům o proniknutí do tajemství nižší stezky, ale usoudil, že musí být čtyři hodiny po setmění, doba, kterou Vojevůdce určil pro výslech. Strážci vpochoďovali do cely a odpoutali Meechama, Dominika i Puga. Hochopepu nechali v kobce.

Tři Midkemiané byli odvedeni do místnosti vybavené mučicími nástroji. Vojevůdce zářil ve svém zelenozlatém šatu a hovořil s mágem Ergoranem. Muž v červené kápi mlčky čekal, až budou vězni připoutáni ke kamenným sloupům tak, aby na sebe navzájem viděli.

"Navzdory mému nejlepšímu úsudku mě Ergoran a Elgahar přesvědčili, i když každý z poněkud jiných důvodů, že bude prospěšné, když tě necháme naživu. Zdá se, že Elgahar je, neznámo proč, nakloněn věřit tvým povídkám, alespoň natolik, aby považoval za moudré naučit se od tebe co nejvíc. Ergoran a já si nejsme tak jisti, ale chceme se dozvědět něco jiného. Proto uděláme vše, abychom z tebe dostali pravdu." Dal inkvizitorovi znamení. Ten strhl Dominikovi tuniku a nechal ho stát pouze v bederní roušce. Pak otevřel zapečetěnou nádobu a špachtlí z ní nabral jakousi vazkou hmotu. Přiložil ji Dominikovi na hrud' a mnich se vzepjal. Tsurané neměli kovy, takže vyvinuli postupy trýznění odlišné od midkemianských, avšak stejně účinné. Pasta v nádobce byla žíravina, která po doteku s tělem začala pálit jako oheň a leptala kůži i maso. Dominik pevně sevřel víčka a potlačil výkřik.

"Z úsporných důvodů nás napadlo, že nám budeš chtít povědět pravdu, když dáme přednost tvým kumpánům. Podle toho, co nám řekli tví krajané, i podle tvého nezapomenutelného výbuchu hněvu na císařských hrách se zdá, že máš citlivou povahu, Milambere. Prozradíš nám skutečnost?"

"Všechno, co jsem řekl, byla pravda, vojevůdče! Mučení mých přátel na tom nic nezmění!"

"Pane!" zaznělo zvolání.

Vojevůdce se otočil na inkvizitora. "Co je?"

"Ten muž... podívejte." Z Dominikova obličeje se vytratil bolestný výraz. Visel v poutech a po tváři se mu rozléval blažený klid.

Ergoran se postavil před mnicha a prohlížel si ho. "Je v nějakém stavu vytržení."

Vojevůdce i mág se podívali na Puga. Černohávník vyštěkl: "Jaký trik ten nepravý kněz použil, Milambere?"

"Není knězem Hantukamovým, to je pravda, ale na mém světě je duchovním. Může uklidnit svou mysl bez ohledu na to, co se děje s jeho tělem."

Vojevůdce kývl na inkvizitora, který bez otálení vyňal z pouzdra na stole ostrý nůž. Přistoupil k mnichovi a rozřízl mu rameno. Dominik se nepohnul ani se mimoděk nezachvěl. Inkvizitor vzal do ruky širokou pinzetu a přiložil do rozšklebené rány žhavé uhlíky. Opět žádná odezva.

Inkvizitor odložil kleště a prohlásil: "Je to zbytečné, pane. Jeho mysl se toulá někde daleko. Už jsme takové nesnáze s kněžími měli."

Pug se zamračil. I když se chrámy od politiky neodvracely, přesto byly obezřetné a nemíchaly se do Hry Rady otevřeně. Jestli Vojevůdce vyslýchal služebníky boží, znamenalo to, že část řádů byla ochotna spojit se s protivníky Strany sváru. Vzhledem k tomu, že ani Hochopepa o tomto tahu nevěděl, bylo rovněž zřejmé, že Vojevůdce jednal tajně a měl dobrý přehled o soupeřových tazích. Kdyby nic jiného, prozradilo to Pugovi, že Říše se ocitla ve vážných potížích a zmítá se na hranici občanské války. Útok na ty, kteří stojí při císaři, přijde již brzy.

"Tenhle není kněz," nadhodil Ergoran a ukázal na Meechama. Zvedl obličej, aby se mohl podívat vysokému leníkovi do očí. "Je to obyčejný otrok, takže bude o něco poddajnější." Meecham plivl Ergoranovi do tváře. Ergoran, zvyklý na to, že k němu jako ke Ctihodnému vzhlíželi poddaní s úctou a strachem, byl otřesen. Zuřivým chladným hlasem sykl: "Vysloužil sis pomalou a strašlivou smrt, otroku."

Meecham se usmál, poprvé za celou dobu, co jej Pug znal. Byl to široký a pohrdavý úsměv a propůjčoval jeho zjizvené tváři strašidelný vzhled. "Stálo to za to, ty vykastrovaný osle."

Meecham ve vzteku promluvil jazykem Království, ale tón jeho urážky nenechal Ergorana na pochybách. Sáhł za sebe a z inkvizitorova stolu sebral nabroušenou dýku. Rozpřáhl se a vyřízl v Meechamově hrudi dlouhou rýhu. Obr se napjal a tvář mu pobledla, když začala z rány vytékat krev. Ergoran se před ním vítězoslavně vypínal. Midkemian plivl podruhé.

Inkvizitor se otočil na Vojevůdce. "Pane, Ctihodný ruší mou choulostivou a jemnou práci."

Mág ustoupil a upustil nůž. Opět si setřel sliny z obličeje a vrátil se po bok Vojevůdce. S nenávistí v hlase vyštěkl: "Nemusíš pospíchat se svou pravdou, Milambere. Chci, aby si tahle mršina užila dlouhou lekci."

Pug bojoval s rušivou magií kovových náramků, ale bezúspěšně. Inkvizitor se začal věnovat Meechamovi s pečlivou promyšleností, hrdinský leník však odmítl zasténat. Půl hodiny jej zpracovával svým krvavým uměním, dokud Meecham konečně nevydal přidušený výkřik a neupadl do stavu polovědomí. Vojevůdce se klidným hlasem otázel: "Proč ses vrátil, Milambere?"

Pug prožíval Meechamovu bolest jako svou vlastní, přesto musel trvat na svém: "Řekl jsem všechno, opravdu."

Pohlédl na Ergorana. "Ty víš, že je to pravda." Bylo mu však jasné, že jeho prosba dopadla na neúrodnou půdu. Rozběsněný mág se chtěl pomstít Meechamovi za to, že na něj plívl, a nezajímalo ho, jestli Pug mluví nebo ne, ani co říká.

Vojevůdce naznačil, aby inkvizitor začal s Pugem. Tyran v červené kápi roztrhl Pugovi šat. Otevřel nádobku s žíravinou a trošku jí rozmázl Pugovi po prsou. Roky tvrdé dřiny v bažinách zanechaly jako svůj odkaz Pugovi svalnaté štíhlé tělo, které se nyní vzepjalo bolestí. Zpočátku nic necítil, ale o chvíličku později, když chemikálie v pastě začaly působit, mu na hrudi naskákaly palčivé puchýře. Pug téměř slyšel, jak se mu škvíří kůže. Skrz bolest k němu dolehl Vojevůdcův hlas: "Proč ses vrátil? S kým ses setkal?"

Pug zavřel oči a snažil se pálení nevnímat. Utekl se ke zklidňujícím cvičením, které ho Kulgan naučil v dobách, kdy byl Pug ještě jeho učedníkem. Kat přiložil další dávku hmoty a Pug zakusil nový výbuch bolesti, tentokrát na citlivé pokožce vnitřních stehen. Jeho mysl se bouřila a snažila se najít únik v magii. Znovu a znovu se vrhal celým svým vědomím proti ochranným zdem mocných náramků. V mládí byl schopen najít cestu k magii pouze v okamžicích nejvyššího ohrožení. Když byl jeho život v sázce při střetnutí s trolly, vyslovil své první zaklínadlo. Když se pral s panošem Rolandem, vyšlehla z něj nadpřirozená síla a téměř svého soupeře zabil. A když zničil císařskou arénu při výročních hrách, čerpal moc z dobře ukryté studnice vnitřního hněvu a zuřivosti. Nyní se jeho mysl zmítala jako šelma v kleci, narážela do magických mříží a zmítala se v divokém záchvatu. Stejně jako zvíře jednala slepě, vrhala se proti překážce stále dokola, s ponurým rozhodnutím osvobodit se, nebo zemřít.

K obnaženým svalům mu inkvizitor přitiskl řehavé uhlíky a Pug zaječel. Byl to zvířecí křik, směsice bolesti a zášti, když vtom se jeho mysl rozletěla. Jeho myšlenky se míhaly v prudkém sledu, jako kdyby se ocitl v krajíně lesklých povrchů, v místnosti plné zrcadel, z nichž každé odráželo představu. Viděl chlapce z kuchyně v Crydee, který se na něj díval z jedné strany, pak jinde Kulganova žáka. Třetí odraz představil mladého panoše a čtvrtý otroka v bažinách Shinzawaiů. Ale v odrazech odrazů, jako kdyby stála dvě zrcadla naproti sobě a navzájem promítala své podoby až do nekonečna, spatřil něco nového. Za hochem z kuchyně viděl muže, sluhu, ale nebylo pochyb, kdo tento muž byl. Pug, bez magie, bez výcviku, dorostlý v muže jako prostý člen vévodova služebnictva, zaměstnaný v kuchyni. Za obrazem mladého panoše zahlédl královského šlechtice s princeznou Carline, jeho ženou, zavěšenou do jeho rámě. Vědomí se mu točilo kolem dokola. Zoufale se snažil něco nalézt. Zkoumal výjev Kulganova studenta. Za ním se odrážel dospělý mistr nižšího umění. Pak uviděl zdroj tohoto odlesku, možné budoucnosti, která nikdy nenastala, možného osudu, který mohl změnit jeho život. A v této alternativě konečně našel to, co hledal. Objevil únikovou cestu. Náhle pochopil. Před ním se otevřela brána a jeho mysl se rozběhla do nových dimenzí.

Pug prudce otevřel oči a pohlédl za červený obrys inkvizitora. Meecham ztrápeně visel na svých poutech a chrčel, neboť znovu přišel k sobě. Dominik byl stále pohroužen v transu.

Pug použil svých nově nabytých schopností a odtrhl se od myšlenek na bolest, v níž se svíjelo jeho tělo. V okamžiku trýznivý pocit ustal. Pak se jeho mysl vztáhla k černě oděnému Ergoranovi. Cíťhodný téměř zavrával, když se jeho pohled setkal s Pugovým. Poprvé v dějinách

získal mág vyšší cesty moc nad nižším uměním. Pug se Ergorana chopil v souboji vůlí.

S omračující silou přemohl svého soka a zmocnil se jej. Mág v černém hávu se prohnul dozadu, když převzal vládu nad jeho tělem. Poté zavřel oči a prohlédl Ergoranovým zrakem. Srovnal si smysly a nyní patřil tsuranský Ctihodný jemu. Ergoran natáhl ruku, z jeho prstů vyšlehla záplava jiskřivé energie a zasáhla inkvizitora do zad. Kolem jeho těla se roztančily červené a purpurové blesky a tyran se vzepjal a vykřikl. Potácel se po místnosti jako nějaká loutka, jeho pohyby byly trhavé a nesouvislé. Z úst se mu řinul nepřičetný jekot.

Vojevůdce byl zprvu ohromen, pak ale vykřikl: "Ergorane! Co je to za šílenství?" Chňapl po mágově róbě v okamžiku, kdy inkvizitor narazil do protilehlé stěny a bezmocně se sesul k zemi. Ve stejné chvíli, kdy se Vojevůdce mága dotkl, se trýznící energie odpoutala od kata a obemkla Vojevůdce. Axantucar se křečovitě zkroutil a padl nazad.

Inkvizitor mezitím vstal a třásl hlavou, aby si ji pročistil. Pak začal vrávorat zpět k zajatcům. Sebral ze stolu úzký nůž. Vytušil, že původcem jeho bolesti je Pug. Vykročil k němu, ale Meecham se chytil svých pout a nadzdvihl se. Prohnul se v zádech a objal inkvizitorův krk nohama. Držel jej jako v kleštích a nepovolil, i když se tyran bránil, jak mohl. Svíral jej neuvěřitelnou silou. Inkvizitor se po Meechamovi ohnal nožem a bodl jej do nohy. Pak znovu a ještě jednou, dokud Meechamovi po stehnech i lýtkách nestékaly potoky krve, ale naštěstí ve zmatku sáhl po malém noži a nemohl tak způsobit hluboké zranění. Meecham vítězoslavně zaryčel a pak s heknutím a trhnutím zlomil nenáviděnému katovi vaz. Když se muž v červené kápi zhroutil k zemi, z Meechama vyprchala veškerá síla.

Podklesl a ve vzpřímeném postoji jej udržely pouze pevné řemeny. Se slabým úsměvem na Puga kývl.

Pug přerušil zaklínadlo, které působilo bolest, a Vojevůdce se svalil směrem od Ergorana. Pug mágovi přikázal, aby přistoupil. Vůle Ctihodného byla měkká a poddajná jako máslo a zcela se podřizovala Pugově magické moci. Jakýmsi záhadným způsobem Pug přesně věděl, jak ovládat mágovo tělo i jednání a uchovat si přitom vědomí vlastních činů.

Mág začal Puga zbavovat pout, když se Vojevůdce vyškrábal na nohy. Uvolnil mu jednu ruku. Axantucar se belhal k východu. Pug se musel rozhodnout. Kdyby měl možnost pohybu i vyšší magie, až budou náramky sňaty, snadno by se vypořádal s jakýmkoliv počtem strážů, které by Vojevůdce povolal. Nemohl však ovládat oba muže a nemyslel si, že by se mu podařilo nad mágem udržet moc na tak dlouho, aby zabil Vojevůdce a osvobodil jej. Nebo snad ano? Pug konečně poznal, odkud mu hrozí nebezpečí. Tato nová magie se ukázala být obtížná a jeho úsudek nebyl dost hbitý. Proč jen nechal Vojevůdce uniknout? Bolest z mučení a duševní vyčerpání si vyžádaly strašlivou daň a na okamžik jej oslabily. Vojevůdce začal odsouvat dveře a zaječel na vojáky. Když se dveře otevřely úplně, Axantucar popadl kopí. Napřáhl se a zasáhl Ergorana do zad. Tou ranou srazil Ergorana na kolena dřív, než stačil Pugovi uvolnit i druhou paži. Puga udeřila další vlna bolesti. Prožíval Ergoranovu smrtelnou křeč.

Pugovo vědomí zahalila mléčná mlha. Pak něco uvnitř prasklo a jeho myšlenky se rozvlnily v moře střípků, když se jednotlivé odrazy v pravé i nepravé paměti roztržily na tisíce kousků. Jeho vědomím prolétaly zlomky představ: útržky hodin s Kulganem, jeho rodina, záblesky chutí, vůní i zvuků, to všechno se mu míhalo a prolínalo zároveň.

Uvnitř v hlavě mu tančila mihotavá světla, zářící prach hvězd, a před ním se začal otevírat nový obzor. Zrníčka vířila v divokém reji a pomalu tvořila nový vzorec – kruh, tunel a potom cestu. Rozletěl se po právě otevřené krajině a ocitl se v dosud nepoznaném stavu vědomí. Kráčel po nových stezkách a vstřebával nové pravdy. Úzká chodba, která se mu dříve odkryla pouze ve chvílích primitivního děsu, se nyní proměnila v pohodlnou široširou louku, po níž se mohl procházet podle své vůle. Konečně se chopil sil, jež byly jeho zděděným odkazem.

Pugovo vidění se vyjasnilo a on spatřil vojáky bojující na schodech. Soustředil pozornost na zbývající pouto na zápěstí. Pojednou se rozpomněl na jedno z Kulganových zaklínadel. Upjal svou vůli na vytvrzenou kůži, která v okamžiku změkla do původního stavu, a Pug vyvlékl ruku.

Znovu se zkoncentroval, magické náramky se rozskočily a s řinčením dopadly na zem. Pohlédl ke schodišti a teprve nyní si plně uvědomil, co vidí. Vojevůdce a jeho strážci vyběhli z místnosti, když se nahoře rozpoutala bitva. Muži v modrých stejnokrojích kanazawaiského klanu leželi mrtví vedle bíle oděných říšských vojáků. Pug kvapně vyprostil Meechama a položil jej na zem. Silně krvácel z mnoha ran na nohou i na hrudi. Poslal Dominikovi mentální příkaz: Vrat' se. Dominik v okamžiku otevřel oči, a jakmile mu spadla pouta, Pug mu nařídil: "Postarej se o Meechama." Bez žádosti o vysvětlení mnich poklekl nad zraněným leníkem.

Pug uháněl po schodech a vřít se do cely, kde ležel uvězněný Hochopepa. Když jej tlustý mág spatřil, polekaně se zeptal: "Co se děje? Slyšel jsem zvenčí nějaký hluk."

Pug se nad ním sklonil a přeměnil řemeny v pružnou useň. "Nevím. Spojenci, myslím. Mám dojem, že se nás

strana Modrých kol snaží vysvobodit." Vytáhl Hochopepy ruce z poddajných pout.

Hochopepa se postavil na roztřesených nohách. "Musíme jim pomoci pomoci nám," prohlásil odhodlaně a ani si neuvědomil, jaký nesmysl právě řekl. Pak si uvědomil, že je volný, a dotkl se změkklé kůže. "Milambere, jak jsi to udělal?"

Pug byl už ve dveřích, když odpovídal: "Nemám ponětí, Hocho. Budeme si o tom muset promluvit."

S těmi slovy se rozběhl po schodech nahoru do vrchních pater paláce. Na úzkém balkoně táhnoucím se po celé délce vnitřního nádvoří byli ozbrojenci propleteni v nespočtu soubojích muže proti muži. Vojáci v mnoha různých barevných stejnokrojích se vrhali na Vojevůdcovy bělásky ze všech stran. Pug se rozhlédl po krvavém poli a zahlédl Axantucara, jak se snaží prodrat davem. Jeho útek kryli dva strážci v bílém. Pug zavřel oči a napjal své síly. Když je znovu otevřel, spatřil neviditelný proud energie, který vytvořil. Měl tvar paže a Pug jej pociťoval jako svou vlastní končetinu. Natáhl svou nehmotnou ruku a chňapl Vojevůdce za krkem jako kotě. Zvedl jej a táhl zmítajícího se a kopajícího muže k sobě. Vojáci se přestali vraždit a užasle hleděli, jak se nad nimi Vojevůdce vznáší. Axantucar, nejvelkolepější válečník Říše, vřeštěl hrůzou a zděšením z tajemné síly, která jej nesla nad nádvořím.

Pug jej přivlekl zpět k místu, kde stál s Hochopepou. Někteří z císařských bělásků se vzpamatovali z ohromení a domysleli se, že původcem potíží jejich pána je onen odrodilý mág. Pár se jich rozeběhlo Vojevůdci na pomoc.

Náhle prostorným atriem zaduněl hlas: "Ichindar! Jedenadevadesátkrát císař!"

V tom okamžení každý voják, bez ohledu na to, na čí straně bojoval, padl na kolena a přitiskl čelo k zemi. Důstojníci stáli v pozoru s hlavami skloněnými. Jedině

Hochopepa s Pugem sledovali suitu válečných vůdců těch rodin, kteří tvořili stranu Modrých kol. V jejich čele kráčel Kamatsu, znovu na čas válečným velitelem klanu Kanazawaiů. Seřadili se na nádvoří do dvou zástupů, aby tak uvolnili cestu císaři. Ichindar, nejvyšší vládce Říše, pomalým slavnostním krokem došel na ochoz. Zářil jako slunce na nebesích ve svém obřadním zlatém šatu a vzdával tak hold svému tradičnímu titulu. Zastavil se před Pugem a promluvil: "Ctihodný, zdá se, že kamkoliv vstoupí vaše noha, tam nastávají potíže." Pohlédl na Vojevůdce visícího ve vzduchu. "Kdybyste ho sundal dolů, mohli bychom dosáhnout na samé dno této špíny."

Pug uvolnil svůj stisk a Vojevůdce se zaduněním dopadl na tvrdou zem.

"To je podivuhodný příběh, Milambere," řekl Ichindar Pugovi. Hověl si na poduškách obsazených ještě před několika hodinami Vojevůdcem a usrkával jeho chochy. "Bylo by snadné prohlásit, že vám věřím, a na všechno zapomenout. Ale potupa, jež dopadla na mou hlavu přičiněním těch, které nazýváte elfy a trpaslíky, je příliš velká a vítr ji jen tak neodvane." Kolem něj stáli váleční velitelé klanů Modrých kol a mág Elgahar.

Hochopepa se ujal slova: "S laskavým svolením Nebeské záře, pamatujte, že byli pouhým nástrojem, pěšci v sh+hu, chcete-li. A nezáleží na tom, že se ten Macros snažil zabránit příchodu Nepřítele. On je zodpovědný za zradu a zbavuje vás tak závazku pomsty vůči komukoliv jinému kromě něho samotného. Vzhledem k tomu, že je pokládán za mrtvého, je tato záležitost spíše předmětem akademické debaty."

Císař jej naoko pokáral: "Hochopepo, váš jazyk je hbitý jako reli." Odkazoval na tvora podobného vodnímu hadovi, pověstného svou mrštností. "Nehodlám trestat bez příčiny,

ale rovněž váhám zaujmout stejné stanovisko k mírovým rozhovorům s králem jako posledně."

"Veličenstvo, to by, myslím, tentokrát stejně nebylo moudré," vyjádřil Pug svůj názor. Když se Ichindar zatvářil zaujatě, pokračoval: "Přestože doufám, že jednoho dne se naše národy opět setkají v přátelském duchu, v této chvíli nás tlačí jiný kámen. Skutečnost od nás žádá odlišný přístup. Na krátkou dobu je třeba chovat se tak, jako kdyby se naše dva světy nikdy nespojily."

Císař se posadil. "Rozumím těmto věcem jen povrchně, ale předpokládám, že máte pravdu. Nejprve musíme vyřešit zásadní otázky. Stojím před rozhodnutím, jež navždy změní běh tsuranských dějin." Odmlčel se. Dlouhou dobu si urovnával myšlenky a vážil svá slova. Konečně se znovu ozval: "Když za mnou přišel Kamatsu a ostatní a pověděli mi o vašem návratu i o jakémsi zlověstném nebezpečí tsuranského původu na vašem světě, nechtěl jsem tomu zprvu věnovat pozornost. Dokonce mě ani nezajímala možnost nové invaze do vaší země. Báť jsem se znovu jednat, neboť kvůli útoku na váš svět jsem ztratil před Nejvyšší radou svou tvář." Na chvíli se ponořil do vlastních úvah. "Váš svět byl krásný, podle toho mála, co jsem viděl před bitvou." Povzdechl si a upřel na Puga své zelené oči. "Milambere, kdyby Elgahar nepřišel do paláce a nepotvrdil zprávy vašich spojenců z Modrých kol, s největší pravděpodobností byste byl nyní mrtev a Axantucar na své cestě ke krvavé občanské válce. Získal svou bílou a zlatou jediné díky touze po odplatě, která byla tehdy všudypřítomná. Zachránil jste mi život a možná jste zabránil daleko větší pohromě v Říši. Myslím, že je zapotřebí to vzít v potaz, ačkoliv jistě víte, že pravý rozruch teprve nastane."

Pug přisvědčil: "Jsem vychován Říší, chápu, že Velká hra bude nyní ještě bezohlednější a tvrdší."

Ichindar vyhlédl z okna, kde se houpalo ve větru Axantucarovo tělo. "Budu se muset poradit se svými dějepřavci, ale věřím, že toto je první Vojevůdce, kterého nechal císař oběsit." Smrt oběšením byla pro válečníka tou největší hanbou a nejkrutějším trestem. "Přesto doufám, že vzhledem k tomu, že pro mě chystal stejný osud, se národ nevzbouří, alespoň ne tento týden."

Přítomní váleční vůdci klanů se po sobě podívali. Nakonec promluvil Kamatsu: "Nebeská září, mohu? Strana sváru ve zmatku odstoupila. Vojevůdcova zrada je zbavila veškerých podkladů a práv pro jednání uvnitř Nejvyšší rady. Ve chvíli, kdy zde stojíme a hovoříme, již není Strany sváru. Klany a rodiny v ní sdružené se rozhodují, ke kterým stranám se připojí, aby získaly zpět alespoň část bývalého vlivu. Nyní vládnu umírněné strany."

Císař zavrtěl hlavou a překvapivě rozhodným hlasem učinil prohlášení: "Ne, ctění lordi, mýlíte se. V říši Tsuranuanni vládnu já." Povstal a podíval se na všechny shromážděné. "Dokud nebudou rozřešeny záležitosti, na něž nás upozornil Milamber, a dokud nebude Říše doopravdy v bezpečí nebo se hrozba ukáže planou, Nejvyšší rada je dočasně rozpuštěna. Nebudeme mít žádného nového Vojevůdce až do chvíle, kdy nařídím volby. Až do odvolání jsem zákonem já."

Hochopepa si dovolil otázku: "Veličenstvo, a Shromáždění?"

"Žádná změna, ale varuji vás, Ctihodný, dohlédněte na svoje bratry. Jestli se další muž v černém hávu pokusí znovu zaplést do spiknutí proti mně, Ctihodní přestanou stát mimo zákon. I kdybych byl donucen postavit proti vaší magické moci všechna vojska Říše, nedovolím nikomu vzepřít se svrchovanosti císaře. Vyjádřil jsem se jasně?"

"Ano, Vaše císařská Milost. Elgaharovo i Ergoranovo odstoupení a Vojevůdcovy činy dají ostatním členům

Shromáždění čas k přemýšlení. Přednesu celou záležitost při zasedání," odpověděl Hochopepa.

Císař se obrátil na Puga. "Ctihodný, nemohu přikázat Shromáždění, aby obnovilo vaše členství, ani se necítím právě nejjistěji, když vás vidím. Ale dokud se tato věc nevyřeší, máte povolení přicházet a odcházet dle vlastní vůle. Až se budete znovu vracet na váš svět, zpravte nás o tom, co jste zjistil. Budeme se snažit vás podpořit ve vaší snaze uchránit vaši planetu, bude-li to v našich silách. Nyní" – zamířil ke dveřím – "se musím vrátit do paláce. Čeká na mě budování Říše."

Pug se díval za ostatními, jak odcházejí. Kamatsu k němu přistoupil a usmál se na něj. "Ctihodný, zdá se, že to pro tentokrát dobře dopadlo."

"Pro tentokrát, milý příteli. Pokuste se Nebeské září pomoci, neboť jeho život by mohl být krátký, až budou dnešní rozhodnutí veřejně vyhlášena."

Lord Shinzawai se Pugovi poklonil. "Jak si přejete, Ctihodný."

Hochopepovi Pug řekl: "Pojď, zajdeme pro Dominika a pro Meechama a vypravíme se do Shromáždění, Hocho. Máme co na práci."

"Hned to bude, jen se chci na něco přeptat Elgahara." Statný mág se podíval na bývalého Vojevůdcova mazlíčka. "Proč ten náhlý obrat? Vždycky jsem tě považoval za nástroj tvého bratra."

Štíhlý mág odvětil: "Zprávy od Milambera o tom, co se děje na jeho světě, mě přinutily zamyslet se. Chvíli mi trvalo, než jsem uvážil všechny možnosti, a když jsem Milamberovi přednesl odpověď, která se nabízela, bylo to proto, že do sebe všechno zapadalo. Je to příliš vážné nebezpečí, než abychom je jen tak přehlíželi. Ve srovnání s tím jsou všechny ostatní spory nicotné."

Hochopepa se obrátil zpět na Puga. "Nerozumím mu. O čem to mluví?"

Pugovi poklesla ramena nejen vyčerpáním a do jeho výrazu se prodral hluboko ukrytý strach. "Váhám to vyslovit." Rozhlédl se po okolostojících. "Elgahar došel k závěru, který jsem očekával, ale bál jsem se jej připustit, dokonce i sám sobě."

Chvilku bylo ticho a všichni přítomní zatajili dech. "Nepřítel se vrátil."

Pug odstrčil silný svazek v kožené vazbě, který ležel před ním. "Další slepá ulička." Přejel si rukou přes obličej a zavřel unavené oči. Měl toho tolik na práci a čím dál tím víc se jej zmocňoval pocit, že čas letí jako splašený. Skutečnost, že v sobě objevil schopnosti mága nižší stezky, si zatím nechával pro sebe. Ve svém nitru našel netušená zákoutí a nemohl se dočkat chvíle, kdy je bude moci v soukromí probádat.

Hochopepa a Elgahar vzhledli od svých knih. Elgahar pracoval stejně tvrdě jako všichni ostatní, snažil se tím projevit lítost nad svými činy. Byl to jeho způsob pokání. "V těch záznamech je neuvěřitelný nepořádek, Milambere," poznamenal.

Pug souhlasil. "Už před dvěma lety jsem říkal Hochovi, že Shromáždění ve své nadutosti zpohodlnělo. Tenhle zmatek slouží jako názorný příklad." Pug si upravil černou kutnu. Když důvody jeho návratu vešly ve všeobecnou známost, byl na základě návrhu svých starých přátel, který podpořil i Elgahar, bez váhání znovu přijat za plnoprávného člena Shromáždění. Z přítomných mágů se jen několik zdrželo hlasování a nikdo nebyl proti. Každý z nich stanul ve své době na Věži zkoušky a stal se svědkem běsnění mocného Nepřítele.

Shimone, jeden z Pugových nejstarších příznivců ve Shromáždění a jeho bývalý učitel, vstoupil v doprovodu Dominika. Od střetnutí s Vojevůdcovým inkvizitorem se mnich obdivuhodně zotavil. Svým magickým léčitelským uměním uzdravil Puga i Meechama, ale podstata jeho kouzel byla taková, že je nemohl použít sám na sebe. Přesto se mu podařilo mágům ve Shromáždění poradit, jak namíchat z léčivých bylin a dalších přísad placky zabráňující hnisání ran a popálenin.

"Milambere, tenhle tvůj přítel kněz je poklad. Poradil nám skvělý způsob, jak sepisovat a třídit naše knihy."

Dominik se bránil: "Jen jsem se s nimi podělil o zkušenosti ze Sarthu. Je tu dost velký nepořádek, ale není to tak zlé, jak to na první pohled vypadá."

Hochopepa se protáhl. "Co mě znepokojuje nejvíc, je, že jsme zatím nenašli skoro nic, co bychom už nevěděli. Je to, jako kdyby vize, kterou jsme všichni měli na Věži, byla nejranější vzpomínkou na Nepřítele a žádné dřívější zmínky jako by neexistovaly."

"To klidně může být pravda," uvažoval Pug. "Vzpomeňte si, že většina opravdu velkých mágů zmizela u zlatého mostu. Zůstali tu pouze učedníci a mágové nižší stezky. Mohlo trvat roky, než někdo začal schraňovat záznamy."

Vstoupil Meecham s plnou náručí dalších svazků. Pug mu ukázal na podlahu a Meecham je položil nedaleko od něj. Pug rozvázal stužku, která držela balík pohromadě, a rozdál jednotlivé díly. Elgahar jeden z nich opatrně otevřel. Kožené desky zapraskaly. "Bohové tsuranští, tohle je staré!"

"Patří k nejstarším ve Shromáždění," poučil je Dominik. "Zabralo nám to s Meechamem hodinu, než jsme je objevili, a další hodinu, než jsme je vydolovali."

Shimone nevěřicně kroutil hlavou. "Tady to je téměř cizí dialekt, je tak starobylý. Jsou tu slovesné vazby a časování, o jakých jsem nikdy neslyšel."

Hocho se ozval od svého díla: "Milambere, poslechni si tohle: 'A když most zmizel, stále Avarie trvala na koncilii.'"

Elgahar překvapeně vzhlédl: "Zlatý most?"

Pug i ostatní přestali číst a věnovali svou pozornost Hochopepovi. Tlustý mág pokračoval: "'Z Alstwanabi těch přeživších zůstalo pouhopouhých třináct, čítaje Avarii, Marlee, Caron' – atakdále – 'a nebylož mezi nimi pokoje, avšak Marlee vyřkla slova moci a zklidnila jejich děsy. Jsme na tomto světě stvořeném pro nás Chachakanem' – mohl by to být zastaralý výraz pro Chochokana? – 'a my vytrváme. *Ti, kdož se dívají, pravili, že jsme před Temnotou bezpečni.*' Temnota? Je to možné?"

Pug téměř vytrhl Hochopepovi knihu z ruky a přečetl si pasáž ještě jednou. "To jméno použil Rogen po svém vidění. Je to příliš přesné, než aby to byla náhoda. Teď máme tedy jistotu: Nepřítel je jakýmsi způsobem zapleten do útoků na prince Aruthu."

Dominik nadhodil: "Je tu však ještě něco."

Elgahar přisvědčil: "Ano, kdo jsou *'ti, kdož se dívají?'*"

Pug odložil knihu. Vyčerpávající dny v knihovně si vyžádaly svou daň. Chtělo se mu strašně spát. Ze všech, kteří mu pomáhali v pátrání, vydržel pouze Dominik. Ishapianský mnich vypadal, že dokáže překonat únavu silou své vůle.

Pug zavřel oči, chtěl jim jen na okamžik dopřát úlevu. Jeho mysl zaměstnávalo mnoho otázek a mnoho otázek musel odsunout na pozdější dobu. Nyní mu za zavřenými víčky probleskovaly představy, ale žádná nevystupovala do popředí.

Netrvalo dlouho a Pug usnul. Snil.

Ve svém snu stál opět na střeše budovy Shromáždění. Na sobě měl šedou tuniku studenta a Shimone mu ukazoval na Věž. Věděl, že musí nahoru a znovu čelit bouři, podruhé projít zkouškou, která mu vyslouží postavení Ctihodného.

Vykročil a stoupal vzhůru. S každým schodem se před jeho zrakem otevřel jiný pohled. Viděl dravce, který se střemhlav snesl na hladinu pro rybu, jeho šarlatová křídla blyštící se na pozadí modrého nebe a zeleného jezera. Další obrázky letěly jeho myslí: horká džungle, kde se lopotili otroci; válečná vřava a umírající voják; Thünové ženoucí se severní tundrou; mladá manželka svádějící vojáka, jehož zaměstnával její muž; kupci s kořením v malých krámcích. Pak jeho oči znovu zabloudily k severu a on spatřil...

Ledová pole, štiplavý mráz a vítr bodající jako tisíce jehliček. Cítil zatuchlost věků. Z věže ze sněhu a ledu se vynořily zachumlané bytosti. Jejich postavy připomínaly lidské, kráčely však s lehkostí, jaké by člověk nikdy nedocílil. Byli to tvorové prastaří a moudří, uchovávali vědomosti lidem nepřístupné a pátrali po znamení na obloze. Zaklonili hlavy a dívali se. Dívají se. Hlídkají. Strážci.

Pug se prudce posadil a otevřel oči. "Co se děje, Pugu?" polekal se Dominik.

"Přived' ostatní," zněla odpověď. "Už vím."

Pug stál před svými přáteli a jeho černý háv vlál v ranním vánku. "Opravdu nechceš, aby šel někdo s tebou?" zeptal se Hochopepa už asi podesáté.

"Ne, Hocho. Pomůžeš mi, když vezmeš Dominika a Meechama na mé panství, aby se mohli vrátit na Midkemii. Posílám Kulganovi i dalšími zprávy o všem, co jsem tu zjistil, a připojil jsem seznam těch, kterým mají moje

sdělení předat, protože je to pro ně důležité. Možná se vydávám na zbytečnou cestu za pověstí, když jdu na sever hledat Strážce. Uděláš pro mě víc, když dopraviš mé přátele domů."

Elgahar udělal krok k němu. "Jestli smím, rád bych je na tvůj svět doprovodil."

Pug se podívil: "A proč?"

"Shromáždění nepotřebuje mága, který se zapletl v té záležitosti s Vojevůdcem, a podle toho, co jsi nám vyprávěl, jsou v tvé akademii budoucí Ctihodní, kteří potřebují pokračovat ve výcviku. Považuj to za akt usmíření. Zůstanu tam – alespoň na nějakou dobu – a dohlédnu na výuku tvých žáků."

Pug zapřemýšlel. "No dobrá. Kulgan ti poví, co je potřeba dělat. Nikdy ale nezapomínej, že postavení Ctihodného na Midkemii nic neznamená. Budeš prostě jeden ze společenství. Bude to těžké."

Elgahar se nedal odradit. "Zvládnou to."

Hochopepa se rozzářil. "To je skvělý nápad. Už dlouho se na ten tvůj barbarský svět chci vypravit. Konečně si odpočinu od své ženy. Půjdu také."

"Hoch," domlouval mu se smíchem Pug, "akademie je drsné místo. Nebudeš tam mít žádné pohodlí."

Hochopepa se však již rozhodl. "To nevadí. Milambere, budeš na svém světě potřebovat spojence. Mluvím sice lehkým tónem, ale pravda je, že tví přátelé se zakrátko bez pomoci neobejdou. Nepřítel je něco, s čím nikdo z nás nemá zkušenost. Začneme s ním bojovat raději hned. A k tomu nepohodlí, myslím, že to vydržím."

"A navíc," měl jej Pug přečteného, "si olizuješ rty nad Macrosovou knihovnou už od chvíle, kdy jsem o ní začal mluvit, vid'?"

Meecham pochybovačně zavrtěl hlavou. "On a Kulgan. Dva kohouti na jednom smetišti."

Hochopepa nechápal. "Co je to kohout?"

"To brzy zjistíš, starý brachu." Pug Hochopepu objal a pak i Shimona, s Meechamem a Dominikem si potřásl rukou. Ostatním členům Shromáždění se uklonil. "Aktivujte trhlinu přesně podle pokynů, které jsem vám napsal. A nezapomeňte ji uzavřít, jakmile projdete; Nepřítel by ji stále mohl využít k proniknutí na oba světy.

Přemístím se na panství Shinzawaiů, je to nejsevernější místo, kde mohu použít vzorec. Odtamtud pojedu na koni přes Thüni tundu. Pokud Strážci ještě existují, najdu je a vrátím se na Midkemii se vším, co o Nepříteli vědím. Pak se znovu setkáme. Do té doby, mí drazí přátelé, o sebe navzájem pečujte."

Pug vyslovil příslušné zaklínadlo, vzduch kolem něj se zachvěl a po mágovi nebylo ani stopy.

Ostatní chvíli mlčky stáli na svých místech. Konečně se Hochopepa probral ze strnulosti. "Pojďme, musíme se připravit." Podíval se na Dominika, Meechama a Elgahara. "Pojďte, přátelé."

Kapitola osmnáctá

MSTA

Jimmy se s úlekem probudil.

Nad jeskyní někdo kráčet. Jimmy ležel nejbliž k povrchu. Společně s ostatními prospal den, aby v noci mohl znovu vyrazit a hledat stříbrný trn. Dnes měli v plánu prozkoumat tajuplnou černou budovu.

Zachvěl se. Celý den se mu něco zdálo a jeho sny byly podivné. Míhaly se v nich znepokojující představy. Nebyly to skutečné noční můry, jeho sny byly spíš plné nepřístojných tužeb a ponurých poznání. Bylo to, jako by zdědil cizí sny a jejich původní majitel nebyl člověk. V mysli mu přetrvávaly vzpomínky na zuřivost a nenávist a nemohl se jich zbavit. Připadal si špinavý.

Setřásl nepříjemný pocit zmatku a podíval se dolů. Ostatní podřimovali, s výjimkou Barua, který zřejmě rozjímal. Seděl se zkříženýma nohama a vzpřímeným trupem, ruce měl položené na kolenou, oči zavřené a pravidelně dýchal.

Jimmy se opatrně plazil nahoru, dokud se neocítl těsně pod povrchem. Nedaleko někdo mluvil: "...někde tady."

"Jestli byl tak hloupý a vlezl dovnitř, pak je to jeho chyba," odpovídal další hlas se zvláštním přízvukem. Temný bratr, pomyslel si Jimmy.

"Nu, nehodlám ho následovat – ne potom, co mě varovali, abych se držel zpátky," ozval se další mluvčí, podle hlasu člověk.

"Reitz řekl, že máme Jaccona najít, a víš, jak se dívá na dezerci. Jestli Jaccona nenajdeme, uřízne nám uši jen tak pro zábavu," uvažoval první muž.

"Reitz je nula," prohlásil peklomor. "Murad nařídil, že do té černé budovy nikdo nesmí vstoupit. Chcete snad vyvolat jeho hněv a poznat jeho Černé vrahy zblízka?"

"Ne," odsekl první lidský hlas, "ale raději vymyslete, co řekneme Reitzovi. Já jsem tu nový..."

Hlasy se vytratily v dálce. Jimmy čekal, dokud neodumře i poslední slabý zvuk a pak se odvážil vykouknout ven. Dva muži a peklomor se blížili k mostu a jeden z lidí divoce gestikuloval. Zastavili se před mostem a ukazovali směrem k domu, zřejmě něco vysvětlovali. Ten, se kterým mluvili, byl Murad. Na vzdálenějším konci mostu Jimmy viděl skupinu lidských jezdců, čekajících, až ti čtyři přejdou na druhou stranu.

Jimmy se spustil dolů a probudil Aruthu. "Máme nahoře společnost," zašeptal chlapec. Pak ztišil hlas tak, aby ho Baru neslyšel. "A tvůj starý přítel se zjizvenou tváří je s nimi."

"Kolik času zbývá do západu slunce?"

"Necelá hodina, do setmění asi dvě."

Arutha přikývl a pohodlně se posadil. Museli být trpěliví. Jimmy prolezl kolem něj a seskočil na podlahu spodní jeskyně. Začal se přehrabovat ve svém vaku a pátrat po plátku sušeného hovězího. Kručelo mu v žaludku, celý den neměl nic v ústech a usoudil, že jestli má dnes v noci zemřít, neuškodí mu, když se předtím nají.

Čas se pomalu vlekl a Jimmy si všiml, že nálada všech členů výpravy je napjatější, než by bylo v jejich situaci obvyklé. Martin i Laurie upadli do mlčenlivého přemítání a Arutha byl tak obrácen do svého nitra, že vypadal, jako by byl mrtvý. Baru neslyšně prozpěvoval své modlitby a zdál se být v transu, zatímco Roald seděl obrácen čelem ke skalní stěně a zíral na něco, co viděl jen on sám. Jimmy zahnal z mysli obrazy podivných lidí, zvláště oblečených a zaujatých nepochopitelnými činnostmi, a přinutil se k bdělosti. "Hej," zašeptal tak hlasitě, aby upoutal pozornost ostatních. "Vypadáte všichni... ztraceně."

Martin zaostřil. "Já... myslel jsem na otce."

Arutha tiše řekl: "To je tím místem. Já... skoro jsem ztratil naději, málem jsem byl připraven vzdát se."

Roald se také podělil o své obavy. "Byl jsem znovu ve Studené průrvě, jenomže jsem měl jistotu, že vojsko ze Skalního Hradu dorazí pozdě."

Baru zvedl hlavu. "Já jsem zpíval... svou píseň smrti."

Laurie se postavil vedle Jimmyho. "Je to tohle místo. Zdálo se mi, že si Carline našla jiného, zatímco jsem byl pryč." Zadíval se na Jimmyho. "A ty?"

Jimmy pokrčil rameny. "Tak mě to vzalo, ale snad je to věkem nebo čím. Jen jsem myslel na divné lidi v podivných šatech. Nevím. Rozčiluje mě to."

"Elfové tvrdí, že sem peklomoři chodí snít sny o moci," připomněl Martin.

Jimmy přikývl. "Možná. Já jen vím, že jste vypadali jako ty chodící mrtvoly." Přesunul se k římse. "Je tma. Zkusím to tam nahoře obhlédnout, a jestli je klid, můžeme pak vyrazit."

Arutha navrhl: "Myslím, že bychom měli jít spolu."

"Ne," odporoval chlapec. "Nechci, aby to vyznělo neuctivě, ale jestli mám nasazovat život při něčem, na co jsem odborník, nechte mě to udělat po mém. Budu se

muset proplížit tím domem a nechci, aby se mi přitom někdo věšel na paty."

"Je to příliš nebezpečné," namítl Arutha.

"To nepopírám," odpověděl Jimmy. "Vsadím krk, že v té kapli Dračích vládců to bude vyžadovat zkušenost a šestý smysl, a jestli máš špetku rozumu, necháš mě jít samotného. Jinak bude po tobě, než bych řekl: 'Nechod'te tam, Výsosti,' a vůbec jsme se sem nemuseli plahočit. Mohli jsme prostě nechat Puštíky, aby tě zapíchli, a mohli jsme si celou tu dobu užívat v Krondoru."

Martin jej podpořil: "Má pravdu."

Arutha se nechal konečně přesvědčit. "Nelíbí se mi to, ale budiž." Když se chlapec otočil a začal šplhat nahoru, dodal: "Řekl jsem ti už, že mi občas připomínáš toho piráta Amose Traska?"

Ve tmě nemohl nic vidět, ale chlapcův široký úsměv přesto vycítil.

Jimmy se vyškrábal na skalní římsu a opatrně se podíval ven. Když nikoho nespapal, rychle se rozběhl k budově. Přitiskl se ke zdi a pomalu ji obcházel, dokud se neocítl u dveří. Chvilku tiše stál a rozvažoval, jak se nejlépe s daným úkolem vypořádat. Znovu prozkoumal vchod a pak hbitě vylezl po zdi, prsty a špičkami chodidel přitom hledal opěry v hrubém povrchu vedle dveří. Opět oknem dlouze studoval předsíň. Dvoukřídlé dveře byly otevřené jako předešlé noci a za nimi panovala tma. Vstupní místnost byla úplně prázdná. Jimmy se podíval nahoru na holý strop. Co na něj čeká uvnitř, aby jej zabilo? Jimmy si byl tak jistý, že se tam skrývá past, jako že mají psi blechy. Ale jaká a jak ji obejít? Jimmyho staré známé svrbění, že s tímto místem není něco v pořádku, bylo tentokrát téměř hmatatelné.

Seskočil zpět na zem a zhluboka se nadechl. Natáhl ruku před sebe a nadzdvihl závoru. Strčil do dveří a okamžitě

uskočil stranou tak, aby ho dveře s panty na pravé straně zaštitily před vším, co mohlo být za nimi. Nestalo se vůbec nic.

Jimmy opatrně nakoukl dovnitř a nechal své smysly pátrat po nesrovnalostech, jakýchkoliv nepatrných změnách ve vnitřním uspořádání, jakékoliv stopě po nastražené léčce. Nic nenašel. Jimmy se naklonil ke dveřím. Co když tu byla magická past? Proti kouzlu, které mělo zabíjet lidi, nepeklo mory, kohokoliv v zeleném nebo bůhvíco jiného, neměl obrany. Strčil ruku mezi zárubně, připravený okamžitě ji stáhnout. Zase nic.

Jimmy se posadil. Pak si lehl. Zespoda všechno vypadalo jinak a on doufal, že něco zahlédne. Když vstával, konečně jej cosi zaujalo. Podlaha byla poskládaná z mramorových desek stejných rozměrů a skladby a mezi nimi se táhly tenké drážky. Zlehka položil nohu na dlaždici před prahem a pomalu, pomaličku na ni přesouval svou váhu. Čekal, že ucítí její pohyb. Žádný nenastal.

Jimmy vešel dovnitř a podél stěny se přesouval k protilehlým dveřím. Prozkoumal každý z mramorových čtverců, než na něj stoupl a ujistil se, že to není past. Prohlížel stěny i strop, přeměřil a odhadl každíčký palec, jen aby získal představu o povaze léčky. Nic. Svrbění bylo čím dál silnější: něco tu nebylo v pořádku.

Jimmy se s povzdechem otočil ke dveřím vedoucím do nitra budovy a vstoupil.

Jimmy ve svém životě potkal mnoho odpudivých lidí, jeho bývalé zaměstnání k tomu přímo vyzývalo. Tenhle Jaccon by mezi ně skvěle zapadl. Jimmy ležel přitisknutý k podlaze a odvalil tělo stranou. Jakmile se váha mrtvého muže přesunula na další kamennou desku přede dveřmi, ozvalo se slabé zadrnčení a něco prolétlo vzduchem. Jimmy Jaccona prohlédl a našel v jeho hrudníku pod klíční

kostí zabodnutou malou šipku. Nedotkl se jí, ani nemusel: věděl, že je napuštěná rychle účinkujícím jedem. Dalším zajímavým předmětem byla nádherně vytvarovaná dýka s rukojetí posázenou drahokamy. Jimmy ji vytáhl z opasku mrtvoly a schoval si ji pod tuniku.

Pak se posadil na paty. Prošel již dlouhou prázdnou chodbou bez dveří, která se svažovala dolů do podzemní části budovy. Odhadoval, že stojí necelých sto yardů od místa, kde na něj čekal Arutha s ostatními. Zde, u jediných dveří vedoucích z chodby, narazil na tělo. Kamenná dlaždice přímo za dveřmi byla stále mírně stlačená.

Vstal a prošel dveřmi, stoupl přitom na desku, která se rozprostírala úhlopříčně za tou sníženou. Nástraha byla tak zřejmá, že přímo volala po opatrnosti, ale tenhle blázen se ve svém spěchu za pohádkovým pokladem ani neobtěžoval rozhlédnout a vběhl do ní. A zaplatil za to.

Něco však Jimmyho napadlo. Ta past byla příliš do očí bijící. Jako kdyby ho někdo chtěl ukolébat tím, že ji odhalil. Potřásl hlavou. Jestli měl ještě před okamžikem sklon k nepozornosti, byl nyní ten tam. Plně se soustředil, choval se jako zkušený zloděj, který si dobře uvědomuje, že jediný chybný krok může být jeho poslední.

Jimmy si přál, aby tu bylo více světla, než kolik ho vydávala jediná louče, kterou si vzal s sebou. Prohlížel podlahu pod Jaconem a spatřil další podezřelý kámen. Přejel dlaní po zárubni, ale neucítil žádný drát ani jiné zrádné zařízení. Překročil práh, vyhnul se přitom dlaždicím přímo přede dveřmi a pokračoval dál k samému srdci budovy.

Byla to kruhová místnost. V jejím středu čněl štíhlý podstavec. Na podstavci se třpytila křišťálová koule, ozářená seshora jakýmsi neviditelným zdrojem světla. A uvnitř v její dutině spočívala jediná větvička se

stříbrozelenými listy, červenými bobulemi a stříbrnými trny. Jimmy se přibližoval s nesmírnou obezřetností. Podíval se už všude, kromě samotného podstavce. Prozkoumal každou píd' místnosti, kterou mohl, aniž by vstoupil do sloupce světla kolem křišťálu. Nenašel nic, co by byl jen vzdáleně připomínalo léčku. Ale to svědění vzadu v hlavě, které jej provázelo od chvíle, kdy překročil práh tohoto domu, nepřestávalo zvonit na poplach. Poté, co objevil Jaccona, narazil ještě na tři další pasti, ale každou z nich bylo pro alespoň trochu zkušeného zloděje velmi snadné překonat. A teď v místě, kde čekal poslední nástrahu, nebylo nic.

Jimmy se usadil na zem a začal přemýšlet.

Arutha i jeho společníci se vylekali. Jimmy se spouštěl dolů na římsu a odtud na podlahu jeskyně, kam dopadl s tichým žuchnutím. "Co jsi zjistil?" vyhrkl Arutha netrpělivě.

"Je to velké místo. Je tam spousta prázdných místností a všechny jsou chytrě postavené tak, že se můžeš pohybovat jen jedním směrem od vchodu do středu budovy a zase zpátky. Není tam nic, kromě nějaké schránky uprostřed. Je tam několik pastí, ale dost okatých na to, aby bylo snadné je obejít.

Ale celá ta věc je nějak přehnaná. Něco tam není v pořádku. Ta budova je padělek."

"Cože?" Arutha byl přesvědčen, že se musel přeslechnout.

"Jen si představ, že se budeš chtít chytit a bojíš se, že budeš příliš chytrý. Nemyslíš, že bys nastražil ještě jednu léčku navíc pro případ, že by všichni mazaní chlapíci, které sis najal, aby tě dopadli, byli trošičku pomalí?"

"Ty si myslíš, že ta budova je past?" ujistil se Martin.

"Přesně tak. Velká, promyšlená a chytrá past. Podívej, řekněme, že máš tohle tajemné jezero a všichni tví soukmenovci sem přicházejí provozovat magii nebo získávat moc od mrtvých nebo kdovíco tu vlastně ti Temní bratři dělají. Chceš nastražit tu poslední past a snažíš se tedy myslet jako člověk. Možná Dračí vládci nestavějí domy, ale lidi ano, takže postavíš budovu, tuhle velkou budovu, ve které nic není. Pak někam položíš snítku stříbrného trnu, třeba do té svatyně uprostřed, a políčíš na sebe. Někdo najde ta malá uvítání, která jsi položil po cestě, dostane se přes ně a myslí si o sobě, že je moc a moc šikovný a prohnaný. Chvilku se jen tak prochází kolem, najde stříbrný trn, zvedne jej a..."

"A past sklapne," doplnil Laurie v úžasu nad chlapcovou logikou.

"A past sklapne," souhlasil Jimmy. "Nevím, jak to udělali, ale vsadil bych se, že ta poslední nástraha bude nějaká magie. Ty ostatní jsou příliš nápadné a pak, nakonec, nic. Dám na to krk, že když se dotknete té koule, tucet dveří za vámi se zabouchne a sesype se na vás stovka těch mrtvých válečníků, kteří vyskákají ze zdí, nebo na vás celá budova prostě spadne."

Arutha zavrtěl hlavou. "Nejsem si tak jistý."

"Podívej, máš tu chamtivou hordu zločinců. Většina z nich není moc chytrých, jinak by nežili v lesích a neživili se přepadáváním pocestných, kterých tamtudy projde pár do roka. Byli by to spokojení zloději a bydleli v nějakém městě. Kromě toho, že jsou hloupí, jsou už jen hrabiví. Takže ti sem přijdou, aby si vydělali pár zlatáků tím, že budou hledat prince, a ty jim řekneš: 'Nechod'te do té budovy.' No a každý z těch chytráků si myslí, že peklomoři lžou, protože přece ví, že všichni jsou stejně přitroublí a chamtiví jako on. Pak se jeden sebere a jde se tam podívat a skončí s otrávenou šipkou ve chřtánu."

Když jsem našel ten podstavec s křišťálovou koulí, vrátil jsem se zpátky a pořádně jsem si to tam prohlédl. To místo postavili pekloři docela nedávno. Ten dům je asi tak starý jako já. Je ze dřeva a má kamenné obložení. Byl jsem ve starých budovách. Ale tahle rozhodně stará není. Nevím, jak ji vybudovali. Možná s pomocí magie, možná se jen hodně otroků pořádně nadřelo, ale není starší než pár měsíců."

"Ale Galain říkal, že je to místo Valherů," namítl Arutha.

Martin podotkl: "Myslím, že měl pravdu, ale myslím si, že Jimmy se také nemýlí. Pamatuješ si, co jsi mi vyprávěl o tom, jak Dolgan zachránil Tomase z podzemní síně Valherů těsně před válkou?" Arutha přisvědčil. "Tady to vypadá podobně."

"Rozsviňte louči," navrhl Arutha. Roald jeho příkaz vyplnil a všichni se vzdálili od převisu.

Laurie nadhodil: "Všimli jste si, že na jeskyni je tu dost rovná podlaha?"

"A stěny jsou poměrně pravidelné," připojil Roald.

Baru se rozhlédl. "V tom spěchu nás ani nenapadlo pořádně si to tu prohlédnout. To není přírodní jeskyně. Chlapec má pravdu. Ta budova je past."

Martin uvažoval nahlas: "Tahle soustava slují měla dva tisíce let nebo i déle na to, aby se ohladila. Nad námi je puklina, takže sem každou zimu prší a prosakuje voda z jezera. Reliéfy na stěnách už skoro nejsou vidět." Přejel dlaní po něčem, co na první pohled vypadalo jako nerovný kamenný povrch. "Ale některé přece." Ukázal na nezřetelnou rytinu.

Baru pokýval hlavou. "A tak sníme pradávné sny bezmoci."

Jimmy připomněl: "Jsou tu ještě nějaké chodby, které jsme neprošli. Pojdme se na ně podívat."

Arutha se rozhlédl po svých společnících. "No tak dobře. Ved' nás, Jimmy. Vrátime se do té velké jeskyně s mnoha východy, jeden si vybereme a zjistíme, kam vede."

Ve třetím tunelu narazili na schody mířící do hlubin země. Vydali se po nich a přišli do obrovské chodby. Podle vzhledu a vrstvy usazenin musela být prastará. Baru si ji chvíli prohlížel a pak poznamenal: "Už celé věky sem nevzkročila ničí noha."

Martin hrábl špičkou boty do vlhkého prachu. "Musel se tu hromadit léta."

Jimmy je vedl dál, procházeli pod vysokánským klenutým stropem, z něhož visely na dlouhých řetězech zanesené svícny a úchyty na louče, zrezivělé tak, že by se mohly rozpadnout pod jediným dotekem. Na nejbzdálenějším konci haly objevili komnatu. Roald zkoumal obrovské železné panty, z nichž do dnešního dne zbyly již jen pitvorně zkroucené pláty rzi. Dveře, které na nich byly kdysi zavěšeny, musely být kolosální. "Ať těmi dveřmi prošlo cokoliv, rozhodně to nebylo ochotno čekat."

Jimmy prošel portálem a zastavil se. "Podívejte se na to," vydechl.

Stáli na prahu rozlehlé síně, z jejíž bývalé velkoleposti zbyl již jen slabý odlesk. Podél zdí visely kdysi nádherné tapiserie, nyní však potřhané a vybledlé do špinavě žlutého odstínu. Louče, které muži s sebou nesli, vrhaly na vysoké stěny mihotavé světlo a probouzely z tisíciletého spánku pradávné vzpomínky. Po celém sále byly roztroušeny trosky něčeho, co muselo před eony sloužit jako vnitřní vybavení. Válely se tu hromady třísek, zohýbané kusy kovů i zlaté úlomky a jejich původní tvary i účel nebylo možno odhadnout. Jediným nedotčeným předmětem byl mnohasetletý kamenný trůn na vyvýšeném podstavci uprostřed komnaty. Martin se k němu přiblížil a zlehka se

jej dotkl. "Kdysi tady sedával Valheru. Bylo to jeho sídlo moci." Všichni v sále si vzpomněli na své sny a přepadl je tísnivý pocit. Toto místo bylo nesmírně cizí. I po mnoha miléních tu přežívala ozvěna síly Dračích vládců. Nebylo pochyb: stáli v samém srdci obydlí starobylé rasy. Zde se nacházel zdroj peklomořích snů, jedno z míst moci ležících na Temné stezce.

Roald nadhodil: "Moc se tu toho nezachovalo. Kdo to způsobil? Lupiči? Temní bratři?"

Martin se rozhlížel, jako by v prachu na stěnách tušil běh dějin. "Nemyslím. Podle toho, co vím z pověstí, stojí to tady takhle už od válek Chaosu." Ukázal na dílo zkázy. "Bojovali na hřbetech draků. Vyzvali samotné bohy, tak se o tom praví v mýtech. Přežilo jen velmi málo těch, kteří se stali svědky bitvy. Pravdu se nejspíš nikdy nedozvíme."

Jimmy těkal po sále a nahlížel pod haldy trosek. Po nějaké době se vrátil a oznámil jim: "Nic tu neroste."

"Tak kde jen může stříbrný trn být?" povzdechl si Arutha hořce. "Pátrali jsme už všude."

Dlouhou minutu panovalo hrobové ticho. Pak konečně Jimmy promluvil. "Všude ne. Dívali jsme se kolem jezera i" – mávl paží k síni – "pod jezerem. Ale nehledali jsme v jezeře."

"V jezeře?" podivil se Martin.

Jimmy živě přikývl. "Calin a Galain říkali, že roste blízko u břehu. Napadlo někoho zeptat se elfů, jestli tu letos hodně přšelo?"

Martin se plácl do čela. "Hladina stoupala!"

"Půjde si někdo zaplavat?" usmál se Jimmy vítězoslavně.

Jimmy stáhl nohu zpátky a třepal s ní. "Je studená," zašeptal.

Martin se otočil k Baruovi a ušklíbl se. "Městské dítě. Je sedm tisíc stop vysoko v horách a překvapuje ho, že je voda v jezeře studená."

Martin vstoupil do vody, pomalu, tak, aby necákal. Baru jej následoval. Jimmy se zhluboka nadechl a vydal se za nimi. Ošíval se při každém kroku, ale byl statečný a nořil se stále hlouběji. Dospěl do místa, kde se dno náhle svažovalo, a voda mu bez varování dosáhla až po pás. V němém výkřiku otevřel ústa dokořán a Laurie na něj z břehu soucitně mrkl. Arutha s Roaldem hlídkovali, připraveni varovat své přátele, kdyby se po mostě někdo blížil. Všichni tři potápěči se nahrbili za prahem, který nedaleko od kraje jezera tvořilo kamenité dno. Do svítání nebylo daleko, Aruthovi muži se po poradě rozhodli, že počkají s pátráním do rána. Bylo pravděpodobné, že strážní budou podřimovat, pokud to budou lidé, a peklomoři by mohli dojít k závěru, že těsně před úsvitem se již nic mimořádného nepříhází.

Slabé šplouchnutí a po něm nádech napověděly, že Jimmy poprvé strčil hlavu pod vodu a zase se vynořil. Nasál vzduch a potopil se znovu. Jako druzí dva muži poslepu šmátral po dně a spoléhal se jen na svůj cit. Náhle mu rukou projela bolest. Jak tápal mezi slizkými kameny, píchl se o něco ostrého. Vynořil se nad hladinu a hlasitě zalapal po dechu, ale nezdálo se, že by si toho někdo na mostě všiml. Opět se sehnul a našel řasami porostlý skalní výčnělek. Pak se mu podařilo nahmátnout trnitou rostlinu, i když jen díky tomu, že se o ni zase bodl. Tentokrát však nenadskočil. Než ji pevně uchopil, píchl se o její trny ještě dvakrát. Konečně ji sevřel a začal tahat, ale kořeny držely dobře. Nevzdával se však a po chvíli byla jeho snaha odměněna. Vynořil se a zašeptal: "Něco mám."

Radostně se zašklebil a zvedl rostlinu, která ve světle malého měsíce vypadala téměř bílá. K větvičkám

podobným růžím se tiskly červené bobule, mezi nimiž vyčnívaly stříbrné trny. Jimmy vděčně vydechl: "Hurá, našel jsem ho."

Martin s Baruem se k němu přibrodili a zkoumali bylinu. "Bude to stačit?" zeptal se Hadati.

Arutha pokrčil rameny. "To nám elfové neřekli. Zkuste najít další, jestli můžete, ale zdržíme se už jen několik minut." Opatrně zabalil rostlinku do kusu látky a schoval ji do svého vaku.

Za deset minut našli ještě další tři. Arutha usoudil, že jich už mají dost, a gestem naznačil, že je čas vrátit se do jeskyně. Jimmy, Martin i Baru byli promrzlí na kost a kapala z nich voda. Bez otálení pospíchali do skrýše, zatímco ostatní hlídali okolí.

Když byli v jeskyni, Arutha vypadal jako znovuzrozený. Zkoumal rostliny ve slabém světle malé louče, kterou mu Roald držel. Jimmy se usmál na Martina. Jektal přitom zuby, ale vypadal blaženě. Arutha nemohl od bylin odtrhnout oči. Žasl nad hřejivým pocitem, který se mu rozléval po celém těle, když hleděl na ty stříbrné trny, rudé plody a zelené lístky. Za snítkami totiž viděl daleko víc. Slyšel znovu tichý smích a cítil hebkou ruku, která se dotkla jeho tváře, vnímal sladké štěstí, o němž věděl, že mu k němu schází už jen pár krůčků.

Jimmy se obrátil k Lauriemu. "Ať se propadnu, jestli jsem konečně nezačal cítit v kostech, že to dokážeme."

Laurie hodil Jimmymu tuniku. "Teď už nám jen zbývá dostat se dolů."

Arutha zvedl hlavu. "Rychle se oblečte. Vyrážíme."

Arutha se přehoupl přes okraj kaňonu a Galain jej uvítal: "Už jsem chtěl provazy vytáhnout. Načasoval jsi to dobře, princí Arutho."

"Myslel jsem, že bude lepší, když odsud zmizíme co nejdřív. Nechce se mi tady v horách prodlévat zbytečně dlouho."

"Správná úvaha," souhlasil elf. "Minulou noc jsem zaslechl hádku mezi hlavou odpadlíků a peklomořími vůdci. Nemohl jsem se přiblížit natolik, abych slyšel každé slovo, ale je jisté, že Temní bratři a lidé spolu nebudou vycházet dlouho. Mám dojem, že si brzy půjdou každý svou cestou. Jestli se tak stane, Muradovi možná dojde trpělivost a pustí se znovu do hledání."

"Pak bychom se měli pokusit dostat co nejdál, než se rozední."

Obloha již začínala blednout a objevila se první předzvěst svítání. Štěstí jim bylo tentokrát částečně nakloněno, protože na těchto svazích hor setrvávají stíny déle než na protilehlých, do kterých se zanedlouho bude opírat slunce. Budou se tak mít kde ukrýt; nebyla to velká pomoc, ale lepší než žádná.

Martin, Baru a Roald rychle vylezli s pomocí provazu za princem. Laurie se trochu trápil, šplhání mu příliš nešlo. O tuto skutečnost se s ostatními poněkud zapomněl podělit. S malou podporou svých společníků však přece jen po delší době stanul nahoře.

Jimmy hbitě ručkoval jako poslední. Bylo již poměrně hodně světlo a on měl obavy, že jej proti skalní stěně z mostu zahlédnou. Ve spěchu se dopustil chyby a uklouzl na mokřém výstupku. Špička mu sjela po kluzkém povrchu. Sevřel pevně lano a spadl o několik stop níž. Narazil prudce do skály. V boku mu vybuchla palčivá bolest, přesto se mu však podařilo potlačit výkřik. Neslyšně lapal po dechu. Otočil se zády, křečovitě si omotal provaz pod levou paží a uchopil jej. Opatrně sáhl pod tuniku a nahmátl nůž, který sebral mrtvému muži. Když se oblékal, byl tak nepozorný, že jej zastrčil zpět pod

tuniku, místo aby ho uložil do vaku tak, jak měl. Nyní mu v boku vězely nejméně dva palce ocelového ostří. Ovládaným hlasem zašeptal: "Vytáhněte mě."

Jimmy se málem pustil, když jej zaplavila první vlna bolesti, jakmile se pohnul směrem vzhůru. Zachvěl se a zaťal zuby. Netrvalo dlouho a stál na útesu.

"Co se stalo?" zajímal se princ.

"Neopatrnost," odpověděl chlapec. "Zvedněte mi tuniku."

Laurie tak učinil a zaklel. Martin na hocha kývl a Jimmy gesto opětoval. Když vévoda nůž vytáhl, chlapec málem omdlel. Martin uřízl ze svého pláště pruh látky a obvázal mu bok. Pokynul Lauriemu a Roaldovi a oba si chlapce vzali mezi sebe, aby mu pomáhali po cestě dolů. Pospíchali po rychle se rozjasňujícím úbočí a Laurie kroutil hlavou. "Tys to prostě nemohl udělat jednoduše, vid'?"

Podařilo se jim vyhýbat se peklomořím hlídkám první polovinu dne. Jimmyho stále nesli. Peklomoři zřejmě vůbec netušili, že Pekraelin již své tajemství vydal, a stále se dívali směrem dolů, čekající na příchod těch, kteří již mífili domů.

Nyní však sledovali peklomora na stráži. Seděl na skalním výběžku, který se jim cestou do Pekraelinu podařilo obejít jen s velkými potížemi. Neměli na vybranou. Bylo krátce po poledni a oni se tísnili v malé prohlubni, která je jen tak tak stačila zakrýt. Martin dal Galainovi znamení, kterým se jej tázal, jestli chce jít první, nebo druhý. Elf se začal plížit napřed a Martin jej tedy následoval. Odpoledne bylo tiché a klidné, nevál ani lehký vánek, který by odnesl případný zvuk bot na kamenné stráni. Daný úkol vyžadoval naprosté soustředění a elf s Martinem ze sebe vydali všechno, když překonávali pouhých dvacet stop dlouhý úsek, jenž je dělil od hlídkujícího peklomora.

Martin nasadil do tětiny šíp a zamířil přes Galainovo rameno. Galain vytáhl svůj lovecký nůž, vztyčil se vedle peklorora a poklepal mu na záda. Odrodilý elf se po nečekaném doteku otočil a Galain mu jediným pohybem podřízl hrdlo. Pekloror se vzepjal a v tom okamžiku mu Martinův šíp proklál srdce. Galain mu objal kolena a narovnal jej zpět do sedu. Zkroutil Martinův šíp a ulomil jej, považoval to za jednodušší než pokoušet se vytrhnout osten z těla. Pekloror byl mrtev a přesto z dálky vypadal, že stále plní svou povinnost.

Martin s Galainem se připlazili zpět k ostatním. "Najdou jej za několik hodin. Možná je napadne, že jsme jej zabili cestou nahoru, a prohledají nejprve Pekraelin, ale pak se pustí z kopce dolů. Musíme letět jako jestřábi. Když nebudeme stavět, máme to k hranicím elfího lesa dva dny. Jdeme."

Klopýtali po kamenitém chodníku a Jimmy křivil bolestí tvář, když ho Laurie vlekl pod paži. "Jen jestli tam koně ještě budou," mumlal tiše Roald.

"Jestli ne," přinutil se Jimmy ke slabému úsměvu, "je to aspoň s kopce."

Zastavili pouze na tak dlouho, aby si koně odpočinuli a byli schopni pokračovat ve cvalu náročným terénem. Bylo pravděpodobné, že zvířata nebudou po zvládnutí této cesty použitelná, ale nedalo se nic dělat. Arutha by nedopustil, aby mu cokoliv zabránilo v návratu, teď, když měl lék pro Anitu. Ještě před nedávnem se princ zmítal na pokraji zoufalství a beznaděje, zato nyní v jeho nitru hořel plamen a on nechtěl, aby vyhasl. Jeli bez zastávky celou noc.

Zpěnění, určení koně byli svými vyčerpanými jezdci vedeni po lesní pěšině. Vstoupili již do hlubokých lesů na úpatí hor a k hranici neměli daleko. Jimmy se snažil udržet při vědomí, ale vzhledem ke ztrátě velkého množství krve,

únavě a bolesti to nebylo nic jednoduchého. Rána se mu v noci opět otevřela a on nebyl schopen učinit víc, než si tisknout bok rukou. Pak se chlapci zatmělo před očima a spadl obličejem na tvrdou cestu.

Když se mu smysly vrátily, seděl a Baru s Lauriem jej podpírali, zatímco Martin s Roaldem mu obvazovali zranění dalšími pruhy látky z Martinova pláště. "Do Elvandaru to bude muset vydržet," poznamenal nakonec Martin.

Arutha chlapce pokáral: "Jestli se to znovu otevře, řekni něco. Galaine," obrátil se pak na elfa, "jed' s ním a nenech ho spadnout."

Znovu vyskočili do sedel a úděsná jízda pokračovala.

Před večerem druhého dne klopýtl první kůň. Martin rychle ukrátil jeho utrpení a prohlásil: "Chvíli půjdu po svých."

Vévoda běžel tři míle, a i když zničení koně cválali pomaleji než obvykle, přesto to byl hrdinský výkon. Pak jej vystřídal Baru a po něm Galain, ale i tak dosahovali až na dno svých sil. Koně zpomalili do klusu a nakonec do volné chůze.

Tiše postupovali vpřed temnou nocí a všichni v duchu počítali vzdálenost, která je ještě dělila od bezpečí elfího lesa. Věděli, že někde za nimi se v čele Černých vrahů žene němý peklomor. Před úsvitem překročili malou křižovatku a Martin podotkl: "Tady se budou muset rozdělit, protože nemůžou odhadnout, jestli jsme nezatočili na východ do Kamenné hory."

Arutha rozkázal: "Všichni sesedat."

Bez váhání uposlechli a princ pokračoval: "Martine, odved' koně kus cesty směrem ke Kamenné hoře a pak je pusť. Dál půjdeme pěšky."

Martin to udělal přesně tak, jak Arutha řekl. Baru zatím zakrýval jejich stopy. Vévvoda je k dohonil asi o hodinu později. Blížil se k nim po lesní stezce dlouhými skoky. "Myslím, že jsem vzadu něco zaslechl. Nejsem si jistý. Vítr se dnes točí a ty zvuky byly slabé," varoval své přátele, když se dostal až k nim.

Arutha zaklel. "Budeme pokračovat do Elvandaru, ale rozhlížejte se po dobrém obranném místě." S těmi slovy se vrávoravě rozběhl. Ostatní jej následovali, Jimmy ovšem s Martinovou vydatnou pomocí.

Téměř hodinu napůl běželi a napůl klopýtali. Pak se za nimi ozvaly první zvuky pronásledování. Strach v nich probudil nové síly a pobízel je k většímu spěchu. Náhle Arutha ukázal na půlkruhovou skalku, tvořící dokonalou přírodní předprseň. Zeptal se Galaina: "Jak jsme daleko od posil?"

Elf se rozhlédl po okolí zastřeném ranní mlhou a odpověděl: "Jsme téměř na kraji našich lesů. Mí lidé budou hodinu, možná dvě odsud."

Arutha elfovi kvapně podal vak se stříbrným trnem. "Vezmi Jimmyho. Zdržíme je tu až do tvého návratu." Všichni věděli, že zavazadlo mu dává pro případ, že by pomoc dorazila pozdě. Anita by tak stále měla naději na uzdravení.

Jimmy se usadil na skálu. "Nebud' směšný. Bude mu to trvat dvakrát tak dlouho, když mě bude mít na krku. Stejně mohu líp ve stoje bojovat než běžet." Těžkopádně se převalil přes kamenný zátaras a vytáhl dýku.

Arutha se na chlapce zadíval. Byl unavený, znovu krvácel a téměř omdléval vyčerpáním a ztrátou krve, ale zubil se a nůž měl v pravé ruce připravený k obraně. Arutha stroze přikývl a elf odběhl. Zbylí muži zaujali postavení za skalním výběžkem, tasili zbraně a čekali.

Dlouhé minuty se krčili za balvany s vědomím, že s každým okamžikem se jejich šance na záchranu zvyšuje. Při každém nadýchnutí téměř cítili, jak se z jedné strany blíží pomoc a z druhé se na ně valí zkáza. Jejich přežití bylo otázkou náhody. Jestli se Calin a jeho válečníci zdržují někde poblíž hranice a Galain je objeví rychle, měli naději. Jestli ne, pak žádná naděje nebyla. V dáli sílilo dunění kopyt. Vteřiny se táhly jako celá věčnost, nikdo z nich téměř nedýchal ze strachu z odhalení a všichni se zmítali v bolestných mukách nečinnosti. Pak, téměř jako jisté vysvobození, zazněl výkřik a nepřítel byl tu.

Martin vstal a v okamžiku, kdy spatřil první cíl, zadrnčel šíp. Peklomor, který se ze všech nejdříve objevil mezi stromy, byl pod nápirem střely, jež se mu zaryla do hrudi, vyhozen ze sedla. Arutha se svými druhy se připravili. Tucet peklomořích jezdců, zmatených nenadálou sprškou šípů, se hemžilo sem a tam. Než stihli cokoliv podniknout, Martin zabil dalšího. Tři se otočili a ujížděli pryč, ale ostatní zaútočili.

Skalní útvar, který si vybrali za svou pevnost, se zvedal a rozšiřoval, takže bylo pro peklomory nemožné podniknout přímý nájezd, přesto však své koně popohnali k trysku a pokusili se o to. Dusot kopyt na mokré zemi zněl jako vzdálené dunění bouře. Ačkoliv byli peklomoři přitisknuti ke krkům svých ořů, Martin dva z nich zasáhl ještě dřív, než se dostali k jejich redutě.⁶ Kromě těchto dvou se však zbytek peklomorů vydrápal až k nim. Baru vyskočil na balvan, jeho meč zasvištěl vzduchem a jeden z útočníků padl s paží oddělenou od ramene.

Arutha s mohutným rozběhem skočil a strhl dalšího Temného bratra ze sedla. Peklomor skončil s nožem v srdci.

⁶ reduta - malá pevnostní stavba kruhovitěho půdorysu, (pozn. překl.)

Princ se otočil na patě, vytáhl rapír z pochvy a v tu chvíli byl u něj další jezdec. Princ se až do posledního okamžiku ani nepohnul, pak uskočil stranou a jediným sekutím jej srazil k zemi. Druhá rána již byla vedena přesně doprostřed hrudi.

Roald také chňapl po jednom z peklomorů a oba se svalili za skalnatou zídku. Jimmy vyčkal, až bude vhodná příležitost, a jakmile spatřil odkryté tělo, zabořil svůj nůž hluboko do hrdla Temného bratra.

Dva zbylí viděli, že Martin s Lauriem jsou připraveni, a rozhodli se stáhnout. Martinův luk však v chladném jitru zazpíval a oba padli. V okamžiku, kdy se ocitli na zemi, Martin přeskočil předprseň. Rychle prohledal těla a vrátil se s krátkým lukem a dvěma toulci šípů. "Už mi téměř došly," vysvětlil a ukázal na svůj poloprázdný zásobník. "Nejsou to sice šípy do dlouhého luku, ale přinejhorším mohu použít tenhle malý."

Arutha se rozhlédl. "Brzy tu budou další."

"Utečeme?" zeptal se Jimmy.

"Ne. Získali bychom snad malý náskok, ale takhle dobré místo bychom už nemuseli najít. Počkáme."

Opět se minuty vlekly hlemýžďím tempem a oči všech se upíraly na stezku, o níž věděli, že k nim peklomory zavede. Laurie zašeptal: "Běž, Galaine, běž."

Les byl nekonečně dlouho tichý. Pak se v oblacích prachu a za zvuku kopyt objevili jezdci.

V čele jel němý obr Murad a za ním tucet Černých vrahů. Další peklomory a lidští vyvrhelové následovali s mírným odstupem. Murad přitáhl svému koni uzdu a dal povel zastavit.

Jimmy zasténal: "Těch je aspoň stovka."

Roald jej opravil: "Sto jich není, spíš třicet."

"To stačí," zatvářil se Laurie znepokojeně.

Arutha vyhlédl přes skálu a prohlásil: "Možná se pár minut udržíme." Všichni věděli, že jejich postavení je beznadějně.

Pak se Baru zvedl. Než mu v tom kdokoliv stihl zabránit, začal na peklomora něco vykřikovat v jazyce, který byl princů, Jimmymu a Martinovi nesrozumitelný. Laurie s Roaldem svorně kroutili hlavami.

Arutha se chtěl po horalovi natáhnout a zadržet jej, ale Laurie se ozval: "Nedělej to. Vyzývá Murada na souboj. Je to otázka cti."

"Přijme?"

Roald pokrčil rameny. "Je to nevypočitatelná cháska. Už jsem s Temnými bratry bojoval. Někteří z nich jsou hrdlořezové bez srdce, ale většina z nich si potrpí na obřady a rituály. Záleží na tom, odkud pocházejí. Pokud je to tlupa vrahounů z močálů severně od Yabonu, tak si s tím nebudou lámat hlavu a zaútočí. Ale jestli má Murad kolem sebe bandu staromilských Temných bratrů z hlubokých lesů, možná by se před nimi neodvážil říci ne. Snaží-li se předvést, že za ním stojí jakási magická moc, nemůže dost dobře odmítnout, aniž by ztratil jejich oddanost. Ale stejně záleží hlavně na tom, co si o záležitostech cti myslí Murad."

"Ať už bude výsledek, jaký chce, Baru způsobil v jejich řadách pěkný zmatek," ohodnotil nastalou situaci Martin.

Arutha si všiml, že peklomoři stále stojí na svých místech a Murad s předstíraným nezájmem zírá na Barua. Pak Murad mávl rukou směrem k Hadatimu a jeho společníkům. Dopředu vyjel peklomor v plášti, otočil svého koně tak, aby viděl Muradovi do tváře, a na něco se ho zeptal.

Němý znovu cosi ukázal a peklomor, který se prve ptal, ostatním nařídil, aby ustoupili. Všichni peklomoři, s výjimkou Černých vrahů, odcouvali o několik yardů zpět.

Jeden z lidí přijel k Muradovi. Zakřičel na vůdce peklorů něco, čemu nebylo rozumět, a několik dalších mužů souhlasně zamručelo.

"Martine," obrátil se Arutha na bratra, "slyšíš, co si povídají?"

"Ne, ale ať je to cokoliv, určitě si nelichotí, to je jisté."

Murad náhle tasil meč a na potvrzení Martinových slov proklál bouřícího se muže. Další z lidských odpadlíků zařval a chystal se vyrazit, ale dva pekloroři mu zatarasili cestu. Se vzdorovitým výrazem se muž obrátil a vrátil se do řady.

Murad znovu máchl rukou směrem k lidem a zabodl koni paty do slabin.

Baru seskočil z balvanu a vyběhl, aby zaujal postavení o kousek vpředu. Stál bez hnutí s mečem napřaženým k ráně. Když byl kůň téměř u něj, Baru se ladným pohybem vyhnul Muradovu výpadu a zakroužil paží. Kůň bolestně zaržál a klopýtl.

Zraněné zvíře se svalilo na zem. Murad se navzdory své velikosti odrazil od padajícího koně, mrštně se překulil a vyskočil na nohy. Zbraň stále držel v ruce. Byl rychlý a otočil se právě včas, aby odrazil Barův útok. Ocel se setkala s ocelí a souboj začal.

Arutha se rozhlédl. Tucet Černých vrahů mlčky a klidně čekalo, ačkoliv nikdo nebyl schopen odhadnout, jak dlouho to vydrží. Pokud to pro Murada byla záležitost osobní hrdosti, mohli by vyčkat do úplného konce. Princ si zbožně přál, aby tomu tak bylo.

Všichni byli zaujati duelem. Martin je však varoval: "Nenechte se ukolébat. Jakmile bude rozhodnuto, ať tak nebo onak, znovu se na nás vrhnou."

"Aspoň můžu popadnout dech," liboval si Jimmy.

Arutha přehlížel okolí. V dálce se blížilo dalších dvacet peklomorů. Jediné, čeho Baru svou odvahou dosáhl, byl odklad.

Murad provedl úspěšný výpad a Baruovi vytryskla krev. Odpověděl stejným způsobem. Během několika minut oba soupeři krváceli z mnoha ran, potvrzujících, že každý z nich je téměř schopen druhého porazit, ale ne docela. Seky a odražení se střídaly s výpady a protiútoky, bojovníci uhýbali a zasazovali další rány. Souboj pokračoval. Hadati byl stejně vysoký jako peklomor, ale Temný bratr byl mohutnější. Rychlým sledem úderů vedených přes hlavu, podobně, jako by se oháněl kyjem, začal Murad Barua zatlačovat dozadu.

Martin si připravil vlastní meč. "Baru je unavený. Zanedlouho bude konec."

Ale jako tanečník, který své pohyby sladí s hudbou, nechal Baru Murada upadnout do jednotvárnosti. Meč stoupal a dopadal v neměnném rytmu, a pak najednou, když mířil vzhůru, Baru místo toho, aby ustoupil o další stopu, udělal krok do strany a dopředu a roztál Muradovi žebra. Byla to hluboká rána a silně krvácela.

"To je ale překvapení," prohlásil Martin nevzrušeně.

"Zatraceně dobrý tah," uznale pokýval hlavou Roald, který celý duel hodnotil zkušeným okem veterána.

Ale Murad nebyl ochoten dopustit, aby jeho život ukončil jediný překvapivý zásah. Otočil se na místě a sevřel Hadatiho pravou paži. Neudržel však rovnováhu a stáhl s sebou Barua k zemi. V jediném propletenci se kutáleli dolů ke skalce, na níž stál Arutha. Zbraně jim vypadly ze zkrvavených prstů a vrhli se na sebe pěstmi.

Po chvíli se znovu vztyčili a tentokrát držel Murad Barua kolem pasu. Zdvihl jej do vzduchu a spojenýma rukama drtil jeho kříž ve snaze zlomit mu páteř. Baru zvrátil hlavu dozadu a zaječel bolestí. Pak se rozpřáhl a vši silou plácl

rozevřenými dlaněmi Murada do uší. Prorazil mu tím ušní bubínky.

Murad vydal děsivý bublavý výkřik a pustil Barua na zem. Zakryl si uši rukama, strašlivá bolest jej na okamžik zaslepila. Baru se zaklonil a celou vahou svého těla zasáhl peklomora pěstí do obličeje. Rozdrtil mu nos, vyrazil několik zubů a natrhl mu ret.

Baru se znovu napřáhl a udeřil, pak znovu a ještě jednou. Muradovi se po každé ráně zvrátila hlava dozadu. Hadati byl pevně rozhodnut utlouci peklomora k smrti. Ale Murad jej znovu chytil kolem pasu a opět se oba svalili na zem.

Murad se na Barua obkročmo posadil. Oba dlaněmi svírali soupeřovo hrdlo. Škrtili se a chroptěli přitom námahou.

Jimmy se sklonil a vytáhl z těla mrtvého peklomora dýku, aby měl jednu navíc pro případ nouze. Martin pokýval hlavou. "Už brzy."

Murad přenesl na ruce celou svou váhu. Zbrunátněl a i Baru měl tvář nachově rudou. Ani jeden z nich nemohl dýchat, takže záleželo pouze na tom, kdo podlehne první. Barua tížil na prsou statný peklomor a Murad měl v boku pod paží hluboké krvácející zranění, z něhož mu s každou vteřinou vyprchávala životní síla.

Pak se ozvalo zachrčení a zasípání a Murad spadl dopředu na Barua. Zavládlo ticho. Dlouho trvalo, než se Murad pohnul. Odvalil se z Barua těla a Hadati pomalu vstal. Z peklomorova vlastního opasku vytáhl nůž a beze spěchu podřízl Muradovi hrdlo. Pak klesl na kolena a posadil se na paty. Zhluboka dýchal a nabíral síly. Pak se záměrnou netečností k vlastnímu nebezpečí vnořil dýku hluboko do Muradovy hrudi.

"Co to dělá?" tázal se udiveně Roald.

Martin mu podal vysvětlení. "Pamatuješ, co říkal Tathar o Černých vrazích? Vyřezává Muradovi srdce z těla pro případ, že by se pokusil zase vstát."

K peklomorům a zločincům přihlížejícím souboji se přidávali další a další. Nyní více než padesát jezdců sledovalo, jak Hadati zohyzďuje mrtvé tělo jejich vůdce. Baru prořízl hrudní kost a sáhl dovnitř. Jediným pohybem vytrhl Muradovi srdce a zvedl ruku tak, aby všichni shromáždění peklomoři viděli, že srdce jejich velitele dotlouklo. Pak je odhodil stranou a s námahou se postavil.

Klopýtavým nejistým krokem se snažil doběhnout ke skále vzdálené pouhých deset yardů. Jeden z peklomorů na koni vyrazil kupředu a chystal se Barua proklát svým mečem, ale než jej dostihl, Jimmy hodil dýkou. Její špička se zabodla tvorovi do oka a on s výkřikem spadl ze sedla. Ale za ním se řítily další a ten Barua zasáhl. Bodl jej ze strany a Hadati padl.

"Svině!" zaječel Jimmy a neměl daleko k slzám. "Vždyť vyhrál. Měli jste ho nechat, aby se mohl vrátit!" Hodil druhý nůž, ale jezdec se uhnul. Peklomor, který zaútočil na Barua, ztuhl a otočil se. Arutha i jeho druhové spatřili, že mu ze zad trčí šíp. Nato se ozvaly rozzuřené výkřiky od dalšího peklomora a jednoho z lidí.

"Co se to děje?" nechápal Arutha.

Roald řekl: "Ten, který zabil Barua, je odpadlík, nemá žádnou čest. Ten chlapík na koni na to měl zřejmě stejný názor jako Jimmy. Hadati zvítězil, takže mu mělo být dovoleno vrátit se sem a zemřít společně se svými druhy. Teď ten vrah, další odrodilec a lidští zločinci řvou jeden na druhého. Získáme tak trochu času, nebo aspoň někteří z nich odejdou, když je teď jejich velký vůdce mrtvý."

Pak Černí vrazi zaútočili.

Martin se vztyčil a spustil palbu. Lučištníkova rychlost byla nevídaná, a než první jezdci dospěli ke skalnímu oblouku, tři z nich zůstali ležet na zemi se šípy v těle.

Zbraně zařinčely a bitva se rozproudila naplno. Roald vyskočil na balvan jako předtím Baru a jeho zbraň zasáhla každého, kdo se ocitl v dosahu. Žádný z peklomorů nemohl přijet tak blízko, aby jej ohrozil svým krátkým ostřím, zatímco žoldnéřův široký a dlouhý meč rozséval zkázu na setkání.

Arutha odrazil výpad vedený proti Lauriemu a pak se skrčil a bodl špičkou rapíru vzhůru. Jezdec padl. Roald vyskočil, stáhl jednoho ze sedla a utloukl jej jílcem. Ještě dalších sedm peklomorů našlo u půlkruhové reduty svou smrt.

Arutha poznamenal: "Nezaútočili všichni."

Ostatní pohlédli naznačeným směrem a zjistili, že někteří peklomori se drží zpátky, zatímco jiní se stále ještě přou s lidskými vyvrženci. Několik Černých vrahů se mezitím řadilo k dalšímu útoku bez ohledu na své kumpány.

Jimmy vytrhl další dýku z těla mrtvého peklomora těsně před valem a pak si náhle něčeho všiml. Zatahal Martina za rukáv. "Vidíš toho škaredého chlapíka s tím svérázným červeným hrudním plátem a zlatými řetězy?"

Martin se podíval na muže, sedícího na koni v čele oddílu mužů. "Ano."

"Můžeš ho zabít?"

"Je to těžký úhel. Proč?"

"Poněvadž stejně jistě, jako jsou v lesích elfové, tak tenhle ničema je Reitz. Je to kapitán té tlupy lotrů. Když ho sejmeš, tak ti ostatní pravděpodobně utečou, nebo se aspoň budou držet v povzdálí tak dlouho, dokud si nezvolí jiného kapitána."

Martin vstal, zamířil a vystřelil. Šíp proletěl mezi kmeny stromů a zasáhl určeného jezdce do krku. Ozvalo se

lupnutí, Reitzovi se zvrátila hlava a on spadl naznak na zem.

"Úžasné," ohodnotil Martinův výkon Jimmy.

Martin s jistou dávkou pýchy prohodil: "Musel jsem mířit mimo tu jeho příšernou zbroj."

Laurie suše poznamenal: "To není čestné, střílet bez varování."

"Můžeš jim tlumočit mou omluvu," ušklíbl se Martin.

"Zapomněl jsem, že vy zpěváci trváte na tom, aby se hrdinové chovali přesně jako v těch vašich ságách."

"Jestli jsme opravdu hrdinové," odhadoval Jimmy, "tak ti zločinci prchnou."

Přesně podle Jimmyho předpovědi začali lidští odpadlíci mezi sebou vzrušeně drmolit, po chvíli se obrátili a vyrazili pryč. Jeden peklomor na ně rozzuřeně zakřičel, ale pak mávnutím ruky znovu poštvál své bratry proti Aruthovi a jeho přátelům. Jiný peklomor si před ním odplivl a otočil svého koně. Pokynul na své druhy a asi dvacet z nich se rozjelo za zběhlými muži.

Arutha počítal: "Tentokrát jich je méně než dvacet a k tomu ti vrazí."

Jezdci sesedali, včetně těch, kteří se prvního útoku nezúčastnili. Přišli na to, že na koních se ke skále nedostanou. Běželi opatrně a kryli se přitom za stromy. Vytvořili vějíř a obklíčili skalní pevnost.

Roald zabručel: "Tohle měli udělat hned na začátku."

"Jsou trochu pomalí, ale nejsou tak úplně hloupí," podotkl Laurie.

Jimmy sevřel svou dýku pevně v dlani, když Temní bratři vyrazili do útoku. "Byl bych raději, kdyby byli."

Peklomoři se na ně tentokrát vrhli ve vlnách a zakrátko se rozpoutala pravá bitevní vřava. Jimmy uskočil a vedle něj narazil meč do skály. Bodl vzhůru a zasáhl peklomora do břicha.

Roald s Lauriem stáli zády k sobě obklopení Temnými bratry ze všech stran. Martin napínal tětívu, dokud mu nedošly střely, a pak sáhl po peklomořím luku a šípech. Jeho palba byla tak přesná a rychlá, že než sáhl po meči, padlo dalších dvanáct peklomorů.

Arutha bojoval jako posedlý, jeho rapír se nořil do těl nepřátel s neochvějnou pravidelností. Žádný z peklomorů se nemohl přiblížit, aniž by za svůj pokus nezaplatil přinejmenším zraněním. Přesto si však princ uvědomoval, že čas hraje proti nim. Obránci se unaví a zpomalí, a to je bude stát život.

Princ cítil, jak mu v pažích ubývá síla, a tušil, že kolem něj obchází smrt. Nemělo smysl marně doufat. Ze všech stran se na ně valilo ještě nejméně dvacet peklomorů a jich bylo pouhých pět.

Martin sekal svým mečem nalevo napravo a kosil všechny, kteří se ocitli v jeho dosahu. Roald s Lauriem odráželi a sami podnikali útoky v rychlém sledu, ale i na nich bylo vidět, že již dlouho nevydrží.

Jeden z peklomorů přeskočil předprseň a otočil se, aby stanul přímo před Jimmym. Jimmy jednal bez zaváhání, ztuhlý bok mu bránil v pohybu pouze nepatrně. Napřáhl se a řízl peklomora do předloktí, takže protivníkovi vypadl meč z bezvládných prstů. Temný bratr druhou rukou sáhl k opasku a vytáhl dýku. Jimmy zaútočil podruhé. Tentokrát však peklomor uskočil a chlapcově ráně se vyhnul. Pak se zakmitl a ocitl se u Jimmyho. Chlapec se divoce ohnal, ale ztratil rovnováhu i nůž a nepřítel na něm v tom okamžiku klečel. Ostří se rozletělo k Jimmyho obličeji, ale on uhnul hlavou a dýka narazila do skály. Jimmy sevřel peklomorovi zápěstí a snažil se udržet nůž od své tváře, ale byl již příliš zesláblý. Smrtící hrot se přibližoval k jeho obličeji a nebylo naděje, že by chlapec silnějšího peklomora setřásl.

Náhle peklomorova hlava vystřelila dozadu a Jimmy užasle sledoval nůž, který se mihl pod krkem onoho tvora a zanechal za sebou hlubokou krvavou stopu. Pak jej čísi ruka popadla za vlasy a odtáhla jeho tělo s chlapce. Tatáž dlaň se pak natáhla k Jimmymu.

Galain stál nad ním a pomáhal mu na nohy. Jimmy se omráčeně rozhlédl kolem. Les byl náhle plný zvuků loveckých rohů a vzduchem se nesl déšť šípů. Peklomoři ustupovali před elfími válečníky.

Martin a Arutha upustili zbraně a vyčerpaně se posadili. Roald s Lauriem se zhroutili přímo tam, kde stáli. Calin se k nim blížil dlouhými skoky a cestou udílel rozkazy. Elfí bojovníci se pustili do pronásledování.

Arutha vzhlédl a v očích se mu objevily slzy úlevy. Ochraptlým hlasem zašeptal: "Už je po všem?"

Calin se povzbudivě usmál. "Je po všem, Arutho. Na nějaký čas. Vrátí se, ale to už budeme všichni v bezpečí elfího lesa. Pokud peklomoři neplánují invazi, nepřekročí naše hranice. Naše magie je tam stále příliš silná."

Jeden z elfů se skláněl nad Baruovým tělem. "Caline! Tenhle ještě žije!"

Martin ležel na balvanu a lapal po dechu. "Ten Hadati je tvrdý chlap."

Arutha odmítl Galainovu ruku a postavil se sám. Nohy měl jako máslo. "Jak je to daleko?"

"Necelou míli. Musíme jen přebrodit malý potok a jsme v našem lese."

Přeživší účastníci bitvy cítili, jak je beznaděj pomalu opouští, jejich naděje na záchranu byla nyní veliká. S elfím doprovodem jich bylo tolik, že peklomorové s největší pravděpodobností nedají dohromady tolik sil, aby nad nimi zvítězili, i když by byli tak pošetilí a znovu je napadli. Navíc teď, když je Murad mrtev, byli bez vedení. A podle chování mnoha Temných bratrů bylo jasné, že pro ně byl

němý válečník nesmírně důležitý. Jeho smrt jistě Murmandamovy plány na nějakou dobu oddálí.

Jimmy se schoulil a objal pažemi. Pocítil náhle podivný chlad a vzpomněl si na chvíli, kdy stál v jeskyni v Pekraelinu. Měl dojem zvláštního porušení toku času a ihned věděl, kde již stejné mrazení zažil. Bylo to dvakrát – jednou v paláci a jednou v domě 'U veselých vdoviček'. Vlasy se mu naježily a s hrůznou jistotou si uvědomil, že se tu zhmotňuje jakási magie. Seskočil ze skalky a rozhlédl se po mýtině. Natáhl ruku a zařval: "Musíme jít. Podívejte!"

Tělo Černého vraha se pohnulo.

Martin rychle navrhl: "Můžeme jim vyřezat srdce?"

"Pozdě," křikl Laurie. "Jsou ozbrojeni, měli jsme to udělat hned."

Tucet Černých vrahů beze spěchu vstávalo. Se zbraněmi v rukou zamířili k Aruthovi a jeho družině. Postupovali nejistými vrávoravými kroky. Calin zavolal na své válečníky a elfové se chopili téměř bezvládných mužů. Dva nesli Barua a všichni se rozběhli na jih.

Mrtví vrazi klopýtali za nimi, zpočátku jejich rány stále krvácely, ale postupem času se stávaly pohyby hladší a plynulejší, jako by se jim nějakým kouzlem vracela vláda nad ochrnutými údý.

Pronásledovali je stále rychleji. Elfí lučištníci chvíli běželi, pak se zastavili, otočili a vypálili, ale velký účinek to nemělo. Šípy sice našly svůj cíl, ale mrtvými peklomory pokaždé pouze otřásl jejich úder, několik jich dokonce spadlo, ale stejně se znovu zvedli a pokračovali v honičce.

Jimmy se ohlédl přes rameno. Pohled na tyto zvrácené tvory běžící krásným jitřním prosvětleným lesem byl z jakéhosi neznámého důvodu ještě děsivější než cokoliv, co viděl v paláci nebo v krondorských stokách. Jejich úprk

byl překvapivě ladvý a Jimmymu připadalo, že se k taseným zbraním a hrůzám, jež zamýšleli, vůbec nehodí.

Ti elfové, kteří nesli zraněné a vyčerpané lidské trosky, běželi dál. Ostatním Calin přikázal, aby peklomory zpomalili. Elfí válečníci se chopili zbraní a zaútočili na chodící mrtvolý. Po několika výměnách se pokaždé znovu o kus stáhli. Zadní voj Černé vrahý zadržel jen na okamžik, neexistoval způsob, jak je zastavit nadobro.

Elfové postupovali podle stále stejné šablony. Otočili se, bojovali, o několik yardů ustoupili a znovu bojovali, pak utíkali. Ale vzhledem k tomu, že nepřátelům nemohli způsobit zranění, natož smrt, nebylo jiného východiska. Supící znavení elfové se ze všech sil snažili zadržet neúprosnou záplavu. Po několika minutách byli muži napůl přeneseni, napůl dovlčeni přes podhorskou bystrinu.

Calin prohlásil: "Jsme v našich lesích. Zde se zastavíme."

Elfové tasili meče a čekali. Arutha, Martin, Laurie a Roald se také připravili k boji. První peklomor vstoupil do vody a brodil se k nim. Vylezl na břeh a jeden z elfů se rozmáchl k úderu, ale tvor se v okamžiku, kdy se jeho noha dotkla země, upřeně zahleděl na něco za elfy. Elf mu zasadil ránu, která neměla velký účinek, ale Černý vrah přesto zavrával a ustoupil. Ruce zvedl před sebe, jako by se chtěl bránit.

Pojednou se kolem obránců přehnala postava zářící v bílé a zlaté zbroji. Tomas se na peklomory vyřítíl na hřbetě legendárního oře Elvandaru. Elfí oř se vzepjal na zadních a Tomas seskočil na zem. Jeho meč zasvištěl vzduchem s takovou rychlostí, až oči přihlížejících spatřily zlatý oblouk, a téměř roztal Černého vrahá vedví.

Tomas se proháněl po břehu potoka jako blesk a nedal příležitost ani jednomu z peklomorů, kteří vstoupili na výsostné území elfů. I přes svůj nečistý původ byli proti spojené síle Tomasových paží a jeho vlivu Valherů

bezmocní. Několika se podařilo tu a tam provést výpad, každý byl ovšem ihned odražen a krutě ztrestán. Zlatý meč projížděl černou zbrojí tak snadno, jako kdyby to byla jemná jelenice. Kupodivu se však nikdo z nemrtvých nepokusil uniknout, přicházeli, aby přijali z Tomasových rukou zkázu. Z těch, kteří doprovázeli Aruthu, jedině Martin viděl Tomase válčit již dříve. Ale nikdy to nebyla taková podívaná jako dnes. Zakrátko bylo po boji a Tomas na břehu bystřiny osaměl. Pak k jejich uším dolehl zvuk dalších koní. Arutha se otočil a uviděl elfí oře, na nichž jel Tathar a ostatní Zaříkávači.

Tathar se lehce uklonil. "Buď zdrav, princi z Krondoru."

Arutha vzhlédl a ochable se usmál. "Děkuji vám všem."

Tomas zasunul svou pohádkovou zbraň do pochvy a promluvil: "Nemohl jsem cestovat s vámi, ale jakmile tyto zrůdy překročily hranice našich lesů, mohl jsem jednat. O bezpečí Elvandarů se postarat mohu a musím. Každý, kdo se do něj opováží vtrhnout nepozván, skončí jako oni." Pokývl na Calina: "Postavte pohřební hranici. Ti zlověští démoni již více nepovstanou." Ke všem pak dodal: "Jakmile budeme hotovi, vrátíme se do Elvandarů."

Jimmy padl do trávy na břehu, byl příliš unavený a zesláblý bolestí, než aby se hýbal. Během okamžiku usnul.

Příští noc oslavovali. Královna Aglaranna a princ Tomas hostili Aruthu i jeho doprovod. Galain přistoupil k Martinovi a Aruthovi a přinesl jim dobrou zprávu. "Baru bude žít. Naši léčitelé tvrdí, že je to ten nejodolnější člověk, jakého kdy viděli."

"Jak dlouho potrvá, než bude zase v pořádku?" chtěl vědět Arutha.

"Dlouho," odpověděl Galain. "Budete ho tu muset nechat. Správně měl zemřít hodinu předtím, než jsme ho sem přinesli. Ztratil spoustu krve a některá jeho poranění

jsou velmi vážná. Murad mu téměř rozdrtil páteř a dýchací trubici."

"Ale stejně bude za čas jako nový," ozval se Roald přes stůl.

Laurie se věnoval vlastním úvahám. "Až se vrátím domů ke Carlině, slibuji, že už se od ní nehnu ani na krok."

Jimmy se posadil vedle prince. "Vypadáš zamyšleně na člověka, kterému se podařilo nemožné. Myslel jsem, že budeš šťastný."

Arutha si dovilil úsměv. "Nemohu být šťastný, dokud nebude Anita zdráva."

"Kdy pojedeme domů?"

"Ráno se vypravíme do Crydee. Elfové nás doprovodí. Odtamtud pojedeme do Krondoru lodí. Měli bychom tam být do slavnosti Banapisu. Jestli mě Murmandamus nemůže vypátrat s pomocí magie, bude na lodi bezpečno. Pokud ovšem nedáváš přednost stejné cestě, jakou jsme přijeli."

Jimmy se zašklebil. "Ani ne. Mohlo by tam pořád být pár těch Černých vrahů. Radši se utopím, než abych si s nimi ještě jednou hrál na honěnou."

Martin podotkl: "Je dobře, že se zase podívám do Crydee. Musím uvést svůj dům do pořádku, čeká mě tam spousta práce. Starý Samuel bude u konce se silami, co se týče správy panství, i když jsem si jist, že baron Bellamy si po dobu mé nepřítomnosti vedl celkem slušně. Ale než odjedeme, mám před sebou mnoho úkolů."

"Odjedeme kam?" zajímalo Aruthu.

Naprosto nevinným tónem Martin odvětil: "Proč se tak ptáš? Přece do Krondoru, to je snad jasné." Ale zrak mu přesto zabloudil k severu a myslel na totéž, na co jeho bratr. Tam nahoře čekal Murmandamus a bitva ještě ani pořádně nezačala. Nebylo nic rozhodnuto, svedli zatím první potyčku. S Muradovou smrtí přišly síly Temna o

kapitána, byly potlačeny a ve zmatku se stáhly, ale nebyly přemoženy a jistě se vrátí. Jestli ne zítra, tak určitě někdy jindy.

Arutha se obrátil na bývalého zloděje. "Jimmy, jednal jsi moudře a odvážně. Učinil jsi víc, než se od panoše požaduje. Zasloužíš si odměnu. Co by to mělo být?"

Chlapec právě obíral velké losí žebro. Spolkl sousto a odpověděl: "Nu, stále ještě potřebuješ vévodu v Krondoru."

Kapitola devatenáctá

POKRAČOVÁNÍ

Jezdci přitáhli uzdy a zastavili.

Dívali se nahoru a pozorovali horský hřeben táhnoucí se do nedohledna na obě strany, který tvořil hranice jejich země. Obdivovali nádherné štíty Vysoké stěny. Dva týdny se plahočili vzhůru po úbočích majestátních hor, dokud se nedostali mimo dosah obvyklých tsuranských hlídek. Byli nad hranicí kosodřevin a pomalu procházeli průsmykem, jenž hledali celé dny. Pátrali po něčem, co žádného z Tsuranů dlouhé věky ani nenapadlo, po cestě přes Vysokou stěnu do severní tundry.

V horách bylo chladno, což byla pro většinu jezdců nová zkušenost, s výjimkou těch, kteří sloužili během trhlínové války na Midkemii. Pro mladší vojáky shinzawaiské domovní gardy byla zima podivná a téměř děsivá. Ale nedali to na sobě ani v nejmenším znát, kromě toho, že si čas od času nepřítomně přitáhli pláště úžeji kolem ramen, když sledovali zvláštní bílé vrcholky, tyčící se stále ještě mnoho set stop nad jejich hlavami. Byli to prostě Tsurané.

Pug, který měl na sobě stále černou róbu Ctihodného, se otočil na svého společníka. "Myslím, že už to odsud není daleko, Hokanu."

Mladý důstojník přitakal a pokynul hlídce, aby pokračovala. Již dlouhé týdny vedl mladší syn lorda Shinzawaie tuto výpravu za pomezí říše Tsuranuanni. Nacházeli se v divoké rozeklané krajině, kde nebylo nic než kamení a skály, rozkládající se mezi Říší a tundrou na severu, domovem Thünů. Dokonce i v doprovodu Ctihodného se Hokanu cítil zranitelný. Kdyby narazili na Thüiní kmen, nedaleko by se jistě pohybovalo nejméně dvacet mladých válečníků, kteří obvykle tvořili křídlo migrujících klanů. Tito mladíci vždy pod jakoukoliv záminkou stínali Tsuranům hlavy a vystavovali je jako své trofeje.

Zahnuli za zatáčku a před nimi se otevřela úzká průrva, díky níž bylo vidět oblast za horami. Poprvé spatřili nesmírnou rozlehlost tundry. V dálce na obzoru bylo možno při pozornějším zkoumání rozlišit dlouhou bílou masu. "Co je to?" zeptal se Pug.

Hokanu pokrčil rameny. Jeho tvář byla stejně neproniknutelná, jako kdyby se díval na kus chleba nikoli na něco, co v životě nespátřil. "Nevím, Ctihodný. Řekl bych, že je to další pohoří na druhé straně tundry. Nebo je to možná ta věc, kterou jste popisoval, stěna z ledu."

"Ledovec."

Hokanu pokračoval: "Může to být cokoli. Ale je to na severu, kde jste říkal, že by mohli být Strážci."

Pug se podíval za něj na deset mlčenlivých jezdců. "Jak je to daleko?"

Hokanu se zasmál. "Dál, než bychom dojeli za měsíc, aniž bychom hladověli. Musíme zastavit a něco nalovit."

"Pochybují, že tu bude dost lovné zvěře."

"Víc, než byste myslel, Ctihodný. Thünové se sice každé jaro snaží dosáhnout jižních plání, které jim kdysi po tisíce let patřily, ale nějak tu přežijí každou zimu. Ti z nás, kdož zimovali ve vašem světě, vědí, jak najít jídlo v krajině pod sněhem. Budou tu jistě tvorové podobní vašim králíkům a jelenům, jakmile sejdem zpět do pásma lesů. Přežijeme."

Pug zvažoval možnosti. Po chvíli přemýšlení prohlásil: "Myslím, že ne, Hokanu. Možná máš pravdu, ale jestli to, co doufám, že najdu, je pouhá pověst, pak jsme sem šli všichni zbytečně. Já se mohu vrátit do domu tvého otce pomocí svého umění, snad bych s sebou mohl vzít tři nebo čtyři další, ale co ti ostatní? Ne, domnívám se, že je nejvyšší čas se rozejít."

Hokanu se chystal něco namítnout, protože mu otec přikázal, aby Puga chránil, ale Pug nosil černou kutnu. "Jak si přejete, Ctihodný." Mávl na své muže. "Přineste polovinu zásob." Pugovi řekl: "Zásoba vám vydrží na několik dní, pokud budete jíst střídavě, Ctihodný." Když byla potrava rozdělena, naskládali příslušnou část do dvou velkých vaků a pověsili je Pugovi za sedlo. Hokanu nařídil svým vojákům, ať čekají.

Mág s důstojníkem popojeli o kus dopředu a Shinzawaiův syn promluvil: "Ctihodný, přemýšlel jsem o vašem varování i o této výpravě." Zdálo se, že mu otevřené vyjadřování činí potíže. "Do života mé rodiny jste přinesl mnoho změn a ne všechny byly k lepšímu. Ale stejně jako můj otec spoléhám na to, že jste čestný muž a nedopustil byste se zrady. Jestliže jste přesvědčen, že za všemi nesnázemi na vašem světě stojí legendární Nepřítel, a pokud se domníváte, že si našel přístup na naši i vaši planetu, musím tomu také věřit. Připouštím, že mám strach, Ctihodný. Stydím se za to."

Pug zavrtěl hlavou. "Není to žádná hanba, Hokanu. Nepřítel je něco, co se vymyká našemu chápání. Víím, že si

myslíš, že je to mýtická bytost, něco, o čem jsi slyšel jako malý chlapec od svých učitelů dějin Říše. Dokonce ani já, který jsem jej spatřil v magické vizi, nedokážu odhadnout jeho sílu. Vím jen, že představuje pro oba světy s ničím nesrovnatelnou hrozbu. Ne, Hokanu, není to ostuda. Bojím se jeho příchodu. Bojím se jeho moci a jeho zuřivosti, neboť jemu se v běsnění a nenávisti nic nevyrovná. Pochyboval bych o zdravém rozumu všech, kdo by z něj neměli hrůzu."

Hokanu souhlasně přikývl a pak se zadíval mágovi přímo do očí. "Milambere... Pugu. Děkuji vám za úlevu, kterou jste poskytl mému otci." Mluvil o vzkazech, které Pug přinesl od Kasumiho. "Necht' vás provázejí bohové obou světů, Ctihodný." Uklonil se na znamení úcty a mlčky otočil svého koně.

Zanedlouho stanul Pug v průsmyku, kterým neprojel žádný Tsuran již celé věky, sám. Pod ním se rozprostíral na severních úbočích Vysoké stěny hustý prales a za ním pláně Thünů. A za tundrou? Snad sen, snad pověst. Cizí bytosti, které každý mág na okamžik zahlédl ve svém vidění na Věži zkoušky, když podstupoval závěrečný úkol k získání černé róby. Tvorové známí pouze jako Strážci. Pug doufal, že budou vládnout znalostmi o Nepříteli, že budou vědět něco, co ovlivní průběh nadcházející bitvy v jeho neprospěch. Protože ve chvíli, kdy přehlížel vzdálené neprobádané oblasti a studený vítr, který se proháněl nejvyšším pohořím největšího světadílu na Kelewanu, cítil strašlivou jistotu, že souboj začne a bude to střetnutí, jež by mohlo znamenat zkázu pro oba světy.

Pug pobídl koně a začal sestupovat po prudkém svahu, vstříc tundře, vstříc neznámu.

Pug škubl za uzdu. Od chvíle, kdy opustil Hokanua a jeho vojáky, neviděl v horách cestou dolů nic, co by stálo

za zmínku. Nyní, den cesty od úpatí Vysoké stěny, se k němu po pláni řítilo stádo Thünů. Stvoření podobná kentaurům hlasitě prozpěvovala válečnou píseň a jejich mohutná kopýta vířila do rytmu. Na rozdíl od mýtických kentaurů však z koňského trupu vyrůstalo tělo, které ze všeho nejvíc připomínalo ještěra s lidskými rysy. Jako všichni ostatní původní obyvatelé Kelewanu měli i Thünové šest nohou a podobně jako další inteligentní tvorové, hmyzoidní cho-ja, se jim horní pár končetin změnil v paže. Na ruku však měli oproti lidem o jeden prst víc.

Pug klidně čekal, až se Thünové přiblíží, a v poslední chvíli kolem sebe vztyčil magický štít a díval se, jak do něj tvorové narážejí. Thünové byli všichni obrovští, toto byla skupina samců válečníků. Pug si nedokázal představit, jak asi vypadají jejich samice. I přes svůj značně neobvyklý vzhled se však chovali přesně tak, jak by Pug za stejných podmínek očekával od mladých lidských bojovníků. Několik z nich zbytečně, ale o to zuřivěji tlouklo kopýty i zbraněmi do ochranné stěny, zatímco jiní se stáhli a s bezpečným odstupem je pozorovali. Pak si Pug rozepjal plášť, který mu věnoval pán Shinzawaiů na cestu. Skrz mléčně zakalenou bariéru si jeden z mladých Thünů všiml jeho černého hávu a zakřičel na své druhy. Všichni do jednoho se otočili a prchli.

Následující tři dny je sledovali z uctivé vzdálenosti. Někteří odběhli a zanedlouho je vystřídali jiní. Obměňovali se pravidelně podle jakéhosi nepochopitelného klíče, ale důležité bylo, že se Pugovi stále drželi v patách. V noci kolem sebe a svého koně mág vytvořil kruhovou ochranu, a když se příštího rána probudil, Thünové se na něj stále dívali. Pak konečně čtvrtého dne uzavřeli mírovou dohodu.

Jediný Thün vyjel proti Pugovi s dlaněmi sepjatými nad hlavou, což bylo na Kelewanu od pradávna symbolem příměří. Když se přiblížil, tak Pug zjistil, že vyslali starce.

"Čest tvému kmeni," promluvil Pug první. Doufal, že tvor rozumí tsuranštině.

Odpovědí mu bylo nejprve téměř lidské zachechtání. "To je prvníkrát, černý. Nikdy muž nevzdal čest pro mě." Nemluvil dobře a měl silný přízvuk, ale dalo se z jeho slov pochopit, co chce vyjádřit. Navíc doprovázel svou řeč výmluvnou mimikou, která působila na jeho plazi tváří podivně. Thün nebyl ozbrojen, staré jizvy však vypovídaly o tom, že kdysi býval mocným válečníkem. Dnes z jeho bývalé síly nezůstalo mnoho.

Pug se zatvářil podezřavě. "Jsi obět?"

"Můj život tvůj, když chtít. Přineseš z nebe oheň, když tvé přání. Ale to ne, myslím, tvé přání." Znovu se kuckavě zasmál. "S černými Thünové setkat. A proč jednoho ve věku, kdy brzy odejít, ty měl brát, když oheň z nebe může spálit celá kmen? Ne, ty jít pro důvod jiný, je to tak? Zabít ty, který brzy odejít za lovci ledu, zabíječi stád, to ne tvůj důvod." Pug si Thüna zkoumavě prohlížel. Nebyl daleko den, kdy již nebude stačit tempu mladších samců a bude ponechán napospas šelmám v tundře.

"Tvůj věk s sebou nese moudrost. Nechci se s Thüny potýkat. Procházím tudy na sever."

"Thün slovo Tsurani. My jsme Lasura, národ. Černé já viděl. Vy dělat potíže. Boj skoro vyhraný, pak černí přinést oheň z nebe. Tsurani bojovat dobře a hlava Tsurani velká trofej, ale černí? Nechat Lasura v mír, to oni ne. Proč ty chtít projít pláně?"

"Existuje vážná hrozba, Nepřítel z časů dávno minulých. Je to nebezpečí pro všechny na Kelewanu, pro Thüny i pro Tsurany. Myslím, že na severu přebývají ti, kteří by mohli

vědět, jak tomu ohrožení čelit, ti, kteří bydlí vysoko na ledových polích."

Starý válečník se vzepjal jako vyplašený kůň a Pugův vlastní oř uskočil stranou. "Pak, pomatený černý, běž na sever. Tam čeká smrt. Tu ty najdeš. Ti, kteří bydlí v ledu, nikoho nevídat. Lasura nebojovat s pomatěným. Těm, kteří ublížit pomatený, bohové ublížit. Tebe dotkli bohové, a proto pomatený." Domluvil a odběhl pryč.

Pug pocítil úlevu i strach. Vzhledem k tomu, že Thünové znali 'ty, kteří žijí v ledu', znamenalo to, že Strážci možná nejsou jen představou dávno zanesenou prachem věků. Ale Thünovo varování v něm probudilo strach, že by nemusel své poslání naplnit. Co na něj čekalo na věčně zamrzlých ledových polích?

Stádo Thünů zmizelo za obzorem a Pug pokračoval v cestě. Vál ledový severák, takže si přitáhl kabát těsněji k tělu. Ještě nikdy se necítil tak strašně osamělý.

Uplynulo několik týdnů. Kůň posel. Nebylo to poprvé, kdy byl Pug odkázán na koňské maso. Občas použil své umění a přenášel se na krátké vzdálenosti, ale většinou kráčel pěšky. Víc než jakékoliv jiné nebezpečí jej znepokojovala časová neurčitost. Podle toho, co věděl, mohl Nepřítel potřebovat léta na to, aby vtrhl na Midkemií. Kdyby totiž měl stejnou moc, jakou předvedl v dobách zlatého mostu, přehnal by se nad Midkemií a žádná síla na planetě by mu v tom nemohla zabránit.

Pug se poddal otupující jednotvárnosti. Kráčel, dokud nenašel nějaký mírný výstupek, a pak upřel oči na vzdálený bod. Soustředil-li se, mohl se na něj přenést silou vůle, ale bylo to únavné a mělo to svá úskalí. Vyčerpání utlumilo jeho schopnosti a jakákoliv chyba v zaklínadle, které používal pro nashromáždění energie, díky níž by se přenesl o několik mil dál, jej mohla velmi poškodit, nebo

dokonce zabít. Takže šel pěšky. Vždy po nějaké době, když se zase cítil dostatečně pozorný a stanul na místě, odkud bylo dobře vidět, znovu použil kouzlo.

Jednoho dne v dálce spatřil cosi zvláštního. Nad rozeklaným ledovým útesem se tyčil zvláštní obrys. Byl však příliš odlehlý, než aby mohl Pug rozeznat, na co se vlastně dívá. Posadil se. Mágové nižší cesty používali jedno zaříkadlo pro ostré vidění. Pamatoval si je, jako kdyby je četl včera. Tuto schopnost u něj stonásobně zdokonalil smrtelný strach ve vojevůdcově mučnické a magie rušící jeho pokusy vydat se po vyšší stezce. Nyní mu však scházela stimulace, k tomu, aby mohl použít kouzla nižší magie, mu musela bezprostředně hrozit smrt. Nepodařilo se mu zaklínadlo vyslovit. Povzdech si a znovu se plahočil na sever.

Tři dlouhé dny mířil k vysoké a tenké ledové věži, která se vypínala nad předním okrajem obrovského ledovce a dosahovala až do oblak. Konečně vystoupil na malý, sněhem zavátý pahorek a zahleděl se do dále. Přenášet se bez známého cíle, bez vzorce, na který by mohl soustředit svou mysl, bylo nebezpečné, dokud místo určení jasně neviděl. Vybral si malý skalnatý výčnělek před něčím, co vypadalo jako vchod, a zhmotnil se na něm.

Ocitl se skutečně přede dveřmi do věže z ledu, vytvořené s pomocí jakýchsi tajemných umění. V bráně se objevila zahalená postava. Pohybovala se pomalu a ladně. Byla vysoká, ale v černém stínu kápě nebylo možno rozeznat její rysy.

Pug mlčky čekal. Thünové se těchto bytostí očividně báli, ale Pug neměl strach o svůj život, a navíc věděl, že sebemenší chyba by jej mohla zbavit jediného zdroje možných poznatků o Nepříteli. Přesto byl připraven se v případě nouze bránit.

Náhlý poryv větru rozvířil kolem temné postavy rej sněhových vloček. Tvor Pugovi naznačil, aby jej následoval, a otočil se ke dveřím. Pug na okamžik zaváhal a pak za ním vykročil dovnitř věže.

Uvnitř se táhlo dlouhé schodiště, vydlabané do obvodových stěn. Vížka byla postavená z ledu, ale kupodivu tam nebyla zima, naopak, po štiplavém větru v tundře v ní bylo Pugovi téměř teplo. Schody vedly vzhůru až do samé špičky, která se ztrácela vysoko nad hlavou, a dolů do nitra země. Stvoření již mizelo v hloubce pod ním, když Pug vstoupil. Mág sestupoval za ním. Nořili se stále níž, jako kdyby se jejich cíl nacházel pod ledovcem. Když zastavili, Pug si byl jist, že jsou mnoho set stop pod povrchem.

U úpatí schodiště se nalézaly velké dveře, spíš brána, vytvořená z téhož teplého ledu jako zdi. Tvor otevřel a prošel jimi. Pug znovu vykročil za ním. To, co spatřil na druhé straně, jej omráčilo.

Pod kolosální ledovou stavbou, pod neproniknutelnou vrstvou ledovce, v mrazivých pláních Kelewanu se před Pugem prostíral les. A co víc, byl to les, jaký na Kelewanu nikde jinde nerostl. Pugovi bušilo srdce jako o závod. Užasle hleděl na mohutné duby, jilmy, javory a borovice. Pod jeho botami byla prst', nikoli led, a všude kolem se rozlévalo příjemné světlo rozptýlené mezi zelenými větvemi. Pugův průvodce ukázal před sebe na stezku a znovu se dal do pohybu. Došli na velkou mýtinu v srdci lesa. Pug nikdy nic takového neviděl, ale věděl, že existuje místo, nesmírně vzdálené místo, které se tomuto podobá jako vejce vejci. Uprostřed prostranství se tyčily gigantické stromy, mezi nimiž se rozprostíraly mocné plošiny, propojené navzájem cestami vytesanými do silných větví. Stříbrné, bílé, zlaté a zelené listy se třpytily vlastní magickou září.

Pugův společník zvedl ruce a pomalu si sňal kápi. Pug otevřel údivem ústa, protože před ním stál tvor, který patřil k druhu z Midkemie. Pugův výraz odrážel naprostý zmatek a mág nebyl schopen vypravit ze sebe jediné slovo. Elf s mírným úsměvem promluvil: "Vítej do Elvardeinu, Milambere ze Shromáždění. Nebo si přeješ být raději oslovován Pugu z Crydee? Čekali jsme tě."

"Raději Pugu," vydechl nevěřícně. Ještě se nevzpamatoval, byl tak překvapený, že našel druhou nejstarší rasu z Midkemie na tomto neuvěřitelném místě, na cizí planetě hluboko pod ledem, že se zmohl jen na otázky. "Co je to za místo? Kdo jste a jak jste věděl, že sem přijdu?"

"Víme mnoho věcí, synu Crydee. Jsi zde proto, že nadešel čas postavit se největší z hrůz, kterou nazýváte Nepřítelem. Jsi zde, aby ses učil. My jsme tví učitelé."

"Kdo jste?"

Elf pokynul Pugovi k ohromné plošině. "Je toho mnoho, co musíš poznat. Zůstaneš zde s námi rok, a až odejdeš, budeš tak mocný a budeš vědět tolik, že dnes nejsi schopen zahlédnout ani zlomek toho všeho. Bez našeho učení bys nadcházející bitvu nepřežil. S ním se ti snad podaří zachránit oba světy." Kývl bradou a srovnal svůj krok s Pugovým. "Jsme elfí rasa původem z Midkemie, ale už dávno jsme se odtamtud přesídlili sem. Jsme nejstarší druh, bývalí služebníci Valherů, těch, jež lidé nazývají Dračími vládci. Z důvodů, které se dozvíš, jsme se rozhodli zde zůstat. Díváme se a hlídáme návrat toho, co tě sem přivedlo. Připravujeme se na den, kdy se Nepřítel vrátí. Jsme eldarové."

Pug jen stěží věřil vlastním uším. V tichosti vstoupil do dvojčete elfího města Elvandar, místa hluboko pod kelewanským povrchem, do města, jež eldarové pojmenovali Elvardein.

Arutha uháněl chodbou. Lyam se mu snažil stačit. Za nimi spěchali Volney, otec Nathan a otec Tully. Fannon, Gardan a Kasumi, Jimmy s Martinem, Roald a Dominik i Laurie s Carline, ti všichni jim poklusávali v patách. Princ měl na sobě stále tytéž potřísněné a rozedrané šaty, které si v Crydee oblékl na cestu lodí. Plavba netrvala o nic déle, než předpokládali, a naštěstí proběhla bez příhod.

Dva strážci, kteří měli právě hlídku u komnaty, již Pug začaroval, zasalutovali. Arutha jim přikázal otevřít dveře. Když tak učinili, odehnal je netrpělivě pryč. Tasil meč a jílcem rozdrtil pečeť přesně podle Pugových pokynů.

Princ a oba kněží vběhli do princeznina pokoje. Lyam s Volneym zastavili ostatní venku. Nathan otevřel flakónek obsahující medicínu, kterou připravili elfí Zaříkávači. Dle jejich návodu nechal na Anitina ústa skápnout jedinou kapku. Zprvu se nic nedělo, a pak se princezniny rty zachvěly, pohnuly a Anita kapku slízla. Tully s Aruthou ji podepřeli a Nathan jí zvedl lahvičku k ústům. Naklonil ji. Princezna ji vypila celou.

Přímo před očima se Anitě vrátila barva do líček. Arutha k ní poklekl a ona otevřela oči. Lehce naklonila hlavu a téměř neslyšně zašeptala: "Arutho." Zvedla ruku a lehce se dotkla jeho slzami smáčené tváře. Plakal vděčností. Sklonil se k její dlani a políbil ji na prsty.

Lyam a ostatní se již nedali déle zdržet a vtrhli do komnaty. Otec Nathan vstal a Tully vyštěkl: "Jen na minutku! Potřebuje klid."

Lyam mu odpověděl svým plným veselým smíchem. "Jen si ho poslechněte! Tully, pořád jsem ještě král."

Tully se nenechal odbýt. "Mohou tě jmenovat třeba keshanským císařem, králem Quegu nebo nejvyšším mistrem Bratrstva Dalova štítu, když budou chtít. Pro mě budeš vždy jedním z mých pomalejších studentů.

Chvilíčku, a pak všichni ven." Otočil se, ale i v jeho očích se leskly slzy radosti, stejně jako tomu bylo u všech ostatních.

Princezna Anita se rozhlédla po všech těch šťastných obličejích a podívala se: "Co se stalo?" Posadila se, ale zamrkala bolestí. "Ach, to bolí," a rozpačitě se usmála. "Arutho, co se stalo? Naposledy si pamatuji, že jsem se na tebe při obřadu obrátila..."

"Vysvětlím ti to později. Teď musíš odpočívat. Brzy se na tebe přijdu podívat."

Usmála se a zívla. Zakryla si ústa dlaní. "Promiňte mi. Jsem ospalá." Zachumlala se do přikrývek a zakrátko spala jako nemluvně.

Tully je začal vyhánět z komnaty. Venku se Lyam zeptal: "Otče, budeme moci brzy dokončit svatbu?"

"Za několik dní," slíbil Tully. "Ozdravné účinky tohoto lektvaru jsou fenomenální."

"Dvě svatby," libovala si Carline.

Lyam se zatvářil překvapeně. "Myslel jsem, že s tou vaší počkáme do Rillanonu."

"Ani za celý svět," odsekla Carline. "Nechci nic ponechat náhodě."

"Nu, Vaše Milosti," obrátil se Lyam na Laurieho, "mám dojem, že je rozhodnuto."

Laurie se zarazil. "Vaše Milosti?"

Lyam se rozesmál a mávl rukou. Znovu vykročil směrem ke svým komnatám. "Samozřejmě, copak ti to neřekla? Nemohu dopustit, aby se má sestra provdala za obyčejného poddaného. Jmenuji tě vévodou ze Saladoru."

Laurie vypadal otřeseně. "Pojď, lásko," přitočila se k němu Carline a vzala ho za ruku. "To přežiješ."

Arutha s Martinem se chechtali na celé kolo. Martin poznamenal: "Všiml sis, že šlechtický stav poslední dobou nějak upadá?"

Arutha se otočil k Roaldovi. "Ty ses s námi vypravil kvůli zlatu, ale mé díky se nedají zlatem vyjádřit. Volney, tenhle muž dostane měsíc se stovkou zlatých dukátů, to je naše dohodnutá cena. Pak mu přidej ještě desetkrát tolik jako odměnu. A pak dalších tisíc jako poděkování."

Roald se zazubil. "Jsi štědrý, Výsosti."

"A jestli přijmeš mé pozvání, můžeš tu s námi pobýt, jak dlouho budeš chtít. Možná by se ti dokonce zalíbilo přidat se k mé osobní stráži. Chystám se obsadit místo kapitána."

Roald zasalutoval. "Díky, ale ne, Výsosti. Poslední dobou uvažuji o tom, že bych se usadil, obzvlášť po téhle poslední výpravě, ale nechci se už nechat odvést."

"Pak buď naším hostem, dokud se ti tu bude líbit. Řeknu královskému hofmistrovi, aby ti připravil pokoje."

Roald se nepřestával potěšeně šklebit. "Mé díky, Výsosti."

Gardan se ozval: "Má ta zmínka o volném kapitánském místě znamenat, že jsem konečně volný a mohu se vrátit do Crydee?"

Arutha zavrtěl hlavou. "Je mi líto, Gardane. Kapitánem mé stráže se stane seržant Valdis, ale ty máš do odpočinku ještě daleko. Podle zpráv od Puga, které jsi přivezl z Hvězdna, tě budu potřebovat. Lyam tě brzy jmenuje rytířem-maršálkem v Krondoru."

Kasumi poplácal Gardana po zádech: "Blahopřeji, maršále."

Gardan koktal: "Ale..."

Jimmy si mezitím významně odkašlal. Arutha se k němu otočil a pokývl bradou. "Ano, panoši?"

"Nu, myslel jsem si..."

"Chtěl ses na něco zeptat?"

Jimmy se podíval z Aruthy na Martina. "No, jen mě tak napadlo, že když tak rozděluješ odměny..."

"Ach ano, samozřejmě." Arutha se obrátil a zrak mu padl na jednoho z panošů. "Lockleare," křikl.

Mladý panoš bez váhání přiběhl a poklonil se svému princovi. "Výsosti?"

"Doprovod' panoše Jimmyho k mistru deLacymu a zprav mistra ceremoniáře o tom, že Jimmy je od nynějška starším panošem."

Jimmy se zazubil a společně s Lockym odkráčeli. Na odchodu chtěl ještě něco dodat, ale rozmyslel si to a uháněl za Locklearem.

Martin položil Aruthovi dlaň na rameno. "Dávej na toho chlapce pozor. On vážně chce být vévodou v Krondoru."

Arutha se zatvářil zkroušeně. "Ať se propadnu, jestli toho jednoho krásného dne skutečně nedosáhne."

Epilog

ÚSTUP

Peklomor tiše zuřil.

Před třemi náčelníky, kteří před ním stáli, však svůj hněv nedal najevo. Byli to vůdci nejvýznamnějších nížinných sdružení klanů. Už když se blížili, přesně věděl, co řeknou. Přesto jim naslouchal trpělivě. Světlo z velkého ohně mu ozařovalo hrud' a v odlesku mihotavých plamenů budilo mateřské znaménko ve tvaru letícího draka dojem pohybu.

"Ó, pane," ozval se náčelník uprostřed. "Mojí válečníci jsou podrážděni. Panuje mezi nimi nepokoj a stěžují si. Kdy zaútočíme na jižní zemi?"

Panthatian sykl, ale konejšivé gesto jeho vůdce jej utišilo. Murmandamus se pohodlně opřel na svém trůnu a mlčky dupal. Jeho nejlepší vojvoda byl mrtev a nemohly to napravit ani síly, kterým poroučel. Svářící se klany na severu vyžadovaly činnost, zatímco horské klany se od něj den za dnem odvracely. Muradova smrt je vyděsila. Ti, kteří přišli z jižních lesů, si mezi sebou špitají o malých průsmycích, jimiž se dalo projít zpět do země lidí a trpaslíků. Chtěli se vrátit do svých domovů na úpatí kopců

v blízkosti Zeleného srdce a na vysoko položených horských loukách Šedých věží. Jedině klany z vrchoviny a Černí vrazi zůstávali neochvějní, ale přestože byli divocí, bylo jich málo. Ne, nedalo se nic dělat. První bitvu prohrál. Shromáždění náčelníci čekali na slib, na nějaké proroctví, které by uklidnilo jejich popuzené spojence dřív, než propuknou neshody. Murmandamus věděl, že zde neudrží nečinné vojsko déle než několik týdnů. Tak daleko na severu, kde do podzimu zbývaly již jen dva krátké měsíce tepla, než nastane podzim a zanedlouho po něm krutá zima. Jestli nezačne válka a s ní drancování a loupení, které válečníky zabaví a nakrmí, budou se muset vrátit do svých domovů. Konečně Murmandamus promluvil.

"Ó, mé děti, doba, kdy se splní pradávná věštba, ještě nenadešla." Ukázal nad hlavu, kde slabě zářily hvězdy, sotva viditelné ve svitu táborových ohňů. "Plamenný kříž zvěstuje pouze začátek. Správný čas nás teprve čeká. Cathos říká, že čtvrtý Krvavý démant zatím není v přesném postavení. Nejnížší hvězda bude na svém místě o letním slunovratu příštího roku. Nemůžeme na hvězdy spíchat." V duchu však běsnil, že mu Murad svým skolem připravil krušné okamžiky a zapříčinil, že tak důležitá výprava skončila nezdarem. "Svěřili jsme svůj osud do rukou toho, který jednal příliš rychle, a proto neuspěl." Náčelníci se po sobě podívali. Všichni považovali Murada za nejschopnějšího, za jednoho z mála, který by mohl nenáviděným lidem přinést zkázu. Murmandamus jako by četl jejich myšlenky. "Murad i přes svou obrovskou moc podcenil Pána Západu. Proto se musíme lidí bát, proto musí být zničení. Až bude mrtev, cesta na jih bude volná, neboť potom budeme moci rozdrtit všechny, kteří se vzeprou naší vůli."

Povstal a pokračoval: "Ještě však nenadešel čas. Budeme čekat. Pošlete své válečníky domů. Ať se připraví na zimu.

Předejte všem toto poselství: necht' se zde všechny klany shromáždí příštího léta, aby sjednocená vojska mohla kráčet za sluncem, až se znovu obrátí na své pouti k jihu. Neb o příštím slunovratu Pán Západu zhyne." Jeho hlas nabýval na síle i přesvědčivosti. "Byli jsme vystaveni zkoušce moci našich předků a shledáni nepřipravenými. Byli jsme odsouzeni vinnými za to, že jsme zklamali. Již se to nesmí stát." Udeřil pěstí do dlaně a téměř křičel: "Za rok touto dobou se světem rozletí zpráva o smrti Pána Západu. Potom potáhneme na jih. A nebudeme sami. Všichni se před námi skloní a budou nám sloužit. Povoláme své služebníky, gobliny, horské troly i obry. Všichni se budou bít za naši věc. Vydáme se do země lidí a vypálíme jejich města. Vztyčím svůj trůn na jejich mrtvých tělech. Pak, ó, mé děti, prolijeme krev."

Murmandamus udělil náčelníkům povolení odejít. Letošní tažení bylo u konce. Pokynul svým strážcům, aby jej doprovodili, a přehnal se kolem pokrouceného hadího kněze. V duchu tesknil nad Muradovým odchodem a nad potížemi, které mu to způsobilo. Plamenný kříž bude příští rok vypadat téměř stejně jako teď, takže lež o vzájemném postavení hvězd ob stojí. Ale čas hrál proti nim. Zimu stráví přípravami a vzpomínkami. Tato porážka vyvolá zlobu, která odolá všem mrazivým a dlouhým nocím, ale probudí zároveň novou touhu, z níž se zrodí plán. Pán Západu zemře, nebude již Zhouby Temnot. A s jeho smrtí bude zahájen útok na národy lidí. Zabíjení se nezastaví, dokud se všichni nebudou plazit u nohou peklomorů, jak tomu mělo být odjakživa. A peklomoři budou sloužit jedinému pánu, Murmandamovi. Otočil se a hleděl do tváří svých nejvěrnějších. V mihotavé záři jejich loučí tančilo v jejich očích šílenství. Jeho hlas byl jediným zvukem, který se v prastarých chodbách odrážel. K uším oddaných sluhů se

donesl jeho krutý šepot. "Kolik lidských otroků jezdcí zajali k vlečení našich obléhacích strojů?"

Jeden z pobočníků odpověděl: "Několik set, pane."

"Zabijte je. Hned."

Kapitán odběhl vyplnit jeho rozkaz a Murmandamus pocítil, jak jeho hněv ustupuje, když za Muradův omyl zaplatili vězni svými životy. Téměř syčel, když pokračoval: "Chybili jsme, ó, mé děti. Příliš brzy jsme se shromáždili, abychom získali to, na co máme od počátku věků právo. Za rok, až v horách roztají sněhy, se srotíme znovu. A tentokrát všichni, kdo se nám postaví, poznají, co je pravý děs." Přecházel po sále. Jeho nádherná mohutná postava byla omračující a kolem něj se vznášela téměř viditelná aura síly. Po chvíli se otočil k Panthatianovi: "Odcházíme. Připrav bránu."

Had přikývl a Černí vrazi zaujali svá místa podél zdi. Když se každý z nich postavil do svého výklenku, obklopilo je zelené pole energie. Strnuli v nehybnosti jako sochy a zůstanou tak až do příštího jara.

Panthatian dokončil dlouhé zaklínadlo a ve vzduchu se zatetelilo stříbřité chvění. Murmandamus i Panthatian bez dalšího slova vstoupili do brány a opustili Sar-Sargoth. Kam měli namířeno, to věděli jen oni dva. Brána zablikala a zmizela z povrchu světa.

V síni zavládlo ticho. Pak sem zvenčí dolehly zmučené výkřiky umírajících zajatců.